

சமூகநோக்கில் கீரனார் ஜாகிரராஜாவின் படைப்புகள் - ஒரு மதிப்பீடு

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டத்திற்குப் பகுதி நிறைவாக
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

இ.முகமது உசேன்

(பதிவு எண்: 0564)

நெறியாளர்

முனைவர் மு.சுதா

தமிழ்த்துறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தர மதிப்பீட்டுக் குழுவில் மூன்றாம் சுற்று மதிப்பீட்டில் 3.84 தரப்புள்ளிகளுடன் A+ தகுதி மற்றும் மத்திய மனிதவள மேம்பாட்டு
அமைச்சகம் - பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின் முதல்தர பல்கலைக்கழகத் தகுதி பெற்றது)

காரைக்குடி-630 003

தமிழ்நாடு

இந்தியா

ஜீலை - 2018

இ.முகமது உசேன்,
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
பதிவு எண் : 0564,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி — 630 003.

நாள்:

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

சமூக நோக்கில் கீரனார் ஜாகீர்ராஜாவின் படைப்புகள் ஒரு - மதிப்பீடு
என்னும் தலைப்பில் தமிழ் முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டத்திற்காக எழுதப்பெற்ற
இவ்வாய்வு எனது சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்றும், இதற்கு முன்
வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் இவ்வாய்வேடு அளிக்கப் பெறவில்லை
என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

(இ.முகமது உசேன்)

ஆய்வாளர்

உறுதிக் கையொப்பம்

முனைவர் மு.சுதா
உதவிப்பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி — 630 003.

முனைவர். மு. சுதா,
உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி – 630 003.

நாள்:

நெறியாளர் சான்றிதழ்

சமூக நோக்கில் கீரனார் ஜாகீர்ராஜாவின் படைப்புகள் - ஒரு மதிப்பீடு
என்னும் தலைப்பில் இ.முகமது உசேன் அவர்கள் தமிழ் முனைவர் (பிஎச்.டி)
பட்டத்திற்காகச் செய்த இந்த ஆய்வு, அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்
தமிழ்த்துறையில் அவர் ஆய்வு செய்த காலத்தில் தன்னியலாகச் செய்யப்பெற்றது
என்றும் இந்த ஆய்விற்காக வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப்
பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கிறேன்.

(மு.சுதா)

நெறியாளர்

நன்றியுரை

“சமூக நோக்கில் கீரனார் ஜாகீர்ராஜாவின் படைப்புகள் - ஒரு மதிப்பீடு” என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்ட ஆய்வு மேற்கொள்வதற்கு வாய்ப்பளித்த அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்திற்கும், தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேரா.முனைவர் முபாண்டி அவர்களுக்கும் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுக்குத் தக்கதோர் வழிகாட்டியாக அமைந்து அறிவுரைகள் கூறி ஆய்வேடு செம்மையுற அமைய பல்லாற்றானும் நல்லுதவி புரிந்து ஆற்றுப்படுத்திய மதிப்பிற்குரிய எனது ஆய்வு நெறியாளர் முனைவர் மு.சுதா அவர்களுக்கு என் உளங்கனிந்த நன்றியினை உரித்தாக்குகிறேன்.

எனது ஆய்வில் உறுதுணையாய் நின்ற தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள் அவர்களுக்கும் என் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நான் நன்னிலை பெற்றுயர நாளும் தன்னை வருத்திக்கொண்டு என்னை உயர்த்தும் என் அன்புக்குரிய பெற்றோர்கள் மு.இப்ராகிம் - இசைனம்பு பீவி மனைவி மு.நஜிமா பானு, மகன் மு.முகமது ரஃபி மற்றும் குடும்பத்தினர் அனைவருக்கும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

நான் முனைவர் பட்டம் பயிலுவதற்கு உதவிபுரிந்த திரு த.முத்துக்குமார், துணை முதல்வர், ஸ்ரீவிநாயக கல்வியியல் கல்லூரி அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆய்வுக்குத் துணைபுரிந்த முனைவர் கருமணிமேகலை உதவிப் பயிற்றுனர், முனைவர். கா.சத்தியமூர்த்தி, முனைவர் மமார்ஷல் ஆகியோருக்கும் எனது உடன் பயிலும் முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்கள் இரா.இரவிக்குமார், ப.கோகுலவர்த்தினி, க.இராஜேந்திரன், ஆ.கோ.கலைவாணி, ம.உஷாராணி, இரா.முருகேஷ்வரி ஆகியோருக்கும் என் நன்றியினை உரித்தாக்குகிறேன்.

எனது ஆய்வுக்குத் துணைபுரிந்த பல்கலைக்கழக மைய நூலகத்திற்கு எனது நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுக்கான தரவுகள் திரட்டுவதற்கும், நூல்கள் வாங்குவதற்கும், ஆய்வு செம்மையுற அமைவதற்கும் ஊக்கத்தொகை வழங்கிய பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவிற்கு (UGC – MANF) என் மனமார்ந்த நன்றி.

இவ்வாய்வேட்டைச் செம்மையாகவும், நேர்த்தியாகவும் கணினியில் அச்சாக்கம் செய்தளித் முனைவர் வபாவரசன், ஆய்வேட்டினை நன்முறையில் கட்டமைப்பு செய்த தோழா அச்சகம் நிறுவனத்திற்கும் நெஞ்சார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நன்றியுடன்

இ.முகமது உசேன்

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அலை.	-	அலைஹிவஸ்ஸல்லம்
குறள்.	-	திருக்குறள்
குர்ஆன்.	-	திருக்குர்ஆன்
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
ப.ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்
பா.	-	பாடல்
புறம்.	-	புறநானூறு
மொ.ஆ.	-	மொழிபெயர்ப்பு ஆசிரியர்
மேலது.	-	மேலே உள்ளது

பொருளடக்கம்

எண்	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	1-5
ஒன்று	புதினங்களில் சமூக நோக்கு	6-90
இரண்டு	சிறுகதைகளில் சமூக நோக்கு	91-179
மூன்று	பிற படைப்புகளின் வழி சமூக நோக்கு	180-210
நான்கு	படைப்பாசிரியரும், படைப்புகளும்- மதிப்பீடு	211-263
	முடிவுரை	264-266
	துணை நூற்பட்டியல்	267-278
	பின்னிணைப்புகள் (1) படைப்பாளர் விவரக் குறிப்பு (2) அரபுச் சொற்கள் (3) நேர்காணல் (4) நிழற்படங்கள்	

முன்னுரை

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கியங்களை அவை தோன்றிய காலத்தின் அடிப்படையில் இலக்கிய வரலாறுகள் எடுத்துரைக்கின்றன. தமிழின் பெருமையை உலகிற்குப் பறைசாற்றிய இவ்விலக்கியங்கள் அவ்வக்காலத்தின் பிரதிபலிப்பாய் விளங்கியதை மறுக்க இயலாது. அவற்றில் இக்கால இலக்கியங்கள் என்று வகைப்படுத்தப்படும் புதினம், சிறுகதை, கவிதை, உரைநடை போன்றவற்றிற்கென்று ஒரு தனித்துவம் உண்டு. இவை நடப்பியலைச் சித்தரிப்பதிலும், சமூக நோக்கில் அமைவதிலும் குறிப்பாக எளிமையாய் மக்களைச் சென்று சேர்வதிலும் முன்னிலை வகித்தன. இவையே இக்கால இலக்கியப் படைப்புகளின் தனிச்சிறப்புமாகிறது. அவ்வகையில் இலக்கிய உலகில் தனக்கென்று ஒரு தனி முத்திரை கொண்டு சுவடு பதிக்க முயற்சிக்கும் படைப்பாளர் கீரனார் ஜாகிராஜா படைப்புகளைப் பற்றியதாக இவ்வாய்வு அமைந்துள்ளது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

“சமூக நோக்கில் கீரனார் ஜாகிராஜாவின் படைப்புகள் - ஒரு மதிப்பீடு” என்பது ஆய்வுத் தலைப்பாகும்.

ஆய்வு நோக்கம்

இக்கால இலக்கியப் படைப்பாளர்களில் பலர் சமூக நோக்கில் எழுதுவதனையே தமது குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளனர். சமூக விழிப்புணர்வை மக்களுக்கு அளிப்பதில் இவ்விலக்கிய வகை அப்படைப்பாளர்களுக்குப் பெரிதும் உதவுகிறது. அவ்வகையில் படைப்பாளர் கீரனார் ஜாகிராஜாவும் இவ்விலக்கிய வகையில் சிறுகதை, புதினம், கட்டுரைகள் போன்றவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளார். குறிப்பாக இசுலாமியச் சமயத்தைச் சார்ந்தவராகிய இவ்வெழுத்தாளர் இச்சமூகம் பற்றி நன்கு உணர்ந்தவராகையால் தம்படைப்புகளில் பொது நிலையிலும், இசுலாமியச் சமூகம் சார்ந்த நிலையிலும் மக்களுக்கு விழிப்புணர்வைத் தூண்டி நன்மை பயக்கும் வண்ணம் தம் படைப்புகளை அளித்துள்ள திறனையும், எளிமையான முறையில் மக்களுக்கு நல்ல கருத்துக்களைக்கொண்டு சேர்க்கும்

இக்காலச் சமூகம் சார்ந்த இலக்கிய வகையில் தம் படைப்புகளைப் படைத்துள்ளதன் மூலம் நற்சிந்தனைகளை விதைத்துள்ள தன்மையையும், பரந்துபட்ட இக்கால இலக்கியப் படைப்பாளர்களில் இவர் தனித்துவம் பெற்ற இடம்குறித்தும், அதற்கான அவரது தனித்திறன்கள் குறித்தும் எடுத்துரைப்பது மற்றும் அதனை மதிப்பீடு செய்வதும் நோக்கமாகின்றது.

கருதுகோள்

ஆய்வுக்குரிய கீரனூர் ஜாகிரராஜாவின் படைப்புகள் பொதுநிலையில் மட்டுமல்லாமல் இசுலாமியச் சமூக நோக்கிலும், இசுலாமிய மக்களுக்கு விழிப்புணர்வைத் தரும் நோக்கிலும் அமைந்துள்ளன. இக்கால இலக்கிய உலகில் தனக்கெனத் தனியிடத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளும் தனித்திறன் இப்படைப்பாளரிடமும், இவரது படைப்புகளிலும் உண்டு என்ற கருதுகோள் ஆய்வின்வழி நிறுவப்பட்டுள்ளது.

முன்னாய்வு

1. மு.அக்பர் அலி, கீரனூர் ஜாகிரராஜாவின் புனைகதைகளில் இசுலாமிய வாழ்க்கை நெறிமுறைகள், 2012.

ஆய்வு எல்லை

முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்

கீரனூர் ஜாகிரராஜாவின் மீன்காரத் தெரு, கருத்த லெப்பை, துருக்கித் தொப்பி, வடக்கேமுறி அலிமா, மீன்குடைவாசிகள் என்ற ஐந்து புதினங்களும், செம்பருத்தி பூத்த வீடு, பெருநகரக் குறிப்புகள், தேய்பிறை இரவுகளின் கதைகள் என்ற மூன்று சிறுகதைத் தொகுப்புகளும், காஃபிர்களின் கதைகள், தஞ்சை ப்ரகாஷ் படைப்புலகம், 21-ம் நூற்றாண்டுச் சிறுகதைகள், அழியாத கோலங்கள் என்ற நான்கு தொகுப்பு நூல்களும் முதன்மைச் சான்றாதாரமாகும்.

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

இக்கால இலக்கிய வகைகள் தொடர்பான நூல்கள், திறனாய்வுக் கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள், மற்றும் ஆய்வுக்குரிய படைப்பு குறித்தத் தரவுகள், வெளியீடுகள் போன்ற துணைமைச் சான்றாதாரமாகும்.

ஆய்வு அணுகுமுறை

ஆய்வுக்குரிய படைப்புகளை விளக்கவும், படைப்பாசிரியரின் சமூக நோக்கினை எடுத்துரைக்கவும், படைப்புகளை மதிப்பிடவும், விளக்கவியல் அணுகுமுறை, சமூகவியல் அணுகுமுறை, மதிப்பீடு அணுகுமுறை என்ற மூன்று நிலைகளில் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

இயல் பகுப்பு

“சமூக நோக்கில் கீரணூர் ஜாகிர்ராஜாவின் படைப்புகள் ஒரு – மதிப்பீடு” என்னும் தலைப்பிலான இவ்வாய்வு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக நான்கு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவையாவன,

1. புதினங்களில் சமூக நோக்கு
2. சிறுகதைகளில் சமூக நோக்கு
3. பிற படைப்புகளின் வழி சமூக நோக்கு
4. படைப்பாசிரியரும், படைப்புகளும் – மதிப்பீடு

என்பனவாகும்.

இயல் ஒன்று

“புதினங்களில் சமூக நோக்கு” என்னும் முதலாமியலில் கீரணூர் ஜாகிர் ராஜாவின் புதினங்களில் காணலாகும் இசுலாமியர்களின் நம்பிக்கைகள், கல்வி நிலை, சாதிமத வேறுபாடுகள், தொழில் மற்றும் பொருளாதார அடிப்படையிலான முரண்பாடுகள், உணவு அடிப்படையிலான வர்க்க முரண்பாடுகள், வாழ்விடம்

சார்ந்த முரண்பாடுகள், அதிகார வர்க்கத்தை எதிர்க்கத் துணிந்த அடித்தள வர்க்கம், இசுலாத்திற்கு எதிரான பழக்கவழக்கங்கள், தீண்டாமை, வறுமை, பெண்களின் அவலநிலைகளான பொருந்தா மணம், பலதார மணம், தலாக்(விவாகரத்து), பாலியல் வன்முறை, பாலின வேறுபாடு, பெண் கல்வி, குடும்ப வாழ்வில் பெண்கள் நிலை, பர்தா அணிதல், தரகர்கள், ஆணாதிக்கம் போன்ற சமூகம் சார்ந்த பதிவுகள் விரித்துக்காணப்பட்டுள்ளன.

இயல் இரண்டு

“சிறுகதைகளில் சமூக நோக்கு” என்னும் இரண்டாமியலில் இக்கால இலக்கிய வகைகளுள் மக்களிடத்தில் வரவேற்பு பெற்றச் சிறுகதை என்ற வகைப்பாட்டினை எடுத்துக்கொண்டு, அதன் வழிக் கூறியுள்ள சமூக நோக்குச் சிந்தனைகளான மனித நேயம், வறுமை, சாதிமத வேறுபாடு, இசுலாமியரின் கடமைகள், கல்வி நிலை, பெண்களின் நிலை, பெண்களைப் பெற்றவர்களின் நிலை, இசுலாமிய நம்பிக்கை, வரதட்சணை, இசுலாமிய மக்களின் வாழ்வியல், பழக்கவழக்கம், மூடநம்பிக்கை, தரகர், தீண்டாமை போன்ற படைப்பாளரின் சமூகச் சிந்தனைப்பதிவுகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் மூன்று

“பிற படைப்புகளின் வழி சமூக நோக்கு” என்னும் மூன்றாமியலில் படைப்பாசிரியரின் தொகுப்பு நூல்களில் இடம் பெற்றள்ள மனித நேயம், சாதி ஏற்றத்தாழ்வு, இசுலாமிய நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், இசுலாம் சமயத்திற்கு எதிரானப் பழக்கம், வறுமை, தீண்டாமை, மூடநம்பிக்கை, ஆணாதிக்கம், பெண்களின் நிலை, தலாக் போன்ற சமுதாய சிக்கல்கள் இவ்வாய்வின் மூலம் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் நான்கு

“படைப்பாசிரியரும், படைப்புகளும் - மதிப்பீடு” என்னும் நான்காமியலில், சிறுகதை, புதினம், உரைநடை என்று பல்துறைகளில் தடம்பதித்தப்

படைப்பாசிரியரின் தனித்தன்மை மதிப்பீடு செய்யப்பட்டுள்ளன. தனித்தனி இயல்களில் அவர் படைப்புகளில் காணலாகும் கருத்துகள், சிந்தனைகள் போன்றன விரித்துக் காணப்பட்டாலும் நிறைவாக இவ்வியலில் படைப்புகளின் வழி படைப்பாளரையும் படைப்பாளன் வழி, படைப்புகளையும் ஆராய்வதோடு, இவ்விருநிலையிலும் தனித்துச் சுட்டப்படக் காரணமான கூறுகளை மதிப்பிடுதல் இவ்வியலில் தான் நிகழ்ந்துள்ளது.

ஆய்வு முடிவுரை

ஆய்வில் கண்ட முடிவுகள் முடிவுரையில் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆய்விற்குத் துணை செய்த அறிஞர்களின் நூல்கள் துணைநூற்பட்டியலில் அகர வரிசையில் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

பின்னிணைப்பாக படைப்பாளர் விவரக் குறிப்பு, இசுலாமிய வழக்குச் சொற்களும், படைப்பாளரால் பயன்படுத்தப்பட்ட வட்டார வழக்குச் சொற்களும், படைப்பாளரின் நேர்காணலும், நிழற்படங்களும் அவை பற்றிய விவரங்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் - ஒன்று

புதினங்களில் சமூக நோக்கு

புதினங்களில் சமூக நோக்கு

தமிழ்ப் புதின இலக்கியம் தோன்றிய காலத்திற்குப் பின் இந்தியச் சமூக அமைப்பில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. சமூகச் சீர்த்திருத்தங்களைப் பற்றி இலக்கியம் படைக்கும் படைப்பாளர்கள் கணிசமான எண்ணிக்கையில் அதிகரித்தனர். விடுதலைக்குப் பின்னர் தோன்றியச் சமூகப் புதினங்களில் குடும்பச் சிக்கல்கள், சாதியச் சிக்கல்கள், பொருளாதாரச் சிக்கல்கள், தனிமனிதச் சிக்கல்கள், பெண்ணுரிமைச் சிக்கல்கள் ஆகியவை முக்கியக் கருத்துகளாக இடம் பெற்றன.

ஒவ்வொரு காலத்திலும் தோன்றும் இலக்கியப் படைப்புகள் அக்காலச் சமூகப்பதிவுகளாகவும், சமூகத்திற்கு அறிவுறுத்தும் அறிவுரைகளைக் கொண்ட பதிவுகளாகவும் விளங்குவது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த வகையில் சங்க இலக்கியங்கள் முதல் இக்கால இலக்கியங்களான கவிதை, சிறுகதை, புதினம் போன்றவைகளும் இப்பணியைச் செவ்வனே மேற்கொண்டு வருகின்றன.

இலக்கியப்பணியில் தன் பங்களிப்பைத் திறம்படச் செய்துவரும் கீரனூர் ஜாகீர்ராஜாவின் படைப்புகள் குறிப்பிடத்தக்கன. குறிப்பாக இவருடைய புதினங்களைக் குறிப்பிடலாம். இசுலாமியப் படைப்பாளரான இவர் தான் இசுலாமியராக இருந்த போதிலும் தன்னுடைய இசுலாம் சமூகத்தை நோக்கிய தன் புதிய பார்வையை வீசுவதாலே அச்சமூகம் குறித்தத் தமது சிந்தனைகளையும், கருத்துக்களையும் தம் படைப்புகளில் ஒளிரச் செய்துள்ளார்.

குறிப்பாக இசுலாமிய மக்களிடையே காணப்படும் உயர்வு, தாழ்வு, சாதிப்பிரிவுகள், முதலாளி, தொழிலாளி வர்க்கப்பிரிவு போன்றவற்றைத் தம் புதினங்களில் தெளிவுபடச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இவை இசுலாமியச் சமூகத்தாரின் வாழ்வியல் குறித்துச் சுட்டுவதோடு மட்டுமல்லாமல் அவர்களுக்கு வேண்டிய ஒற்றுமை, விழிப்புணர்வுப் போன்றவற்றை அறிவுறுத்தும் படைப்புகளாகவும் திகழ்கின்றன. இவர்தம் புதினங்களில் காணலாகும் சமூகச் சிந்தனைகளை எடுத்துரைப்பதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

இசுலாமியர்களின் நம்பிக்கைகள்

நம்பிக்கைகள் இசுலாத்தில் அல் ஈமானுல் முஃபஸ்ஸல் என அழைக்கப் படுகின்றன. இதனை,

“ஆமன்து பில்லாஹி வ மலாமிக்கத்திஹி வகுதுபுஹி
வருஸீலுஹி. வல் யவ்மில் ஆகிரி. வல்கத்ரி ஹைரி ஹி
வஸாரீஹி மினல்லாஹி தஆலா வல்பஃஸி பஃதல மவ்த்”¹.

என்பதன் வழி அறியலாம். அதாவது ‘நான் அல்லாஹ்வையும், வானவர்களையும், அல்லாஹ்வின் வேதங்களையும், அவனது தூதர்களையும், இறுதிநாளையும் நம்புகிறேன். நன்மையும், தீமையும் சர்வ வல்லமை மிக்க அல்லாஹ்வின் விருப்பத்தினாலேயே ஏற்படுகின்றன என்பதையும் மரணத்திற்குப் பிறகுள்ள வாழ்க்கையையும் நம்புகிறேன்’ என ‘இஸ்லாம் நம்பிக்கைகளும், போதனைகளும்’ என்ற நூலில் குலாம் சர்சர் விளக்கியுள்ளார்.

உலகில் வாழும் மக்கள் அனைவரும் பலதரப்பட்டச் சமயங்களைப் பின்பற்றுகின்றனர். அனைத்துச் சமயங்களும் அவற்றின் சடங்குமுறைகளிலும், பழக்கவழக்கங்களிலும் முற்றிலும் மாறுபடுகின்றன. ஒவ்வொரு சமயத்தைச் சார்ந்த மக்களும் அவரவர் சமயம் போதிக்கும் கருத்துக்களையும், பழக்க வழக்கங்களையும், நம்பிக்கைகளையும் பின்பற்றியே வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவ்வகையில் தான் சார்ந்த சமய மக்களின் நம்பிக்கைகள் குறித்தச் செய்திகளை ஜாகிரராஜா மீன்காரத் தெரு என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கிறார்.

“மொதமொதலா பிஸ்மம் சொல்லித் தண்ணியில கால வை என்று அவனைக் குளத்தில் இறக்கி விட்டார் ஷேக்கா. ஜில்லிட்ட நீரில் ஆஜாத்துக்கு மயிர்க்கால்கள் குத்தி நின்றன. அதே வேகத்தில் ஒரு கெண்டை அவன் காலைக் கடிக்கவும் ‘தாத்தா...’ என்றலறியவாறு நீரில் விழுந்து மூழுகினான். ‘மொதல் முக்கிளிக்கனம் போட்டாச்சு,

மொதல் மீனுங்கடிச்சாச்சு... நீ பெரிய்ய மீங்காரந்தான்டா...’
பேரனை நீருக்குள்ளிருந்து வெளியில் எடுத்து அதே வேகத்தில்
உச்சி முகர்ந்தார் ஷேக்கா”².

இசுலாமிய மக்கள் எந்த ஒரு செயலைத் துவங்கும் முன்னும் ‘பிஸ்மில்லாஹ்’
என்ற இறை வார்த்தையை உச்சரிப்பார்கள். பிஸ்மில்லாஹ் என்பதற்கு அளவற்ற
அருளாளனும் நிகரற்ற அன்பாளனும் என்பது பொருள் ஆகும். இசுலாமியர்கள்
தங்களின் இறைவனான அல்லாஹ்வின் திருநாமத்தைக் கொண்டே எந்த ஒரு
செயலையும் செய்வார்கள் என்று கூறுவதன் மூலம் அம்மக்களின் இறை
நம்பிக்கையைப் படைப்பாளர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

இசுலாமிய மக்களின் நம்பிக்கைகளில் மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்படுவது
வானவர்கள் மீதும் இறைத்தூதர்கள் மீதும் அவர்களால் போதிக்கப்பட்ட
இறைவேதத்தின் மீதும் அம்மக்கள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையாகும்.
இறைத்தூதர்கள் இறைவனால் அருளப்பட்ட வேதத்திற்கும் மனிதர்களுக்கும்
இடையே பாலமாகச் செயல்படுகின்றனர். உலகில் தோன்றிய ஏராளமான
இறைத்தூதர்களில் சிறப்பு வாய்ந்தவர் நபிகள் நாயகம். மனிதருள் புனிதராகப்
பிறந்து இறைவனால் அருளப்பட்ட இறைவேதத்தை மக்களுக்குத் தெளிவாகப்
புரியவைக்கப் பல்வேறு உண்மைச் சம்பவங்களை நிகழ்த்தி அவற்றின் மூலம்
மக்களின் நல்வாழ்விற்காகப் போராடியவர் நபிகள் நாயகம். அத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த
நபிகள் நாயகத்தைக் கனவில் தரிசிப்பது மிகவும் நன்மை பயக்கும் என்கிற
அசைக்க முடியாத நம்பிக்கைக் கொண்டவர்களாக இசுலாமிய மக்கள் வாழ்ந்து
வருவதைப் படைப்பாளர் கருத்த லெப்பை என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு
விளக்கியுள்ளார்

“நாயகம் ரகுலுல்லா இருக்காங்க”

“அவங்கள் நீ கனவுல பார்த்திருக்கியா...”

“ம்... பார்த்திருக்கேன்...”

“பார்த்திருக்கியா... எப்படி ராதிமா?

“சூரான்ல முஜம்மில் சூரான்னு இருக்குது. அத வந்து தினம் இஷா தொழுகைக்கப்புறம் தொடர்ந்து ஒதி வரணும். அப்புறமா நாயகத்தப் புகழ்ந்து ஒதுற தாஜீல் ஸலவாத்து அதையும் ஒதனும்...”

“ஒதுனா...”

“தொடர்ந்து ஒதினா நாயகத்தோட தரிசனம் கனாவல கெடைக்கும்...”³.

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் நம்பிக்கையோடும் முழுமனதோடும் ஈடுபாட்டுடன் இறைவேதத்தை ஒதுவதால் நபிகள் நாயகத்தைக் கனவில் தரிசிக்கலாம் என்கிற இசுலாமிய மக்களின் நம்பிக்கையைப் படைப்பாளர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். மேலும் அப்புதினத்தில்,

இறைவனால் அனுப்பப்பட்ட இறைத்தூதர்களின் மீது இசுலாமிய மக்கள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கைப் பற்றிக் கூறும் ஆசிரியர் இசுலாமியர்களில் ஒருசிலர் இறைத்தூதர் மீது நம்பிக்கையற்றவர்களாய் இருந்தனர் என்ற எதிர்மறைச் சிந்தனையையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

“சரி அது ஒனக்கு எப்டிக்கா தெரியும்? என்றான் ஈசாக். “சுலைமான் நபிக்கி ஆண்டவன் பறவை, மிருகங்களோட பாஷைகளையெல்லாம் தெரிஞ்சுக்குற சக்தியக் கொடுத்தான்.”

“நீ என்ன சுலைமான் நபிக்கி பேத்தியா?” இளக்காரமாகச் சிரித்தான் ஈசாக்”⁴.

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் இறைவனின் கட்டளைகளை நிறைவேற்றும் பொருட்டு இறைவனால் படைக்கப்பட்ட இறைத்தூதர்கள் ஒவ்வொருவரும் பல்வேறு அற்புதங்களை நிகழ்த்தினார்கள் என்பதை இசுலாமிய வரலாறு சுட்டிக் காட்டுகிறது. ஆனால் இறைத்தூதர்கள் மீதும், அவர்களின் அற்புதங்கள் மீதும்

இசுலாமிய மக்களில் ஒருசிலர் நம்பிக்கை இல்லாது இருந்த நிலையை ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். மேலும் அப்புதினத்தில்,

தர்காக்கள் மீது இசுலாமிய மக்கள் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கை எல்லையற்றது. தர்காக்களில் சமாதிகளாகியிருக்கும் இறைநேசர்களிடத்தில் பல்வேறு கோரிக்கைகளை முன்வைத்து மக்கள் வழிபாட்டை மேற்கொள்கின்றனர். மனநோயாளிகள் மற்றும் பேய், பிசாசு போன்றவைகளால் பாதிக்கப்பட்டவர்களே தர்காக்களில் அதிகம் வழிபாடு செய்கின்றனர். இவ்வாறு தர்காக்களில் தங்கியிருக்கும் மனநோயாளிகளுக்கு விரைவில் குணமாகிவிடும் என்கிற மக்களின் நம்பிக்கையைப் பற்றிப் படைப்பாளர் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கிறார்.

“அவனைக் கைத்தாங்கலாக தூக்கி நிறுத்தி கையில் கம்பு ஒன்றைத் தந்து இவளும் கக்கத்தில் பொதியுடன் வீதியில் இறங்கிச் சேர்ந்து நடந்தபோது ஊரே திரண்டு வேடிக்கை பார்த்தது. பயணம் பாலசமுத்திரம் கன்னிபீவி தர்காவுக்கு என்பதை அவள் மனதில் கொண்டிருந்தாள். யாருக்கும் சொல்லவில்லை. கருத்தலைப்பையோ, அவளின் அம்மாவோ அம்பாவோ எவரும் தடுக்கவில்லை.”⁵.

கருத்த லெப்பையின் அக்காவான ருக்கையா மனநோயால் பாதிக்கப்பட்டத் தன் கணவனைத் தர்காவிற்கு அழைத்துச் சென்றால் நோய் குணமாகிவிடும் என்ற நம்பிக்கையோடு கன்னிபீவி தர்காவிற்கு அழைத்துச் செல்வதாகக் கூறுவதன் மூலம் இசுலாமியர்களின் தர்காக்கள் மீதான நம்பிக்கையை ஆசிரியர் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

இசுலாமிய மக்கள் இறைவனால் படைக்கப்பட்ட வானவர்களில் மரணத்திற்கான வானவர் ‘மலக்கில் மவத்’ எனப்படும் இஸ்ராயில் மீது கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கையைப் படைப்பாளர் மீன்குதை வாசிகள் என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்.

“இஸ்ராயீலு தாத்தாவ தொறத்தீட்டே வற்றாரு ஆஜாத்...” என்றார். ஆஜாத்துக்கு கோபமான கோபம். யாரோ தன் தாத்தாவின் எதிரிபோல

என்று நினைத்து பல்லைக் கடித்தபடி கேட்டான். அவனுடைய கையில் இப்போது ஷேக்காவின் கைத்தடி.’

‘யாரு தாத்தா இஸ்ராயீலு...?’

‘டே... டே... நீ வாட்டுக்குத் தடியெல்லாந் தூக்கிக்கிட்டுக் கீழே போடு... கீழ் போடு... இஸ்ராயீலு ருஹ கைப்பத்த வற்றவங்க....’

‘அப்டின்னா?’

‘தாத்தா தூங்கீட்டுக்கும் போது தாத்தாவோட உயிர எடுத்துட்டு வானத்துக்குப் போயிருவாங்க... அப்பறமா தாத்தா மகுத்தாப் போயிருவீங்...”⁶.

இறக்கும் தருவாயில் மரணப்படுக்கையில் இருக்கும் மீன்காரத் தெருவைச் சேர்ந்த நைனாவின் தந்தை ஷேக்கா தன் பேரன் ஆஜாத்திடம் இஸ்ராயில் குறித்து மிகுந்த பயபக்தியோடு கூறுவதன் மூலம் வானவர்கள் மீது இசுலாமிய மக்கள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையைப் படைப்பாளர் விளக்கியுள்ளார்.

இசுலாமியர்களின் கல்விநிலை

ஒரு காலத்தில் சாதியின் அடிப்படையில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு மட்டுமே மறுக்கப்பட்டு வந்த கல்வி இன்று பணக்காரர் அல்லாத ஒட்டுமொத்த மக்களுக்கும் மறுக்கப்படும் நிலைக்கு வந்து விட்டது. எனவே, பணம் படைத்தவர்களின் குழந்தைகள் மட்டுமே கல்வி பெற முடியும் என்ற அளவிற்கு கல்வி வணிகமயமாகி விட்டதைப் படைப்பாளரும் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

வியன்னா நாட்டைச் சேர்ந்த கல்வியாளர் ‘இவான் இலிச்’ “பள்ளிக்கூடம் அதன் அமைப்பு வடிவில் நலிந்தோருக்குப் பாதகமாகவே அமைந்துள்ளது. வாய்ப்புமிக்கோர் தொடர்ந்து அதன் அனுகூலங்களைப் பெற்று வருகின்றனர்.

ஆனால் நலிந்தோர் தொடர்ந்து நசுக்கப்பட்டுப் பின்னடைகின்றனர்”⁷. என்று இந்தியாவின் இன்றைய கல்வி வணிகச் சூழலை அப்படியே பிரதிபலிக்கிறார்.

இசுலாமியர்கள் பெரும்பாலும் தொழிலுக்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பவர்களாக இருப்பதால் அவர்களிடத்துச் செல்வ வளம் மிகுந்துக் காணப்படும். ஆனால் அவர்களிலும் வறுமையுற்றோர்களும் உண்டு. காரணம் செல்வத்திற்கு அளிக்கப்படும் முக்கியத்துவம் கல்விக்கு அளிக்கப்படுவதில்லை. ஏனென்றால் இன்றைய சமூகச்சூழலில் பொருளாதாரச், சாதிய ரீதியிலான ஏற்றத்தாழ்வுகளின் தாக்கம் அதிகரித்துவிட்டது என்பதை ஜாகிரராஜா மீன்காரத் தெரு என்னும் புதினத்தின் வழி சுட்டிச்செல்கிறார்.

“அம்பன் குதிரைவண்டியில் பள்ளிக்கூடம் வந்துபோற அவன நாங்க புள்ளைங்கல்லாம் சேந்து நின்று வேடிக்க பாப்பம். அவம் மேல எப்பவும் மல்லியப் பூ செண்ட வாசம் கமகமண்டு மணக்கும். எங்களக் கேக்குறாப்ல வாத்தியாருங்க யாரும் அவங்கிட்ட எந்தக் கேள்வியும் கேக்க மாட்டாங்க. வாத்தியார்மாருங்க அவன் குசப்போட்டாலும் பூ வாசம் அடிக்கிதுன்னு சொல்லுவாங்க. ஆறாப்புலமிருந்து நானும் பாக்குறேன் ஒருதடவகூட அவன் யாருட்டயும் அடி வாங்குனதே இல்ல. முதல் பெஞ்சல பேசாம உம்முன்னு உக்காந்துருப்பான். எப்பவாச்சு பங்களாத் தெருப் பசங்களோட பேசுவான்”⁸.

செல்வ வளம்மிக்க பங்களாத்தெரு, வறுமையுற்ற மீன்காரத் தெரு என்று வகைப்படுத்தலில் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வைச் சுட்டும் படைப்பாளர் இத்தகைய ஏற்றத்தாழ்வுக் கல்வி பயிலவரும் மாணவர்களிடம் கூட இயல்பிலேயே இருப்பதையும், இதனால் கல்விப் பாதிக்கப்படுவதையும் விளக்கியுள்ளார். மேலும் அப்புதினத்தில்,

கல்வி கற்க வரும் இடத்தில் ஏழ்மையான மாணவர்களைத் தண்டிப்பது, செல்வ வளம்மிக்க பங்களாத்தெரு மாணவர்கள் எந்த தவறு செய்த போதும் அதைக் கண்டு கொள்ளாமல் இருப்பது, அம்மாணவர்கள், ஆசிரியர் பாடம் நடத்திக் கொண்டிருக்கும் வேலையில், உண்பது, உறங்குவது என

எத்தகு தவறான செயல்களைச் செய்தாலும், அதனைக் கண்டு கொள்ளாமல் விடுவது போன்றவை பொருளாதார அடிப்படையிலான ஏற்றத்தாழ்வுகளின் விளைவு எனத் தம் புதினத்தில் படம்பிடித்து காட்டியுள்ளார்.

மேலும் இதுபோன்ற ஏற்றத்தாழ்வுகள் இளம் வயதிலேயே மனதில் ஊன்றப்படுவதையும் ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகிறார். செல்வச் செழிப்பைப் பயன்படுத்தித் தவறான நடத்தைக்குத் தண்டிக்கும் ஆசிரியரை இடம் மாற்றம் செய்வது போன்ற அவலநிலைகளுக்குப் பொருள் அடிப்படையிலான உயர்வு, தாழ்வைக் காரணமாவதாகக் கூறுவதன் மூலம் இன்றையச் சமூகத்தின் அவலநிலையையும் ஒருசேர எடுத்துக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர்.

“தமிழ் வகுப்புல மருதமுத்து அய்யா சத்தம் வேகமாக இருந்துச்சு.

சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா – குலத்

தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்

நீதி உயர்ந்தமதி கல்லி – அன்பு

நிறைய உடையவர்கள் மேலோர்’ன்னு

புஸ்தகத்துல்ல இல்லாத பாட்டையெல்லாம் சொன்னாரு. மருதமுத்து அய்யா புஸ்தகத்துல இல்லாத பாடம் நடத்துறதுல இப்பிடி நெறைய பாட்டு சொல்லிக்குடுப்பாரு.

‘பார்ப்பானை ஐயரென்ற காலமும் போச்சே – வெள்ளைப்

பரங்கியைத் துரையென்ற காலமும் போச்சே – பிச்சை

ஏற்பாரைப் பணிகின்ற காலமும் போச்சே – நம்மை

ஏய்போருக் கேவல் செய்யுங் காலமும் போச்சே’

கையை உயரத் தூக்கி ஆட ஆரம்பிச்சுட்டாரு. அவரோட வெள்ளிப் பிரம்பு மட்டும் இல்லைன்னா புள்ளைங்க சிரிச்சிருப்பாங்க. கடைசியா அன்னைக்கி பாடம் நடத்திட்டு போனவர்தேம் அதுக்குப் பெறகு

மருதமுத்து வாத்தியார் வகுப்பெடுக்க வரவே இல்ல. கொஞ்ச நாளக்கிப் பெறகு அவர் எங்கியோ வேடசந்தூர்ப் பக்கம் ஒரு பள்ளிக்கூடத்துல வேல பாக்குறாருண்டு சொன்னாங்க”⁹.

ஏழை, செல்வந்தன் என்ற வித்தியாசம் பாராமல், சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் பொருட்படுத்தாமல் அனைவரையும் சரிசமமாக நடத்தும் மருதமுத்து ஆசிரியரை பொய்க் காரணங்களால் கூறி பணி இடமாற்றம் செய்கின்றனர் என்றுக் கூறுவதன் மூலம் உயர்வர்க்கத்தினரின் அதிகாரச் செயல்பாட்டைப் படைப்பாளர் தெளிவுப்படுத்தியுள்ளார்.

அறிவைத் தேடுவது ஒவ்வொரு மனிதனின் கடமையாகும். அறிவைப் பெருக்கிக் கொள்ளவேண்டுமானால் கல்விக் கற்றல் அவசியம் என்கிற விழிப்புணர்வு இசுலாமிய மக்களிடையே போதிய அளவில் இல்லாமல் இருப்பதும், வறுமையினால் கல்விக் கூடங்களுக்குச் செல்லமுடியாமல் சிறுவயதிலேயே ஏதேனும் தொழில் செய்யவேண்டிய கட்டாயமும், சில சமயங்களில் படித்தால் அகம்பாவம் வந்துவிடும் என்கின்ற அறியாமையும் அடித்தட்டு மக்கள் கல்வியைப் புறக்கணிப்பதற்கானக் காரணங்கள் எனவும் இதனால்தான் இசுலாமியர்கள் கல்வியில் பின்தங்கியிருப்பதாகவும் ஆசிரியர் கருத்த லெப்பை என்னும் புதினத்தில் எடுத்துரைக்கிறார்.

“கண்டதப் படிச்சிட்டு நாயம் மசுறு பேசாத. ரெண்டு பொட்டி நெறஞ்சு பொஸ்தகமாக் கெடக்குது. எடத்தக் காலி பண்ணு. இல்லேன்டா கடையில நிறுத்துப் போட்டு காயி கப்பு வாங்கீருவேங்...”¹⁰.

கல்வியைப் பற்றிய போதிய அறிவு இல்லாத கருத்த லெப்பையின் தாயார், கருத்த லெப்பைப் படித்துவிட்டக் காரணத்தினால்தான் உயர்வர்க்கத்தினரான ராவுத்தர்களை எதிர்க்கும் துணிவுப் பெற்று, அவர்களுக்கு எதிராகக் குரல் எழுப்பி வீண் வம்புகளைச் செய்துவருகிறான் என்று நினைத்து அவனைக் கோபமாகத் திட்டி அனுப்புகிறாள் என்று கல்விக்கானத் தேடலும், ஆர்வமும் எவ்வாறுப் புறக்கணிக்கப்படுகிறது என்பதை ஜாகிரராஜா பதிவு செய்துள்ளார்.

சாதி, மத வேறுபாடுகள்

“மது அருந்துபவர்கள், கந்து வட்டிக்காரர்கள் மட்டுமின்றி நாவிதர்கள், பிணம் கழுவுபவர்கள், சாயத் தொழிலில் ஈடுபடுபவர்கள், தோல் பதனிட்பவர்கள், செருப்புத் தைப்பவர்கள், வில் செய்பவர்கள், சலவைத் தொழிலாளிகள் முதலானரோடு சேர்ந்து மேல் சாதி முஸ்லிம்கள் உணவருந்தக் கூடாது”¹¹

என்னும் காஸி சஜ்ஜத் ஹீசைனின் கருத்து இசுலாமியச் சமூகத்தில் சாதியின் தாக்கம் எந்தளவு வேருன்றி இருந்திருக்கிறது என்பதைத் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

‘மீன்காரத்தெரு’ புதினத்தில் வரும் நைனா என்பவன் முதல் மனைவியைப் பல்வேறு காரணங்களால் பிரிந்து வாழ்கின்ற நிலையில் வேறு மதத்தைச் சேர்ந்த ஒதுக்கப்பட்டச் சாதியைச் சார்ந்த வள்ளி என்றப் பெண்ணுடன் உறவை ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றான். முதல் மனைவியால் இது ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் சமூகம் இதனை எதிர்க்கிறது. தாழ்ந்த சாதியைச் சார்ந்த அப்பெண் கருவுற்ற நிலையில் இறந்துவிட, அவளது இறுதிச் சடங்கை இசுலாமிய மதத்தின்படி நடத்துவதற்கு எதிர்ப்பு வருகிறது என்று கூறுவதன் மூலம் சாதிய ஏற்றத்தாழ்வுகளின் தாக்கத்தை ஆசிரியர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“எந்த நாளு யார வக்கீல வச்ச நிக்காஹ் நடந்துச்சு? புஸ்தகத்துல பதிஞ்சிருக்கா? மஹர் தொக எவ்வளவு? வினயமாகவும் விபரமாகவும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார் முத்தவல்லி. ஷேக்கா எதுவும் பேசாமல் மௌனமாக நின்றிருந்தார். இணை வைக்கிற ஒரு காஃபிர்க்கு பள்ளிவாசலில் மய்யித்தாங்கரையில் எடமில்ல... என்றார் தீர்க்கமாக முத்தவல்லி. பள்ளிவாசலுக்கு எதிரிலிருந்த கட்டாந்தரையில் கபுறுக்குழி வெட்டிக் கொண்டிருந்தான் நைனா”¹².

இதன்வழி சாதி, மதபேதம் மனிதர்களை மனித நேயமற்ற மிருகங்களாய் மாற்றிவிடும் அவலத்தைப் படைப்பாளர் விளக்குகிறார்.

மேலும் இசுலாமிய மக்களின் மதக் கொள்கைகளையும், அவற்றுள் மாற்ற வேண்டியனவற்றையும் தனது மாந்தர் படைப்புகளின் வழியே சமூகத்திற்குப் படைப்பாளர் சுட்டிச் செல்கிறார். இசுலாமின் கொள்கைகள் நல்லவை. ஆனால் அக்கொள்கைகள் மதவாதிகளால் மாற்றப்படுவதையும், மனிதாபிமானம் இல்லாத எக்கொள்கையும் ஏற்கத்தக்கதல்ல என்ற நியாயமானத் தீர்வுகளையும் தனது புதினத்தில் எடுத்துரைக்கின்றார்.

ஒரே சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்களாயினும் இசுலாமிய மக்களிடையே சாதி அடிப்படையிலான வர்க்கப்பிரிவுகள் ஏற்படுத்தும் பாதிப்புகளைப் பாத்தும்மா கதாப்பாத்திரம் மூலம் சுட்டிக்காட்டும் ஆசிரியர் இசுலாமியச் சமூகத்தில் மேலோங்கியிருக்கும் சாதியப்படிநிலைகளின் உச்சக்கட்டச் செயல்பாட்டை வடக்கே முறி அலிமா என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“அஹமதுகுட்டி பாத்துமாவை விட்டு வெளியில் சென்றிருந்த ஒரு சமயத்தில் பாத்துமாவின் துணிமணி உடமைகளை தெருவில் விட்டெறிந்தாள். உச்சிமயிரைப் பிடித்து இழுத்து வந்து முச்சந்தியில் விட்டாள். பாண்டிச்சி, பாண்டிச்சி என்று மட்டாஞ் சேரிப் பசங்களை கூவவைத்து ஓட்டினாள். அந்தக் காலகட்டமும் அப்படியிருந்தது. பிழைக்க வந்த தமிழர்களைப் பாண்டிமார், அண்ணாச்சிமார் என்று விளித்துக் கேலி பேச கேரளத்தின் எல்லா மூலை முடுக்குகளிலும் ஒரு கூட்டம் காத்திருந்தது. தமிழர் மீது மலையாளிகளுக்கு இயல்பான ஒரு வன்மம் உருவாக பிராந்திய ரீதியிலான சில காரணங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. அது வடக்கேமுறி வாப்பும்மாவிடமும் எதிரொலித்தது”¹³.

தமிழ் இசுலாமியப் பிரிவைச் சார்ந்தப் பாத்தும்மா மலையாள இசுலாமியக் குடும்பத்திற்கு மருமகளாகித் தன்னுடைய மாமியரால் பல்வேறு அவமானங்களை எதிர்கொள்வதாகக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் மொழி, மதபேதங்களால் ஏற்படும் விளைவுகளைப் படைப்பாளர் விளக்குகிறார்.

மதம் மாறுவதால் ஏற்படும் விளைவுகள் பற்றி ‘மீன்காரத்தெரு’ என்னும் புதினத்தில் எடுத்துரைக்கும் படைப்பாளர், சாதியம் எரிக்கப்படவேண்டும், சாதி, மத பேதமின்றி அனைவரும் இசுலாமிய மக்கள் என்ற அடிப்படையில் ஒற்றுமையோடு வாழவேண்டும் என்ற கருத்தையும் தம் படைப்பின் வழி முன்வைக்கிறார்.

மேலும் இசுலாமியர்களின் அரசியல் பங்களிப்பு மிகக் கணிசமான அளவில் குறைந்து இருப்பதற்கு முக்கியக் காரணம் அவர்களுக்கிடையே காணப்படும் வர்க்கப் பிரிவுகளே என்பதைப் படைப்பாளர் மீன்காரத் தெரு என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

“தனது கட்சியின் உள்ளூர்ப் பொறுப்புகளிலெல்லாம் பங்களா தெருக்காரர்களே ஆதிக்கம் செலுத்துகிறார்கள். அடிமட்ட வேலைகளான சுவரெழுத்து, நோட்டீஸ் விநியோகம், கூட்டத்துக்குப் பந்தல் போடுவது, மைக் செட் அமைப்பது, டீ வாங்கித் தருவது போன்றவற்றுக்கு மட்டும் தன்னைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். ஒரு மேடையிலேனும் தன்னைப் பேச அனுமதிப்பதில்லை என்றெல்லாம் காசீமுக்குப் பலவிதமான மனக்குறைகள் இருந்தன. அலாவுதீனிடமோ, அக்பரிடமோ இதைக் கேட்கிற தைரியம் அவனுக்கு இருந்ததில்லை”¹⁴.

பங்களாத் தெரு ராவுத்தர்கள் அதிகாரம் மிக்கப் பதவிகளை வகிப்பதோடு மட்டுமல்லாது மீன்காரத் தெரு இசுலாமியர்களை மிகவும் ஏளனமாக நடத்துகின்றனர். மேலும் கட்சியில் தங்களுக்கு இணையான பதவிக்குப் போட்டியிட அனுமதிக்காமல் அடிமட்ட வேலைகளைச் செய்யும் அடிமைவாதிகளாகவும் நடத்துகின்றனர் என்ற உண்மையைப் பதிவு செய்துள்ளதன் மூலம் சாதி, மத வேறுபாட்டினால் ஏற்படும் விளைவுகளை ஆசிரியர் விளக்கிக்காட்டியுள்ளார்.

இந்து சமயத்தில் ஒடுக்கப்பட்டச் சாதியினரைத் தீண்டாமை என்னும் ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்தி அதிகாரவர்க்கத்தினர் எந்தளவுத் துன்புறுத்தினரோ அதே

அளவு ஆதிக்கம் இசுலாமியச் சமயத்திலும் மேலோங்கியிருப்பதை ஜாகிராஜா மீன்குகைவாசிகள் என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்.

“கருகமணி கட்டியிருந்தாலும் கலிமா சொல்லவில்லை எனவே கபர்ஸ்தானில் இடமில்லை என்றனர் ஜமாத்தார்கள். ஏற்கனவே ஜமாத்துக்கும் நைனாவுக்கும் ஏழாம் பொருத்தம். ஆற்று மேட்டிலிருந்து கனத்த வள்ளியின் மய்யித்தைக் கைகளில் தூக்கி வந்திருந்தான் நைனா. வாதங்கள், பிரதிவாதங்கள், கூச்சல் குழப்பங்கள், எதுவுமே உயிரற்ற வள்ளியைப் பள்ளிவாசலுக்கு உள்ளே அனுமதிக்கவில்லை”¹⁵.

இந்து சமயத்தின் தாழ்த்தப்பட்டச் சமூகத்தைச் சார்ந்த வள்ளி மீன்காரத் தெருவைச் சார்ந்த நைனாவிற்கு மனைவியாகி இசுலாம் சமயத்திற்கு மதம் மாறி அவனோடு வாழ்ந்து வருகிறாள். இந்நிலையில் வள்ளி நீரில் மூழ்கி உயிரைவிடப் பெருந்துயரத்தோடு நைனா அவளைச் சுமந்துக் கொண்டு இசுலாமியச் சமூக மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவான மையாத்தாங்கரைக்கு (கபர்ஸ்தான்) எடுத்துச் செல்கிறான். அங்கு வள்ளியை அடக்கம் செய்யக் கூடாது என்று அதிகாரவர்க்கத்தினர் நைனாவைத் தடுக்கின்றனர். அதனால் பெரும் கூச்சல் குழப்பம் ஏற்படுகிறது என்று கூறுவதன் மூலம் இசுலாம் சமயத்தில் காணப்படும் சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறித்தச் செய்திகளைப் படைப்பாளர் பதிவு செய்துள்ளார். மேலும் அப்புதினத்தில்,

பொதுவாக இசுலாமியர்கள் பிற சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் தங்களுடைய மதத்திலிருந்து மதம் மாறி இசுலாத்திற்கு வருவதை ஆதரித்தாலும் மதம் மாறியவர் அடித்தட்டு மக்களாகக் கீழ்நிலைச் சாதியைச் சார்ந்தவர்களாயிருந்தால் அவர்களைப் புறக்கணிக்கவே செய்கிறார்கள் என்ற உண்மையையும் ஜாகிராஜா பின்வருமாறு எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“அதெப்படி அவ்ளவ் சுலவமா கலியாணம்
பண்ணிக்குடுத்துட்டாங்களா? இசுலாமானவுங்கங்கிற?’ ‘நம்மலும்

‘சேந்துட்டம்ல...’ ‘ம்..?’ ‘நானும் மாறிக்கிட்டன்ல...’
‘இஸ்லாத்துக்கா?’ ‘ஆமா சேட்டு.. கலிமா சொல்லி கத்னா
பண்ணி...’ வேகமாக சண்முகத்தின் கை அவன் அணிந்திருந்த
முழக்கால் ட்ரவுசரின் முக்கியமான பாகத்துக்குச் செல்லவும் சேட்டு
பதறிப்போனான்”¹⁶.

இசுலாமியச் சமயத்தை ஏற்றுக்கொண்ட பின் பள்ளிவாசல்களில் ஏழை, பணக்காரர்
என்ற வித்தியாசமின்றி ஒன்றாகத் தோளோடுத் தோள் சாய்ந்து வழிபாடு நடத்தலாம்
என்ற கனவோடும், சாதியக் கொடுமையிலிருந்து விடுதலை அடைந்தால் ஓரளவுச்
சமூக மதிப்பு ஏற்படும் என்ற கற்பனையோடும் மதம் மாறிய அடித்தளவர்க்கமான
முடித் திருத்தும் தொழில் செய்யக் கூடிய சண்முகத்திற்குப் பள்ளிவாசலில்
ஏற்பட்ட அனுபவம் பெரும் ஏமாற்றத்தைத் தருவதாகக் கூறுவதன் மூலம்
இசுலாமியர்களின் நடைமுறை வாழ்வில் சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளின் தாக்கம்
மிகுந்திருப்பதைப் படைப்பாளர் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

மேலும் மிகவும் தாழ்த்தப்பட்ட பிரிவைச் சார்ந்த அடித்தட்டு மக்களில்
ஒருவர் இசுலாம் மதத்திற்கு மதம் மாறினாலும் அவரின் தொழில் காரணமாக
இசுலாமியர்கள் அவரைத் தங்களில் ஒருவராக ஏற்றுக்கொள்ளாமல், ஒரு
இசுலாமியனுக்குரிய அனைத்துத் தகுதியையும் பெற்றிருந்த போதிலும் அவரை
ஒதுக்கி வைக்கும் நிலை நடைமுறை வாழ்வில் நிலவுகிறது என்பதை
ஜாகிரராஜா பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்.

“சுன்னத் செய்து பெயரை மாற்றி இஸ்லாத்துக்கு வந்து வெகு
நாளாயிற்று. சேலம், தருமபுரி பள்ளிவாசல்களில் தொழுகைக்குப் போய்
நின்றிருக்கிறான். யாரும் தடுத்ததில்லை. ஏனென்று எதுவும்
கேட்டதில்லை. முன்னே நிற்பவர் என்ன செய்கிறாரோ அதைப்
பார்த்து அப்படியே செய்து ஓரளவு தொழுகையைக் கற்றுக்
கொண்டாயிற்று. அல்ஹம்துவும் குல்குவல்லாஹீம் நர்கீஸ் எழுதிக்
கொடுத்து மனப்பாடம் செய்து வைத்திருக்கிறான். ஒலு என்னும்

உடல் சுத்தம் பழகிக் கொண்டான். ஆனால் உள்ளுருக்கு வந்து அவன் ஒரு நாளும் பள்ளிவாசலுக்குள் நுழைந்ததில்லை. அத்தனை தயக்கம், பயம் எல்லாமும்தான்”¹⁷.

நர்கீஸ் என்கிற இசுலாம் சமயத்தைச் சார்ந்த பெண்ணை மணம் முடித்ததன் மூலமாக இசுலாமியச் சமயத்திற்கு மதம் மாறிய முடித்திருத்தும் தொழில் செய்யும் சண்முகத்திற்குப் பள்ளிவாசலில் தொழுவதற்கு அனுமதி மறுக்கப்படுகிறது. இறைவன் அறிவித்தப்படி இசுலாமியனுக்கான அனைத்துத் தகுதிகளையும் பெற்றுவிட்ட போதும் கூடக் கடைநிலைச் சாதியிலிருந்து மதம் மாறியவன் என்ற ஒரே காரணத்துக்காக அவனுக்கான அங்கீகாரம் மறுக்கப்படுகிறது என்பதைக் கூறுவதன் மூலம் சாதி,மத வேறுபாட்டால் ஏற்படும் சிக்கல்களை ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

தொழில், மற்றும் பொருளாதார அடிப்படையிலான முரண்பாடுகள்

சமூகத்தில் நலிவுற்றப் பிரிவுகளுக்கு வழங்க வேண்டிய அதிகாரத்தைக் குர்ஆன் பின்வரும் சொற்களில் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறது.

“மேலும் எவர்கள் பூமியில் ஒடுக்கப்பட்டிருந்தார்களோ அவர்கள் மீது நாம் அருள் புரியவும் அவர்களைத் தலைவர்களாகவும், அவர்களை வாரிசுகளாக்கி பூமியில் ஆட்சியதிகாரத்தை அவர்களுக்கு வழங்கவும் நாம் நாடியிருந்தோம்”¹⁸.

வர்க்கப் படிநிலை அமைப்பில் பொருளாதாரத்தில் மேலே செல்லச் செல்ல மதிப்புக் கூடுவதையும், கீழே இறங்கி வரவர அருவருப்பு அதிகரிப்பதையும் காண முடிகிறது. அடித்தள வர்க்கத்தினரைச் சேர்ந்தவர்கள் அருவருப்புடன் பார்க்கப்பட்டார்கள். அடித்தள வர்க்கத்தினருக்கு அளிக்கப்பட வேண்டிய எந்தவொரு பொருளாதாரப் பங்கீடும் அவர்களை நாடிச் செல்வதில்லை. இந்தச் சமச்சீர்ற்ற முறையைத்தான் இசுலாமிய மறை நூல் கடுமையாகக் கண்டிக்கிறது.

பொருளாதாரத்தில் ஒரே மட்டத்தில் இருக்கும் மீன்கார இசுலாமியர்களுக்கும் நாவிதர்கள் என்று பொதுவாக அறியப்படும் முடிதிருத்தும் தொழில்

செய்வோருக்குமானத் தொடர்பை எடுத்துரைக்கும் படைப்பாளர் இவ்விரு பிரிவினரும் அடித்தட்டுவர்க்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்பதால் அதிகாரவர்க்கத்தால் எவ்வாறு இழிவாக நடத்தப்படுகிறார்கள் என்பதையும் மீன்காரத் தெரு புதினத்தின் மூலம் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கிறார்.

“ஊருக்கு இளைத்த நாவிதன் துருத்தி. பள்ளிவாசல் ரோட்டில் பேப்பர் கடைக்கு எதிரில் பணக்கார வண்ணான் கடையை ஒட்டினாற்போல துருத்தியின் சிகையலங்காரக் கூடம். வெள்ளிக்கிழமை சுபஹ் பாங்கு கேட்டவுடன் தகர்ப்பெட்டியைக் கையில் எடுத்தக்கொண்டு இருள் விலகவிலக கடைக்கு வருவார் துருத்தி. எட்டணாவுக்கு மொட்டை அடிக்க சிறார் கூட்டம் காத்திருக்கும். சின்னச் சின்ன சச்சரவுகளுடன். துருத்தி கடையைத் திறந்ததும் “வாங்க, வாங்க...” என்று அழைக்கும் மருண்ட விழிகளுடன் அவர் வளர்க்கும் கூண்டுக்கிளி. துருத்தி மகன் சண்முகம் வந்தால் அவனோடு நீண்ட நேரம் கதைக்கும். நைனா சண்முகத்தை தேடி வந்தால் சுஷ்வாடா நைனா.. வாடா நைனா..’ என்று இருமுறை சொல்லி ஓயும். நைனா டவுசர் பாக்கெட்டில் கைவிட்டு முதல்நாள் வள்ளுவன் சுடுகாட்டில் பொறுக்கிய வெடித்த அத்திப் பழங்கள் தருவான். ஏற்கனவே காய்ந்த வெளிச்சி மீனை கிளிக்கு ஊட்டிவிடப் போராடித் தோற்றவன் நைனா. ‘மீன்காரப் புத்திய கிளிட்ட காட்டாதலெ...’ என்பான் சண்முகம். ‘நாகவண்ட்ட கிளி வளந்தா வழுக்கையாய் போயிரும்லெ’ என்று பதிலுக்குச் சொல்லி வைப்பான் நைனா”¹⁹.

நாவிதன் பிரிவைச் சார்ந்த சண்முகமும், மீன்கார இனத்தைச் சார்ந்த நைனாவும் நண்பர்களாக இருப்பதையும், இருபிரிவினரும் வெவ்வேறு சமயத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இருப்பினும் பொருளாதாரத்தில் ஒரே நிலையிலுள்ள விளிம்புநிலை மக்களாக உள்ளதால் இவ்விருவரும் பங்களாத்தெரு முதலாளிவர்க்கத்தின்

அடக்கு முறைகளுக்கு ஆளாகிறார்கள் என்பதைப் படைப்பாளர் பதிவு செய்துள்ளார். மேலும் அப்புதினத்தில்,

இசுலாமிய மக்களில் உழைப்பை மட்டுமே மூலதனமாகக் கொண்டு வாழும் அடித்தட்டு மக்கள் சமூகத்தின் பாரபட்சமான நிலைக்கு ஆளாகின்றனர். ஆனால் அவர்களின் உழைப்பில் வாழும் பொருளாதார வளம் பெற்று செழிப்புடன் விளங்கும் முதலாளிமார்கள் அதிகார வர்க்கமாக உருமாறி அடித்தட்டு மக்களைத் தங்களின் அடிமைகளாக்கி ஏளனப்படுத்துகின்றனர் என்ற உண்மையையும் படைப்பாளர் பின்வருமாறு விளக்கிக்காட்டியுள்ளார்.

“கலிமா சொல்லி குரான் வழி நடக்குற எல்லாமே முஸல்மானுங்கதே. அவங்களுக்குள்ள ஜாதியோ பிரிவோ கெடையாதுண்டு சொல்லியிருந்தாலும் ஏதோ ரூபத்துல நமக்குள்ளயும் ஜாதி இருக்கத்தேஞ் செய்யுது. குரான் ஓதிக் குடுக்கற லெப்பைங்க அதுல கெடைக்கிறத வச்சுத்தேம் பொழப்பு நடத்திக்கறாங்க. அதுனால அவங்க மட்டம். ராவுத்தருங்க சொந்தமா தொழில் செய்யுறாங்க, வசதியா வாழறாங்க அதுனால அவங்க ஓசத்தி. நாம மீன் பிடிச்ச வித்து பொழைக்கிறம் அதுனால இன்னம் கீழ, மட்டத்திலயும் மட்டம். நம்ம மீங்காரன் தான கபுறு குழிவெட்டுறான், மய்யித்த குளிப்பாட்டுறான், மவுத்து சேதிய வீடு வீடா தட்டிச் சொல்றான், பள்ளிவாசலக் கூட்டறான், தொடைக்கிறான். இந்த ஊரு ராவுத்தர்லயோ லைபலயோ எவனும் வந்து செய்யிறானா செய்ய மாட்டான். ஆனா ஒண்ணு நீ காக சேத்திட்டின்னா ஒன்னை கூட்டாளியாக்கிக்குவாங்க. ஒன்னெ மருமகளா அவங்க வீட்டுக்கு கட்டிக்க மட்டும் மாட்டாங்க. ஏன்னா நீ பொறப்பால மீங்காரி, அவங்க பங்களாத் தெரு ராவுத்தர்”²⁰.

சொந்தமாகத் தொழில் செய்யும் பங்களாத் தெருக்காரர்கள் எல்லாவிதத்திலும் உயர்ந்தவர்களாகவும், அவர்கள் வீடுகளிலும், பள்ளிவாசல்களிலும் இறைவேதத்தைக் கற்பித்து அன்றாடம் வாழ்க்கை நடத்தும் லெப்பைகளும்,

மீன்பிடித் தொழில் மற்றும் எடுபிடி வேலைக்காரர்களான மீன்காரர்களும் சமூகத்தில் மட்டமான தாழ்நிலைப் பிரிவினைச் சார்ந்தவர்களாக அறியப்படுவதன் மூலம் படைப்பாளர் சமூகத்தில் நிலவும் தொழில் ரீதியான வர்க்க முரண்பாட்டைச் சான்றுடன் விளக்கியுள்ளார்.

மேலும் இசுலாம் சமயத்தில் சமயவாதிகள் என்று அனைவராலும் அறியப்படும் ஆலிம்கள் மார்க்கக் கல்வியைப் போதிக்கும் ஆசான்களாகத் தொழில் செய்து வாழ்க்கை நடத்துபவர்கள். அவர்கள் தங்களின் பிரசங்கத்தால் அடித்தட்டு மக்களை எளிதில் வயப்படுத்தி உடல் உழைப்பு ஏதுமின்றி அவர்களின் அறியாமையைத் தமக்குச் சாதகமாக்கிப் போலி வாழ்க்கை வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்பதையும் ஆசிரியர் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கிறார்.

“ஆலிம்களுக்கு சமூகத்தில் கிடைக்கிற மரியாதை தனி. தொழில் செய்து சம்பாதிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. தொப்பியும் தாடியுமிருந்தால் அது செய்யும் நிறைய வேலை. எல்லாவற்றையும் உரிய மரியாதையுடன் இலவசமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். மறைமுகமாக மக்களை ஆட்சி செய்யலாம். வெள்ளிக் கிழமைப் பிரசங்கத்தில் நகரத்தைக் குறித்து பயமுறுத்தினால் போதுமானது”²¹.

சமயம் சார்ந்த கொள்கைகளிலும், சடங்குகளிலும் ஆழ்ந்த பற்று கொண்ட அடித்தட்டு மக்கள் சமயவாதிகள் கூறும் சமயம் சார்ந்தச் சொற்பொழிவுகளையும், கருத்துகளையும் பின்பற்றி நடந்தால் இறைவனின் அருளைப் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கையில் அவர்கள் சொல்லக்கூடிய வேலைகளைச் செய்பவர்களாகவும், அறியாமையாலும் அடக்குமுறைகளாலும் அவர்களுக்கு இலவசமாகவே தங்களால் இயன்ற உணவு மற்றும் பொருள்களைக் கொடுத்து ஏமாற்றப் படுபவர்களாகவும் வாழ்கிறார்கள் என்கிற உண்மையை ஆசிரியர் இவ்வாறு எடுத்துரைக்கிறார்.

தொழில் மற்றும் பொருளாதார அடிப்படையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட இரு பெரும் பிரிவுகளான ராவுத்தர், லெப்பை என்கிற பாகுபாட்டுச் சமயத்திற்குக்

களங்கம் உண்டாக்குவதாகவே அமைந்துள்ளது என்பதைப் படைப்பாளர் கருத்த லெப்பை என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“ராவுத்தர் கம்பெனிக்கி ஆள் எடுக்குறாங்கண்டு மொதலாளிமாரப் பாக்கப் போயிருக்காரு...” ‘ராவுத்தர் கம்பெனிக்கா...’ ‘ஆமா...’ பாத்துமா அழுத்தமாகச் சொன்னாள். ‘என்ன எடுபுடி வேலைக்கா?’”²².

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் உழைக்கும் மக்கள் ஒரு பிரிவினராகவும், மூலதனம் செய்வோர் மற்றோர் பிரிவினராகவும் ஏற்ற இறக்கங்களோடு வாழ்ந்து வரும் சூழலில், உழைக்கும் மக்களான லெப்பைகள் ராவுத்தர் எனப்படும் முதலாளி வர்க்கத்தால் அடக்குமுறைகளுக்கும், துன்பங்களுக்கும் ஆளாக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை ஆசிரியர் எடுத்துரைக்கின்றார். மேலும் அப்புதினத்தில்,

பொருளாதாரத்தில் உயர்ந்த நிலையில் இருப்பவர்கள் சமூகத்தில் சகல மரியாதைகளோடும் வாழ்கின்றனர். இவர்கள் விளிம்புநிலை மக்களான, வறுமையின் காரணமாகப் பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கி உயர்வர்க்கத்தினரால் இழிவாகக் கருதப்படும் சமையல்வேலை, வீட்டுவேலை, மீன்வியாபாரம், பள்ளிவாசலைச் சுத்தம் செய்தல், இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்தல் போன்ற தொழில்களைச் செய்து அதன் மூலம் அன்றாடங்காட்சிகளாக வாழ்பவர்களை மிகவும் இழிவுபடுத்துகின்றனர். மேலும் ஒரு தனிமனிதனுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய எந்த உரிமையையும் அவர்களுக்குக் கொடுக்காமல் அடிமைகளாக அவர்களை நடத்துகிறார்கள் என்பதையும் ஆசிரியர் பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

“மய்யித்தை கொண்டு வந்தவர்கள் கபர்ஸ்தானில் குழி வெட்டிக் கொண்டிருந்தனர். பக்கத்தில் பெரிய்ய மய்யித்து அடங்கியிருக்கிறது. அஹமது கனி ராவுத்தரின் தாயார் செய்யது பீவியம்மாள் தோற்றம் – மறைவு எழுதப்பட்ட கல் பலகை ஐம்பது வருஷங்களாக அதே இடத்தில் அசையாமல் நிற்கிறது. பொதுவாக மய்யித்தை அடக்கம் செய்ய வருகிறவர்கள் அந்தப் பெரிய்ய கபுறுகுழிக்கு மரியாதை தரும் நிமித்தம் இரண்டல்லது மூன்றடி தள்ளியே நிற்பார்கள். தங்கள்

மய்மித்தை ஒரு ஒதுக்குப்புறமாக அடக்கம் செய்துவிட்டு, செய்யது பீவியம்மாளின் கபுறைப் பார்த்து சலாம் சொல்லிப் போவார்கள்”²³.

உயர்வர்க்கத்தினருக்கென்று தனியான கபர்ஸ்தானும்(அடக்கம் செய்யும் இடம்), அடித்தட்டு மக்களுக்கென்று தனியான கபர்ஸ்தானும்(அடக்கம் செய்யும் இடம்) தோற்றம் பெற்று அடித்தட்டு வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் உடலைப் பள்ளிவாசலில் ஒரு ஒதுக்குப்புறமான இடத்தில் அடக்கம் செய்யும் நிலை இன்றளவும் சமூகத்தில் நிலவுவதையும், முதலாளி வர்க்கமான அஹமதுகனி ராவுத்தரின் தாயார் கபுறுக்கு அருகில் விளிம்புநிலை மக்கள் நிற்பதைக் கூட மரியாதை குறைவாக எண்ணுகின்ற நிலையையும் ஆசிரியர் கருத்த லெப்பை என்னும் புதினத்தில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளதன் மூலம் சமூகத்தில் நிலவும் சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

மேலும், முதலாளி வர்க்கம் ஏழைகளின் உழைப்பில் பொருளாதாரத்தை உயர்த்திக் கொண்டு சமூகத்தில் தங்களுடைய நிலையைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதை மட்டுமே குறிக்கோளாகக் கொண்டு செயல்படுவதையும், அடித்தட்டு மக்கள் தங்களுக்கு எதிராகக் குரல் எழுப்பினால் அவர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கி சாப்பாட்டிற்கே வலியற்றவர்களாக்கிப் பெரும் துன்பத்தையும், துயரத்தையும் அனுபவிக்கும்படி செய்து விடுகிறது என்பதையும் படைப்பாளர் இப்புதினத்தில் விளக்கிக்காட்டியுள்ளார்.

“ராவுத்தர் அண்ட் கோவில் கடைநிலை ஊழியம் செய்து வந்த லெப்பைமார்கள் ஏதேதோ காரணங்களால் அல்லது காரணம் எதுவுமில்லாமலேயே வெளியேற்றப்பட்டனர். பெட்டி படுக்கையுடன் அவர்கள் ஊரில் வந்து இறங்கியபோது எதிர்காலம் இருண்டு கிடந்தது. நூர்முஹம்மது பெற்ற ஒன்பது ஓட்டுக்கள்தான் ராவுத்தமார் வயிறுகளில் புளியைக் கரைத்திருந்தது. அதிலும் ராவுத்தனே துணிச்சலாக லெப்பைக்கு ஓட்டுப்போட்டது பெரும் பீதியைக் கிளப்பி விட்டிருந்தது”²⁴.

ஏழைகளிடம் வேலைவாங்கி அவர்களின் குறைந்தபட்சத் தேவைகளை மட்டுமே பூர்த்திசெய்து அவர்களை மனநிறைவு பெறச் செய்ய வைக்கும் முதலாளி வர்க்கமான ராவுத்தர்கள் பள்ளிவாசல் தேர்தலில் தங்களுக்கு நிகரானப் பதவிக்குப் போட்டியிடக் கூடிய துணிச்சல் லெப்பைகளுக்கு வந்துவிட்டபடியால் அவர்களை மேலும் வளர விடாமல் தடுக்கும் பொருட்டுப் பெரும்பாலான லெப்பைகள் வேலைசெய்யும் ராவுத்தர் அன் கோ நிர்வாகம் லெப்பைகளை வேலையிலிருந்து நிறுத்துகிறது. தங்கள் வறுமைமினால் பிழைக்க வேறுவழியில்லாமல் இந்த லெப்பைமார்கள் இனி இத்தகு காரியங்களில் ஈடுபடமாட்டார்கள் என்ற எண்ணத்தினால் முதலாளி வர்க்கம் அடக்குமுறைத் தந்திரத்தை அவர்கள் மீது பிரயோகிக்கிறது என்பதைப் படைப்பாளர் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். மேலும் அப்புதினத்தில்,

சாதிகள் தொழில் அடிப்படையில் தோன்றியவை என்ற கருத்துப் பரவலாக நம்மிடையே காணப்படுகின்றது. ஒரு மனிதன் அவன் செய்யும் தொழில் மூலமே சமுதாயத்தில் அடையாளப்படுத்தப் படுகின்றான். இசுலாம் சமயம் சாதிகளுக்கு அப்பாற்பட்டது என்றபோதும் தொழில் ரீதியாக இசுலாமியர்களிடையே பல்வேறு பிரிவுகளும், சாதி அடிப்படையிலான ஏற்றத்தாழ்வுகளும் காணப்படுகின்றன என்பதையும் அதனால் மக்கள் படும் துயரங்களையும் ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

“குதிரைக்கார ராவுத்தர் உசத்தி. ஒதிக்கொடுக்கிற லெப்பை கீழ் மட்டம். இன்றைக்கும் ராவுத்தனுக்கு ஒன்னுண்ணாக்க அஹமது கனியாருக்கு ஆடிப் போகுதே. லெப்பை ஒருத்தன் கஞ்சிக்குச் சாகுறான்னா தாய்லி கெடந்து சாகட்டும்னு தான நினைக்கிறார்”²⁵.

பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய, பள்ளிவாசலில் அடித்தட்டுப் பணிகளைச் செய்யும் லெப்பை என்கிற பிரிவினர், ராவுத்தர் எனப்படும் முதலாளி வர்க்கத்தினரால் மிகவும் கீழ்த்தரமாக நடத்தப்படுகின்றனர் என்பதையும் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சமூகத்தின் முன்னேற்றத்தில் நேரடிப் பங்குப் பெறுபவர்கள் நாள் முழுவதும் வியர்வைச் சிந்தி உழைக்கும் அன்றாடக் கூலிகளான அடித்தட்டு மக்கள்.

விவசாயம் முதல் பெரிய கட்டிடம் கட்டுதல் வரை இவர்கள் வியர்வை சிந்தவில்லையெனில் எந்தத் தொழிலிலும் முன்னேற்றம் என்பது கடுகளவும் இராது. இவ்வாறு பாடுபடும் விளிம்புநிலை மக்களான கூலிகள் தங்களின் அறியாமையின் காரணமாகவும், உயர்வர்க்கத்தினரின் அடக்குமுறையின் காரணமாகவும் நிரந்தரமான வறுமையிலேயே உள்ளனர் என்பதை ஜாகிர்ராஜா வடக்கே முறி அலிமா என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கிறார்.

“பனிரெண்டு மணிக்கெல்லாம் வியர்க்க விறுவிறுக்க அத்தா வந்து விட்டார். களைப்பு அவர் முகத்தை கறுக்க வைத்திருந்தது. காலையில் சுபஹ் தொழுகையில் பார்த்த மலர்ச்சியான அத்தா இல்லை. நாற்பது மைல் சுற்றளவுக்கு சைக்கிளில் போய் வீடு வீடாகத் தட்டி எழுப்பி பொறி விற்று வருகிறார். வரும்போதே விற்ற பணத்திலிருந்து மறுநாளுக்கான சரக்கை மூட்டை கட்டிக்கொண்டு வந்து விடுவார்”²⁶.

அன்றாட வாழ்வின் அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்திச் செய்வதற்காக வெயில், மழை பாராது, மிதிவண்டியில் நாற்பது மைல் தூரம் வரை சென்று பொரி உருண்டை விற்று வரும் அலிமாவின் தந்தை கதாபாத்திரம் மூலம் சாதாரண அடித்தட்டு மக்களின் துன்பத்தையும், உயர்வர்க்கத்தினரின் அடக்குமுறையால் அடித்தட்டு மக்கள் அடித்தட்டு மக்களாகவே வாழும் அவலத்தையும் படைப்பாளர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

இசுலாமிய விளிம்புநிலை மக்களான மோதினார்கள் மார்க்கக் கல்வி மட்டுமே கற்க நேர்வதால் பிற தொழில்களை அவர்களால் எளிதில் செய்ய முடிவதில்லை. மேலும் இவர்கள் பள்ளிவாசல்களில் பாங்கு சொல்லுதல், பள்ளிவாசலைச் சுத்தம் செய்தல், பள்ளிவாசலில் காவல் புரிதல் மற்றும் மந்திரித்துத் தாயத்துக் கட்டுதல் போன்ற தொழில்களைக் குறைந்த வருமானத்தில் செய்து வருவதால் அன்றாட வாழ்வைக் கடத்துவதற்கே மிகவும் சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர் என்ற கருத்தைப் படைப்பாளர் மீன்குகைவாசிகள் என்னும் புதினத்தின் மூலம் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கிறார்.

“தானிருப்பது ஈருகருக்காரி தர்கா என்பதையும் அந்த தர்காவுக்குத் தானே இரவுக் காவலன் என்பதையும் உறுதிபடுத்திக் கொண்டவனுக்குத் தலைத் தொப்பியின் ஞாபகம் வர குறையிருட்டில் கைகளால் தடவித் தேடினான். ஒரு மூலையில் நைந்து கிடந்தது அவனுடைய நாற்றம் பிடித்த கருப்புத் தொப்பி. தொப்பி அவன் தொழிலுக்கு முக்கியம். அது பள்ளிவாசலானாலும் தர்காவானாலும் தொப்பியும் தாழ்ந்த தலையும் பணிவான உபசரணைகளும் கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஓடி வந்து நிற்கும் வேகமும்தான் மோதியின் லட்சணங்கள்”²⁷.

அடித்தட்டு மக்களான மோதினார்கள் வறுமையின் காரணமாகத் தங்களுக்கு எதிரான உரிமை மீறல்களைத் தட்டிக் கேட்கும் திராணியற்றவர்களாகவும், உயர் வர்க்கத்தினரின் அதிகாரப் போக்கினால் அவமதிப்புகளுக்கு உள்ளாவதோடு குறைந்த ஊதியத்திற்கு எல்லா வேலைகளையும் செய்து கொடுக்கும் அடிமைகளாகவும் வாழ்கின்றனர் என்பதை ஆசிரியர் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். மேலும் அப்புதினத்தில்,

இசுலாமிய மக்களில் அடித்தட்டு மக்களான மோதினார்கள், நாவிதர்கள்(ஓசாக்கள்), மீன்காரர்கள் ஆகிய பிரிவுகளோடு அல்லாமல் சுமைதூக்கிப் பிழைப்பு நடத்தும் கூலிகளும் உள்ளனர் என்பதையும், அவர்களின் வாழ்வு எவ்வித முன்னேற்றமுமின்றி துன்பத்தோடும் துயரத்தோடுமே இருக்கிறது என்பதையும் ஆசிரியர் இப்புதினத்தில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

“என்ன இதெல்லாம் தூக்கீட்டு வற்றியா சேட்டு...? குரலை உச்ச ஸ்தாமிக்கு மாற்றி அதிகாரமாகப் போட்டான். ‘பட்டாணி கிட்டாணி என்கிற இளப்பமெல்லாம் ஆகாது. நீ சுமப்பவன், நான் அதற்குறிய கூலியைக் கொடுப்பவன். மரியாதைக்கு நட’ என்னும் தொனி அதிலிருந்தது. சேட்டுக்கு அது புரிந்தது. சாகும்வரை சுமக்கச் சபிக்கப்பட்டவன். சுமந்துதான் தீர வேண்டும். ‘வேண்டாம் போ’

என்று குதுபுதீனைப் போல அவனால் விட முடியாது. விட்டால் ஐந்து ரூபாய் சுளையாய்ப் போய்விடும். ஐந்து ரூபாயைக் கொண்டு ஒரு நாளையே கடத்தலாம்”²⁸.

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் உயர்வர்க்கத்தினர் சுமை தூக்கும் கூலிகளைத் தாங்கள் கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஓடிவந்து நிற்கும் அடிமைகளாக நடத்துவதோடு அல்லாமல் அவர்களைக் கேலிக்குரியவர்களாக்கி மனதளவில் பெரும் அவமானத்தையும் ஏற்படுத்துகின்றனர். மேலும் அவர்களின் உடல் உழைப்பிற்கு ஏற்ற ஊதியம் அளிக்காமல் மிகக் குறைந்த ஊதியத்தையும் கொடுக்கின்றனர் என்பதையும் ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார்.

மேலும் அடித்தட்டு மக்களான நாவிதர்கள், உயர்வர்க்கத்தினரால் ஒடுக்கு முறைகளுக்கு உள்ளாவதையும் அவர்களால் இழிவாக நடத்தப்படுவதையும் ஆசிரியர் பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“ஓம் பேரென்னடா?’ ‘சண்முகம்...’ சண்முகம்.. பேரு கேட்டாக்க அடக்கிக் குனிஞ்சு ‘சம்முகம்... சாமீ’ண்டு சொல்ல மாட்டீங்களாக்கும். பெரிய்ய தோர. ‘சண்முகம்’மாம் அய்யா வந்துருக்காக ஒரு மருவாதி இல்ல. அம்பட்டப் பயலுக்கு லொல்லு ம்...”²⁹.

மேட்டிமை வர்க்கத்தினரின் அதிகாரப் போக்கினால் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக எல்லோரிடமும் குழைந்து நின்று அவர்களது இழிவான பார்வையையும், பேச்சுக்களையும் பொறுத்துக் கொள்பவராகவும், தங்கள் சமூக மதிப்புக்காக எந்தக் குரலும் எழுப்ப முடியாதவர்களாகவும் விளிம்புநிலை மக்களான நாவிதர் சமூகம் வாழ்ந்து வருவதைப் படைப்பாளர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உணவு அடிப்படையிலான வர்க்க முரண்பாடுகள்

உணவு எனப்படுவது நிலத்துடன் நீரும் ஆகும். நிலத்தையும் நீரையும் ஒன்று சேர்த்தவர் இவ்வுலகில் உடலையும் உயிரையும் கூட்டிப் படைத்தவர் ஆவார் என்பதை,

“உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே

உண்டி முதற்றே உணவின் பண்டம்

உணவு எனப்படுவது நிலத்தோடு நீரே

நீரும் நிலனும் புணரியோர் ஈண்டு

உடம்பும் உயிரும் படைத்திசினோரே”³⁰. புறம்-18.

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

இசுலாமியச் சமூகத்தில் உண்ணும் பழக்கத்திலும், உண்ணும் உணவு வகைகளிலும் வேறுபாடுகள் இருப்பதைப் படைப்பாளர் மீன்காரத் தெரு என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கிறார்.

“தெக்குத் தெருவுக்குப் போறப்ப எல்லாம் அங்க ஒவ்வொரு வீட்டுலயும் மாதாள் மரம் குட்டையா செவப்புப் பூப்பூத்து நிற்கும். மாதாள் பழத்துக்கு வெள்ளத்துணி போத்தி கண்ணு பட்டுராமப் பாத்துக்குவாங்க பங்களாத் தெருக்காரங்க. அப்படியும் நைனா அண்ணை பறிச்சிட்டு வந்தாரும். நல்லா பழுத்த மாதாளையில் முத்துப்பரல் மாதிரி இருக்குறத தின்னா சொர்க்கந்தே. பின்ன இது சொர்க்கத்துல கெடைக்கிற கனிவர்க்கம் தானே. நாயகத்துக்கு இது ரொம்பப் புடிச்ச பழமாம். அதுனாலதே வீடுங்கள்ல இது வளக்குறாங்க. இதுவும் ஆயிஷா சொல்லிக்குடுத்த விஷயந்தே. ஆயிஷா வீட்டுல நாலஞ்சு மாதாள் மரம் இருக்கும். ஒவ்வொரு வெள்ளிக் கெழமையும் அவ ஒரு மாதாள்பழம் கொண்டு வருவா, எடவேளையில் ஒடச்சுப் பாதிய எனக்குக் குடுப்பா. பதிலுக்குப் பேச்சி

தோப்புலமிருந்து கொண்டு வற்ற நவாப்பழம், எலந்தப்பழம்
அவளுக்குத் தருவேன்”³¹.

பங்களாத்தெரு இசுலாமியர்களின் வீடுகளில் மட்டுமே வளர்க்கப்படும் குட்டையாகச் சிவப்புப் பூப் பூக்கும் மாதுளம் மரங்கள் சொர்க்கத்தில் கிடைக்கும் கனி வர்க்கமான மாதுளம் பழங்களைத் தருபவை என்பது இசுலாமியர்களின் நம்பிக்கை. மேலும் இக்கனி நபிகள் நாயகத்திற்கு மிகவும் பிடித்தது. இக்கனியானது உயர்வகைக் கனி என்பதால் முதலாளி வர்க்கமான பங்களாத்தெரு இசுலாமியர்களின் வீடுகளில் ஆசையாக வளர்க்கப்படுவதாகவும் விளிம்புநிலை மக்களான மீன்காரத்தெரு இசுலாமியர்களுக்கு அவ்வுயர்வகைக் கனி அரிது எனவும், நாவல் பழம், எலந்தப் பழம் போன்றவையே இவர்களுக்கானக் கனிகள் என்றும் உணவு அடிப்படையிலான வர்க்க முரண்பாட்டை ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்

உண்ணும் உணவு, பேசும் விதம், வாழும் இடம் ஆகியவற்றில் மேன்மையானவர்களாக உயர்வர்க்கம் செயல்படுகிறது. அசைவத்தில் ஆட்டுக்கறி உண்பவர் உயர்வர்க்கமான ராவுத்தர் என்றும், மாட்டுக்கறி உண்பவர் அடித்தள வர்க்கமான லெப்பை என்றும் ஏற்றத்தாழ்வுடன் இசுலாமியச் சமூகம் இயங்கி வருவதைப் படைப்பாளர் கருத்த லெப்பை என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“அனீபா மிச்சக் கறி கொண்டு வருவான்ல வாங்கீயிருக்க வேண்டியதுதான். ‘என்ன ஆட்டுக் கறியா...’ பாத்துமா திகைத்துப் போய் கேட்டாள். ‘ஆமா மாட்டுக் கறி திங்கிற லெவப்பயல்லு சாவடியில மானங்கெடப் பேசுறானுங்க. நாம நிண்டு நாயம் பேசுனா ஒடம்பு நாறுதுண்டு நாலு எட்டுத் தள்ளி நிக்கிறானுங்க...’.

‘ஆட்டுக்கறி திங்கிறதால இது மாறவா போகுது. இது ஆதி பஸ்ட்டுல இருந்து நடக்கற சங்கதி. ஒனக்கு எள ரத்தம். பொசுக்குனு கோவம் வருது. நாங்க கால காலமாப் பழகிப்

போமிட்டம்'. 'பச்சக்கிளி கடைக்கி மாட்டுக்கறி வாங்க மட்டும் இனி என்னெ அனுப்பாத. முக்குல நாலு பேரு நின்று பாத்து நக்கல் பண்ணானுங்க...' 'அடேய். அவங்க கேலி பேசறது ஒண்ணும் புதுசு இல்லை. அதுக்காக நாம நம்ம பழக்கத்தை மாத்திக்க முடியாது. 'ஏங்.. லெவைன்னா மாட்டுக்கறி திங்கனும்னு என்ன சட்டமா''³².

இசுலாமியச் சமுதாய அமைப்பில் ஏழைகளாக உள்ள லெப்பைகள் மாட்டுக்கறி உண்பதால் பிறரின் கேலிக்கும் கிண்டலுக்கும் உள்ளாகின்றனர். மாட்டுக்கறி உணவைச் சாப்பிடுவதால் இவர்கள் அசுத்தமானவர்கள் என்றும், உயர்வர்க்கத்தினர் இவர்களிடம் இடைவெளி விட்டு நின்று பேசும் அவலங்களும் நிகழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றன என்பதைப் படைப்பாளர் இப்புதினத்தில் பதிவு செய்துள்ளார்.

பொருளாதாரத்தில் வீழ்ச்சியுற்று ஏழைகளாக வாழும் அடித்தட்டு மக்கள், உயர் வர்க்கத்தினரால் பல்வேறு நிலைகளில் இழிவுபடுத்தப்படுகின்றனர். அடித்தட்டு மக்களின் உணவு முறைகளை ஏளனப்படுத்தும் உயர்வர்க்கத்தினரின் மேட்டிமைத்தனத்தை ஜாகிராஜா துருக்கித் தொப்பி என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“எங்க வீட்டுல ஆட்டுக்கறியும் மாட்டுக்கறியும் மாத்தி மாத்தித்தேங் எடுப்பாங்க. லெவக்கூட்டம்னு தெரிமிதுல்ல? அப்பறம் எதுக்கு தெரிஞ்சுக்குட்டே கட்டிக்கிட்டே? நூர்ஜானு கோவப்படாத, இப்ப எதுக்கு ராவுத்தர் லெவைன்னு பேசிக்கிட்டிருக்கற? நமக்கும் கல்யாணமாகி ரெண்டு பிள்ளையும் பெத்துட்டம். இப்பப் போமி நீ லெவ. நா ராவுத்தருண்டு பேசிட்டு. நல்லாவா இருக்குது? விடு. இந்த காலத்துல லெவைக்கித்தேம் மவுசு ஜாஸ்தி. பையனுகளுக்கு பள்ளிக்கூடத்து சாடிபிகேட்லேயே நா லெப்பைண்டுதேம் போட்டு வாங்கிருக்கறீங்”³³.

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் உணவுப் பழக்கவழக்கங்களினால் உண்டாகும் சிக்கல்களையும், உயர்வர்க்கத்தினர் அடித்தளவர்க்கத்தைச் சார்ந்த பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொண்டாலும் கூட அவர்களின் உணவுப் பழக்க வழக்கங்களைச் சுட்டிக்காட்டி அவர்களைப் பெரும் துன்பத்திற்கு ஆளாக்குகின்றனர் என்ற உண்மை நிலையையும் படைப்பாளர் விளக்கியுள்ளார்.

வாழ்மிடம் சார்ந்த முரண்பாடுகள்

இந்தியச் சாதி முறையை விளக்குவதற்குக் கிராமம்தான் மிகச் சிறந்த உதாரணமாகும். காலனியக் காலத்தில் ஒரு இந்தியக் கிராமம் எவ்வாறு இயங்கியது என்பதை, “ஒவ்வொரு கிராமமும் இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிந்துக் கிடக்கின்றன. ஒன்று தீண்டத்தகாதவர்கள் வசிக்கும் பகுதி, மற்றொன்று உயர்குலத்தோர் வசிக்கும் பகுதி. இரண்டு நிலப்பகுதிகளும் எத்தகைய முன்னேற்றமும் இன்றி இயல்பாகப் பிரிந்துக் கிடக்கின்றன. அவை இரண்டிற்கும் இருக்கும் தூரம் கணிசமானது. கிராமத்தின் தெற்குத் திசையில் தீண்டத்தகாதவர் குடியிருப்பு அமைக்கப்பட்டிருக்கும். ஏனெனில் தென்பகுதி தீமையின் அல்லது அச்சத்தின் அடையாளம். வடக்குப் பகுதியில் தீண்டத்தக்கவர்களின் குடியிருப்பு அமைந்திருக்கும்”³⁴. என்பதை அம்பேத்கர் விவரிக்கிறார்.

ஒரே சமூகமாக வாழ்க்கை நடத்தி வரும் இசுலாமிய மக்களுக்குள் பங்களாத் தெரு, மீன்காரத் தெரு என்கிற வர்க்கப் பிரிவு பல்வேறான விளைவுகளையும், பாதிப்புகளையும் ஏற்படுத்துவதோடு, மக்களிடையே உயர்வு, தாழ்வு மனப்பான்மையை மேலோங்கச் செய்து அதன் விளைவாக அடித்தட்டு மக்கள் எல்லாவிதத்திலும் புறக்கணிக்கப்படும் நிலையைப் படைப்பாளர் தனது மீன்காரத் தெரு என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கிறார்.

“பைத் சப்தம் தபாலாபீஸ் பக்கமிருந்து வந்தது. ஊரில் கல்யாணமென்றால் பைத்து கோஷ்டி பாடுகிற வழக்கமான பாடல். பெருங்குரலெடுத்து பாடி வந்தனர் மீன்காரத் தெரு பைத் குழுவினர்கள். ஊரில் இரண்டு பைத் குழுக்கள் இருந்தன.

இப்ராஹிம்ஷா குழுவினர் - பங்களாத் தெருவுக்குப் பாடி வந்தனர். அவர்களுக்குச் சம்பளமும் அதிகம். இப்ராஹிம்ஷா குழுவில் பாடிவந்த மீன்காரத் தெருவைச் சேர்ந்த இஸ்மாயில் தனியாகப் பிரிந்து வந்து பைத் குழு ஆரம்பித்தபோது வெங்கலத் தொண்டையுள்ள ஏழெட்டுப் பேரைத் தனது தெருவிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்தான். அவர்கள் தெருவில் நடக்கிற கல்யாணம் காட்சிகளுக்குப் பாடினார்கள். அவ்வப்பொழுது ஆயக்குடி, கலையம்புத்தூர், நெய்க்காரப்பட்டி என்று சுற்றியுள்ள ஊர்களுக்கும் போய் பாடி வந்தார்கள். ஊரில் பங்களாத் தெருவில் நடக்கிற விசேஷங்களுக்கு இவர்களைச் சீண்டமாட்டார்கள்”³⁵.

பைத்(இசைநிகழ்ச்சி) பாடித் தொழில் நடத்துகின்றப் பங்களாத்தெரு உயர் வர்க்கத்தினருக்கே ஊரில் மரியாதையும் வரவேற்பும் இருக்கின்றன. அவர்களுக்குச் சம்பளமும் அதிகமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் அதேத் தொழில் செய்யும் மீன்காரத்தெருவைச் சேர்ந்த அடித்தளவர்க்கத்தினருக்கு எந்தவித அங்கீகாரமும் கிடைக்கவில்லை. மேலும் அவர்கள் மிகவும் இழிவுபடுத்தப்படுகிறார்கள். ஒரே தொழில் செய்யும் இருவேறுக் குழுக்கள் தெருவாரியாகப் பிரிக்கப்பட்டுச் சமுதாயத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுடன் வாழ்ந்துவரும் நிலையை ஜாகிரராஜா தனது புதினத்தில் விளக்கியுள்ளார்.

ஒரே சமூகமாக வாழவேண்டிய மக்களுக்குள் மொழி அடிப்படையிலும், தொழில் அடிப்படையிலும், பொருளாதாரநிலை அடிப்படையிலும் உண்டானப் பிளவுகள் அவர்களுக்கிடையே ஏற்றத் தாழ்வுகளை ஏற்படுத்திச் சமூக அமைதியைக் கெடுப்பதையும், குறிப்பாக அனைத்துப் பிரிவுகளிலும் அடித்தட்டு மக்களாகக் காணப்படுபவர்கள் பெரும் அவமதிப்புகளோடும், துன்பங்களோடும் வாழ்வதையும் ஆசிரியர் வடக்கே முறி அலிமா என்னும் புதினத்தில் பதிவு செய்துள்ளார்.

“தன் இருபத்தைந்து வயதுகளில் அஹமதுகுட்டி பாத்தும்மாவை கோயமுத்தூரில் வைத்து கந்தர்வமணம் முடித்து அழைத்து

வந்தபோது வாப்பும்மா இருவரையும் ஒருவாரத்துக்கு அரற்றி எடுத்துவிட்டாள். பாண்டிச்சியை இழுத்து வந்துவிட்டானென்று பரிகாசம் பேசினாள். இந்த விவாஹத்தைத் தன்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்றும் திருநெல்வேலியில் சூனியம் வைத்து எவளோ தன் பிள்ளையை அபகரித்துக் கொண்டதாகவும் பிதற்றித் திரிந்தாள். அஹமதுகுட்டி பாத்துமாவை விட்டு வெளியில் சென்றிருந்த ஒரு சமயத்தில் பாத்துமாவின் துணிமணி உடைமைகளை தெருவில் விட்டுவிட்டாள். உச்சிமயிரைப் பிடித்து இழுத்து வந்து முச்சந்தியில் விட்டாள். பாண்டிச்சி, பாண்டிச்சி என்று மட்டாஞ் சேரிப் பசங்களை கூவவைத்து ஓட்டினாள். அந்தக் காலகட்டமும் அப்படியிருந்தது. பிழைக்க வந்த தமிழர்களைப் பாண்டிமார், அண்ணாச்சிமார் என்று விளித்துக் கேலி பேச கேரளத்தின் எல்லா மூலை முடுக்குளிலும் ஒரு கூட்டம் காத்திருந்தது. தமிழர் மீது மலையாளிகளுக்கு இயல்பான ஒரு வன்மம் உருவாக பிராந்திய ரீதியிலான சில காரணங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. அது வடக்கேமுறி வாப்பும்மாவிடமும் எதிரொழித்தது”³⁶.

மொழி அடிப்படையில் உண்டானப் பிரிவுகளான தமிழ் இசுலாமியர்கள், உருது இசுலாமியர்கள், மலையாள இசுலாமியர்கள் பல்வேறு விதங்களில் வேற்றுமையுடன் காணப்படுகின்றனர். அவர்களின் உணவுப் பழக்கம், உடை அணிதல், பேசுகின்ற மொழி போன்றவை முற்றிலும் வேறுபடுகின்றன. தமிழ் இசுலாமியர்கள் பெரும்பாலானோர் பிற மதங்களிலிருந்து மதம் மாறியவர்கள் என்ற கருத்து மக்களிடையே காணப்படுவதால் அவர்கள் மலையாள இசுலாமியர்களினால் மிகவும் ஏளனமாக நடத்தப்படுகின்றனர் என்பதைப் பாத்துமா கதாபாத்திரம் மூலம் படைப்பாளர் விளக்கியுள்ளார்.

பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுச் சமூகத்தில் பல்வேறான பாதிப்புகளை ஏற்படுத்துகிறது. பொருளாதாரத்தில் உயர்வான சமூகத்தில் அனைத்து வசதி வாய்ப்புகளோடும் பெரிய மாளிகை போன்ற வீடுகளில் வசிப்பவர்கள், மேற்குத்தெருவில் (விளிம்புநிலை மக்கள் வாழும்) வசிக்கக்கூடிய, வறுமையின்

காரணமாகப் பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிச் சாதாரணத் தொழில்களைச் செய்து அன்றாடம் பிழைப்பு நடத்தும் ஏழைமக்களை மிகவும் அலட்சியப்படுத்துவதை ஆசிரியர் துருக்கித் தொப்பி என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“அந்த முண்ட பட்டம்மா காக இருக்குதுங்கற திமிருல நம்மள மதிக்கிறதில்ல. மேற்குத் தெருவுல வீடு இருக்குதுண்டு ரொம்ப எளக்காரமாப் பேசறாளாம். தீனி கொண்டுப் போயி குடுத்த ஜீபைதா சொல்லி அழுதா... மேக்குத் தெருவுல வீடு இருந்தா மனுஷரில்லையா? அல்லது இங்க இருக்கறவங்கதேங் மனுஷரில்லையா? எந்த வெதத்துல கொறஞ்சு போமிட்டம் நாம்”³⁷.

உயர்வர்க்கத்தைச் சார்ந்தப் பட்டம்மா தன் மருமகள், சற்று வசதிக் குறைவான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள் என்பதாலும், அவளின் தகப்பனார் குடும்பம் மேற்குத்தெருவில் வசிப்பதாலும் மருமகளைப் பார்க்க யாரேனும் வீட்டிற்கு வந்தாள் அவர்களை மிகவும் அலட்சியப்படுத்துவதாகக் கூறுவதன் மூலம் படைப்பாளர் அடித்தளவர்க்கம் மற்றும் உயர்வர்க்கத்தின் நடைமுறை வாழ்வில் காணப்படும் ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்.

விளிம்பு நிலை மக்களாக அறியப்படும் மீன்காரர்கள் மீதான இராவுத்தர்களின் ஆதிக்கம் ஒடுக்குமுறையாக மட்டுமல்லாமல் அம்மக்களின் வாழ்வியல் இருப்பிற்கும் ஆதாரத்திற்கும் எதிராகவும் செயல்படுகிறது. மீன்பிடிக்கும் தொழில் செய்வதன் மூலம் அன்றாடம் பிழைப்பு நடத்தும் மீன்காரர்கள் எவ்வித முன்னேற்றமும் அடையாமல் மிகவும் வறுமையில் வாழ்பவராகவே இன்றளவும் காணப்படுகின்றனர். சபிக்கப்பட்ட ஜீவன்களாக உயர்வர்க்கத்தினரால் பார்க்கப்படும் இவர்களுக்கு அடிப்படைத் தேவையான சுகாதாரத்தேவைக் கூடக் கிடைப்பதில்லை என்பதை ஜாகிரராஜா மீன்குக்கைவாசிகள் என்னும் புதினத்தின் மூலம் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கிறார்.

“நர்ஸம்மாக்களோ கம்பவுண்டரோ தனித்து வைத்தியம் பார்க்க மீன்காரத் தெருவுக்கு வருவது வழக்கமில்லை. அதிகபட்சம் பேறுகாலம் பார்க்க அன்பம்மா வந்து போயிருக்கிறாள்”³⁸.

சமூகத்தில் அடித்தட்டு மக்களாக அறியப்படும் மீன்காரர்களுக்கு மருத்துவ வசதி செய்து தரக்கூட மேட்டிமை வர்க்கத்தினர் முன்வருவதில்லை. அடித்தட்டு மக்கள் இன்றைய நவீன காலத்திலும் உள்ளூர் நாட்டு வைத்தியரைக் கொண்டுப் பேறுகாலம் பார்ப்பதும், அனைத்து நோய்களுக்கும் மூலிகை மருந்துகளைப் பயன்படுத்துவதும் என அடிப்படை வசதிகளான மருத்துவ வசதி கூடப் பெறமுடியாத நிலையில் வாழ்கின்றனர் என்பதைப் படைப்பாளர் தெளிவுப்படுத்தியுள்ளார். மேலும் அப்புதினத்தில்,

இசுலாமியர்களுக்கிடையில் உயர்வு, தாழ்வுப் பொருளாதார அடிப்படையில் மேலோங்கியிருப்பதைப் போலவே வாழ்மிடம் அடிப்படையிலும் மொழி அடிப்படையிலும் ஏற்பட்ட பிளவுகளும் மேலோங்கி நிற்கின்றன. மொழி அடிப்படையில் உண்டான பிரிவுகளில் தமிழ் இசுலாமியர்கள், உருது இசுலாமியர்களை விடத் தாழ்ந்தவர்கள் என்கிற கருத்து சமூகத்தில் நிலவுவதையும், இவ்விரு பிரிவினர்களுக்குள்ளே காணப்படும் நடைமுறைச் சிக்கல்களையும் ஆசிரியர் பின்வருமாறு சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“இருபத்தி நாலு வயசு. சொந்த ஊர் திண்டுக்கல்பேகம்பூர். உருதுமுஸ்லீம். இளங்கலை பட்டப்படிப்பு. ஒரே பார்வையில் ஈர்த்துவிடும் செளந்தர்யம். அழகான முகத்துக்கு கல்வியும் சேர்ந்து ஒரு கவர்ச்சியைத் தந்து விடுகிறது. இந்தியர்கள் இப்போது நிர்ணயித்திருக்கிற அகவை இருபத்தொன்றில் ஒரு தமிழ்முஸ்லீம் பையனுடன் நிக்காஹ் என்னும் திருமணம். அந்தக் காலகட்டத்தில் இப்படி ஒரு திருமணம் சாத்தியமில்லை. இரண்டு பக்கமும் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார்கள். வேறு வேறு பாஷைகள். பழகிவந்த கலாச்சாரமும் வேறு. பெயருக்கு இருவரும் முஸ்லீம்கள் அவ்வளவுதான். இயல்பாகவே ஒருவித ஒவ்வாமை இருக்கும்.

‘நீயார்? தேவரா, பிள்ளையா, முதலியா, கவுண்டனா அல்லது பள்ளுப் பறையா? நான் முஸ்லீமில் உசத்தியாக்கும். உம்மி நபியின் வாரிசு. தக்காணத்திலிருந்து வந்தவனாக்கும். நீ இடையில் வந்தவன். குடியானவன். இஸ்லாம் ஆனவன்...’ என்பான் உருது முஸ்லீம். ‘போடா போ... காட்டு பாஷை பேசுகிறவனே... உன் வீட்டுக்குள் ஒரு நாய் நுழையாது. கவுச்சியில் மூக்கடைத்துக் கொள்ளும். நோன்பு தொழுகை என்றால் உமக்கு என்னவென்றே தெரியாது நீதான் காபிர்’ என்று பதிலிக்குப் பேசுவான் தமிழ்முஸ்லீம். இத்தனை களேபரங்களுக்கிடையில் கொடுக்கல் வாங்கல் எப்படி நடக்கும்? ஆனால் மரியம், மைதீன் கல்யாணம் நடந்தது”³⁹.

தமிழ் இசுலாமியப் பிரிவைச் சேர்ந்த மைதீன், உருது இசுலாமியப் பெண்ணான மரியத்தைத் திருமணம் செய்துக் கொள்கிறான். ஆனால் இவர்களின் திருமணத்தில் பல்வேறு தடங்கல் ஏற்படுகிறது. காரணம் இவ்விருவரும் இசுலாமியர்கள் என்றபோதும் மொழி முதல் பின்பற்றும் பழக்கவழக்கங்கள் வரை முற்றிலும் வேறுபட்ட இருவேறு பிரிவுகளைச் சார்ந்தவர்கள். இவர்கள் மனதால் ஒன்றுசேர்ந்தாலும், கணவன் மனைவியாக இணைந்து வாழப் பெரும் சவால்களைச் சந்திக்கிறார்கள் என்பதைக் கூறுவதன் மூலம் வாழும் இடம் சார்ந்து தமிழ் மற்றும் உருது இசுலாமியர்களுக்கு இடையே நிலவும் ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் சிக்கல்களையும் படைப்பாளர் விளக்கியுள்ளார்.

அதிகார வர்க்கத்தை எதிர்க்கத் துணிந்த அடித்தள வர்க்கம்

இராவுத்தர்கள் சமயப் பணிச் சார்ந்தத் தொழிலில் ஈடுபடும் லெப்பைகளைப் பொருளாதார வளர்ச்சியடைய விடாமல் வைத்திருப்பது அதிகார நடவடிக்கையின் செயல்பாடாகவே புலப்படுகிறது என்பதைத் திருக்குர் ஆனின் சிந்தனையொன்று பின்வருமாறு உணர்த்துகிறது.

“சமூகத்தில் மனிதர்களுடையப் படித்தரங்கள், அவர்களுடையச் சொந்த ஆற்றல்கள், ஒழுக்க மாற்றங்களைக் கொண்டுதான் மதிப்பிடப்படுமே தவிர

ஒருவனுடைய இனத்தையோ, பிறப்பையோ, உறவு முறையையோ கொண்டு கற்பிக்க முடியாது”⁴⁰.

இசுலாம் சமூகத்தில் தொழில் மற்றும் வசதி வாய்ப்புகளினால் ஏற்பட்ட பாகுபாடு ராவுத்தர், லெப்பை என்கிறச் சாதிப்பிரிவு ஆகும். இதில் ராவுத்தர்கள் உயர் வர்க்கத்தினர் எனவும், லெப்பைகள் அடித்தட்டு மக்கள் எனவும் அழைக்கப்படுகின்றனர். லெப்பைகளுக்கு எவ்வித அடிப்படை உரிமைகளும் ராவுத்தர்களால் அளிக்கப்படவில்லை. லெப்பைகள் ராவுத்தர்கள் வீட்டில் எடுப்பு வேலைகள் செய்பவர்களாகவும், அவர்களுக்கு இசுலாமியக் கல்வியை (ஓதிக் கொடுக்கும் பணி) கற்றுக் கொடுப்பவர்களாகவும் மட்டுமே தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உள்ளாகிறார்கள்.

மேலும் லெப்பைகளைப் பங்களாத் தெருவைச் சார்ந்த ராவுத்தர்கள் இழிவாக நடத்துவதோடு அள்ளமால் தங்களுடையப் பெண்களை லெப்பைகளுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்து அவர்களையும் சமையல் வேலை செய்யும் வேலைக்காரப் பெண்களாக வாழ ஒரு போதும் சம்மதிப்பதில்லை என்று ஆணவத்தோடும் அதிகாரத்தோடும் நடந்துக் கொள்வதையும் இவர்களின் அதிகாரப்போக்கைச் சகித்துக்கொள்ள முடியாமல் விளிம்புநிலை மக்களில் ஒருசிலர் அவர்களுக்கு எதிராகப் போர்க்கொடிப் பிடிக்கத் துணிந்து விட்டச் சூழலும் உருவாகிவிட்டது என்பதையும் ஜாகிராஜா மீன்காரத் தெரு என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறுச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

“சின்ன அண்ணன் நைனா ஏற்கனவே எதற்கெடுத்தாலும் பங்களாத் தெரு மேல் பாய்கிறவன். அவன் காழ்ப்புக்குப் பெருந்தீனி போட்டது போலாகியிருக்கும். இந்நேரம் நைனா பங்களாத் தெருவை அமளி துமளியாக்கியிருப்பான். கல்வீச்சு என்ன, கலவரம் என்ன சஷணத்தில் ரத்த ஆறு ஓடியிருக்கும். ஜமாத் கூடியிருக்கும். நைனா தனக்கு எதிரான தீர்ப்பை துச்சமாய் மதித்திருப்பான். ஜமாத்தில் உள்ளோரின் குடும்பங்களையெல்லாம் ஏக வசனத்தில் இழுத்து உருட்டியிருப்பான்”⁴¹.

சமூகத்தில் உயர்நிலையிலிருந்த ஹனீபா ராவுத்தர் லெப்பைகளை மிகவும் ஏளனமாகப் பேசி இழிவுபடுத்துகிறார். ஆனால் சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் தொழிலில் ஏற்படும் நஷ்டத்தினால் தான் வாழ்ந்த வீட்டைக்கூட விற்கும் சூழல் ஏற்பட்டு வேறு வழியின்றி மீன்காரத் தெருவில் குடியேறும் நிலைக்கு ஆளாகிறார். இதனையறிந்த மீன்காரர்களில் ஒருவனான நைனா ஏற்கனவே பங்களாத் தெரு ராவுத்தர்களின் மீது கொண்டிருந்த கோபத்தின் உச்சக்கட்டமாக ஹனீபா ராவுத்தர் குடியேறிய வீட்டின் முன் நின்று பெரும் ஆர்ப்பாட்டம் செய்கிறான் என்றுக் கூறுவதன் மூலம் அதிகாரவர்க்கத்தின் வீழ்ச்சியையும் அடித்தட்டு வர்க்கத்தின் துணிகரச் செயலையும் படைப்பாளர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். மேலும் அப்புதினத்தில்,

இசுலாமியச் சமயத்தில் காணப்படும் வர்க்கப் பிரிவுகளான ராவுத்தர், லெப்பைப் பாகுபாடுப் பொருளாதார அடிப்படையில் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பதால் தற்போதுள்ள சூழலில் லெப்பைப் பிரிவைச் சார்ந்தவர்கள் ராவுத்தர்களுக்கு இணையாகப் பொருளாதாரத்தில் உயர்ந்து விட்டதையும், ராவுத்தர்களின் அதிகாரப் போக்கும் அடக்குமுறையும் ஒரளவிற்குச் சரிசமமாக வந்துவிட்டதையும் படைப்பாளர் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்.

“இப்ப இந்த ஊர்ல ராவுத்தர் ஆட்டமெல்லாம் ஒடுங்கி வருது. லெப்பைங்கள்லாம் மலபார் பக்கம் போயி கயிறு கடை வச்சு மொதலாளிமார் ஆயிட்டாங்க. ராவுத்தனுங்க தெனம் பிரியாணி திண்டு, சீட்டு வெளையாடி, ஊர்ச்சுத்தி, காக பணத்த தொழச்சுட்டானுங்க. இனி வரப்போற காலத்துல அவங்க பாடு திண்டாட்டந்தே. லெபமார் கைக்கு இந்த ஊர் வந்துகுட்டு இருக்குது. பெரியவரு எடுத்துக்க, அவரு லெபைதேன். ஒவ்வொரு ராவுத்தன் பேர்லயும் கேசப் போட்டு டவுன்ல வக்கீல வச்சு கேஸ் செயிச்சு அவங்க சொத்தையெல்லாம் கைப்பத்துராரு. இன்னங் கொஞ்ச நாளில் பங்களாத் தெருவுல ஒரு ராவுத்தங்கூட இருக்க மாட்டான். அவங்க கெழக்கயும் மேக்கயும் ஏன் நம்ம மீன்காரத் தெருவுக்கே குடி வந்தாலும் ஆச்சரியப்படுறதுக்குல்ல”⁴².

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் பங்களாத் தெருவைச் சார்ந்த ராவுத்தர்கள் பல்வேறு காரணங்களால் சமூகத் தகுதிகளை இழந்து வீழ்ச்சியடைந்து வருவதையும், லெப்பைமார்கள் உடைமையாளர்களுக்கு நிகராக எல்லாவிதத் தகுதியுடனும் முன்னேற்றம் அடைந்து வருவதையும் ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

மேலும் அடித்தட்டு மக்கள் அதிகாரவர்க்கத்தினரால் பல்வேறு அடக்கு முறைகளுக்கு ஆளாகின்றனர். பள்ளிவாசல் நிர்வாகம், ஊர்த் தலைமைப் பொறுப்பு போன்றவற்றிலும் கூட உயர்வர்க்கத்தினரே ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றனர் என்றும், அடித்தட்டு மக்களுக்கு சிறு சிறு வேலைகள் செய்ய மட்டுமே அனுமதியளிக்கின்றனர் என்றும் படைப்பாளர் இப்புதினத்தின் வாயிலாக சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். உயர் வர்க்கத்தினரின் இத்தகு அடக்குமுறைகள் பிடிக்காமல் விளிம்புநிலைப் பிரிவைச் சார்ந்த காசீம் தன்னை அரசியல் நிகழ்வுகளில் ஈடுபடுத்தத் துணிந்துவிட்டபோதும் கட்சிப்பணிகளிலும் கீழ்மட்ட வேலைகளைச் செய்ய நேரிடுவதால் மனஉளைச்சலுக்கு ஆளாகிறான் என்பதையும் ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“காசீம் எப்போதாவது சோர்ந்துபோய் வீட்டிலிருக்கும்போது நைனா அவனைச் சமாதானப்படுத்துவதுவதற்காகப் பக்கத்தில்வந்து உட்கார்ந்து கொள்வான். ‘கச்சி, காசுபணம், கவர்மெண்டு எதுவாயிருந்தாலும் பங்காள தெருக்காரனுகதான்ல மெஜாரிட்டி. அவனுக யாருக்கும் விட்டுக் குடுக்கமாட்டானுகல்ல. நாமல்லா சும்மா அவனுங்களுக்கு கருகாப்ல மாரில. ஒனக்குச் சொன்னாப் புரியமாட்டங்குதுல. ஒழுங்கா பொழப்பப் பாருல...’ என்று நைனா அவனுக்கும் புத்தி சொல்வதைக் கண்டு காசீமுக்கு பேராச்சரியமாயிருக்கும்”⁴³.

‘அரசியலில் மிகுந்த ஆர்வமுள்ள மீன்காரனானக் காசீம் பள்ளிவாசல் கட்சிப் பணிகளில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக்கொள்ள முடியாமல் அதிகார வர்க்கத்தினரான பங்களாத் தெருக்காரர்களின் அதிகாரப் போக்கினால் கட்சிக்

கூட்டத்திற்கு மேடை அமைத்தல், மைக் செட் போடுதல், நோட்டீஸ் கொடுத்தல் போன்ற அடித்தட்டு வேலைகளைச் செய்கிறான். இதனால் மனவுளைச்சலுக்கு ஆளாகிறான்' என்று கூறுவதன் மூலம் படைப்பாளர் உயர்வர்க்க அடக்குமுறைச் செயல்பாட்டைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

உயர்வர்க்கத்தினர் என்றுக் கருதப்படும் ராவுத்தர்களுக்கு அடிமைகளாக வேலை செய்வதற்காகவே லெப்பை என்கிற விளிம்புநிலை மக்கள் கடவுளால் படைக்கப்பட்டுள்ளனர் என்ற ஆதிக்கவர்க்கத்தின் கருத்துக்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்கும் துணிச்சல் சமூகத்தில் அடித்தட்டு மக்களான லெப்பைகளுக்கு வந்துவிட்டது என்பதையும் ஜாகிராஜா தனது கருத்த லெப்பை என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்.

“தபால் ஆபீஸ் சந்திலுள்ள காக்கப்பா வீட்டுச் சுவரில் ஒருவன் அடுப்புக்கரியால் எதையோ எழுதிவிட்டு வேகமாக ஓடி மறைவதைக் கண்டுகொண்டான். மெனக்கெட்டு நடந்துபோய் வாசித்தான். ராவுத்தர் ஒழிக! லெப்பை வாழ்க!”⁴⁴.

சமூகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வரும் ராவுத்தர்களைக் கடுமையாக எதிர்ப்பவன் கருத்தலெப்பை. ராவுத்தர்கள் தன் சமூகத்தினரை இழிவாக நடத்துவதையும், அடிமைகள்போல் வேலை வாங்குவதையும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத மனநிலையோடு இருக்கும் அவன் ஒருநாள் அஞ்சல் அலுவலகத்தின் பக்கத்திலிருக்கும் காக்கப்பா ராவுத்தர் வீட்டுச் சுவரில் ராவுத்தர் ஒழிக! லெப்பை வாழ்க! என்று ஒருவன் எழுதிவிட்டுச் சென்றதைப் பார்த்துப் பெருமிதத்தோடு அதை வாசித்துப் பேரின்பம் அடைகிறான் என்றுக் கூறுவதன் மூலம் அடித்தட்டு மக்களான லெப்பைகள் ராவுத்தர்களை எதிர்க்கத் தயாராகிவிட்டனர் என்பதற்கானச் சான்றைப் படைப்பாளர் இப்புதினத்தின் வாயிலாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் அப்புதினத்தில்,

பள்ளிவாசலில் ஓதிக் கொடுக்கும் புண்ணியத் தொழில் செய்யும் லெப்பைகளுக்கு அந்நிர்வாகத்தை இயக்கக்கூடியப் பொறுப்புகள் எதுவும்

வழங்கப்படுவதில்லை. காரணம் மேட்டிமைவர்க்கத்தினரின் அதிகாரப் போக்கினால் தேர்தலில் போட்டியிடக் கூட அவர்களுக்கு அனுமதியளிக்கப்படவில்லை. இத்தகையச் சூழலில், நூர்லெப்பை தைரியமாகத் தேர்தலில் போட்டியிடுகிறார் என்றும், போட்டியிட்டு வெற்றி பெறவில்லை என்றப் போதும் ஒன்பது ஓட்டுகள் பெறுகிறார் என்றும் கூறுவதன் மூலம் அடித்தளவர்க்கத்தினரின் துணிச்சலானச் செயல்பாட்டைப் படைப்பாளர் விளக்கியுள்ளார்.

“பாரளுமன்றத்துக்கு நடப்பதைப் போல பள்ளிவாசல் மகாசபைக்குத் தேர்தல் நடந்து முடிந்தது. உறுப்பினர்களில் ராவுத்தம்மாள் அதிகம்பேர் இருந்தபடியால் மகாசபை நிர்வாகத்துக்கு லெப்பைகள் எவரும் ஜெயிக்க முடியாமல் போனது. கடந்த வருஷம் வரை லெப்பைகள் எவரும் நிர்வாகத்துக்குப் போட்டியிட்டதும் கூட இல்லை. இந்த முறை நூர் முஹம்மது லெப்பை காரியதரிசி பொறுப்புக்கு போட்டியிடப் போவதாகத் துணிச்சலுடன் சொல்லிவிட்டுக் காரியத்திலும் இறங்கினார். உறுப்பினர்களில் கால்திட்டமே உள்ள லெப்பைகள் ஓட்டுப் போட்டலும் நூர் முஹம்மது லெப்பை ஜெயிக்க முடியாது. இது எல்லோருக்கும் தெரிந்த சங்கதி. ஆனாலும் ராவுத்தரை எதிர்த்துப் போட்டியிட்டோம் என்பதே நூர் லெப்பைக்குப் பெரிய விஷயம்தான். பாரதி லெப்பைகளை விலைக்கு வாங்கிய ராவுத்தம்மார்களால் உணர்வுள்ள ஒன்பது லெப்பைகளை ஒன்றுமே செய்யமுடியவில்லை. நூர் லெப்பை ஒன்பது ஓட்டுப் பெற்றார். எப்போதும் போட்டியில்லாமலேயே ஜெயித்துப் பழகிய ராவுத்தமார்களுக்கு நூர்லெப்பை முதன்முதலாகக் கோதவில் இறங்கியதும் ஒன்பது ஓட்டுகள் பெற்றதும் கௌரவக் குறைச்சலாகிவிட்டது. லெப்பைகளுக்கு இது ஒரு நல்ல தொடக்கமாக இருந்துவிடக் கூடாது - அடுத்த வருஷம் இதுதான் சாக்கு என்று எல்லாப் பொறுப்புக்கும் போட்டி போடுவார்கள். உணர்வுள்ள ஒன்பது பேர் எண்ணிக்கையில் கூடினால்

அனர்த்தம். இதை முளையிலேயே கிள்ளிவிட வேண்டும் என்றுதான் துடித்தனர்”⁴⁵.

விளிம்புநிலை மக்களான லெப்பைகள் முதலாளிவர்க்கத்திற்குச் சேவகம் புரியும் அடிமைகளாக வாழும் நிலைமாறி, அவர்களுக்கு எதிராகப் பள்ளிவாசல் நிர்வாகப் பொறுப்பிற்குப் போட்டியிடுவதாகக் கூறுவதன் மூலம் மேற்கூறிய கருத்திற்குத் தக்க உதாரணம் காட்டியுள்ளார் படைப்பாளர்.

நடைமுறை வாழ்வில் மனிதச் சமத்துவத்திற்கு இடம் இல்லாதச் சூழலே நிலவுகிறது. தொழில், மொழி, பொருளாதாரம், கல்வி என அனைத்து நிலைகளிலும் ஆளும் வர்க்கம், அடிமை வர்க்கம் என்ற இருப்பிரிவுகள் இருப்பதும், இதில் அடிமை வர்க்கம் ஆளும் வர்க்கத்தால் பல்வேறு முறைகளில் அடக்கியாளப்படுவதும், நடைமுறை வாழ்வில் சாதாரணமாகிவிட்டது. ஆனால் சில நேரங்களில் அடங்கிப் போகும் அடிமைவர்க்கத்தினர் தங்களுடைய முதலாளிகளான ஆளும்வர்க்கத்தினரை எதிர்த்துப் போர்க்கொடி உயர்த்தும் சூழலும் இன்றையச் சமூகத்தில் உருவாகிவிட்டது என்பதற்கானச் சான்றையும் ஆசிரியர் வடக்கே முறி அலிமா என்னும் புதினத்தில் பதிவு செய்துள்ளார்.

“தறிக்காரர்கள் கூலி உயர்வு கேட்டு வேலைநிறுத்தம் செய்ததால் உற்பத்தி குறைவாக இருக்கிறது”⁴⁶.

ஆதிக்கவர்க்கமான உடைமையாளர்களை எதிர்த்து ஏழைக் கூலித் தொழிலாளிகளானத் தறிக்காரர்கள் ஊதிய உயர்வுக்காக வேலைநிறுத்தம் செய்கின்றனர் என்று கூறுவதன் மூலம் தொழிலாளர்கள் முதலாளிகளை எதிர்க்கும் நிகழ்வுகளைப் படைப்பாளர் தனது புதினத்தில் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்.

சமூகத்தில் நல்ல மரியாதையோடு வாழும் உடைமையாளர்களை எதிர்ப்பது என்பது சமூக அவமதிப்பதாகக் கருதப்படுவதையும், அவ்வாறு யாரேனும் எதிர்ப்புக் குரல் எழுப்பினால் அவர்கள் பெரும் துன்பத்திற்கு ஆளாக்கப்படுவார்கள் என்ற நடைமுறை அரசியலையும் ஜாகிராஜா மீன்குகைவாசிகள் என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு தெளிவுப்படுத்தியுள்ளார்.

“கோகிலக் கிழவியின் இளப்பமான வார்த்தைகள் அங்கு படிந்திருந்த இறுக்கத்தை உடைத்துக் கொண்டு போய் ஆண்களின் பக்கமாய் நின்ற நைனாவின் காதுகளில் விருந்தது. ஏற்கனவே அவன் குழிப்பட்டியானைப் பார்த்து வந்திருந்தபடியால் மப்பேறிக் கண்கள் சிவந்திருந்தான். பூட்டியின் வார்த்தைகள் அவனுக்குள் உறங்கிய மீருகத்தை உசுப்பிவிட்ட மாதிரியிருந்தது. ஜமாத்தாரைத் திட்டிக் கொண்டும் பீடிப் புகையை ஊதிய வண்ணமுமிருந்த அவன் பீடியை வாயிலிருந்தவாறே துப்பிவிட்டுக் கைலியை மடித்துக்கட்டிப் பெண்களின் பக்கமாய்ச் செல்ல முற்பட்டான்”⁴⁷.

இந்துச் சமயத்தின் தாழ்த்தப்பட்டப் பிரிவினைச் சார்ந்த வள்ளியை ஊரறிய மனைவியாக்கிய நைனா வள்ளியின் இறப்புக்குப் பின் அவளை இசுலாமியச் சமயப்படி அடக்கம் செய்ய ஜமாத்திடம் போராடி அனுமதிப் பெற்று அதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்கிறான். அச்சடங்கின் போது இறந்த வள்ளிபீவியின் உடலைக் குளிப்பாட்ட வரும் கோகிலக் கிழவி வள்ளிபீவியின் சாதியை மட்டமாகப் பேசி நைனாவின் கோபத்தைத் தூண்டுகிறாள். இதன் மூலம் சமூகத்தில் சாதி ஏற்றத் தாழ்வுகள் ஒருவரின் இறப்புக்குப் பிறகும் பின்பற்றப்படுவதையும் உயர்வர்க்கத்தினரின் அடக்குமுறையையும் அடித்தட்டு மக்களின் உரிமைகளுக்காக குரல் கொடுக்கும் துணிச்சல் பெற்றவர்கள் உருவாகிவிட்டனர் என்பதையும் நைனாக் கதாப்பாத்திரம் மூலம் ஆசிரியர் தெளிவுப்படுத்தியுள்ளார். மேலும் அப்புதினத்தில்,

முதலாளிவர்க்கமாகக் கருதப்படும் ராவுத்தர்களின் பொருளாதாரப் பின்னடைவு அவர்களுக்குச் சமூகத்தில் பல்வேறு விதமானச் சிக்கல்களை ஏற்படுத்தியதோடு அல்லாமல் அவர்களின் வீடுகளில் அடிமட்ட வேலைகள் செய்து அதன் மூலம் தங்கள் வாழ்வை நடத்துகின்ற மீன்காரர் மற்றும் லெப்பைகளையும் விடத் தாழ்வான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விட்டது என்பதைப் படைப்பாளர் பின்வருமாறுக் குறிப்பிடுகிறார்.

“ராவுத்தனாக எவனுக்கும் ஓடம்புல ரத்தம் ஓடுதான்டே சந்தேகமா இருக்குது சக்கூரு. எல்லாத்தையிம் லெவைகளுக்கு விட்டுக் குடுத்துட்டு கையாலாகாதவனுகளா உக்காந்து கெடக்கறானுங்க பாரு. இதே மாதிரி மீங்காரனுகளமீம் வளத்து விட்டுட்டு கதவச் சாத்திக் கறியிஞ்சோறும் திண்டுட்டிருக்கப் போறானுக. மீங்காரனுக இன்னக்கி தருகாங்கறானுக, நாளக்கிப் பள்ளிவாசல்ம்பானுக பாரு. அப்பத்தேந் தெரியி நாத்தம்”⁴⁸.

பங்களாத்தெரு முதலாளி வர்க்கத்தினர், லெப்பைகளையும் மீன்காரர்களையும் அடிமைகள் போல் நடத்தி அவர்களின் உடல் உழைப்பை மட்டும் பயன்படுத்திச் சமூகத்தில் மிகவும் உயர்ந்த நிலையில் வாழ்ந்தனர். திடீரெனத் தொழிலில் ஏற்பட்டப் பின்னடைவினால் மிகவும் பின்தங்கிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு, மீன்காரத் தெருவில் வசிக்க வேண்டியச் சூழலுக்கு ஆளாக்கப்படுவதால் சமூகத்தில் தேவையற்ற இழிவானப் பேச்சுக்களையெல்லாம் எதிர்கொள்ள நேரிடுகிறது என்ற செய்தியைப் பதிவு செய்வதன் மூலம் அதிகாரவர்க்கத்தின் வீழ்ச்சியை ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

மேலும் அரசியலில் சாதாரணமானவர்கள் வெற்றிப் பெறுவது என்பது கனவிலும் நடக்க இயலாது ஒன்று என்பதையும் செல்வாக்கு மிக்க அதிகார வர்க்கத்தினர் தங்களுடைய பண்பலத்தால் எளிதில் மக்களை விலைக்கு வாங்கிவிடுகிறார்கள் என்ற எதார்த்த உண்மையையும் ஜாகிராஜா பின்வருமாறு எடுத்துரைத்துள்ளார்.

“மீங்காரச் சனந்தே! செரி, அம்புட்டுச் சனமும் ஒனக்கு ஓட்டுப் போடுமாக்கும்? பங்களாத் தெருவுக்காரனுக பிரியாணி ஆக்கிப் போட்டு நிமுஷ் நேரம் ஓட்ட வாங்கிப் போடுவானுக. இல்லாட்டி எக்குத் தப்பான ஆள நிறுத்தி வச்ச ஒன்னியக் கழுத்திப் போடுவானுக...”⁴⁹.

மீன்காரர்களில் ஒருவனான காசீம் அரசியலின் மீது மிகுந்த நாட்டமுள்ளவன். அவன் தேர்தலில் போட்டியிடத் தயாராகும் நிலையில், அவனுடைய மனதில் பல்வேறான குழப்பங்கள் தோன்றி மறைகின்றன. அடித்தளவர்க்கத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் ஏழ்மையின் காரணமாகச் சுயமான முடிவுகளை எடுக்கமுடியாமல் உடைமை வாதிகளின் ஆளுமைக்கு எளிதில் கட்டுப்பட்டுவிடுவார்கள் என்கிற நிலை உருவாகிவிடுமோ என்ற மனக்கவலையோடு இருப்பதாகக் கூறுவதன் மூலம் அதிகார அடித்தட்டு வர்க்கமுரண்பாட்டை ஆசிரியர் தெளிவாக விளக்கிக்காட்டுகிறார்.

இசுலாத்திற்கு எதிரானப் பழக்கவழக்கங்கள்

மனிதச் சமூகத்திலிருந்து ஓரந்தள்ளப்பட்ட அனைவரும் விளிம்புநிலை மக்கள் என்ற நிலையில் குடிகாரர்களும் விளிம்புநிலையினராகவே கருதப்படுகின்றனர்.

“மாற்றங்களின் நாயகர்களாக அடித்தளக் கலகக்காரர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டனர். குடியமைப்புகளில் ஏற்பட்டச் செயற்பாட்டு மாற்றங்கள் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. மத ரீதியானச் சிலச் செயற்பாடுகள் எவ்வாறுப் போர்க் குணமிக்கப் போராட்ட நடவடிக்கைகளாகவும், குற்ற நடவடிக்கை எவ்வாறு அதிகாரத்திற்கெதிரானக் கலகச் செயற்பாடுகளாகவும், வதந்திகள் எவ்வாறு செய்திப் பரப்பும் ஊடகங்களாகவும் மாறின என்பதை இவர்கள் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டனர்”⁵⁰. என்கிறார் அமர்க்ஸ்.

இசுலாமியச் சமூகத்தில் அடித்தள மக்கள் இன்னும் கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கிறார்கள். இவர்களில் பெரும்பாலானோர் குடிப் பழக்கத்தோடுச் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதைக் காணமுடிகிறது. பொழுதுப் போக்கிற்காகவும், உல்லாசத்திற்காகவும் குடிக்கும் இசுலாமிய மேட்டுக் குடியினர், வாழ்வியல் நெருக்கடிகளிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ளக் குடிக்கும் இசுலாமிய நடுத்தர வர்க்கத்தினர், பிரச்சனைகளிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ளத் தொழிலோடு

இணைந்த குடிப் பழக்கத்திற்கு ஆளாகும் அடித்தள மக்கள் என ஒவ்வொரு சமூகப் பிரிவினருக்கும் குடிப் பழக்கம் என்பது பொதுவாகிப்போனது.

‘குடி குடியைக் கெடுக்கும்’ என்ற பழமொழி அனைவரும் அறிந்ததாக இருந்தாலும் அடித்தட்டு மக்கள் கடின உழைப்பினால் ஏற்படும் உடல்வலியைப் போக்கிக் கொள்வதற்காக மது அருந்துகிறார்கள் என்கிற வாழ்வின் எதார்த்தத்தை ஜாகிராஜா துருக்கித் தொப்பி என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறுச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“இதை இறக்குவதற்குத் தோதாக கிழக்குத் தெருவிலிருந்து ஏழெட்டு புஷ்டியான ஆட்களையும் அனுப்பிவைத்திருந்தார் குட்டிலெவை. அவர்கள் நல்ல மதுக்கஷாயமருந்தியிருந்ததை வியர்வை கலந்த பெருமூச்சில் அறிய முடிந்தது”⁵¹.

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் விளிம்புநிலை மக்கள் கடின உழைப்பினால் ஏற்படும் உடல் வலியைப் போக்கிக் கொள்ள மது அருந்துவது இன்றியமையாததாக உள்ளது என்பதையும், பொதுவாகக் கால்வாய் சுத்தம் செய்பவர்கள், பிணம் எரிப்போர், சுமைதூக்குவோர் போன்றவர்கள் வேலை செய்யும் போதே உடல்வலி தெரியாமல் இருப்பதற்கும் மது அருந்துகின்றனர் என்பதையும் ஆசிரியர் தெளிவுப்படுத்துகிறார். மேலும் அப்புதினத்தில்,

குடிப்பழக்கம் நமதுக் கலாச்சாரத்திற்கு எதிரானதாகக் கருதப்பட்டாலும், இன்றைய நவீன உலகில் அது பலரின் பொழுதுபோக்காக மாறிவிட்டது என்கிற புதிய சிந்தனையைக் கூறுவதோடு பல்வேறு கட்டுப்பாடுகளோடு இயங்கி வரும் இசுலாம் சமயம் குடிப்பழக்கத்தை முற்றிலுமாக எதிர்க்கிறது என்பதையும், இறைப்பணிச் செய்யக்கூடிய லெப்பை என்கிற பிரிவினைச் சார்ந்தவர்கள் இறைவனின் திருநாமத்தைத் தினமும் உச்சரிக்கும் பொருட்டு இவர்கள் குடிக்கு அடிமையாதல் பாவம் என்கிற இறைவேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளச் சிந்தனை குறித்தச் செய்திகளையும் ஆசிரியர் பின்வருமாறு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

“குட்டி... டே குட்டி... கொடல் வெந்து போகுமுடா... மறுமையில் அல்லா ஒன்னிய நகரத்தில் தள்ளீருவான்டா. நரகமுனா எப்படியெல்லாம் இருக்குமுண்டு ஒனக்குத் தெரியுமல்ல. நீ ஒதித் தொழுத புள்ளதான. லெவப்புள்ளைடா. நம்ம வம்சத்துக்கே இது ஆகாதுடா...”⁵².

குட்டிலெவைப் பல்வேறு காரணங்களால் முழுக்குடிகாரனாய் மாறி தன் தாயிடமே குடிப்பதற்குப் பணம் கேட்கிறார். குடித்தால் உடல்நல பாதிப்பு ஏற்படும். மேலும் இறைவனின் கோபத்திற்கு ஆளாகநேரிடும் என்ற தாயின் அறிவுரையையும் மீறித் தினமும் குடிப்பதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டார் என்று கூறுவதன் மூலம் படைப்பாளர் குடிப்பழக்கம் குறித்துத் தனது பார்வையைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

குடிப்பது தனக்கு மட்டுமல்லாமல் தன்னைச் சார்ந்த குடும்பத்துக்கும், சமூகத்திற்கும் தீங்கானது என்பது தெரிந்தும் கூடச் சமூகத்தில் குடிப்பழக்கம் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை இருந்துவருவதையும், அதன் விளைவாக ஏற்படும் சமூகச்சீர்கேடுகளையும் ஆசிரியர் மீன்குடைவாசிகள் என்னும் புதினத்தின் மூலம் பின்வருமாறு விளக்கிக்காட்டியுள்ளார்.

“நைனா வேக வேகமாகக் குடித்தபடி சண்முகத்தைக் காட்டினான். குழிப்பட்டியான் சண்முகத்தை உற்றுக்கவனித்துவிட்டு பழைய புள்ளிகள எல்லாம் அம்புட்டு சீக்கிரமா மறக்க முடியிங்ளா? துருத்திமகந்தான? பாவம்! தவறிட்டாரு. இன்னம் எடுக்குலில்ல. அங்குட்டு தண்ணி எதும் தேவப்படுமா?’

‘நீ வேற! தெருவுக்குக் கிருவுக்கு கொண்டுட்டு வந்தறாத பொம்பளிகல்லாம் அழுதுவத்திக் கெடக்கறானாக எல்லாத்தியிம் புடுங்கிக் குடுச்சப் போடுவானாக...’

‘பச்சுப்..... போலா நைனா.... சண்முகம் குடித்த வாயைத் துடைத்தான்’⁵³.

நைனாவும், சண்முகமும் இரவு முழுவதும் குடித்துவிட்டு வீண்வம்புப் பேசுவதையும், தன் தந்தை இறந்து விட்டதையும் பொருட்படுத்தாமல் நைனாவோடு சேர்ந்து குடித்து குழப்பம் செய்வதையும் சுட்டிக்காட்டுவதன் மூலம் குடிப்பதால் ஏற்படும் விளைவுகளை ஆசிரியர் விளக்கியுள்ளார்.

இசுலாம் குடிப்பதுத் தீயபழக்கம் என்று அறிவுறுத்துகின்றபோதும் மக்கள் ஏதேனும் ஒரு குழலில் மது அருந்த வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர். ஆண்கள் குடிப்பதே சமூகக் குற்றமாகக் கருதப்படும் போது பெண்கள் குடிப்பழக்கத்திற்கு அடிமையாவது ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத ஒன்றாகும். அதிலும் இசுலாமியச் சமயப் பெண்கள் பல்வேறு கட்டுப்பாடுகளுடன் வாழ்கின்ற போது குடிப்பழக்கத்திற்கு அடிமையாதல் கற்பனை கூடச் செய்யமுடியாத ஒன்றாகும். ஆனால் விதியின் கோரப்பார்வைக்கு ஆளாகி மது அருந்தும் கொடியப் பழக்கத்துக்கு அடிமையாகி அதனால் பல்வேறுத் துயரங்களைச் சந்திக்கும் அலிமா கதாப்பாத்திரம் மூலம் முரண்பாடான சிந்தனையைப் படைப்பாளர் வடக்கே முறி அலிமா என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்.

“பாலக்காடு கணவாயைக் கடக்கும் முன் கள்ளு குடித்துவிட வேண்டுமென்பதில் அலிமா தீர்மானமாயிருந்தாள். அதற்காக சாலை ஓரங்களில் கள்ளு ஷாப் போர்டைத் தேடிக்கொண்டே நடந்தாள். கள்ளு பலவிதங்களில் அவளுக்கு உவப்பான பானமாகயிருந்தது. அதன் புளிப்புச் சுவையும், வயிராற அருந்தக்கூடிய வாய்ப்பும், குடித்த பிறகு வயிற்றிலிருந்து கிளம்பி எழும் நீண்ட ஏப்பங்களும் அவளுக்கு இஷ்டமாகயிருந்தன. தவிர, கள்ளு அருந்துவதில் எவ்விதப் பின் விளைவுகளும்மில்லாதிருந்ததும், குடித்த பிறகு சிறு இடைவெளிவிட்டு பெரும்பாலும் உஷ்ணம் படிந்த தன் அடிவயிற்றை நீவிப் பார்க்கும்போது ஜில்லிட்டிருக்கும். உடல் உஷ்ணத்தையெல்லாம் ஏதேனுமொரு முள்புதரில் மூத்திரமாக இறக்கிவிட்டுப் பயணத்தைத் தொடர வசதியாயிருக்கும். பனந்தண்ணி குடிப்பதை கொல்லங்கோட்டில் வைத்து மம்மது பழக்கியிருந்தான். அழிக்கோடு முஸ்லியார் குடிப்பது வெளியில்

யாருக்கும் தெரியாது. முஸ்லியார் தன் ‘வேலை’ நேரங்களில் இங்கிலீஷ் மதுவகைகளை அருந்துவார்”⁵⁴.

அலிமாப் பல்வேறு காரணங்களால் இசுலாமியப் பெண்களிடத்து வேறுபட்டு நிற்பதாக ஆசிரியர் அவள் கதாப்பாத்திரத்தைப் படைத்துள்ளார். பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் பல்வேறு மனிதர்களால் பாதிக்கப்படும் அவள் மதுவுக்கு அடிமையாகி வாழ்வில் எத்தகு பிடிப்புமின்றித் தெருக்களில் சுற்றித்திரிகிறாள். மது அருந்துதல் தீமை என்பதை அறிந்தும் அவளால் அதை நிராகரிக்க முடியவில்லை என்பதைக் கூறுவதன் மூலம் மேற்கூறிய கருத்தை ஆசிரியர் தெளிவுப்படுத்தியுள்ளார்.

“விசுவாசம் கொண்டோரே அல்லாஹ்வை நீங்கள் பயந்து கொள்ளுங்கள். மேலும் நீங்கள் உண்மையாக விசுவாசம் கொண்டோராக இருப்பின் வட்டியில் (எடுத்ததுபோக) எஞ்சியிருப்பதை (எடுக்காமல்) விட்டுவிடுங்கள். ஆகவே (கட்டளையிடப்பட்டவாறு) நீங்கள் செய்யாவிடின் அல்லாஹ்விடமும் அவனுடையத் தூதரிடமும் போரிடுவதாகப் பிரகடனம் செய்துவிடுங்கள்”⁵⁵.

திருக்குர்ஆன் (21, 278-279) வட்டியின் விபரீதங்களை அறிந்துக் கொண்டே அதன் தீர்ஹத்தை(பொருள்) உண்பது முப்பத்தாறு தடவை விபச்சாரம் செய்வதை விட மிகக் கடுமையானக் குற்றமாகும் என்று நபி (ஸல்) அவர்கள் வட்டியின் இழிவான நிலையைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

இசுலாம் சமயம் கடுமையாக எதிர்க்கும் மற்றொரு பழக்கம் வட்டி கொடுப்பதும், கடன் வாங்குவதும் ஆகும். வட்டிக் கொடுப்பது பாவம் என்று இசுலாமிய மறைநூல் கூறுகிறது. வட்டிக்கு மேல் வட்டி வாங்குவதால் ஒரு சாரார் மட்டும் பொருளாதாரத்தில் உயர்வடைவதையும், ஒரு சாரார் வறுமையின் பிடியில் சிக்கித் தவிப்பதையும் தவிர்ப்பதற்காகவே வட்டியை இசுலாம் எதிர்க்கிறது. எந்தவொரு இசுலாமியன் வட்டிக்குக்கொடுத்துச் சம்பாதிக்கிறானோ அவன் பாவம்

செய்தவனாகிறான் என்கிற இறைவேதம் போதிக்கும் கருத்தைப் படைப்பாளர் மீன்குகைவாசிகள் என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு தெளிவுப்படுத்துகிறார்.

“மீன்காரர்களில் இவர்தான் அந்த வகையறாவுக்குள் எல்லாம் போகாமல் காசு கப்பு சம்பாதுச்சமா, அத நாலாப் பெருக்க ஊரெல்லாம் ஏறச்சு வட்டிக்கு விட்டோமா என்றிருப்பவன். வட்டி குட்டி போட்டு குட்டி குஞ்சு பொறிச்சு என்னவெல்லாமோ ஆகிவிட்டது. தெருவில் யாருக்கும் நயாப் பைசா கொடுப்பதில்லை. ஊரில் ஏகப்பட்ட பெட்டிக்கடைகளுக்கும் இவனுக்கும் வரவு செலவு தொடர்பிருப்பதாக ஒரு பேச்சு”⁵⁶.

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் கூனன் லியாக் தான் சம்பாதிக்கும் காதையெல்லாம் வட்டிக்கு விட்டு, வட்டிக்கு மேல் வட்டி வாங்கிப் பெரும் பொருள் சேர்த்ததோடு பாவத்தையும் சேர்த்து வைத்துள்ளான் என்பதை ஜாகிராஜா குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தீண்டாமை

இசுலாமியச் சமயத்தில் தீண்டாமையானது சமகாலச் சூழலில் உருவானது அல்ல. இந்தியாவில் இசுலாமிய மன்னர்கள் ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த காலக்கட்டத்திலேயே தீண்டாமை பரவலாகக் காணப்பட்டது. இசுலாமிய மன்னர்களிடத்தில் சுத்தம், அசுத்தம் தொடர்பானக் கோட்பாடுகளும், அடித்தள வர்க்கத்தினரைக்கு எதிரான அறிவு மறுப்புச் செயல்பாடுகளும் தீவிரமாக இயக்கம் கொண்டிருந்த தன்மையினை மகுத் ஆலாம் :பலாஹி கீழ்க்கண்டவாறு எடுத்துரைக்கிறார்.

“இந்திய முஸ்லீம்கள் மத்தியில் சாதி வேறுபாடுகள் பலமாக நீடித்து வந்துள்ள போதிலும், தீண்டாமை என்பது நடைமுறையில் அவர்கள் அறியாத விசயம்தான். இருப்பினும், மத்திய காலத்தைச் சேர்ந்த பல இஸ்லாமிய மன்னர்கள் கீழ் வர்க்கத்தினரைத் தமது அரசவைகளில் அடியெடுத்து வைக்க அனுமதித்ததில்லை. அல்லது அப்படி ஒரு சிலர் அனுமதித்தாலும், அவர்கள் புனிதமற்றவர்களாக – அசுத்தமானவர்களாகக் – கருதப்பட்டனர் என்று பிரபல

வரலாற்று ஆசிரியரான ‘கன்வர் மொகம்மத் அஷ்ரஃப்’, தனது ‘இந்துஸ்தானி மாஷ்ரா அக்த் இ - உஸ்தா மெய்ன்’ நூலில் குறிப்பிடுகிறார்”⁵⁷.

இசுலாமியச் சமூகத்தில் புகுந்துவிட்டத் தீண்டாமையை ஆதரிக்கின்றவர்களாக உயர்வர்க்கத்தினர் இருந்துள்ளனர். இவர்கள் அடிமட்டப் பணி செய்யும் மக்களை அடிமைப்படுத்த வன்முறையைக் கையாளுவதைக் கூட வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். பெரியார் போன்ற சமூகச் சீர்த்திருத்தவாதிகள் இசுலாமியச் சமயத்தில் தீண்டாமை இல்லை என்று கருதியது குர்ஆனை முன்வைத்துதான் எனப் புரிந்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் நடைமுறை வாழ்வில் இசுலாமியர்களிடமும் தீண்டாமை என்னும் கொடிய பழக்கம் தொன்றுத் தொட்டு இருந்துவருகிறது என்பதை ஜாகிரராஜா தனது படைப்பில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

அடித்தளவர்க்க மக்களுக்குத் தேனீர்கடை, முடித்திருத்தகம், வழிபாட்டுத் தலங்களில் அனுமதி மறுக்கப்படுவதோடு அல்லாமல் அத்தியாவசியமானத் தண்ணீர் எடுக்கும் உரிமை கூட மறுக்கப்படுகிறது என்பதையும் மேலும் உயர் வர்க்கத்தினர் வசிக்கும் தெருக்களில் நடப்பதற்குக் கூட அடித்தளவர்க்கத்தினருக்கு அனுமதியளிக்கப் படவில்லை என்பதையும் படைப்பாளர் தனது மீன்காரத் தெரு என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்.

“நல்ல தண்ணிக்கு கொளத்துப் பள்ளிக்கூடந்தான்ல போகணும். இங்கிட்டு பூசணிக்கா லெவ கெணத்துலயோ தொண்டுவா கெணத்துலயோ நம்பள தண்ணி எடுக்க விடமாட்டங்கறாளுங்க...”
 ‘ஏல.. நம்ம தொட்ட தீட்டாமிரும்மா...’ ஷுன்னல தீட்டு...
 அவுங்க கெணத்துல ஏதும் விழுந்துச்சுன்டா நம்ம ஊமையர்தான்ல முக்கிளிக்கனம் போட்டு எடுத்துத் தர்ராரு. அப்ப மட்டும் தீட்டாகாதால்ல”⁵⁸.

பங்களாத் தெருப் பூசணிக்கா லெப்பைக் கிணற்றில், மீன்காரத் தெருக்காரர்கள் நல்ல தண்ணீர் எடுக்க அனுமதி அளிக்கப்படவில்லை. காரணம் லெப்பைகள் ராவுத்தர்களை விட மட்டமானப் பிரிவைச் சார்ந்தவர்கள் என்ற கருத்து மக்களிடையே பரவலாக காணப்பட்டதே ஆகும். இதன் மூலம் உயர்வர்க்கத்தைச் சார்ந்தவர்களின் அடக்குமுறையின் ஒரு வடிவமாகத் தீண்டாமை என்னும் பழக்கம் இன்றும் கூட நடைமுறையிலிருக்கிறது என்பதை ஆசிரியர் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

வறுமை

“இருந்த இடத்திலேயே அனைத்துச் சுகத்தையும் அனுபவிக்கும் கூட்டம் ஒரு பக்கம், எத்தனைப் பாடுபட்டாலும் ஏற்றம் பெறாமல் உணவிற்கு வழியில்லாத ஏழைகளின் கூட்டம் மற்றொரு பக்கம் என்று நிலைபெற்ற இருவகைச் சாதியினர் நிறைந்ததே இச்சமுதாயம். சமூகத்தில் பரவியும், வேரூன்றியும் நிற்கும் வறுமைதான் அதற்குக் காரணம். தன்னைச் சுற்றியுள்ள மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகள் நிறைவு செய்யப்படவேண்டும் என்ற ஆதங்கத்தால் அப்துல் ரகுமான் பசியின் கொடுமை என்ற பிரெஞ்சுக் கவிதையின் வழியாகப் பின்வருமாறு எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“ரத்தம் கலந்து

.....

கொலைகாரன் அவனிடமிருந்து

இரண்டு ரூபாய் திருடினான்

ஒரு நீர் கலந்த காபி

அறுபத்தைந்த காசு

இரண்டு ரொட்டித் துண்டும் வெண்ணெயும்

‘டிப்’புக்காக இருபத்தைந்த காசு

பயங்கரமானது”.

(இன்றிரவு பகலில், ப-140)

அப்துல் ரகுமான் பிக்காஸோ என்பவரது கவிதை வரிகளைச் சுட்டிக் காட்டும் விதமாகத் தன்னுடைய ‘இன்றிரவு பகலில்’ எனும் கவிதையைப் படைத்துள்ளார். இக்கவிதை மூலம் பசி ஒருவனை எந்த அளவிற்கு இட்டுச் செல்கிறது என்பதையும், மனிதன் தன் பசியினைப் போக்கக் கொலையும் செய்வான் என்பதையும் உணர்த்தியுள்ளார். இக்கவிதையின் மூலம் வறுமையில் வாடும் மனிதனின் சூழலை நாம் உணரமுடிகிறது”⁵⁹.

இசுலாமியர்களில் பெரும்பாலானோர் வறுமை மற்றும் பொருளாதாரப் பின்னடைவு காரணமாக வெளி மாநிலங்களுக்கோ, வெளிநாடுகளுக்கோ சென்று தங்கள் பொருளாதாரத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசையில் தங்களுடைய குடும்பங்களைப் பிரிவதையும் பொருட்படுத்தாமல் வருடக் கணக்கில் துன்பப்படுகிறார்கள் என்பதைக் கூறுவதன் மூலம் வறுமை குறித்தச் செய்திகளை ஆசிரியர் வடக்கே முறி அலிமா என்னும் புதினத்தில் பதிவு செய்கிறார்.

“அலிமாவின் அம்மா பாத்துமாவின் பூர்வீகப் பகுதியிலிருந்து. பத்தாம் வகுப்புத் தேறிய முஸ்ஸிம் இளைஞர்கள் ஏழை மத்திய தர வர்க்கத்தினர், குடும்பத்துக்கு குறைந்தபட்ச முன் பணத்தைப் பெற்றுத் தந்துவிட்டு மாகாணம் வந்து வருஷக் கணக்கில் வேலை செய்கிறார்கள்”⁶⁰.

வறுமையின் காரணமாகவும், குடும்பச் சூழ்நிலையாலும் குறைந்த கூலிக்காகத் தொழிலாளிகளும், ஏழைகளும் அண்டை மாநிலங்களுக்கும், வெளி நாடுகளுக்கும் புலம் பெயர்ந்து வாழ்கின்ற நிலையை உருவாக்குகின்ற பொருளாதார ஆதிக்கச் சக்திகள் வளர்ந்துக் கொண்டேதான் இருக்கின்றனர் என்பதையும் வறுமையில் வாழ்பவர்கள் எவ்வித முன்னேற்றமுமின்றி வறுமையின் கொடுமையினால் துன்பப்படுபவர்களாகவே உள்ளனர் என்றும் படைப்பாளர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். மேலும் அப்புதினத்தில்,

குடும்பச்சூழல் காரணமாகவும், அடிப்படைத் தேவையான வயிற்றுப்பசியைப் போக்கிக் கொள்ளவும், சிறுவயதிலேயே திருடும் நிலைக்குத் தள்ளப்படும் சிறுவர்களுக்கு நேரும் அவலங்களையும், அவர்கள் சிறுவயதிலேயே திருடப்பழகிக் கொள்வதால் திருட்டிலிருந்துத் தப்பிக்க எளிதான உத்திகளைக் கற்றுத் தேர்ந்தவர்களாகவும், பிறரை எளிதில் ஏமாற்றி அவர்களின் உடைமைகளை அபகரிக்கும் வித்தைகள் தெரிந்தவர்களாகவும் மாறிவிடுகின்றனர் என்றும் விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியல் சிக்கல்களை ஜாகிராஜா சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“மம்மதுவின் ஓட்டம் காட்டுநாய்க்கு ஒப்பானதாயிருந்தது. நெடுஞ்சாலையில் நடந்து போய்க்கொண்டிருந்த பாதசாரிகளில் பலரும் அவனை வெறித்தபடி திரும்பிப்பார்த்தனர். வாகனங்களில் அமர்ந்திருந்தவர்கள் ஜன்னல் வழியே பீதியுடன் கவனித்தனர். அவனின் அதிர்ஷ்டம் காட்டு நாயைப்போல ஓடிய அவனின் ஓட்டத்தைக் கண்டு மிரண்டு எந்தத் தெருநாயும் துரத்தவில்லை. ‘பிடியுங்கள்! திருடன்! திருடன்!’ என்று பின்னணியில் எவ்விதக் குரலும் ஒலிக்கவில்லை. நிஜத்தில் அவன் திருடன்தான். திருடிக்கொண்டுதான் ஓடினான். அலிமாவின் அத்தனை உடைமைகளையும் ஓரளவு அதில் முஸ்லியாரிடமிருந்து கிளப்பிக்கொண்டு வந்தவையுமிருந்தன. பொன்னாபரணங்கள் கரன்ஸிதாள்கள். சத்தியத்தில் அவை மம்மதுவால் வாழ்நாளில் பெற்றிருக்க முடியாத பொக்கிஷம்தான். சாயாக்கடையில் ஜோலி செய்யும் தகப்பனைக் கொண்டும் சதா நோய்ப் படுக்கையில் கிடக்கும் தாயிடமிருந்தும் எந்தவிதமான ஜீவனோபாயமும் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதவன். வறுமையின் வன்முறைக்கு குழந்தைப் பிராயந்தொட்டே ஆளானவன். பிறந்து வளர்ந்த இடத்தில் வயிற்றுப் பசியைப் போக்கிக் கொள்ள சின்னச் சின்ன திருட்டுக்களில் தொடங்கி உடலை வளர்க்கத் தொடங்கியவன்”⁶¹.

தேநீர் கடை வைத்துப் பிழைப்பு நடத்துபவரின் மகன் ‘மம்மது’, இளமையிலேயேத் திருடனாவதையும், தான் உதவியாளனாக வேலைச் செய்த முதலாளி முசுலியாரிடமிருந்து நயவஞ்சகமாக அவரின் மனைவியாகிய அலிமாவைப் பிரித்துப் பொண்ணோடும், பொருளோடும் தன்னுடன் அழைத்துச்சென்று அவளையும் ஏமாற்றி அவளிடமிருந்த அனைத்துப் பொருட்களையும் அபகரித்துக் கொண்டுத் தப்பி ஓடுகிறான் என்று மம்மதுவின் தந்திரம் திருட்டுத் தொழிலுக்கு எவ்வாறு உதவுகிறது என்பதையும், ஒரு மனிதன் வறுமையினால் எத்தகு பாவங்களையும் செய்யத் துணிகிறான் என்பதையும் படைப்பாளர் உறுதிப்படுத்தியுள்ளார்.

மனிதர்கள் சூழ்நிலைக் கைதிகள். சூழ்நிலை ஒரு மனிதனைக் கொலைச் செய்யக்கூடத் தூண்டும் என்கிறபோது திருடுவது ஒரு சாதாரணமான செயலாகக் கருதப்படுகிறது. வேலையில்லாமல் வறுமையின் பிடியில் சிக்கித் தவிக்கும் அடித்தட்டு மக்கள் தங்கள் வறுமையைப் போக்கிக் கொள்ள எடுத்துக் கொள்ளும் ஆயுதமாகத் திருடிப்பிழைத்தல் மாறிவிட்டது எனவும், திருடுவதால் சமூகத்தில் அவர்கள் அடையும் அவமானங்களையும் ஆசிரியர் துருக்கித் தொப்பி என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கிறார்.

“மூத்தவேம்புல கட்டிவச்சு வயல் வெள்ளாமைமில் திருட்டுத்தனம் பண்ணுன சாம்பானுகள அண்ணாரு அந்த பெல்ட்கவுறுலயே அடிச்சிருக்காரு. பட்டை பட்டையா ஓடம்புல தடிச்சிப்போச்சு அவனுகளுக்கு”⁶².

அறியாமையாலும், வயிற்றுப்பசிக்காகவும் கிராமப்புறங்களில் வாழும் விளிம்புநிலை மக்களில் சிலர் தங்கள் வறுமையைப் போக்கிக் கொள்ள வயல்வெளிகளில் திருடுகிறார்கள். சில சமயம் அவர்கள் வயல் சொந்தக்காரர்களிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டுக் கடுமையானத் தண்டனைகளுக்கு ஆளாகிறார்கள் என்பதைப் படைப்பாளர் விளக்கியுள்ளார்.

பல்வேறு விதங்களில் ஒடுக்குமுறைகட்கு ஆளாகும் விளிம்புநிலை மக்கள் சமூகத்தில் எவ்வித முன்னேற்றமுமின்றி உயர்வர்க்கத்தினரின் கைக்கூலிகளாக வாழ்ந்து வருவதையும், அடிப்படைத் தேவைகளைக் கூட நிறைவாகப் பெற முடியாதவர்களாய் வறுமையில் வாடுவதையும் ஆசிரியர் மீன்குக்கை வாசிகள் என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“எரிபொருள் தேவை வீட்டுக்கு எப்போதும் உண்டு. மனு இவ்வளவு என்று விலைகொடுத்து விறகு வாங்கவோ, சீமத்தண்ணி ஊற்றி ஸ்டவ்வு எரிக்கவோ மீன்கார ஷேக்கா வீட்டுக்குக் கொடுப்பினை இல்லையே?”⁶³.

விளிம்புநிலை மக்களான மீன்கார இசுலாமியர்கள் எவ்வித அடிப்படை வசதிகளும் இல்லாமல் கூரை வீடுகளிலும் சாலை வசதிகளற்றப் புழுதிபடிந்தத் தெருக்களிலும் வாழுகின்ற சூழலில் அடுப்பு எரிப்பதற்காக விறகு மற்றும் மண்ணெண்ணெய் வாங்குவதற்குக் கூட இயலாதவர்களாய், அன்றாட வாழ்க்கையை நகர்த்துவதற்கே மிகவும் துன்பப்படுகிறார்கள் என்ற வாழ்வின் எதார்த்தத்தைப் படைப்பாளர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

பெண்களின் அவலநிலை

“பெண்ணியம் எல்லாப் பெண்களையும் அரசியல் மற்றும் பிற அடிமைத்தளத்திலிருந்து விடுவித்தல் என்றக் கொள்கை உடையது. இளம்பெண், தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளப் பெண், ஏழைப்பெண், தன்னினச் சேர்க்கையுடையப் பெண்கள், மூதாட்டியர் மற்றும் பொருளாதார நிலையிலும் மரபு மணமுறை துன்புறும் பெண் இவர்கள் அனைவருக்கும் விடுதலைப் பெற்றுத் தருவதே இதன் இலக்காகும்”⁶⁴. மேலும் பெண்ணை ஓர் உயிர் எனச் சமூகம் அங்கீகரித்து அவளுக்கு ஆணுக்குச் சமமான உரிமையும் சுதந்திரமும் கொடுக்கத் தூண்டும் கொள்கைப் பெண்ணியம். பெண்ணிய வரலாறு மதப், பொருளாதாரப், பண்பாடு ரீதியான ஒடுக்குமுறையின் பல்வேறு பரிணாமங்கள் அதற்கானத் தீர்வுகள் அதை அடைவதற்கான வழிமுறைகள் இவற்றை ஆராய்வது”⁶⁵ என்பார். இரா. பிரேமா.

பெண்ணியம், பெண் விடுதலை, பெண் சுதந்திரம், பெண்நிலைவாதம் போன்ற சொற்களின் கருத்துகள் ஆண்களுக்கு எதிராக ஒலிக்கும் அபாயச்சங்கு என்றே எண்ணுகின்றனர் பெண்ணியவாதிகள். ஆண் தன் ஆதிக்கச் சக்தியால் அடிமைப் படுத்தியப் பெண்ணை மீட்டு, அவளுக்குரிய உரிமையைப் பெற்றுத் தந்து, சமுதாய மாற்றத்திற்கான விழிப்புணர்வைப் பெறச் செய்வதுப் பெண்ணியம் ஆகும்.

சாதியக் கொடுமைகள், சாதிப்பாகுபாடு, ஏற்றத்தாழ்வினால் சிறுவயதிலேயே சமூகம் சீரழியும் அவலம், பொருளாதார ரீதியில் ஏற்படும் சமூக அவலம் போன்றவற்றைச் சுட்டிச் சென்ற ஆசிரியர், சமூகத்தின் முக்கிய அங்கமானப் பெண்கள், ஆண் ஆதிக்கச் சமூகத்தால் அடையும் அவலநிலையைத் தனதுப் புதினங்களில் சுட்டிச் செல்கையில், அவரின் உதாரணங்கள் அனைத்தும் இப்புதினம் பயிலும் அனைவரையும் அதிர்ச்சியடையச் செய்வதாய் உள்ளது.

மேலும் பெண்களின் அவலநிலையையும், காதல் என்றப் பெயரில் பெண்கள் சீரழிக்கப்படுவதையும், பொருளாதார வசதி இன்மையால் தங்களது நிலையை வெளியில் சொல்ல இயலாதப் பெண்களின் மன உளைச்சலையும் ஆசிரியர் படிப்போர் மனத்தில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் வண்ணம் பதிவு செய்துள்ளார்.

பண்பலம் மிக்க முதலாளிவர்க்கம், தனது கீழ் வேலைப்பார்க்கும் பெண்களின் கற்பைச் சூறையாடுதலும், அப்பெண்களுக்கு இலவசத் திருமணம் என்ற பெயரில் நகை, பணம் கொடுத்துத் திருமணம் செய்து வைத்தலும் சமூகத்தின் இழிநிலைக்கு உச்சகட்டச் சான்றாகும் என்பதைப் படைப்பாளர் மீன்காரத் தெரு என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்.

“வருஷா வரும் பெரியவர் என்.எஸ்.கே. தனது சொந்த செலவில் நடத்தி வைக்கிற இலவச திருமணங்களுக்கான நாள் நெருங்கி விட்டது. இம்முறை ஏழு நிக்காஹ்வை நடத்துவதென முடிவு எடுத்தபின் பெரியவர் குடும்பத்தின் ஆஸ்தான புரோக்கர் ரமீஜா”⁶⁶.

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் முதலாளிவர்க்கத்தினர் தனது கீழ் வேலைப் பார்க்கும் பெண்களின் கற்பைச் சூறையாடிவிட்டு இலவசத் திருமணம் என்ற பெயரில்

தங்களின் தவறுகளை வெளியில் தெரியாமல் மறைத்து அப்பெண்களின் வாழ்வைக் கேள்விக் குறியாக்குகின்றனர் என்கிற உண்மையைப் படைப்பாளர் தனது புதினத்தின் மூலம் வெட்ட வெளிச்சமாக்கியுள்ளார்.

பொருந்தா மணம்

உலகில் எத்துணைப் பாரதி தோன்றினாலும், பாரதியின் பெண்கள் குறித்த கனவும், கற்பனையும் வெறும் கனவாகவே காலங்காலமாக இருந்து வருகிறது. சமூகத்தில் பெண்கல்வி, பெண்கள் முன்னேற்றம், சமஉரிமை போன்ற வார்த்தைகளும் வெறும் வார்த்தைகளாக மட்டுமே வலம் வருகின்றன. குறிப்பாக இசலாம் சமூகம் இன்னும் ஒருபடி மேலே சென்று பெண்களின் ஆடை அலங்காரம் முதலே அடக்குமுறையைத் திணிப்பது யாவரும் அறிந்த ஒன்றாகும். இவையாவும் ஆணாதிக்கச் சமூகத்திற்குத் தகுந்த எடுத்துக்காட்டு என்பதையும், திருமணம் என்கிற புனிதமான பந்தம் இசலாம் பெண்களில் சிலருக்குச் சிறைவாசமாக மாறிவிடும் நிலையையும் ஜாகீர்ராஜா கருத்த லெப்பை என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“ஓஹோ! நீயே கட்டிக்கியேங்.. நெனப்பு பொழப்புக் கெடுத்துச்சாம். ஒந்தம்பி மட்டும் என்ன கொமரனா? அவனுக்கும் நாலு கழுத வயசாச்சல்ல... நாப்பது தேங்... என்ன நாப்பதுதேங்..கிற, முக்க கெழவனில்ல”⁶⁷.

திருமணம் குறித்த பல்வேறு மனக்கோட்டைகளைக் கட்டி எதிர்காலத்தைக் குறித்த ஆசையோடு இருக்கும் ருக்கையா குடும்பத்தில் நிலவும் வறுமையினால், தன்னைவிட வயதில் மூத்த, மனநிலை சரியில்லாத ஒருவனுக்கு மனைவியாகிப் பல்வேறு இன்னல்களைத் சந்தித்துத் தன் திருமண வாழ்வை நரக வாழ்க்கையாக வாழும் சூழலுக்குத் தள்ளப்படுகிறாள் என்பதைக் கூறுவதன் மூலம், ஒரு பெண்ணின் வாழ்வில் இன்றியமையாத இனிய நிகழ்வான திருமணம் கூட வறுமையினாலும், ஆணாதிக்கத்தாலும் பாதிக்கப்படுகிறது என்ற கருத்தைப் படைப்பாளர் தெளிவுப்படுத்தியுள்ளார்.

ஆண்களைப் போலவே பெண்களுக்குச் சமஉரிமைக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று பெண்ணியச் சிந்தனையாளர்கள் போராடி வருகின்ற போதும், பெண்களுக்கு எதிர்கால வாழ்வைத் தீர்மானிக்கும் உரிமை கூட மறுக்கப்படும் அவலநிலை இசுலாம் சமூகத்தில் மேலோங்கிக் காணப்படுகிறது என்பதை ஆசிரியர் துருக்கித் தொப்பி என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்.

“ஆயி இருந்திருந்தால் இந்த நிக்காவுக்கு ஒப்புக்கொண்டிருக்குமா. இருக்காது. படிப்பு என்னடா படிப்பு... புள்ளெ நெறத்துக்கும் அழகுக்கும் வளத்திக்கும் பொருத்தம்மா மாப்பிள்ள பாக்க வேண்டாமா? இத விட்டுப் போட்டு கொலமாம் கோத்திரமாம் வகையறாவாம். வரலாறாம். லவடா... அவ வாழவேண்டாமடா... ஆயி பேச்சு பேத்திக்கு அத்துபடி. இப்படித்தான் பேசியிருக்கும் ஆயி. குட்டி லெவையால் ஒன்றும் செய்திருக்க முடியாது”⁶⁸.

குட்டிலெவை மகள் நூர்ஜஹான் தன் உள்ளத்திலிருக்கும் அப்துல்லா குறித்த கனவுகளையும், ஆசைகளையும் வெளிப்படுத்த முடியாமல், விருப்பமின்றிப் பட்டம்மாளின் மகனான அத்தாவுல்லாவுக்கு மனைவியாகும் கட்டாயத்திற்குத் தள்ளப்படுகிறாள். தனது குடும்பத்தினரின் வற்புறுத்தலினால் தன்னுடைய மனவாழ்வு துன்பம் நிறைந்ததாக மாறிவிட்டது என எண்ணி பெரும் துயரடைகிறாள் என்று கூறுவதன் மூலம் தனதுப் பெண்ணியச் சிந்தனையைப் படைப்பாளர் பதிவு செய்துள்ளார்.

பிறப்பிலேயே பெண் ஆணிற்கு மட்டம் என்கிற நம்பிக்கை மேலோங்கி நிற்கும் இந்திய நாட்டில் பெண்களின் வாழ்வு ஆண்களைச் சார்ந்தே அமைகின்றது. ஒரு பெண் பிறந்தது முதல், தன் இறுதிக் காலம் வரை பல்வேறு சூழ்நிலைகளிலும் ஆண்களைச் சார்ந்தே வாழ்கிறாள். பிறப்பு முதல் திருமணம் வரை தந்தையின் பாதுகாப்பிற்கும் அடக்குமுறைகளுக்கும் கட்டுப்படும் பெண் திருமணத்திலிருந்து தன் இறுதிநாள் வரை கணவனின் கட்டுக்குள் வாழ்கிறாள். ஆனால் ஆண்கள் இதற்கு நேர் எதிராக எல்லாவித

சுதந்திரத்துடனும், எவ்விதக் கட்டுப்பாடுமின்றிச் சுய விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் உரிமை உள்ளவர்களாகத் திகழ்கிறார்கள் என்ற பெண்ணியம் குறித்தச் செய்திகளை ஆசிரியர் மீன்குடை வாசிகள் என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“அட ஏல அந்த வகுத்தெரிச்சலக் கேட்டுக்குட்டு, தோறு மூக்கொழுக்கற சின்னப்பையன கட்டிக்கிட்டு மேக்க தேங்கெடக்கறா”⁶⁹.

மும்தாஜ் தன்னுடைய முதல் கணவனின் கொடுமைகளிலிருந்து விடுபட்டுத் தன்னைவிட வயதில் சிறியவனைத் திருமணம் செய்து கொள்கிறாள். இதனால் ஊர் மக்கள் அவளை ஒழுக்கம் அற்றவள் எனக்கூறி, கேளி செய்து அவமானப் படுத்துகிறார்கள். ஆண்களுக்கு உரிமையளிக்கும் இச்சமூகம், ஆண்கள் செய்யும் அதே காரியத்தைப் பெண்கள் செய்ய நேர்ந்தால் அவர்களை அவமானப்படுத்தி ஒழுக்கமற்றவள் என்ற முத்திரையைக் கொடுத்துவிடுகிறது என்பதைக் கூறுவதன் மூலம் பெண்களின் நிலைக் குறித்தத் தனதுக் கருத்தைப் படைப்பாளர் பதிவு செய்துள்ளார். மேலும் அப்புதினத்தில்,

இசுலாம் சமூகத்தில் பல்வேறு கட்டுப்பாடுகளும், பெண்களுக்கு எதிரான அடக்குமுறைகளும் தொடர்ந்துக் கொண்டே தான் இருக்கிறது. இன்று பெண்களின் கல்வியில் சிறு முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது என்றபோதும், பெண்களுக்கானக் கட்டுப்பாடுகள் எவ்வித மாற்றமும் பெறவில்லை. பெண்களை அடக்கி ஆளும் ஆணாதிக்கச் சமூகம் திருமணம் என்ற போர்வையில் பெண்களைப் பல்வேறு சீரழிவுகளைச் சந்திக்க வைக்கிறது என்பதை ஆசிரியர் பின்வருமாறு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

“தன்னை விட இருபத்தொன்பது வயது மூத்தவருடன் ஆயிஷா இப்போது கருநாடக மாநிலத்தில் காலங்கழிக்கிறாள். அம்மட்டிலும் ஹனீபாவுக்கும் அவர் மனைவிக்கும் பெருஞ்சுமை குறைந்தது”⁷⁰.

ஏழைப் பெண்களுக்கு நிகழும் கொடுமைகளில் பொருந்தாமணம் இசுலாம் சமூகத்தில் மேலோங்கி நிற்கிறது. வறுமையின் காரணமாக ஏழைப் பெண்கள் வயது முதிர்ந்த ஆண்களைத் திருமணம் செய்து கொண்டு அவர்களின் காமப்பசிக்கு விருந்தாவதில் மட்டுமே மனைவி என்கிற அங்கீகாரத்தைப் பெறுவதும், சொந்த வீட்டிலேயே வேலைக்காரியாகவும், பிறரின் ஏளனப் பார்வைக்கும், வசைச்சொற்களுக்கும் விருந்தாவதுமாக தங்களின் சுய மரியாதையை இழந்து, விருப்பு வெறுப்பு ஏதுமின்றி வெறும் நடைப்பிணமாக வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள் என்பதைத் தன்னுடைய புதினத்தில் படைப்பாளர் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

பலதார மணம்

இசுலாம் சமூகத்தில் ஆண்கள் முதல் மனைவியின் இறப்பிற்குப் பிறகோ அல்லது முதல் மனைவி பிடிக்கவில்லையென்றாலோ இரண்டாவது மணம் புரிந்து கொள்ள அனுமதியளிக்கப்படுகிறது. விதவைப் பெண்களுக்கு மறுவாழ்வுத் தரும் நோக்கிலும், ஏழைப் பெண்களுக்கு வாழ்க்கை அளிக்கும் நோக்கிலும் அனுமதிக்கப்பட்டப் பலதாரமணம் ஆணாதிக்கச் சமூகத்தால் தவறான நிலைக்குக் கொண்டுச் செல்லப்படுவதை ஆசிரியர் மீன்குகைவாசிகள் என்னும் புதினத்தில் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

“மனைவியை இழந்த மைசூர்மைதீன் இரண்டாந்தாரமாய்: பவுனோ, காசோ இல்லாமல் ஆயிஷாவை ஒப்புக் கொண்டார்”⁷¹.

வறுமையின் காரணமாக ஆயிஷா என்கிற ஏழைப் பெண் திருமணமான மைதீனை மணம் செய்து எவ்வித சந்தோஷத்தையும் அனுபவிக்க முடியாமல் தன் வாழ்வில் பெரும் துன்பத்திற்கு ஆளாகிறாள். மைதீன் வரதட்சணை ஏதுமின்றி ஆயிஷாவைத் திருமணம் செய்துகொள்கிறேன் என்று கூறும்போது இரண்டாந்தாரமானாலும் பரவாயில்லை என்று ஆயிஷாவின் பெற்றோர் தன் மகளின் மன உணர்வுகளையும் பொருட்படுத்தாமல் மைதீனுக்குத் திருமணம் செய்து

வைக்கிறார்கள் என்று கூறுவதன் மூலம் பெண்களின் அவலநிலையை ஜாகீர்ராஜா சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

தலாக்(விவாகரத்து)

ஆணாதிக்கச் சமூகம் பெண்களைப் போகப் பொருளாகக் கருதி, தங்களின் தேவைகளை நிறைவேற்றியவுடன் குப்பைத் தொட்டியில் வீசி எறியும் வெற்றுக் காகிதமாகத் தூக்கி எறிய ‘தலாக்’ என்கிற விவாகரத்து முறையை ஆயுதமாகப் பயன்படுத்துகிறது என்பதையும் இசுலாமியச் சட்டம் அனுமதிக்கும் ‘தலாக்’ உரிமையைத் தவறாகப் பயன்படுத்துபவர்களாக இசுலாமிய ஆண்கள் திகழ்கிறார்கள் என்கிற குற்றச்சாட்டையும் படைப்பாளர் வடக்கே முறி அலிமா என்னும் புதினத்தில் முன்வைக்கிறார்.

“அத்தா அம்மாவை தலாக் கூறிவிட்டு வேறொருத்தியை நிக்காஹ் செய்துகொள்ளப் போகிறார் என்றொரு எண்ணம் தோன்றியதும் எனக்கு நெஞ்சடைக்கிற மாதிரிப்பட்டது”⁷².

‘தலாக்’ செய்ய வயது வரம்பு இல்லை என்கிற நிலையில் தன் அம்மாவின் உடல் சுகவீனமும், எதற்கும் உபயோகப்படாத நிலையும் தன் தந்தையை ‘தலாக்’ செய்யத் தூண்டும் என்கிற அச்சம் அலிமாவைப் பெரும் துயரடையச் செய்வதாகக் கூறுவதிலிருந்து ‘தலாக்’ உரிமை தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுவதைப் படைப்பாளர் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

இசுலாம் சமயத்தில் ஆணுக்கு இருக்கும் விவாகரத்து உரிமை பெண்ணுக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. பொருந்தா திருமணங்களிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்வதற்காக மனைவிக்குத் தரப்பட்டுள்ள உரிமைதான் ‘குல்உ’. இவ்வுரிமை வழங்கப்பட்டிருந்த போதிலும் பெண் விவாகரத்துப் பெறவேண்டுமென்றால் பல்வேறு விதிமுறைகள் இருந்தது எனவும், எந்தவொருப் பெண்ணும் துணிச்சலாக விவாகரத்துக் கோரினால் அப்பெண் பெரும் தைரியசாலியாகவும், அவளது முயற்சி மரபை உடைக்கும் முயற்சியாகவும்

சமூகவாதிகளால் பார்க்கப்படுகிறது என்பதை ஜாகீர்ராஜா மீன்குரை வாசிகள் என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“மீன்காரத்தெருவில் எவரும் அறிந்திருக்கவில்லை. குல்உ சமாச்சாரம் ஒன்றிருக்கிறது. ஆண்கள் துஷ்பிரயோகம் செய்ய தலாக் பெண்கள் பிரியப்பட்டால் விடுவித்துக் கொள்ள குல்உ ஆயக்குடியில் மும்தாஜிக்கு சம்பந்தப்பட்டவர்கள் தெரிந்து வைத்திருந்தனர். சுற்று வட்டாரத்தில் எந்தப் பெண்ணும் செய்யத் துணியாத தீரச் செயல்தான். பெண்ணைப் பெற்றவன் கடைசிவரைக்கும் பொறுமை காத்து நடக்காத பட்சத்தில் எடுக்கிற ஆயுதம் அது. வேறு வழியில்லாமல் மும்தாஜிக்கு ‘புருஷனையே தலாக் சொன்ன பொம்பளையாக்கும்’ என்ற பெயர் வந்துவிட்டுப்போகிறது. ஷவாழாவெட்டியாக இவளையார் ஆயக்குடியில் வைக்கப் போகிறார்கள்? காலமெல்லாம் ஊரார் அவளைக் கரித்துக் கொட்டி அந்த விசம்பல்களையார் வேடிக்கை பார்ப்பது. வேண்டவே வேண்டாம். நெட்டையோ குட்டையோ நொண்டியோ மொடமோ எவனாவது ஒருத்தனைப் பிடித்து இவளுக்கு ரெண்டாங் கருகமணி கழுத்திலேற்றினால் தான் நிம்மதி என்று நைனாவைக் கழித்த கையோடு மும்தாஜின் தகப்பன் யோசித்து சொற்ப தினங்களில் நடத்தியும் காட்டி விட்டான்”⁷³.

கணவன் நைனாவால் பல்வேறு துன்பங்களையும், அவமானங்களையும் சந்தித்த மும்தாஜ் ஒரு கட்டத்தில் தன் கணவனிடமிருந்து விவாகரத்துப் பெறும் முயற்சியில் வெற்றி காண்கிறான். மேலும் இரண்டாந்தாரமாக அவளைவிட வயதில் சிறியவனை மணந்துகொள்கிறான். மும்தாஜின் இக்காரியம் சமூகத்தில் பல்வேறுவிதமாகச் சித்தரிக்கப்பட்டு அவளுக்கு இழிவான பெயரைச் சம்பாதித்துத் தருகிறது என்று கூறுவதன் மூலம் பெண்களுக்குச் சமூகத்தில் சமஉரிமை வழங்கப்படவில்லை என்றும் ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் மும்தாஜின் செயல் பெண்களுக்கு எதிரான கொடுமைகளுக்கு ஒரு நல்ல துவக்கம் என்றும் தன் முற்போக்குச் சிந்தனையைப் படைப்பாளர் பதிவு செய்துள்ளார்.

பாலியல் வன்முறை

ஆணாதிக்கத்தின் உச்சக்கட்டமாக பாலியல் வன்கொடுமை கருதப்படுகிறது. பெண்களை அவர்களின் வறுமை குடும்பச் சூழல் போன்ற காரணங்களால் ஆண் சமூகத்தினர் எளிதாகத் தங்கள் வலைக்குள்விழவைத்து அவர்களின் கற்பைச் சூறையாடுகின்றனர். சூழ்நிலை காரணமாகப் பெண்கள் அவர்களை எதிர்க்க முடியாமல் துன்பப்படுகின்றனர் என்ற உண்மை நிலையை மீன்காரத் தெரு என்னும் புதினத்தில் படைப்பாளர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“பணக்காரன் சினேகம் இப்படித் தன்னைப் பாழுங்குழியில் தள்ளும் என்று நினைத்தவள்தான். சூள்படியெல்லாம் இந்த சலீம் தன்னை நம்ப வைத்தான். ஒவ்வொரு முத்தத்துக்கும் அவன் அவளுக்குத் தந்த விலை’ மயங்க வைக்கிற வாக்குறுதிகள் தானே? அடப்பாவி தெருக்காரிகள் ஒவ்வொருத்தியும் உன் வலையில் விழுந்தவர்கள் தானா? நல்லவன் போல நடித்து எத்தனை சுலபமாக கற்பைச் சுரண்டிவிடுகிறாய்! வருஷா வருஷம் இலவசத் திருமணமாமே. அப்பனும் மகனும் இதற்கு உடந்தையா? ஆண்டவனே ஐந்து வேளையும் தொழுதுவிட்டு இப்படியா அட்டுழியம் செய்வார்கள். தெரிந்தேதான் இந்தக் குழிக்குள் விழுந்தேனா?”⁷⁴.

மீன்காரத்தெருவைச் சேர்ந்த பெண்கள் பருவமடைந்த உடனே ரமீஜா என்கிற பெண்ணால் பங்களாத்தெரு முதலாளிமார்களின் வீட்டுக்கு வீட்டு வேலை என்கிற பெயரில் அழைத்துச் செல்லப்படுகிறார்கள். அங்கு வீட்டு வேலை பார்ப்பதோடு முதலாளிமார்களின் காமப்பசிக்கு விருந்தாகும் இவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்டக் கால இடைவெளிகளில் அவர்களால் இலவசத் திருமணம் செய்து வைக்கப்படுகிறார்கள். இவ்வாறு வறுமையின் காரணமாகவும், சாதி ஏற்றத்தாழ்வின் காரணமாகவும் பெண்களின் வாழ்வு சீரழிக்கப்படுவதை ஜாகீர்ராஜா தெளிவுப்படுத்தியுள்ளார்.

சமூகத்தில் குற்றமாகக் கருதப்படும் பாலியல் தொழில் இன்றைய காலக்கட்டத்தில் சாதாரணமாகிப் போனதையும் வெளிப்படையாக

நடைபெறுவதையும் சுட்டிக்காட்டும் படைப்பாளர், உயிரை மாய்ப்பதை விட ஏதேனும் ஒரு தொழிலைச் செய்து உயிர்வாழவேண்டிய கட்டாயத்திற்குத் தள்ளப்படுவதால் எந்த வேலையும் செய்யாமல் ஊரைச் சுற்றித் திரியும் கணவன்களே மனைவிகளை இத்தகு பாவத்தைச் செய்யத் தூண்டும் கருவிகளாகச் செயல்படுகின்றனர் என்ற உண்மையையும் தனது வடக்கே முறி அலிமா புதினத்தில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“நீதிமணி தினமும் பலபேருடன் படுத்து எழுந்திருப்பவள். பச்சை வேசி. வெங்கிட்டான் ஒரு புறம்போக்கு, மொள்ளமாரி. உடம்பை விற்று சம்பாதித்த காசை முடிந்துகொண்டு அவள் தளர்ந்து நடந்து வரும்போது வெங்கிட்டான் அவளிடமே கைவரிசையைக் காட்டுகிறான். படுத்து எழுந்து காசைப் பறிக்கொடுத்துவிட்டு நீதிமணி ஸ்ரீவள்ளி தியேட்டருக்கருகில் மீண்டும் கிராக்கியை எதிர்பார்த்து நிற்கிறாள்”⁷⁵.

ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் அடக்குமுறையால் சிக்கித்தவிக்கும் நீதிமணி தன் கணவனின் அதிகாரப்போக்காலும், அடக்குமுறையாலும் உடலை விற்றுப் பிழைக்கும் தொழிலைச் செய்கிறாள் எனவும், உடலாலும், மனதாலும் பாதிக்கப்படும் நீதிமணி தன் கணவனை எதிர்க்கமுடியாமல், தான் சம்பாதிக்கும் பணத்தையெல்லாம் அவனிடம் தந்து மீண்டும் தொழிலுக்குச் செல்லத் தயாராகிறாள் எனவும் பெண் பாலியல் தொழிலாளிகளின் அவலநிலையைப் படைப்பாளர் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

மேலும் அப்புதினத்தில் அடித்தட்டு வர்க்கத்தைச் சார்ந்த பெண்ணான நீதிமணி பொருளியல் தேவையைப் பூர்த்திச் செய்யப் பாலியல் தொழிலைத் தேர்வுச் செய்வதையும், தன் கணவன் கொடுக்கின்ற நெருக்கடியின் காரணமாக விருப்பமின்றி இத்தொழிலைச் செய்வதாகவும் கூறுவதன் மூலம் பெண்களின் வாழ்வியல் சிக்கல்களைப் படைப்பாளர் பின்வருமாறுச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

“திருமணத்துக்குப் பிறகும் நீதிமணி வேசிதான். வெங்கிட்டான் பிப்பாக்கெட்டான். நீதிமணிக்கு நிரந்தரமான ஒரு வாடிக்கையாளன் உண்டு. அவன்தான் கசாப்புக் கடை கரீம்”⁷⁶.

பொருளாதார வசதியற்ற நிலையில் வாழ்க்கையை நகர்த்துவதற்காகப் பாலியல் தொழிலைத் தேர்வு செய்த நீதிமணி தன் கணவனின் துன்புறுத்தலினாலும், அவனுடைய வருமானம் குடும்பத்தை நடத்தப் போதுமானதாக இல்லாத காரணத்தாலும் குடும்பச்சுமையைக் குறைக்கச் சமூகத்திலிருந்துப் புறக்கணிக்கப்பட்ட இத்தொழிலைச் செய்யவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாகிறான் என்பதை ஜாகிராஜா தெளிவுப்படுத்தியுள்ளார்.

மேலும் ஒரு பெண் தைரியமாகச் சமூகத்தில் தலைநிமிர்ந்து நடக்கவும், எதையேனும் சாதிக்க வேண்டும் என்ற துடிப்புடனும் குடும்ப வாழ்விலிருந்து வெளியுலகிற்கு வரும்போது, அவளின் கனவையும் கற்பனையையும் சீர்குழைக்க இந்த ஆணாதிக்கச் சமூகம் தக்க சமயம் பார்த்துக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அத்தகு சமயம் வாய்க்கப் பெரும் போது அப்பெண்ணைத் தன்னுடைய அறிவுக்கூர்மையால் வயப்படுத்தித் தன் அனைத்துத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்து கொண்டு அவளை வாழத்தகுதியற்றவள் என்ற அவப்பெயரோடு இறுதிக்காலம் வரை வாழும் அவநிலைக்குத் தள்ளுகிறது என்பதையும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

“அவனை எதிர்பார்த்து அறையில் தனித்திருந்த காலங்களில் தான் என்னை லாட்ஜ் மானேஜர் வற்புறுத்தி வல்லுறவு கொண்டான். அதுமட்டுமல்ல என் பாதுகாப்பற்ற நிலையை அறிந்து கொண்டு லாட்ஜ் வாடிக்கையாளர்களுக்கு என்னை விருந்தாக்கினான்”⁷⁷.

சினிமாவில் வாய்ப்புத்தேடி, சலீமை முழுமையாக நம்பி அவனோடு சென்ற அலிமா தங்கும் விடுதி(லாட்ஜ்) ஒன்றில் சலீமிற்காகக் காத்திருக்கிறாள். அவள் தனிமையிலிருப்பதை அறிந்த தங்கும் விடுதி(லாட்ஜ்) உரிமையாளர் அவளின் தனிமையைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிப் பாலியல் வன்முறைக்கு ஆளாக்குகின்றான்.

மேலும் தங்கும் விடுதி(லாட்ஜ்) வாடிக்கையாளர்களுக்கும் விருந்தாக்குகிறான் என்று ஒரு பெண்ணிற்கு எதிரான அத்துமீறல்களையும், பெண் தனக்கு எதிரானக் கொடுமைகளைத் தடுக்கக்கூடியத் திராணியற்றவளாக இருப்பதையும் ஜாகீர்ராஜாச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

பாலின வேறுபாடு

ஆண், பெண் என்கிற பாகுபாடு ஒரு குழந்தை கருவிலிருக்கும் போதே தொடங்கிவிடுகிறது. பிறக்கப் போகும் குழந்தை ஆண் குழந்தையாக இருக்க வேண்டுமென்றே பெரும்பாலானவர்கள் விரும்புகின்றனர். ஆண் குழந்தைகளுக்கு இருக்கும் வரவேற்பு பெண் குழந்தைகளுக்குக் கிடைக்காதற்கான முக்கியக் காரணங்கள் பாதுகாப்பின்மையும், பொருளாதாரப் பின்னடைவுமே என்பதனை படைப்பாளர் மீன்காரத் தெரு புதினத்தின் மூலம் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கிறார்.

“தோ இவளக் கேளு வகுத்துப் புள்ளக்காரி. பொய்யா சொல்லீரப் போறா. தலநாள்ல ஆம்புளப் புள்ளயப் பெத்தவ. அடுத்ததும் ஒரு சிங்கக் குட்டிய பெத்தெடுக்கப் போரா. கேளுல அவுஸ்ட்ட. ஏன்டி ரஜியா ஒங்கொளுந்தே வீட்டுக்குள்ளயா இருக்கேங். சொல்லுல இவளுக்கு. பொடி மட்டையைத் திறந்து எடுத்து கடைவாயில் இழுத்துக் கொண்டாள் சுபைதா. ‘மம்மானீ, பொறக்கப்போறது பொட்டப் புள்ளதேங்’ என்றாள் ரஜியா. ‘மக்கும்... பொட்டப்புள்ளப் பெத்து வச்சுட்டு அவள ஒருத்தெங் கையில புடுச்சுக்குடுக்கற வரைக்கும் உறுக்கு உறுக்குண்டு பயந்துகுட்டு கெடக்கனும்ல’ காலங் கெட்டுப்போச்சு. பொட்டச்சியாப் பெறக்கறதே பாவம்...”⁷⁸.

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் பெண் குழந்தைகளைச் சுமையாகக் கருதும் இச்சமூகம் பெண்ணாய் பிறப்பதே பாவம் என்கிற மனநிலையைப் பெண்களிடத்தில் மேலோங்கச் செய்கிறது. இதற்குக் காரணம் ஆணாதிக்கச் சமூகத்தால் பெண்கள் படும் அவலங்களும் அத்துமீறல்களும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளுமே என்பதை ஜாகீர்ராஜா பதிவு செய்துள்ளார்.

ஓர் ஆண் இலக்கியத் துறையிலும் சினிமா துறையிலும் ஈடுபடும் போது அதைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாத இச்சமூகம் பெண்களை மட்டும் கேவலமானவர்களாகவும், மதச் சீரழிவை உண்டாக்குபவர்களாகவும் ஏளனப் பார்வையோடு அணுகுவது பெண்களுக்கு எதிரான ஆணாதிக்கப் போக்கைச் சுட்டுவதாக ஆசிரியர் தன்னுடைய சிந்தனையை வடக்கே முறி அலிமா புதினத்தில் எடுத்துரைக்கிறார்.

“குடியும் கூத்தும் புகையும் கண்டவர்களுடன் காமக் களியாட்டங்களுமிட்டு சமுதாயப் பெண்களுக்கு ஒரு மோசமான முன்னுதாரணமாகி நிற்கிறாய். கேரளாவிலிருந்து நீ தமிழ்நாட்டுக்கு ஓடிவந்தது சினிமாவில் நடிக்கத்தானா? சினிமாவும் இலக்கியமும் எத்தனை ஹராமான செயல்கள் என்று உனக்குத் தெரியுமா? தெரியாதா?”⁷⁹.

ஆணாதிக்கச் சமூக அமைப்பில் ஓர் பெண் சமூகப் பொது வெளியில் தன்னிச்சையாக இயங்கும் போது ஆணாதிக்கவாதிகளின் தூற்றுதலுக்கு ஆளாகிறாள். வடக்கே முறி அலிமா புதினத்தின் அலிமாக் கதாப்பாத்திரமும் இப்படிப்பட்ட ஆணாதிக்க அடக்குமுறைகளை எதிர்கொள்பவளாகவே அடையாளப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறாள். மேலும் இச்சமூகம் அலிமாவைக் கேவலமானவளாக பெண் சமூகத்திற்கு இழிவை உண்டாக்கி விட்டவளாக ஏளனப் பார்வையோடு அணுகுவதையும் ஆசிரியர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

பெண்களின் வறுமையையும் அவர்களின் பல்வேறு இக்கட்டான சூழ்நிலைகளையும் இந்த ஆணாதிக்கச் சமூகம் எவ்வாறு தங்களுக்குச் சாதகமாக்கிச் சீர்குழைக்கின்றது என்பதனை மீன்குகை வாசிகள் என்னும் புதினத்தின் வாயிலாகப் படைப்பாளர் எடுத்துரைக்கிறார்.

“பெண்களென்றால் அவனுக்கு இளப்பம். கிண்டலும்இ கேலியும், ஆபாச வர்ணனைகளுமாக உதிர்த்து நுங்கு சீவித் தரும்போது

எல்லாப் பற்களும் தெரிகிறாற்போல ஒரு மட்டமான சிரிப்பைச் சிந்தி நிற்பான்”⁸⁰.

வறுமையினால் அன்றாடத் தேவைகளைப் பூர்த்திச் செய்ய முடியாமல் தவிக்கும் ரஜியா, அடுப்பு எரிக்க விறகு இல்லாததால் நுங்கு மட்டைகள் எடுத்து வருவதற்காகக் கடைவீதிக்குச் செல்கிறாள். நுங்கு வியாபாரம் செய்யும் சுப்பிரமணியிடம் நுங்கு மட்டைகளைப் பெறுவதற்காக வெகு நேரமாகக் காத்திருக்கும் சூழல் ஏற்பட அவள் தன் நிலைகருதிப் பொறுமையுடன் நிற்கிறாள். தன்னிடம் நுங்கு வாங்க வரும் பெண்களிடம் சுப்பிரமணி ஆபாச வார்த்தைகளைக் கூறிக் கேளியும் கிண்டலுமாக அவர்களை மன உளைச்சலுக்கு ஆளாக்குகிறான் என்பது தெரிந்தும் கூட அவளால் அவனை எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை கூடப் பேச முடியாமல் போகிறது என்று ஆணாதிக்கச் சமூகத்தினால் பெண்கள் அடையும் உச்சக்கட்ட அவமதிப்பை ஆசிரியர் விளக்கியுள்ளார்.

பெண் கல்வி

இசுலாமியர்களிடையே பெண்கல்விக் குறித்த விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டு விட்டப் போதும், பெண்கள் வெளியில் சென்றால் அவர்களுக்குத் தக்கப் பாதுகாப்பு இல்லை என்ற காரணத்தால் பெற்றோர்கள் பெண் குழந்தைகளை வீட்டுக்குள்ளேயே பூட்டி வைக்கிறார்கள். மேலும் பெண்கள் ஆணுக்கு நிகராகக் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்குதல் ஆண் சமூகத்துக்கு எதிரான நடவடிக்கை என்ற காரணத்தாலும் ஆண்கள் பெண்களை அடிமைப்படுத்தி அவர்களின் முன்னேற்றத்தைத் தடுக்கிறார்கள் என்பதை முற்போக்குச் சிந்தனையாளரான ஜாகீர்ராஜா மீன்காரத் தெரு புதினத்தின் மூலம் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

“நாலு படிப்புப் படிச்சதோட திமிர்தான். தகுதியை மீறி தாண்ட வைச்சிருக்கு’ என்பதாக நான்கு அறிவாளிகள் பள்ளிவாசலில் கதைப்பார்கள். மீன் விற்கப் போகாமல் படிக்கலாம் என்று பெரிய மனதுடன் பள்ளிக்கூடம் போகும் ஒன்றிரண்டு தெருப்

பிள்ளைகளையும் ஓரங்கட்டி ஒதுக்கி வைத்திருப்பார்கள்
நல்லாசான்கள்”⁸¹.

பங்காளத்தெருவைச் சேர்ந்த முதலாளிமார்கள் மீன்காரத் தெருவைச் சேர்ந்த பெண்கள் பள்ளிக்குச் செல்வதைத் தடை செய்துவிட்டு, அவர்களுடைய வறுமையைக் கருவியாக்கித் தங்களுடைய வீட்டிற்கு வேலைக்கு வரச் சொல்லித் தங்களுக்குச் சேவகம் செய்யும் வேலைக்காரப் பெண்களாக வீட்டில் தங்கவைத்து அப்பெண்களின் கல்வி முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக இருக்கின்றனர் என்பதை மீன்காரத் தெரு புதினத்தின் ஆமினா கதாபாத்திரம் மூலம் படைப்பாளர் விளக்கியுள்ளார். மேலும் அப்புதினத்தில்,

வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழுள்ள விளிம்புநிலை மக்களுக்குக் கல்வி என்பது எட்டாக் கனியாகவே உள்ளது. குடும்பத்தில் நிலவும் வறுமையைப் போக்க அவர்கள் தங்கள் பெற்றோர் செய்யும் தொழிலைச் செய்ய வேண்டிய கட்டாயத்தால் கல்வியின் மீது எவ்வித ஈர்ப்புமின்றி தொழிலில் கவனம் செலுத்துபவர்களாகவே தங்கள் வாழ்வை வாழ்கிறார்கள் என்று விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்வின் எதார்த்தத்தையும், பெண்களுக்குக் கல்வி மறுக்கப்படுவதற்கானக் காரணத்தையும் ஆசிரியர் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

“நா வந்த பெறகு மீன்காரக் குட்டிங்க யாரும் பள்ளிக்கூடம் போன மாதிரி தெரியல. பசங்க ரெண்டு மூணு பேரு போயிட்டு இருந்தாங்க”⁸².

மீன்காரத் தெருவிலே ஆமினா என்ற பெண் தான் எட்டாம் வகுப்பு வரைப் படித்தவள். அவளின் கல்வியும் வறுமைமினால் பாதியோடு நிறுத்தப்பட்டு அவள் பங்களாதெருவிற்கு வேலைக்காரியாக அழைத்துச் செல்லப்படுகிறாள். அங்கு முதலாளிமார்களால் மனதாலும், உடலாலும் பாதிக்கப்பட்டு ஒழுக்கங்கெட்டவளாகச் சமுதாயத்தின் பார்வையில் சிக்குண்டு தவிக்கும் நிலைக்கு தள்ளப்படுகிறாள். அதுவே மற்ற மீன்காரப் பெண்களின் கல்விக்கும் ஒரு முடிவாக அமைந்தது. ஆமினா பள்ளிக்கூடம் சென்றதனாலேயே தகாதப் பழக்கவழக்கம் ஏற்பட்டு அவள்

வாழ்க்கை துன்பநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டதாக எண்ணி மீன்காரப் பெண்களை பள்ளிக்கூடம் செல்ல அனுமதிக்கவில்லை என்பதைக் கூறுவதன் மூலம் பெண்கல்விக் குறித்த கருத்துக்களைப் படைப்பாளர் பதிவு செய்துள்ளார்.

மேலும் இசுலாமியச் சமூகம் பெண்களுக்குக் கல்வி கற்கும் உரிமை அளித்தாலும் குறிப்பிட்ட வயதிற்குப் பிறகு பெண்கள் பள்ளிக்குச் செல்ல அனுமதி அளிப்பதில்லை. அதிலும் விளிம்புநிலை பெண்களுக்குக் கல்வி என்பது எட்டாக் கனியாகவே உள்ளது எனவும், சுட்டுப்பாடுகளையும் மீறி யாரேனும் கல்விக் கற்றாலும் அவர்களின் குடும்பத் தொழிலைச் செய்யவேண்டிய கட்டாயத்திற்கே அவர்கள் தள்ளப்படுகிறார்கள் என்பதையும் படைப்பாளர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“ஓதிப் படுச்ச அந்தப் புள்ளெயென்ன ஜில்லா கலெக்ட்ராவா ஆயிருச்சு. அதுவும் கூடையைத் தூக்கிட்டு மீனு மீனுன்னு கூப்பாடு போட்டுகுட்டுத்தேங் அலையிது”. ‘அதுக்கென்னல பண்து, அவ தலையெழுத்து நம்ம தெருவுலயே எட்டாப்பு படுச்ச பாஸீம் பண்ணுனவ அவ ஒருத்திதான்ல. அவள டீச்சர் வேலைக்கி அனுப்புனும்தேங் அவங்கண்ணாமார் இஷ்டம். அவ என்னமோ மீன்காரச்சியாவே இருக்கலாம்பனு நெனச்சுட்டா போல. எட்டாப்பு வரைக்கும் படுச்சுருந்தா நீயும் நானும் இப்புடியா இருப்பம்?’”⁸³.

விளிம்புநிலை மக்களான மீன்காரத் தெரு மக்களிலே ஆமினா மட்டும் தான் மார்க்கக் கல்விப் பயிலவும், எட்டாவது வரை படிக்கப் பள்ளிக் கூடத்திற்குச் செல்லவும் அனுமதிக்கப்பட்டாள். ஆமினா கல்விக் கேள்விகளில் சிறந்தவளாக இருந்த போதும் அவளால் மேற்கொண்டு கல்வியைத் தொடர முடியாமல் போக அவள் மீன் கூடையைச் சுமந்து மீன் காரியாக மாறி மற்றப் பெண்களைப் போலவே பங்களாத் தெருவிற்கு மீன்விற்கச் செல்கிறாள் என்று இசுலாமியப் பெண்களின் கல்வி நிலைகுறித்த எதார்த்த உண்மையை ஆசிரியர் தெளிவுப்படுத்தியுள்ளார்.

இசுலாமியப் பெண்களின் பின்தங்கிய நிலைக்கு அவர்களுக்குக் கல்விப் புறக்கணிக்கப்படுவதே முக்கியக் காரணமாக அமைகிறது. இசுலாமியப் பெண்களுக்குப் பல்வேறு உரிமைகள் வழங்கப்பட்டப் போதும், ஒரு குறிப்பிட்ட வயதிற்கு மேல் அவர்கள் பள்ளிக்கூடம் செல்ல அனுமதிக்கப்படாத காரணத்தால் பெண்களின் முன்னேற்றம் சற்றே பின்தங்கிய நிலையிலேயே உள்ளது என்பதையும் துருக்கித் தொப்பி என்னும் புதினத்தில் ஜாகீர்ராஜா பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

“ஏழாம் வகுப்புவரைதான் கல்வி இவளுக்குக் கிடைத்தது. பிறகு மறுக்கப்பட்டது. ஒதினாள். ஒதுதல் இவளுக்கு சுலபமாயிற்று. மற்ற பெண்டுகளெல்லாம் அரபு லிபியைக் கண்டு மிரண்டபோது சித்தீகாவுக்கு அந்த மொழியின் சங்கிலித் தொடர் போன்ற வரிவடிவம், வலப்பக்கமிருந்து தொடங்கி இடப்புறமாய் நகரும் அதன் மாறுபட்ட உத்தி, உச்சரிப்பின் அதீதமான வெளிப்பாடு எல்லாம் எளிதில் வசமாயிற்று”⁸⁴.

சித்தீகா மிகுந்த அறிவுக்கூர்மையோடுப் புத்திசாலித்தனமானப் பெண்ணாக இருந்தபோதும் ஏழாம் வகுப்புக்கு மேல் அவளைப் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்ல அவள் பெற்றோர் அனுமதிக்கவில்லை. இதனால் சித்தீகாவின் கல்விப் பாதியிலேயே நிறுத்தப்படுகிறது. இசுலாமியப் பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்குத் தடை அவர்களின் குடும்பச்சூழலே என்றும், இசுலாமியர்கள் பொதுக் கல்வியைவிட மதம் சார்ந்த கல்விக்கு முன்னுரிமை அளிப்பதையும் இப்பதிவின் மூலம் ஆசிரியர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

குடும்ப வாழ்வில் பெண்கள் நிலை

கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் புருஷன் என்ற நம்பிக்கை மட்டும் நம் பெண்களிடத்தில் தொன்றுத்தொட்டே இருந்து வந்துள்ளது. சமூகத்தில் ஆண் என்பவன் எப்படிப் பட்டவனாக இருந்தாலும், அவன் குடிகாரனாக, மனநோயாளியாக இருந்தாலும் கூட அவனை வெறுத்து ஒதுக்கிவிடாமல் தனக்கு

ஏற்படும் துன்பங்களையும் பொருட்படுத்தாது தன் வாழ்நாள் இறுதிவரை அவனோடு வாழும் பெண்களின் உயர்வான குணத்தைப் பற்றி ஆசிரியர் கருத்த லெப்பைப் புதினத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“இந்தப் பெண்களின் வாழ்க்கையெல்லாம் ஏன் இப்படிச் சிதறிய மத்தாப்புப் பொறிகளைப் போல சீக்கிரமாய் அணைந்து போகிறது. வாழ்வென்னும் பெருங்கடல் என்பதெல்லாம் எத்தனை பொய். யோசித்துப் பார்க்கையில் இது சிற்றாறுதான். இதைக் கடந்து செல்ல இந்தப் பெண்களுக்கு மட்டும் ஏன் இத்தனை துயரம். ஒரு பெரிய கல்லை எடுத்துக் கிணற்றுக்குள் போட்டான். இது எத்தனை பெரிய அதிர்வை ஏற்படுத்தி ஓய்ந்து விடுகிறது. தன்னால் வாழ்க்கையில் ஒரு சிறிய சலனத்தைக் கூட ஏற்படுத்திவிட முடியுமா என்பதில் அவனுக்கு சந்தேகம் தான். கிணற்றை விட்டு அகன்றான். ஒரு கரிச்சான் குஞ்சு பறந்து சென்றதைப் பார்க்க முடிந்த. வானம் இருட்டிக் கொண்டிருந்தது”⁸⁵.

கருத்த லெப்பையின் தமக்கை ருக்கையாவின் கணவன் பகுருதீன் ஒரு மனநோயாளி. அவன் மனநோயாளி பாதிக்கப்பட்டவன் என்று தெரிந்திருந்தும் ருக்கையாவின் பெற்றோர் அவளை அவனுக்கு மணமுடித்து வைக்கின்றனர். கருத்த லெப்பையின் எதிர்ப்புகளையும் மீறி இத்திருமணம் நடைபெற்றது. தன் தமக்கையின் வாழ்வு தன் கண்முன்னே சீரழிக்கப்படுவதை எண்ணி மிகுந்த மனத்துயருக்கு ஆளாகும் கருத்த லெப்பை, மனநோயாளியான தன் கணவனோடுப் போராடும் ருக்கையாவின் உயர்வானக் குணத்தை எண்ணி மனதைச் சமாதானம் செய்துக்கொள்கிறான் என்றுக் கூறுவதன் மூலம் குடும்ப வாழ்வில் பெண்களின் துயர நிலையை ஆசிரியர் தெளிவுபடக் கூறியுள்ளார்.

பர்தா அணிதல்

இசுலாமியப் பெண்கள் என்றாலே நினைவுக்கு வருவது பர்தா ஆகும். ஆணாதிக்கம் நிறைந்த இசுலாமியச் சமூகத்தில் பெண்களை ஒடுக்குகின்ற ஒரு

வடிவமாகவே பர்தா அணிதல் உள்ளது. பர்தா அணிதல் பெண்களின் விருப்பத்திற்கு மாறான ஒன்றாக இருந்தபோதும் ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் கட்டாயத்தால் காலங்காலமாக இப்பழக்கம் இசுலாமியப் பெண்களிடையே திணிக்கப்பட்ட ஒன்றாக இருந்து பின்பற்றப்பட்டு வருவதைப் படைப்பாளர் மீன்குகை வாசிகள் என்னும் புதினத்தில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“வேண்ணிற புர்காவை உடலெங்கும் சுற்றி ஊதுவத்தியும் கையுமாக வந்த மும்தாஜ் வாசலில் நின்று தயங்கினாள். மேற்கிலிருந்து வெயிலில் நடந்து வந்ததாலும், காற்றுப் புகாத புர்காவை அரணாகப் பொதிந்ததாலும் அதிகமாக வியர்த்தது அவளுக்கு. ஈருசருக்காரி வாசலுக்கு வந்ததும் புளியமரக்காற்று ஆறுதலாய் தழுவியது. ஒருவித மாய உணர்வலைகள் உடலெங்கும் கொப்பளிப்பதை உணர்ந்தாள். புர்காவை லேசாகத் தளர்த்தியவாறு விடுதலையாக உள்ளே பார்த்தாள்”⁸⁶.

இசுலாமியப் பெண்கள் பர்தாவால் உடல் முழுக்க மறைத்துக் கொள்வதால் மிகவும் சிரமமடைகின்றனர். பெண்கள் பர்தாவைத் தமது உச்சந்தலை முதல் உள்ளங்கால் வரை மறைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று இசுலாம் கூறவில்லை. ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் வற்புறுத்தலின் பேரில் பெண்கள் தங்களின் உடலை மறைத்துத் தங்களின் மனதிற்கும் திரையிட்டு வாழ்கிறார்கள் என்பதை இப்புதினத்தில் வரும் மும்தாஜ் கதாபாத்திரம் மூலம் ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார்.

ஒழுக்கம் என்பது ஆண், பெண் இருவருக்குமே இருக்க வேண்டியது அவசியம். ஆனால் இசுலாம் சமூகத்தில் பெண்கள் தங்களைப் பர்தாவினுள் மூடி மறைத்துக் கொண்டு வாழ்கிறார்கள். ஆனால் ஆண்கள் மட்டும் எல்லாவிதச் சுதந்திரங்களையும் அனுபவிக்கிறார்கள் என்பதைப் படைப்பாளர் துருக்கித் தொப்பி என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“நூர்ஜஹான் மெல்ல புர்காவுக்குள்ளிருந்து ஓரக்கண்ணால் பட்டம்மாள் நின்ற ஜன்னலை ஏறிட்டாள்”⁸⁷.

திருமண நாளன்று மணப்பெண் அலங்காரத்தோடு இருந்த நூர்ஜகான் தன் கணவன் வீட்டிற்குச் செல்லும் போதுப் பர்தா அணிந்து பிறரின் வேறுபட்டப் பார்வைகளிலிருந்துத் தனது உடலையும் அழகையும் மறைத்துக் கொண்டு, ஒரு வித அச்சத்தோடு தன் புகுந்த வீட்டிற்குச் செல்கிறாள் என்று கூறுவதன் மூலம் ஒரு பெண் ஆடை அணிவதில் கூட அடக்குமுறைகளுக்கு ஆட்படுகிறாள் என்பதை ஜாகிரராஜா பதிவு செய்துள்ளார். மேலும் அப்புதினத்தில்,

பெண்கள் வெளியில் செல்லும் போது பர்தா அணிந்துச் செல்ல வேண்டும் என்று இசுலாமியச் சமூகம் வற்புறுத்துகின்றது. பெண்களின் பாதுகாப்பான ஆடையாகப் பர்தாவை இச்சமூகம் கருதுகிறது என்பதையும் படைப்பாளர் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கிறார்.

“திடீரென்று வெண்ணிற புர்கா பொத்தி தேவதைக் கூட்டம்போல
கல்யாண வீட்டுக்குப் போகிற பெண்கள்”⁸⁸.

வீட்டைவிட்டு அருகில் உள்ள வீடுகளுக்குச் செல்வது தவிர்த்து, திருமணம் போன்ற சடங்கு முறைகளுக்கோ, கடைகளுக்கோ செல்லும் போது இசுலாமியப் பெண்கள் கட்டாயமாகப் பர்தா அணிந்தே செல்கின்றனர் என்று கூறுவதன் மூலம் பர்தா அணிதல் குறித்து ஆசிரியர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

மேலும் இசுலாமியப் பெண்களுக்கு விதிக்கப்பட்டப் பல்வேறு கட்டுப்பாடுகளில் பர்தா அணிதல் குறிப்பிடத்தக்கது. பெண்களின் பாதுகாப்புக் கருதி உருவாக்கப்பட்ட இப்பழக்கம் இன்றளவும் பெண்களால் பின்பற்றப்படுகிறது. மேலும் பர்தா அணிதல் இசுலாமியப் பெண்களின் அடையாளமாகவே மாறிப்போய் விட்டது என்பதையும் படைப்பாளர் இப்புதினத்தில் பதிவு செய்துள்ளார்.

“புர்கா இல்லாமல் உல்லன் சால்வையைப் போர்த்தியவாறு
பட்டம்மாள் கம்பீரமாக நிற்குகொண்டிருந்தாள்”⁸⁹.

நூர்ஜகானின் மாமியார் பட்டம்மா பெண்வீட்டாற் முன் உல்லன் சால்வையைப் போர்த்திய வண்ணம் அதிகாரத் தோரணையோடு நிற்கிறாள் என்று கூறுவதன்

மூலம் பர்தா அணிதல் வயது வரம்பின்றிக் கடைபிடிக்கப்படுவதின் இன்றியமையாமையை ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

தரகர்கள்

தரகர் தொழில் என்பது சமூகத்தில் பரவலாகிக் காணப்படும் தொழில். நவீனத் தொழில்முறை வளர்ச்சிப் போக்கின் காரணமாக உருவான இத்தரகர் தொழில் நல்ல வருமானம் ஈட்டித் தரும் தொழிலாக இருந்த போதும் உயர்வர்க்கத்தினரின் அதிகாரப்போக்கினால் இத்தொழில் செய்யும் தரகர்கள் முதலாளி வர்க்கத்தினருக்கு அடிமைகளாக வேலை செய்யும் சூழல் இன்றையக் காலக் கட்டத்தில் சமூகத்தில் நிலவுகிறது என்பதையும், தரகர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் நலிவடைந்த நிலையிலேயே உள்ளது என்பதையும் படைப்பாளர் மீன்காரத் தெரு புதினத்தின் மூலம் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்.

“புதிய புதிய பெண்கள் பருவம் அடைவதற்கு கொஞ்சம் முன்னதாகவே ரமீஜாவால் மோப்பம் பிடிக்கப்பட்டனர். இதற்கென ரமீஜாவுக்கு நல்ல சன்மானம் கிடைத்தது. சலீமின் அத்தா பெரியவர் காலத்திலிருந்தே ரமீஜா இந்தத் தொழிலில் கெட்டிக்காரியாக கொடி கட்டிப் பறந்தாள். எத்தனையோ ஏழைக் கொமார்களுக்கு மணம் செய்து வைத்தவர் என்கிற நல்ல பெயர் பெரியவருக்கு ஊரில் இருந்தது”⁹⁰.

உயர்வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த பங்களாத்தெரு முதலாளிகளுக்கு மீன்காரத் தெருவிலுள்ள பருவமடைந்த பெண்களைத் தேடிப் பிடித்து அவர்களை வீட்டு வேலைக்காகவும், முதலாளிமார்களின் பாலியல் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் சாதனமாகவும் அமைத்துக் கொடுக்கும் தரகப் பெண்ணான ரமீஜா தன் வாழ்நாள் முழுதும் பங்களாத் தெருக்காரர்களின் விசுவாசியாகத் தன்னை மாற்றிக் கொண்டு இழிவான வாழ்க்கை வாழும் துயரத்தை ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

உயர்வர்க்கத்தினரான பங்களாத் தெரு முதலாளிகளுக்கு ஆதரவாகச் செயல்படும் ரமீஜா என்னும் பெண் தரகர் சமூகத்தின் பார்வைக்கு மிகவும்

ஏளனமாகப் பார்க்கப்படுவதை ஆசிரியர் மீன்குகை வாசிகள் என்னும் புதினத்தில் பின்வருமாறு எடுத்துரைத்துள்ளார்.

“மீன்காரத் தெருவின் கொழுறுகளை எல்லாம் கண்காணிப்பதும், அம்பன் வண்டி ஏற்றுவதும், தந்தைக்கும் மகனுக்கும் தாரைவார்த்துத் தருவதும், கடைசியில் அன்பம்மாவிடம் கொண்டுபோய் நிறுத்துவதுமான ரமீஜாவின் பிழைப்பு ஒரு ஈனப்பிழைப்புதான்”⁹¹.

ரமீஜா என்னும் பெண் தரகர் மீன்காரத்தெரு பெண்களைப் பங்களாத்தெருவிற்கு அனுப்பிவைப்பதையும் அங்கு முதலாளிமார்களின் பல்வேறான அடக்குமுறைகளால் அப்பெண்களின் கற்புக்குக் களங்கம் ஏற்படுவதையும், கர்ப்பமடைந்த பெண்களை அன்பம்மா என்னும் மருத்துவச்சியிடம் கூட்டிச் சென்று கருக்கலைப்புச் செய்து வைப்பதும் உயர்வர்க்கத்தினரின் நிர்பந்தத்தால் மட்டுமேயன்றி வேறு காரணங்கள் ஏதுமில்லை என்று உயர்வர்க்கத்தினரின் அதிகாரப்போக்குத் தரகுத் தொழிலாளர்களை எவ்விதம் பாதிக்கிறது என்பதையும் சமூகத்தில் தரகர் தொழில் செய்பவர்களுக்கு ஏற்படும் அவப் பெயரையும் பற்றி ஜாகிரராஜா குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் அப்புதினத்தில்,

தரகர் தொழில் செய்பவர்கள் உயர்வர்க்கத்தினர் ஆட்டிவைக்கும் பொம்மைகளாகச் செயல்படுவதால் சமூகத்தில் பிறரின் அவமதிப்புகளுக்கு ஆளாகிறார்கள். மேலும் சொந்தச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த மக்களால் மரியாதை குறைவாய்ப் பேசப்படுவதும், ஏளனமாய் நடத்தப்படுவதும் தரகர்களின் வாழ்வியல் சிக்கல்களாக மாறியிருப்பதைப் படைப்பாளர் பின்வருமாறு எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“செயற்கையான பரிவு கலந்து வெளிப்பட்ட பவ்வியமான குரல். முன்னணக்கு அதில் பாவம் கூடியிருக்கிறது. உயர்ந்த சங்கீதத்தின் தொடக்கம் போல ஒலிக்கும் இந்தக் குரல் அனேக இளம்பெண்களைக் காவு வாங்கியிருக்கிறது. ரமீஜா ஏறத்தாழ

மீன்காரத்தெருவின் எல்லாச் சாயைகளையும் உதிர்த்து
விட்டிருக்கிறாள்”⁹².

பங்களாத்தெரு முதலாளிகளுக்கு மிகவும் விசுவாசமானப் பெண்ணான தரகர் தொழில் செய்யும் ரமீஜாப் பல்வேறு பிரச்சனைகளைச் சந்திக்கிறாள். மீன்காரத்தெருவைச் சேர்ந்த ரமீஜா வறுமையின் காரணமாகவே இத்தொழிலைச் செய்கிறாள். இதனால் அதிகார வர்க்கத்தினரின் அனைத்துப் பாவங்களுக்கும் துணைபோக வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு ஆளாவதோடு தன் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் இழிவான பேச்சுகளையும் எதிர்கொள்ள வேண்டிய சூழலுக்குத் தள்ளப்படுகிறாள் என்று விளிம்புநிலைத் தரகர்களின் வாழ்க்கைச் சிக்கல்களை படைப்பாளர் பதிவு செய்துள்ளார்.

ஆணாதிக்கம்

குடும்பத்திலும் சமூகத்திலும் ஆண், பெண்ணைத் தன் ஆதிக்க உணர்வினால் அடக்கியாளும் குணம் கொண்டவனாக இருக்கிறான். ஆண் தன்னுடைய ஆதிக்கப் போக்கினால் பெண்ணைப் பல கொடுமைகளும் உள்ளாக்கி, அவளின் வாழ்க்கையையும் எதிர்காலக் கனவுகளையும் சிதைவுக்கு உள்ளாக்குகின்றான். மேலும் பெண்ணுக்கும் மனம் என்ற ஒன்று உண்டு என்பதை மறந்து சுயநலமே பெரிதாக எண்ணிக் கொடுமைகளுக்கு உட்படுத்துகின்றான்.

“ஆடவன் பெண்ணுரிமையைக் கடிந்ததற்குக் காரணம் ஆணுலுக்கின் தன்னலமே. பெண் காமப் பொருளாகவும், பணியாளாகவும் இருப்பதனால் அவள் வழிமை இழக்கலானாள். ஆண் கொடுமை மெலியப் பெண்ணின் உரிமைகளைப் பறித்தால் செய்தன”⁹³. என்று நாஞ்சில் ஆனந்தன் ஆணின் ஆதிக்கத்தால் பெண்களுக்கு நிகழும் கொடுமைகளைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

பெண் என்பவள் ஆண்களால் ஆட்டிவைக்கப்படும் இயந்திர பொம்மையாகவே காலங்காலமாக வாழ்ந்து வருகிறாள். ஆண்களின் கட்டளைகளை நிறைவேற்றுவதும் அவர்களுக்காகவே வாழ்வதுமாகவே

காலங்கடத்தும் ஒரு அடிமைத்தன வாழ்க்கையை வாழும் கட்டாயத்தில் தன் மன உணர்வுகளையும், ஆசைகளையும் நிறைவேற்ற முடியாமல் தவிக்கும் பெண்களை ஆண் சமூகம் எவ்வாறு இழிவுபடுத்துகிறது என்பதை ஆசிரியர் மீன்காரத் தெரு புதினத்தில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“நைனா தோப்புக்குப் போய்வருவதும், வள்ளியிடம் பழகுவதும் கருகமணி கட்டிக்கொண்டது முதல் கர்ப்பம் உண்டான வரையிலும் அவளுக்குத் தெரியும். வள்ளியின் தாய் பேச்சிக்கு மும்தாஜ் மீது கரிசனம் உண்டு. ‘தன் மகளுக்கெதிராக இவள் எப்போது வேண்டுமானாலும் திரும்புவள்... ஆயக்குடிக்காரர்கள். எப்போது வேண்டுமானாலும் அரிவாளைச் சாணை பிடிக்கலாம்’ என்கிற அடிமனத்தின் பயம், மா, கொய்யா, நாவல், இலந்தை என வகைவகையான நாட்டுப் பழங்களால் மும்தாஜை அவன் சமன்செய்கிற சாமர்த்தியத்தை ஷேக்காத்தா ஓரக்கண்களால் பார்த்துக் கொண்டு மனதுக்குள் சிரித்துக் கொள்வார். மற்றபடி விடுதலைக்கான நாளை எதிர்பார்த்திருக்கும் கைதியைப் போலத்தான் கழிந்தது அவளின் காலம்”⁹⁴.

தனக்குத் தாலி கட்டிய கணவன், தன்னை அடிமைப்படுத்திப் பல்வேறுவிதமானத் துன்பங்களைத் தருவதைத் தவிர வேறு எந்தச் சுகத்தையும் தரவில்லை. ‘தான்’ என்கிற அகம்பாவம் கொண்ட அவன் கட்டிய மனைவியாகிய மும்தாஜ் உயிருடன் இருக்கும் போதே தோப்பில் வசிக்கும் கீழ்சாதிப் பெண்ணுடன் தகாத உறவு வைத்துப் பிறகு அவளையும் திருமணம் செய்துக் கொண்டு வாழ்கிறான். தன் கணவனின் இத்தகு அத்துமீறல்களையும் அராஜகப் போக்கைப்பற்றித் தெரிந்தும் கூட மும்தாஜ் தான் பெண் என்கிறக் காரணத்தால் அவனை எதிர்க்க முடியாமல் அனைத்துக் கஷ்டங்களையும் பொறுத்துக் கொண்டு வாழ்கிறாள் என்று கூறும் போது ஆணாதிக்கச் சமூகத்தைப் பெண் எதிர்கொள்ள முடியாமல் ஒடுக்குமுறைகளுக்கு ஆளான கைதிபோலாகிறாள் என்று தனது சிந்தனையைப் படைப்பாளர் பதிவு செய்துள்ளார்.

பெண் என்பவள் ஆணுக்கு நிகரான அறிவும், ஆற்றலும் கொண்டிருந்தாலும் இச்சமூகம் அவளை ஆணுக்கு அடுத்த நிலையிலேயே வைக்கிறது. குடும்ப அமைப்பில் தந்தை, மகன், கணவன் என ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் நிர்வகத்திற்கேற்றவாறு வாழ்பவர்களாகவே பெண்கள் உள்ளனர் என்பதை அலிமா கதாபாத்திரம் மூலம் வடக்கே முறி அலிமா என்னும் புதினத்தில் படைப்பாளர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“மிகச் சிறு பிராயத்திலேயே என் வாழ்க்கை தடம் புரண்டு விட்டது அல்லது நிர்மூலமாக்கப்பட்டு விட்டது. அப்பாவித்தனத்துக்கும் குழந்தைமைக்கும் இன்றைய உலகத்தில் இடம் கிடையாது. அவ்வகைப் பண்புகளுடன் ஒரு பெண் இருந்தால் அவள் சிதைக்கப்படுவாள் என்பதற்கு என் வாழ்க்கை ஒரு உதாரணம். எனக்கு வாய்த்த ஆண்கள் அப்படிப்பட்டவர்கள். என் தந்தை ஒரு அம்மூஞ்சி. அவருடைய கயிறு வணிகத்தைத் தவிர அவருடைய உலகமென்று எதுவுமில்லை. நேரடியாகத் தன் மகளின் வளர்ச்சியில் பங்கெடுக்கும் திராணி அவருக்கிருந்ததில்லை. என் தாய் ஒரு தமிழ் முஸ்லீம் பெண். தமிழ் வேர்களுடன் பின்னிப் பிணைந்து கிடந்த அவளால் ஒரு மலபார் முஸ்லீம் குடும்பத்தின் மருமகளாகப் பொருந்த முடியவில்லை. முயன்று தோற்றுப் போனாள். என் வாய்ப்பும்மாவை ஒரு ஆளுமை மிக்கவனென அறிந்திருக்கிறேன். ஆனால் அவள் நான் பிறந்த அன்றைக்கே இறந்து விட்டாள். இதன்பிறகு நான் தேர்ந்து கொண்ட ஆண்கள் என் யோனியை நக்கியவர்கள் மட்டுமே. அவர்களால் என் இதயத்தை அசைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. இருபது வயதுகளுக்குள் இந்த ஆண்கள் பல்வேறு ஹிம்சைகள்”⁹⁵.

சிறு வயதிலேயே பல்வேறு காரணங்களால் பெற்றோராலும், உறவினர்களாலும் புறக்கணிக்கப்பட்டு எவ்விதத் துணையுமின்றித் தனியாக வாழும் குழலில் அலிமா எதிர்கொள்ளும் ஒவ்வொரு நிகழ்வும் அவளை எல்லையற்றத் துன்பத்திற்கு

ஆளாக்குகிறது. பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் பலத் தரப்பட்ட ஆண்களால் அவள் சீரழிக்கப்பட்டு எவ்வித உணர்ச்சியுமற்ற ஒரு உயிரற்றப் பொருள்போல் வலம் வருவதைச் சுட்டிக் காட்டுவதன் மூலம் ஆணாதிக்கச் சமூகத்தால் பெண்களின் வாழ்வு கேள்விக்குறியாக்கப்படுவதை ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

தொகுப்புரை

இசுலாமிய மக்கள் இறைவனால் மனிதத் தோற்றத்தில் படைக்கப்பட்டு மனிதருள் புனிதராக வாழ்ந்து மனித இனத்தை நல்வழிப்படுத்திய இறைத்தூதர்களில் சிறப்பு வாய்ந்த நபிகள் நாயகம் மீது கொண்டுள்ள நம்பிக்கைகளை, இறைவனின் பல்வேறு கட்டளைகளை நிறைவேற்றும் வானவர்கள் மீது கொண்டுள்ள நம்பிக்கைகளையும் தனது புதினங்களின் வழி எடுத்துரைக்கிறார்.

இசுலாமியச் சமூகம் கல்வியில் பின்தங்கியிருப்பதற்கு விளிம்புநிலை மக்களுக்குக் கல்வி மறுக்கப்படுவதும் கல்விக்கூடங்களில் ஏழை, பணக்காரன் என்கிற ஏற்றத்தாழ்வு மேலோங்கியிருப்பதும், அடித்தட்டு மக்களின் அறியாமையும் தான் காரணம் என்று ஆசிரியர் தனது புதினங்களில் பதிவு செய்துள்ளார்.

இசுலாமியர்களின் மறைநூலானத் திருக்குர்ஆன் சமத்துவம் பற்றிப் பேசினாலும் இந்திய இசுலாமியச் சமூகத்தில் வர்க்க அடிப்படையிலும், சாதி அடிப்படையிலும் வேறுபாடுகள் நிலவுகின்றன என்பதை ஜாகிரராஜா தனது புதினங்களில் விளக்கியுள்ளார்.

இந்தியாவில் இசுலாமியர்கள் கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, அரசியல், பொருளாதாரம் ஆகிய அனைத்துத் துறைகளிலும் பின்தங்கியிருப்பதற்கு அவர்கள் தங்களுக்குள் ஒற்றுமையின்றிச் சிதறுண்டு கிடப்பதேக் காரணம் என்றக் கருத்தைப் படைப்பாளர் தனது படைப்புகளின் மூலம் உலகிற்கு உணர்த்துகிறார்.

இசுலாமியச் சமூகத்தில் மாட்டுக்கறி உண்ணும் லெப்பைமார்களான அடித்தட்டு வர்க்கத்தினர், ஆதிக்கவர்க்கமான ராவுத்தர்களினால் ஏளனமாகப் பார்க்கப்படுவதையும், பங்களாத் தெரு ராவுத்தர் வீடுகளில் பிரியாணிப் போன்ற உயர்ரக உணவுகள் உண்ணப்படுவதையும் சுட்டிக்காட்டுவதன் மூலம் வர்க்க முரண்பாடுகள் உணவு ரீதியாலும் நிகழ்கின்றன என்பதை ஜாகிரராஜா தன் புதினங்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

ஒரே சமூகமாக வாழ்க்கை நடத்திவரும் இசுலாமிய மக்களுக்குள் இருவேறு தெருக்கள் அடிப்படையில் உண்டான வர்க்க முரண்பாடுகள் எத்தகைய விளைவு களைத் தோற்றுவிக்கின்றன என்பதையும், கேரள மற்றும் தமிழ் இசுலாமியர்களிடையே நிலவுகின்ற முரண்பாடுகளையும் படைப்பாளர் தனது புதினங்கள் வாயிலாகத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

இசுலாமியச் சமூகத்தில் அதிகாரவர்க்கமாகக் கருதப்படும் ராவுத்தர்கள் தங்கள் அலட்சியத்தாலும், ஆணவப் போக்காலும் சமூகத்தில் தாழ்நிலைக்குத் தள்ளப்படும் அவலநிலை ஏற்பட்டுவிட்டக் காரணத்தால், விளிம்புநிலை மக்கள் அவர்களை எதிர்க்கத் துணிந்து விட்டனர் என்பதை நைனாக் காதாபாத்திரம் மூலமும், அடித்தட்டு மக்களானத் தறிக்காரர்கள் மூலமும் விளக்கிக்காட்டுவதோடு இறைவனின் இறை ஆலயமானப் பள்ளிவாசலிலும் கூட விளிம்புநிலை மக்களுக்கு எந்தவொரு அங்கீகாரமும் அளிக்கப்படாதக் காரணத்தினால் விளிம்புநிலை மக்கள் உயர்வர்க்கத்தினரை எதிர்த்துப் போர்க்கொடிப் பிடிப்பதாகவும் ஆசிரியர் தனது புதினங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இசுலாமிய மறைநூலால் குற்றமாகக் கருதப்படும் வட்டி குறித்தும், சமூகச் சீர்கேடுகளுக்குக் காரணமானக் குடிப்பழக்கம் குறித்தும் ஆசிரியர் செய்திகளைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

இசுலாமியச் சமூகத்தில் மேலோங்கியிருக்கும் தீண்டாமை குறித்தத் தனதுச் சிந்தனையைத் தன் புதினத்தின் மூலம் படைப்பாளர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

சமூகத்தில் என்றுமே அழிக்கப்பட முடியாத கொடிய நோயாக மக்களைப் பல்வேறு துன்பங்களுக்கு ஆளாக்கும் வறுமையின் விளைவுகளாக அடித்தட்டு மக்களில் ஒருசிலர் திருட்டில் ஈடுபடுவதையும், அதனால் அவர்களுக்கு ஏற்படும் பாதிப்புகளையும் படைப்பாளர் தன் புதினங்களில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

ஆணாதிக்கச் சமூகத்தால் இசுலாமியப் பெண்களுக்கு நிகழும் பிரச்சனைகளாகப் பொருந்தா மணம், பலதார மணம், தலாக், பாலியல் வன்முறை, பாலின வேறுபாடு, பெண் கல்வி, பர்தா அணிதல் போன்றவற்றைக் கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா தனது புதினங்களின் வழி எடுத்துரைக்கிறார்.

விளிம்புநிலை மக்களாக அறியப்படும் தரகர்களின் நடைமுறை வாழ்வியல் சிக்கல்களையும், சமூகத்தில் அவர்களுக்கு நேரும் அவமானங்களையும் ரமீஜா என்ற பெண் தரகர் கதாபாத்திரத்தின் மூலம் ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார்.

சமுதாயத்தில் ஆண் வர்க்கத்தால் பெண்கள் எவ்வாறான பாதிப்புகளுக்கு ஆளாகிறார்கள் என்பதைப் படைப்பாளர் தனது புதினங்களில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. குலாம் சர்வர், இசுலாம் நம்பிக்கைகளும், போதனைகளும், ப-44
2. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, மீன்காரத் தெரு (புதினம்), ப-14.
3. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, கருத்த லெப்பை (புதினம்), ப-25.
4. மேலது., ப-31.
5. மேலது., ப-65.
6. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, மீன்குடை வாசிகள் (புதினம்), ப-175.
7. தங்க செங்கதிர், கற்பி, ப-108.
8. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, மீன்காரத் தெரு (புதினம்), பக்-46,47.
9. மேலது., ப-47.
10. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, கருத்த லெப்பை (புதினம்), ப-11.
11. மருத் ஆலாம் .:பலாஹி, இசுலாத்தில் மனுவாதிகள், ப-9.
12. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, மீன்காரத் தெரு (புதினம்), ப-120.
13. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, வடக்கே முறி அலிமா (புதினம்), ப-15.
14. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, மீன்காரத் தெரு (புதினம்), ப-107.
15. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, மீன்குடை வாசிகள் (புதினம்), ப-18.
16. மேலது., ப-61.
17. மேலது., ப-182.
18. அஸ்கர் அலி என்ஜினியர், இசுலாத்தின் பிரச்சினைகள் ஒரு மறபார்வை, ப-18.
19. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, மீன்காரத் தெரு (புதினம்), ப-9.
20. மேலது., பக்-55,56.
21. மேலது., ப-114.
22. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, கருத்த லெப்பை (புதினம்), ப-11.
23. மேலது., ப-20.
24. மேலது., ப-38.
25. மேலது., ப-59.
26. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, வடக்கே முறி அலிமா (புதினம்), ப-56.

27. கீரனார் ஜாகிரராஜா, மீன்குகை வாசிகள் (புதினம்), ப-17.
28. மேலது., ப-63.
29. மேலது., ப-99.
30. மு.ரவி, புறநானூற்றில் உணவு, ப-554.
31. கீரனார் ஜாகிரராஜா, மீன்காரத் தெரு (புதினம்), ப-54.
32. கீரனார் ஜாகிரராஜா, கருத்த லெப்பை (புதினம்), பக்-12,13.
33. கீரனார் ஜாகிரராஜா, துருக்கித் தொப்பி (புதினம்), பக்-180,181.
34. ஸ்டாலின் ராஜாங்கம், சாதி இன்று, ப-86.
35. கீரனார் ஜாகிரராஜா, மீன்காரத் தெரு (புதினம்), பக்-86,87.
36. கீரனார் ஜாகிரராஜா, வடக்கே முறி அலிமா (புதினம்), ப-15.
37. கீரனார் ஜாகிரராஜா, துருக்கித் தொப்பி (புதினம்), ப-81.
38. கீரனார் ஜாகிரராஜா, மீன்குகை வாசிகள் (புதினம்), ப-78.
39. மேலது., ப-133.
40. எம்.ரபீக் அஹ்மது, திருக்குர்ஆனும் கம்யூனிஸமும், ப-65.
41. கீரனார் ஜாகிரராஜா, மீன்காரத் தெரு (புதினம்), ப-36.
42. மேலது., ப-56.
43. மேலது., ப-108.
44. கீரனார் ஜாகிரராஜா, கருத்த லெப்பை (புதினம்), ப-9
45. மேலது., ப-17.
46. கீரனார் ஜாகிரராஜா, வடக்கே முறி அலிமா (புதினம்), ப-130.
47. கீரனார் ஜாகிரராஜா, மீன்குகை வாசிகள் (புதினம்), ப-20.
48. மேலது., ப-106.
49. மேலது., ப-168.
50. அ.மார்க்ஸ், பொ.வேல்சாமி(தொ.ள்), விளிம்புநிலை ஆண்வுகளும் தமிழ்க் கதையாடல்களும், ப-114.
51. கீரனார் ஜாகிரராஜா, வடக்கே முறி அலிமா (புதினம்), ப-17.
52. மேலது., ப-51.
53. கீரனார் ஜாகிரராஜா, மீன்குகை வாசிகள் (புதினம்), ப-154.
54. கீரனார் ஜாகிரராஜா, துருக்கித் தொப்பி (புதினம்), ப-11.

55. அப்துல் ரவுஃப், திருக்குர்ஆன், 21-278,279.
56. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, மீன்குடை வாசிகள் (புதினம்), பக்-120,121.
57. மகுத் ஆலாம் ஃபலாஹி, இசுலாத்தில் மனுவாதிகள், ப-11.
58. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, மீன்காரத் தெரு (புதினம்), பக்-117,118.
59. சி.கருப்பையா, கவிக்கோ அப்துல் ரகுமானின் சமூக இலக்கியம் - ஓர் விமர்சனப் பார்வை, ப-528.
60. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, வடக்கே முறி அலிமா (புதினம்), ப-9.
61. மேலது., பக்-141,142.
62. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, துருக்கித் தொப்பி (புதினம்), ப-40.
63. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, மீன்குடை வாசிகள் (புதினம்), ப-49.
64. இராபிரேமா, பெண்ணியம் அணுகுமுறைகள், ப-65.
65. மேலது., ப-65.
66. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, மீன்காரத் தெரு (புதினம்), ப-29.
67. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, கருத்த லெப்பை (புதினம்), ப-30.
68. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, துருக்கித் தொப்பி (புதினம்), ப-33.
69. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, மீன்குடை வாசிகள் (புதினம்), ப-24.
70. மேலது., ப-110.
71. மேலது., ப-110.
72. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, வடக்கே முறி அலிமா (புதினம்), ப-57.
73. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, மீன்குடை வாசிகள் (புதினம்), பக்-114,115.
74. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, மீன்காரத் தெரு (புதினம்), ப-30.
75. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, வடக்கே முறி அலிமா (புதினம்), பக்-45,46.
76. மேலது., ப-46.
77. மேலது., ப-85.
78. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, மீன்காரத் தெரு (புதினம்), பக்-104,105.
79. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, வடக்கே முறி அலிமா (புதினம்), ப-75.
80. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, மீன்குடை வாசிகள் (புதினம்), ப-48.
81. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, மீன்காரத் தெரு (புதினம்), பக்-36,37.
82. மேலது., ப-51.

83. மேலது., ப-80.
84. கீரனார் ஜாகிரராஜா, துருக்கித் தொப்பி (புதினம்), ப-45.
85. கீரனார் ஜாகிரராஜா, கருத்த லெப்பை (புதினம்), ப-68.
86. கீரனார் ஜாகிரராஜா, மீன்காரத் தெரு (புதினம்), ப-91.
87. கீரனார் ஜாகிரராஜா, துருக்கித் தொப்பி (புதினம்), ப-17.
88. மேலது., ப-47.
89. மேலது., ப-69.
90. கீரனார் ஜாகிரராஜா, மீன்குகை வாசிகள் (புதினம்), ப-111.
91. கீரனார் ஜாகிரராஜா, மீன்குகை வாசிகள் (புதினம்), ப-46.
92. மேலது., ப-82.
93. நாஞ்சில் ஆனந்தன், சங்க இலக்கியத்தில் மனித உரிமைகள், ப-30.
94. கீரனார் ஜாகிரராஜா, மீன்காரத் தெரு (புதினம்), ப-86.
95. கீரனார் ஜாகிரராஜா, வடக்கே முறி அலிமா (புதினம்), பக்-32,33.

இயல் - இரண்டு

சிறுகதைகளில் சமூக நோக்கு

சிறுகதைகளில் சமூக நோக்கு

மனிதர்கள் கூடி வாழும் ஓர் அமைப்பே சமூகம் ஆகும். தனி மனிதனுக்கும், சமூகத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. “சமுதாயம் என்பது மக்கள் சேர்ந்து வாழ்வதை மட்டும் குறிப்பதன்று. தன் எதிரிகளின் ஓர் ஒழுங்கின் அடிப்படையில் சேர்ந்துள்ள அமைப்பு முறையையும் குறிக்கின்றது. ஒழுக்கத்தின் அடிப்படையில் இணைக்கப்பட்ட தனி மனிதர்களும், அவர்களை பிணைக்கும் உறவு முறைகளும் இடைவிடாத மாற்றத்திற்கு உள்ளாகின்றன. சிக்கல் மாறிக்கொண்டே இருக்கும் அடிப்படையே சமுதாயம் ஆகும்”¹.

சமூகம், சமுதாயம் ஆகிய இரண்டு வார்த்தைகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று நெருங்கிய தொடர்புடையது. மனிதன் தனியாக வாழமுடியாது. மனிதர்கள் கூடி வாழும் சிறிய அமைப்பு குடும்பம். பல குடும்பங்கள் ஒன்றிணைந்தால் அது சமூகம். பல கோடி மக்கள் வாழும் நம் தாய்த்திரு நாட்டில் நிலவும் சமூக அமைப்பு போற்றத்தக்க வகையில் சிறப்பாக இயங்குகிறது. மக்கள் அனைவரும் சமூகம் என்னும் ஆழ்கடலில் சமயம் என்னும் தீவுக் கூட்டம் போல் வாழ்கின்றனர். இவர்கள் பல்வேறு சமயங்களைப் பின்பற்றினாலும் மக்கள் சமூகம் என்னும் அமைப்பில் இருந்து விலகாமல் உள்ளனர். மக்கள் சமூக அமைப்பு கிருத்துவம், இசுலாம், இந்து, பௌத்தம் என்ற சமயப் பிரிவுகளைக் கொண்டது. இவற்றுள் மிகவும் முக்கியமானதும் பெரும்பான்மையான மக்களால் பின்பற்றப்படுவதுமான ‘இசுலாம்’ சமயம் குறித்தும் அச்சமய பழக்கவழக்கங்கள் குறித்தும் விளக்கும் நோக்கில் எழுந்த படைப்புகளில் கீரனூர் ஜாகீர்ராஜாவின் படைப்புகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. அவற்றில் மனித நேயம், வறுமை, சாதிமத வேறுபாடு, இசுலாமியரின் கடமைகள், இசுலாமிய மக்களின் கல்விநிலை, பெண்கள் நிலை, பெண்களைப் பெற்றவர்களின் நிலை, இசுலாமிய நம்பிக்கை, வரதட்சணை, சமூக மாற்றம், இசுலாமிய மக்கள் வாழ்வியல், சமூகப் பார்வை, சமூகப் பதிவு, சமூக ஒற்றுமை, இசுலாமிய பழக்கவழக்கங்கள், மூடநம்பிக்கை, தரகர், தீண்டாமை போன்றவை மீது ஏற்பட்டுள்ள சமூகத் தாக்கங்களை ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

மனித நேயம்

வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடியதாகக் கூறிய வள்ளலாரும், காக்கை குருவியினைத் தன்னினமாகக் கருதிய பாரதியும் போற்றி வளர்த்தது மனித நேயம் ஆகும். “மனித நேயம் என்பது மனிதருக்கு மனிதர் இருக்க வேண்டிய தொடர்புறவு பற்றிய ஒரு விதமான மனநிலை. அந்த மனநிலையினால் தூண்டப்பட்டு நடைபெறும் செயல்நிலை இந்த மனநிலையையும் அதன் விளைவான செயல்நிலைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாகும் வாழ்க்கை நோக்கம் தான் மனித நேயம்”².

மனிதனை மனிதன் எப்போது மனிதனாக மதிக்கக் கற்றுக் கொள்கிறானோ அப்போதுதான் மனிதநேயம் வளரும். மனிதர்களில் உயர்வு, தாழ்வு என்ற பாகுபாடு வளராது. சமத்துவம் பிறக்கும். சமதர்மம் வளரும். சாதிகள் ஒழியும். சாதிப்பிரிவாலும் பொருளாதார கட்டுப்பாட்டாலும் மனிதர்களை சூழ்நிலைக் கைதிகளாக்கிப் பிரித்துப்பார்ப்பது தவறானது என்பதை கீரனார் ஜாகீர் ராஜா தன் சிறுகதையின் வாயிலாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

நல்லோர் ஒருவர் உண்டெங்கினில் அவர் பொருட்டு எல்லோருக்கும் பெய்யும் மழை என்பது போல சமூகத்தில் சமயம், சாதி, மதம், உயர்வு, தாழ்வு போன்றவைகள் காலந்தோறும் இருந்து வருகின்றன என்பதை படைப்பாளர் தம் கதையில் கூறிச் செல்கிறார்.

கதையின் நாயகனான மைதீனின் தந்தை இறந்துவிட உறவுகள் வர இயலாத நிலையில் மாற்று மொழி பேசும் மலையாள மக்கள் செய்த உதவிகளைக் கூறுவதன் மூலம் சமூகத்தில் நல்லோரும் உண்டு என்பதனை ‘செம்பருத்தி பூத்த வீடு’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

“சும்மா சொல்லப்படுவது இந்த மலையாள காக்காமர்ங்களே...

‘மய்யித்த’ அடக்கம் பண்ணி, ‘முசலியார்’ கூப்பிட்டு “பாத்தியா”

ஓதி மூணாம் நாளு ஏழாம் நாளு எல்லாம் எங்க ஊர் மொறப்படியே
செய்தாங்க”³.

என்ற வரிகள் மேற்குறித்த உண்மையை உணர்த்துகிறது. மேலும் இசுலாமிய
சமூகத்தாரின் பழக்க வழக்கங்களையும், சடங்கு முறைகளையும், அவற்றிலும்
ஒவ்வொரு ஊருக்கும் ஒவ்வொரு முறை இருப்பதையும் தனது சிறுகதையில்
பதிவு செய்துள்ளார்.

சமூகத்தில் எத்தனையோ ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருந்தாலும், மனிதநேயம்,
மனிதாபிமானம் என்ற சொற்களுக்கும் உயிர் இருப்பதனை இக்கதையாசிரியர்
‘ராஜமீன்’ என்னும் சிறுகதையின் வாயிலாகச் சித்தரித்துள்ளார்.

“கௌரவத்தை களைந்து போட்டு விட்டு ஆயிஷா பீவி நெருங்கிய
உறவுக்காரர்களிடம் நிலைமையைச் சொல்லி ஐந்தாறு கிலோ
அரிசியைத் தேற்றி வந்தாள். அடுப்பெரிக்க பறத்தெருவிலிருந்து
ஆராயி கொண்டு வந்து போட்டாள் இரண்டு சுமை கரும்புச்
சக்கை. பழைய விசுவாசம் அவளுக்கு. ஏகபோகமாய் வாழ்ந்ததையும்
இன்று ஏளனப்பட்டுச் சீரழிவதையும் வெவ்வேறு காலங்களில் பார்த்து
வெம்பிப் போனவள் ஆராயி”⁴.

என்னும் வரிகளின் மூலம் சமூகத்தில் உயர்ந்த அந்தஸ்தில் வாழ்ந்து வந்த
ஆயிஷா குடும்பம் பெண்ணின் திருமணத்தினால் பின்னுக்கு தள்ளப்படுகிறது.
பொருளாதாரக் குறைவால் ஏழ்மை நிலையில் வாழ நேரிடுகிறது. இத்தகைய
குழலில் திருமணம் முடிந்த தங்கள் மகள் சில நாட்களுக்குப்பின் கணவருடன்
வீட்டிற்கு வரும் செய்தியை கேள்விப்பட்டவுடன் அவர்களை நல்ல முறையில்
உபசரிக்க வேண்டும் என்று எண்ணி அனீபாவும், ஆயிஷாவும் துயரில்
வாடுகிறார்கள். கணவர்படும் துயரத்தைக் கண்டு மனைவி தெரிந்தவர்களிடம்
விருந்திற்கு தேவையான பொருட்களை சேகரித்து வருவதையும், ஆயிஷா
குடும்பம் துயரத்தில் வாடுவதைக் கண்ட ஆராயி வரும் நிலையில் தன்னால்
முயன்ற உதவியை செய்ய முன்வருகிறாள். தான் வேலை பார்த்த ஆயிஷா

குடும்பம் தற்போது துயரப்படுவதைப் பார்த்து மனம் பொருக்க முடியாமல் ஆராயி உதவி செய்வதாக கூறுவதன் மூலம் படைப்பாளர் மனித நேயம் இன்னும் மறையவில்லை என்பதை தன் சிறுகதையின் மூலம் எடுத்துக்காட்டுகிறார். மேலும் அச்சிறுகதையில்,

மனிதநேயம் மனிதனின் மாண்புமிகு குணமாகும். ஆனால் பல்வேறு வளர்ச்சிப் படிநிலைகளில் வளர்ந்துவிட்ட மனிதகுலத்தில் அன்பு, இரக்கம், கருணை போன்ற உயர்குணங்கள் கொண்ட மனிதர்களைக் காண்பதே அரிதாகிவிட்டது. பணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூகத்தில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் நிறைந்த மக்கள் தங்களுக்குள்ளேயே பல்வேறு பிரிவுகளை ஏற்படுத்தி ஒருபிரிவினர் உயர்ந்தவரெனவும், மற்றொரு பிரிவினர் தாழ்ந்தவரெனவும் தனித்தனி வாழ்க்கைப் பின்னணியோடு வாழ்கின்றனர். அப்படி வாழ்கின்ற போதும் ஒரு சிலர் பிறருக்கு உதவும் உன்னத குணத்தோடு வாழ்கின்றனர் என்பதைப் படைப்பாளர் தன் சிறுகதையில் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“ஆயிஷா பீவிக்கு அல்லாடும் தன் புருஷனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாயிருந்தது. ரொம்ப நாளாயிற்று. ஒரு தமிழர்க்காரியோ, நெய்க்காரியோ ஆயிஷா மன்ஜிலின் தலைவாசல் மிதித்து. தெருமுனையில் விடியற்காலை ஆறுமணிக்கு நின்று பிடித்தாள். நால்ரோட்டிலிருந்து நடந்து வந்து தமிழர் ஊற்றிப் போகும் வெள்ளாத்தா முன்பு பல்லாண்டு பரிச்சயமுள்ளவள். முச்சந்தியில் நின்று தன் வீட்டுக் கதை சொன்ன ஆயிஷா மீது இரக்கப்பட்டு மூன்று நாட்களுக்குண்டான தமிழரும், நெய்யும் கடன் தர சம்மத்தித்தாள்”⁵.

பல வருடங்களாக வெள்ளாத்தா ஆயிஷாவின் வீட்டின் பக்கம் தமிழர், நெய் விற்று வந்தாள். அவள் ஆயிஷாவுக்கு நெருங்கிய பழக்கமுடையவள். வறுமையின் பிடியில் இருந்த ஆயிஷா அவளை அழைத்து தன் குடும்பச் சூழ்நிலையை கூறினாள். அதைக்கேட்டு வெள்ளாத்தா வருத்தமடைந்ததோடு அல்லாமல் மூன்று நாட்கள் விருந்திற்கு தேவையான தமிழர், நெய்யை கடனாகத் தருவதற்கும்

சம்மதித்தாள். இக்கட்டான சூழலில் இருக்கும் ஆயிஷாவிற்கு உதவ முன்வரும் வெள்ளாத்தாவின் மனிதநேயப் பண்பினை ஆசிரியர் இச்சிறுகதையின் வாயிலாக விளக்கியுள்ளார்.

உயர்திணை, அஃறிணை என்ற பாகுபாடின்றி அன்பு செலுத்துவதாக ‘நீஸா என்றொரு சிநேகிதி’ என்ற சிறுகதையின் வாயிலாக வெளிப்படுத்துக்கிறார்.

“நீஸாவுக்கும் அவளுக்குமான பந்தம் சாதாரணமானதல்லவே. ஆட்டுக்குட்டிக்கும் மனுஷிக்குமான பந்தமென அதைக் கொச்சைப் படுத்த ஒப்பாத மனம். தனக்கும், திடுதிப்பென மஞ்சள் காமாலை நோயில் மரித்துப் போன பால்ய சிநேகிதி நூருன்னீஸாவுக்குமான பத்துப் பன்னிரெண்டு வருஷத்திய சிநேகிதத்தை நினைவுகளால் மீட்டுப் பார்த்தது”⁶.

என்பதன் மூலம் கதைநாயகியான ஆயிஷா தன் உயிர்த்தோழியான நூருன்னீஸா இறந்தும் கூட அவளை மறக்க முடியாமல் அவள் நினைவில் வாடுகிறாள். அத்தகைய சூழலில் தற்செயலாக ஒரு சிறு ஆட்டுக்குட்டியினை பார்க்கிறாள். அந்த ஆட்டுக்குட்டி தன் தோழி நூருன்னீஸாவின் சாயலில் இருப்பதாக எண்ணுகிறாள். அதனால் அந்த ஆட்டுக்குட்டியினை விலைக்கு வாங்கி தன்னுடைய வீட்டில் வைத்து வளர்த்து வருகிறாள். பிறரிடத்து உண்மையான அன்பும், மனித நேயமும் கொண்டவர்களால் மட்டுமே பிற உயிர்களிடத்தும் அன்பு செலுத்தவதவும் என்பதை உணர்த்தும் மாந்தர்படைப்பு இக்கதையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது என்று கூறுவதன் மூலம் நட்பின் ஆழத்தை மட்டுமல்லாது, அனைத்து உயிர்களிடத்தும் அன்பு வைக்க வேண்டும் என்பதனையும் ஆசிரியர் இச்சிறுகதையில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். மேலும் அச்சிறுகதையில்,

ஒரு மனிதன் மற்ற மனிதன் மீது செலுத்தும் அன்பைப் போலவே தன்னைச் சுற்றியுள்ள பறவை, விலங்குகள் மீதும் அன்பு கொள்வது மனித

வாழ்வை வளப்படுத்தும் என்று படைப்பாளர் தனது சிறுகதையின் மூலம் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“நூருன்னீஸாவின் இருதயம் தான் எவ்வளவு ஈரமானது. அவளின் அத்தா செய்யும் கசாப்புச் தொழிலை அவள் அணு அணுவாக வெறுப்பாளே. மறுநாள் அறுபடப் போகும் ஆடுகளுக்காக, முதல் நாள் முழுக்க அழுது கொண்டிருப்பாளே. அந்த அழுகையின் புனிதம் தான் எவ்வளவு அர்த்தம் பொதிந்தது... மீதமான கசாப்புக் கடை இறைச்சித் துண்டுகள் வீட்டில் குருமாவாகும் போதெல்லாம் தன் பங்கைக் கொண்டு வந்து கழுவிச் சுத்தப்படுத்தி அந்தத் துண்டுகளை மண் தோண்டிப் புதைத்து .பாத்திஹா ஒதிப் பிரார்த்திப்பாளே...”’.

என்ற வரிகளின் மூலம் நூருன்னீஸாவின் தகப்பனார் கசாப்புத் தொழில் செய்பவர். அவர் தன் வியாபாரத்துக்காக ஆட்டுக்குட்டிகளை வாங்கி வருவதையும் மறுநாள் அறுபடப் போகும் ஆட்டுக்குட்டிகளைக் கண்டு நூருன்னீஸா அணு அணுவாக வெறுப்பதையும், இறைச்சித் துண்டுகள் வீட்டில் உணவாகும் போது அதை சாப்பிடாமல் அதை தண்ணீரால் சுத்தம் செய்து மண் தோண்டி புதைத்து திருமறை(பாத்திஹா) ஒதி பிரார்த்தனை செய்தலையும் கதையாசிரியர் சுட்டிக்காட்டுவதன் மூலம் உயிர்களை வதை செய்தல் கூடாது என்ற மனிதநேயப் பண்பு குறித்து வலியுறுத்துகிறார். தன் உயிரைப் போல் பிற உயிரையும் கருதுதல் வேண்டும் என்பது இங்கு எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

ஒருவருடைய இழப்பின் போதுதான் அவருக்கு ஆறுதல் தேவைப்படும். ஆதலால் நல்ல காரியங்களுக்குச் செல்வது நல்லதே, அதைவிட கையற்றநிலையில் இருக்கும் ஒருவருக்குத் துணைநிற்கும் அவர்களுக்காகத் தொழுகை நடத்துதலும் இன்றியமையாதது என்பது இசுலாமியக் கொள்கை துன்பமுற்றவர்களுக்குத் துணை நிற்கும் இச்செயலை ‘அற்ற நாளின் விஷேசம்’ என்ற கதை வழி ஆசிரியர் சுட்டுகிறார். இது போன்ற நல்ல மனங்களும் உண்டு

என்பதை ‘அற்ற நாளின் விசேஷம்’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“சாப்பிட்ட கையோட நம்மாளுங்க எல்லாரும் பள்ளி வாசல் போகலாம்... ஜனாஸா தொழுகை முக்கியம்... என்றவரை எல்லாரும் அதிர்ந்து போய் பார்த்தனர்”⁸.

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் இறந்தவரின் உடலுக்கு தொழுகை நடத்த வேண்டும் என்பதற்காக திருமண நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டவர்கள் அனைவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பள்ளிவாசலுக்கு சென்று இறந்தவருக்கு மரியாதை செலுத்தும் வகையில் தொழுகை (ஜனாஸா தொழுகை) நடத்துகிறார்கள் என்பதனை தன் சிறுகதையின் மூலம் படைப்பாளர் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார் என்பதன் மூலம் இதனை அறியமுடிகிறது.

வறுமை

ஒவ்வொரு மனிதனும் சமூகத்தோடு தொடர்பு உடையவனாக வாழ்கிறான். உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகுவதுதான் வாழ்க்கை. சமுதாயம், சமூகம் என்பவை ஒரே பொருளைக் குறிக்கக்கூடிய சொற்கள். சமுதாயம் என்பது பகுத்தறிவு படைத்த மக்களினத்தோடு பிணைக்கப்பட்ட ஓர் அமைப்பு. ‘Social’ என்ற ஆங்கிலச் சொல் சமூகம் அல்லது சமுதாயத்தைக் குறிக்கும் ‘Society’ என்ற சொல்லோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது.

“ஒவ்வொரு மனிதனும் ஏனைய மனிதர்களுடன் கொண்டிருக்கிற உறவு முறைகளைத்தான் சமூகம் எனச் சொல்கிறோம்”⁹ என்கிறார் அறிஞர் பாஸ்கம் சிஸ்பர்ட்.

சமூகத்தில் எல்லா சமயத்தைச் சார்ந்த மக்களும் வறுமைக்கோட்டின் கீழ் வாழ்ந்துக் கொண்டுதான் இருக்கின்றனர் என்பதற்கு உதாரணமாக

படைப்பாளர் ‘செம்பருத்தி பூத்த வீடு’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் பதிவு செய்துள்ளார்

“குதுப்தீன் இல்லியாப்பா...” பெருத்தா கருப்பா இருந்தவன்ட்ட கேட்டாரு. அவனுக்குத் தெரியல. முழிச்சுக்குட்டு நின்னான். வெளுத்தவனுக்குத் தெரியும் போல...”

“மூட்டை தூக்குற குதுப்தீன கேக்கறீங்களா... அவர் தவறீட்டாருங்க... எட்டு மாசமிருக்கும்...”

“பெருத்தா லேசா விசனப்பட்டு “இன்னாலில்லாஹி” ஒதி கைய முத்திகிட்டாரு. குதிப்தீன எனக்கும் தெரியும். பஸ்டாண்டுல மூட்டை தூக்குறதுல அவர்தாம் பழையஆளு.”

“செரி. இந்த செமையெல்லாந் தூக்கிக்கிட்டு தெக்குத் தெருவுக்குப் போங்க...”¹⁰.

வாழ்க்கையின் எதார்த்ததைக் கூறிவந்த இச்சிறுகதையில் ஏரளமான சமூகம் பற்றிய பதிவுகளும் காணப்படுகின்றன. இவை ஆசிரியரின் சமூக நோக்கைப் புலப்படுத்துகின்றன. அவரவர் சுமைகளை அவரவர்களே சுமக்காமல் அதனைச் செய்வதற்கென்றே அடித்தட்டு மக்களை மேல்சாதி மக்கள் பயன்படுத்தி வந்ததை கூறுவதன் மூலம் வறுமைக்கோட்டுக்கு கீழ்ப்படிநிலையிலும் இசுலாமிய சமூகத்தில் மக்கள் இருந்தமையை படைப்பாளர் தன் சிறுகதையின் மூலம் சுட்டிச் செல்கிறார்.

தொன்றுதொட்டு இன்றுவரை சமூகத்தில் நிலவும் கொடுமைகளில் முக்கியமானது ‘வறுமை’. சமூகத்தில் ஒருதரப்பினர் பணக்காரர்களாகவும், ஒருதரப்பினர் ஏழைகளாகவும் வாழவேண்டிய சூழல் நிலவுகிறது. வறுமையினால் பாதிக்கப்படுவோர் பெரும்பாலும் அடித்தட்டு மக்களே ஆவார். சிறு, குறு தொழில்கள் செய்து கடினமாக உழைத்தும், உழைப்பிற்கு ஏற்ற ஊதியம் கிடைக்காததால் பெரும்பாதிப்புக்குள்ளாகும் மக்கள் சிலநேரங்களில் உணவுக்குக்

கூடத் திண்டாடும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார்கள். இதனால் பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய நிலைக்கு ஆளாகி வறுமையின் பிடியில் சிக்குண்டு பெரிதும் பாதிக்கப்படுகின்றனர். இவ்வாறு பாதிக்கப்படுபவர்களால் அவர்களின் அன்றாட அடிப்படைத் தேவைகளைக்கூட பூர்த்தி செய்ய முடிவதில்லை. இதனாலேயே சமூகத்தில் கடன் வாங்குதலும், வாங்கிய கடனைச் செலுத்த முடியாமல் போவதும், இதனால் மனமுடைந்து உயிரை விடுதலும் அதிகரித்து வருகின்றன. இத்தகைய வறுமை என்னும் கொடியநோய் ஒரு மனிதனின் உயிரையும் குடிக்கும் அளவு கொடுமையானது என்பதை படைப்பாளர் சிறுகதையின் மூலம் குறிப்பிடுகிறார். பிறப்பிலிருந்து தொடரும் வறுமை இறப்பிலும் தொடரும் சமூக அவல நிலையையும் தன் சிறுகதையில் பதிவு செய்கிறார்.

ஒருவரின் இறுதிச்சடங்கு கூட பணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் நிகழும் என்பதை கூறுவதன் மூலம் வறுமை என்னும் கொடிய நோய் மனிதகுலத்திற்கு எவ்வாறு சவாலாக உள்ளது என்பதை ‘செம்பருத்தி பூத்த வீடு’ என்னும் சிறுகதையில் உள்ளதை,

“சொல்லி அடுத்த வருஷமே நெஞ்சு வலியில் அத்தா மௌத்தாப் போயிட்டாரு. அப்போ நாங்க இருந்த நெலமையில் அத்தா மய்யித்த ஊருக்கு கொண்டு போயி அடக்கம் பண்ண முடியில... பரப்பணங்காடி பள்ளிவாசல் கபர்ஸ்தான்ல அடக்கம் பண்ணோம்.”¹¹.

என்ற உரையாடல் தெளிவுறுத்துகிறது. தொழில்ரீதியாக சொந்த ஊரிலிருந்து கேரளா சென்று கயிறு வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டுச் சமூகத்தில் ஓரளவிற்கு நல்ல நிலையில் வாழ்ந்த குடும்பம் திடீரென வியாபாரத்தில் ஏற்பட்ட தொய்வினால் பெரும் நஷ்டம் ஏற்பட்டு ஏழ்மை நிலைக்கு தள்ளப்படுகிறார்கள். இதனால் மனமுடைந்த குடும்பத்தலைவர் மாரடைப்பால் உயிரிழக்க நேரிடுகிறது. அவரின் இறுதிச்சடங்கைச் செய்வதற்குக்கூட பணம் இல்லாமல் பெரிதும் அவதிக்குள்ளாகும் குடும்பத்தாரின் அவலநிலையை எடுத்துரைப்பதன் மூலம் வறுமையின் பாதிப்பைப் படைப்பாளர் பதிவு செய்கிறார்.

வறுமையில் சிக்குண்டு, சமூகப் பழக்கவழக்கத்தால் சூழ்நிலை காரணமாகத் தவறிழைக்கும் ஒரு இசுலாமியரைப் பற்றிய கதை என்றாலும், இது பொருளாதாரச் சமுதாயத்தில் சூழ்நிலை காரணமாகத் தவறிழைக்கும் ஒவ்வொரு மனிதனின் பிரதிபலிப்பாய் விளங்குவதே உண்மை. (Criminals are not born, they are made) குற்றவாளிகள் பிறப்பதில்லை, அவர்கள் உருவாக்கப்படுகிறார்கள் என்ற ஒற்றைச் சிந்தனைவரியின் வெளிப்பாட்டை ‘ராஜமீன்’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் படைப்பாளர் எடுத்துரைக்கிறார்.

“தென்பட்டவர்களிடமெல்லாம் தபாலை வாசித்துக் காட்டினார். எல்லாரும் உதடு பிதுக்கினார்களே தவிர உபகாரம் செய்பவர்களில்லை. அனீபாவின் நச்சரிப்புக்கு பயந்து நடைபாதையை மாற்றிக் கொண்டவர்கள் நிறைய. தொழுகைக்கு வந்தவர்களிடமும் கேட்டு தொற்றுப் போனார். எல்லாருமே இவருக்கு ஒரு முறைக்கு மேல் தந்து வசூலிக்க முடியாமல் போனதால் போகட்டும் என்று விட்டவர்கள். நம்பிக்கை வறட்சியில் நாவும், உடம்பும் தளர்ந்து போக, வீட்டுச்சாலில் தண்ணீரை சமையல் பாத்திரங்களைத் தவிர தட்டுமுட்டுச் சாமன்களெல்லாம் கூட விற்பனைக்குப் போய் விறகும் அரிசியுமாகி வந்து வெந்து வெகு நாட்களாயிற்று. பண்டமும் பாத்திரங்களும் பிதுங்கிக் கிடந்த பரணும் அலமாரிகளும் வெறிச்சோடிக்களை கெட்டு நிர்மலாமாயிருந்தன. கஷ்டத்தின் உச்சத்தில் தள்ளி காலம் கெக்கலித்தது அனீபா ராவுத்தரைப் பார்த்து”¹².

வறுமையும், சூழலும், சமுதாயத்தில் ஒரு மனிதனை எது வேண்டுமானாலும் செய்யத்தூண்டும் என்பதற்கு உதாரணமாக இருந்தவர் அனீபா ஆவார். திருமணம் முடிந்து கணவனோடு தாய் வீட்டிற்கு வரும் தன் மகளை நன்முறையில் உபசரிக்க போதிய பணம் இல்லாமல் பெரும்துயரில் வாடுகிறார் அனீபா. கடன் கேட்பவர்கள் எல்லாம் உதவ முன்வராததால் தான் தினமும் தொழுகும் பள்ளிவாசல் ஹவுஜ் தடாகத்தில் இருக்கும் மீனை யாருக்கும்

தெரியாமல் திருடிச் செல்கிறார். இறைவனைத் தொழுகும் இறைக்கூடத்திலேயே தவறுசெய்ய நேரிடுவதை வறுமையின் உச்சக்கட்டமாக ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார்.

கலை, கலைக்காக என்றிருப்பதை விட, வாழ்க்கைக்காகப் பயனிக்கும் போது அது மேன்மேலும் சிறப்படைகின்றது. இவற்றிலும் தற்போதைய காலச் சூழலில் சமூகம் பற்றிய பார்வையில் மலரும் படைப்புகளே போற்றப் பெறுகின்றன என்பதில் ஐயமில்லை. அந்த வகையில் ‘கீரனார் ஜாகிராஜா’ கையிலெடுத்துள்ள சமூகப் பார்வை ஒவ்வொரு சமயத்திற்கும், கொள்ளை, கோட்பாடுகள் உண்டு என்பதை தெளிவாக புலப்படுத்துகிறது. இவற்றைத் தனித்துச் சுட்டும் வகையில், கூடுதலாக அக்கொள்கை, கோட்பாடுகளில் மாற்றங்கள் தேவை என்பதனை வெளிப்படையாகவோ, மறைமுகமாகவோ தன் பதிவாகச் சுட்டிச் செல்வதில் இவ்வெழுத்தாளர் பெரும் புரட்சியே செய்கின்றார். இது இவரின் தனித்திறனாகப் புலப்படுகின்றது.

விருந்தோம்பல் என்பது இசுலாமியர்களின் இயற்கைப் பண்பாகும். இல்லத்திற்கு விருந்தினர் எவரேனும் வந்தால் விரைந்து சென்று அவர்களுக்குரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து கண்ணியப்படுத்துவது இசுலாமியரின் கட்டாயக் கடமையாகும் என்பதனை ‘செம்பருத்தி பூத்த வீடு’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் படைப்பாளர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“நைனார் முகம்மதுவை எதிர்பார்த்தது மேற்குத் தெரு சலவைக்கல் திடலில் தவம் கிடந்தார் அனீபா. நைனார் முகம்மது காசாப்புக் கடைகளில் மீதமாகும் இறைச்சியை வாங்கி தெருத் தெருவாய் சுற்றி விற்பவன். எழுபது அல்லது எண்பது ரூபாய்க்கு கடைகளில் கிடைக்கிற இறைச்சி நைனாரிடம் நாற்பது ரூபாய்க்குக் கிடைக்கும். அதற்கு மதியம் மூன்று மணியாக வேண்டும். பெரிய இரும்பு வாளியில் இறைச்சியும் படிக்கல் தராகும் சுமந்து “அம்மா...நயங்கறீ...” என்ற குரலெடுத்து நைனார் முகம்மது

தெருவுக்குள் வருவதை எதிர்பாத்து காத்திருப்பவர்கள் ஏராளம் பேர்”¹³.

கணவருடன் தன் தாய் வீட்டிற்கு வரும் தன் மகளை நன்முறையில் உபசரிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையில் தன்னால் இயன்றதை, தன்னுடைய பொருளாதார குழலுக்கு ஏற்றவாறு செய்ய எண்ணினார் கதை மாந்தரான அனீபா. ஆனால் இசுலாமிய சமூகத்தின் உணவுப் பழக்கவழக்கம், மற்ற சமூகத்தினும் சற்றே மாறுபட்டது. விருந்தினருக்கு இறைச்சி உணவுகள் தான் பரிமாறப்பட வேண்டும் என்பது இச்சமூகத்தில் தவிர்க்க முடியாத என்ற காரணத்தினால் அத்தகைய உணவினை செய்வதற்குத் தேவையான உணவுப் பொருட்களை வாங்குவதற்காக அனீபாவும் அவரின் மனைவியும் படும் பாட்டை விளக்குவதன் மூலம் சமூகத்தில் ஒருவர் அவரின் சுயமரியாதை கௌரவத்தை நிலைநாட்டுதல் தவிர்க்க முடியாத ஒன்று என்பதை படைப்பாளர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

தொழிலின் காரணமாக சொந்த சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்களிடமே பிச்சையெடுக்கும் நிலைமையை ‘சுவடுகள்’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம்

“கூனிக்குறுகிப்போய் பள்ளிவாசலில் ஒதுங்கி நிற்பதும், தொழுகையாளிகளிடம் ஈனமாய் குரலெடுத்து சுய அறிமுகத்துடன் துண்டை விரித்து யாசகம் கேட்பதும், எல்லாவிதமான பார்வைகளையும் எதிர்கொள்ள நேர்வதும், யா அல்லா... இப்படிப்பட்ட வாழ்வை ஏன் கொடுத்தாய் என்றுதான் கேட்கவைத்தது”¹⁴.

வறுமை ஒரு மனிதனை எவ்வித துன்பத்திற்கும் ஆளாக்குகிறது என்பதையும், வறுமையின் காரணமாக ஒரு மனிதனின் வாழ்வில் நேரிடுகிற இன்னல்களையும், இழிநிலையையும் விளக்குவதாக அமைகிறது இச்சிறுகதை. வறுமைமினால் தன்னுடைய சுயமரியாதை சுயகௌரவத்தை இழந்து தன் சொந்த மனைவி மக்களையும் தான் சார்ந்த சமய மக்களிடமே கையேந்த வைக்கும் அவலநிலையைப் படைப்பாளர் இச்சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

சாதிமத வேறுபாடு

“தமிழ் மொழியில் சாதி என்ற சொல் காஸ்ட்(Caste) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு நிகராகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. காஸ்ட் என்ற ஆங்கிலச் சொல் காஸ்ட்டா என்ற போர்ச்சுகீசியச் சொல்லிலிருந்து உருவாக்கம் பெற்றதாகக் கருதப்படுகிறது. சாதி என்பது சமுதாயப் பிராணிகளின் (Social insects) பலவகைப்பட்ட பிரிவுகளைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்று டார்வின் கூறுகிறார்”¹⁵.

தொன்றுதொட்டு இன்றுவரை சமூகத்தில் எவ்வித மாற்றமுமின்றி பின்பற்றப்படும் ஒரே விஷயம் மதம், மதம்சார்ந்த கொள்கை கோட்பாடுகள் மற்றும் கலாச்சார பழக்கவழக்கங்கள் ஆகும். ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தைச் சார்ந்த மனிதன் ஒரு குறுகிய வட்டத்துக்குள்ளேயே பயணிக்க நேரிடுகிறது. மனிதனை மனிதனாக யாரும் அடையாளம் காண்பதில்லை. அதைவிடுத்து அம்மனிதன் தான் சார்ந்திருக்கும் சமயத்தின் அடிப்படையிலே அடையாளம் காணப்படுகிறான். தான் சார்ந்திருக்கும் சமயத்தைத் தவிர்த்து பிற சமய மக்களிடம் சமூகமான உறவுகளைக் கொண்டபோதிலும் சில விஷயங்களில் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டு அந்த வரையறையைத் தாண்டாமல் வாழவேண்டிய கட்டாயத்தில் தன் சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளைக்கூட நிறைவேற்ற முடியாமல் வாழ்வதை ‘செம்பருத்தி பூத்த வீடு’ என்னும் சிறுகதை வெளிப்படுத்துகிறது.

“அப்போல்லாம்... தலையில் செம்பருத்தி வச்சுக்கிற வழக்கமே யாருக்குமில்லா... மொதல் மொதலா இந்தப் புள்ள அந்தப் பூவ வச்சுக்கவும் ஊரே போச்சு... அடுக்குச் செம்பருத்தி வச்சுக்கவே ஆளில்ல... இவ... ஒத்தச் செம்பருத்திய ஒவ்வொரு நாளும் வச்சுக்கிட்டா...கெடைக்கிற நோட்டு காயிதமெல்லா நா செம்பருத்திப் பூ வரஞ்சு செகப்புக் கலர் அடிச்சு மைதீன் - மயிலாத்தானு

ஒட்டவே ஒட்டாத பேரெழுதிப் பாத்து பத்தாவது பெயிலாப்
போனேன்”¹⁶.

என்று இசுலாமிய சமயத்தைச் சார்ந்த மைதீன் வேறு சமயத்தைச் சார்ந்த
பெண்ணை விரும்புவதும் சுட்டப்படுகிறது. சமயங்களுக்குள் உணவுப்
பழக்கவழக்க முறைகளே ஒத்துப்போகாத நிலையில் காதல் திருமணம் என்பது
யோசிக்க முடியாத ஒன்றாகும். இங்கு மதம் தாண்டி மலரும் காதல்
செய்யப்படுகிறது.

மனித வாழ்வியலை ஒழுங்குப்படுத்திப் பிறர் நலம் நாடுபவர்களாக வாழச்
செய்வது ‘மதம்’ ஆகும். இத்தகைய உயரிய நோக்கங்களைக் கொண்ட மதம்
மனிதனுக்கு அமைதியை தராமல், ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் கற்பிக்கும் நிறுவனமாக
மாறும் போது பிற மதங்களைத் தழுவ வேண்டிய சூழல் ஏற்படுகிறது. குறிப்பாக
வறுமை, பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகள், சாதிக் கொடுமை ஆகியவற்றிலிருந்து
விடுதலை பெற வேண்டிய பலர் மதம் மாறுகின்றனர். அவ்வாறு மதமாற்றத்துக்கு
உள்ளாகும் மக்களில் பெரும்பாலும் பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கியுள்ள
தலித்துகளும், பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுமே என்பதை ‘எடுப்பு’ என்னும்
சிறுகதையின் மூலம் படைப்பாளர் பின்வமாறு விளக்கியுள்ளார்.

“இஸ்லாத்துல எந்தப் பாகுபாடும் கெடையாது. அப்பறம் ஒன்னெ
எவனும் ஒதுக்கமாட்டாங்... சாயபுங்கற அந்தஸ்து... எங்க பள்ளி
வாசலுக்குள்ள வரலாம்... ஒண்ணா நிண்டு தொழுகலாம்... இப்ப நீ
ரெடின்னாக் கூட நாளக்கி ஜமாத்துல சொல்லி ஒம் பேர
மாத்தீர்லாம்... சொடலை வேண்டாம்... சுலைமான்... ஒம்பேரு
எப்டியிருக்குது”¹⁷.

இசுலாத்தின் பண்பாடும், அடித்தள மக்களின் பண்பாடும் பல்வேறு களங்களில்
இசைந்தும், இணைந்தும் செல்வதை அவதானிக்க முடிகிறது. இந்திய
வைதீகர்கள் மண்ணோடு தொடர்புடையவர்கள் என்று கூறி அடித்தள மக்களைத்
தீண்டத்தகாதவர்களாக்கி விலக்கி வைத்தனர். ஆனால் இசுலாம் மனிதர்களை

இறைவன் மண்ணிலிருந்து பிறப்பித்தான் என்று சொல்கிறது. இசுலாமியர்கள் தம் கைகளில் அதிகாரத்தை ஏற்றதும் மத விசயத்தில் கட்டாயப்படுத்த கூடாது என்பதைத் திருக்குர் ஆன் அறிவிக்கிறது. மதத்தில் நிர்பந்தத்திற்கு இடமில்லை என்கிறது. ஆனால் அடித்தள மக்களை மதம் மாற்றுவதற்கு இசுலாமியர்கள் கையாளும் தந்திரங்கள் கூட அங்கே வந்தால் சமமாக வாழலாம் என்று பொய்யாக ஆசை காட்டுவதாகவே இருக்கிறது என்பதைக் கீரனூர் ஜாகிராஜா சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இது ஆசிரியரின் நடுவு நிலைமையைச் சுட்டுவதாக உள்ளது.

இசுலாமியச் சமுதாய மக்கள் அனைவரும் ஒரே தகுதியைப் பெற்றிருப்பதாக மறை நூல் கூறுகிறது. ஆனால் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வினால் முரண்பட்ட வாழ்க்கை முறை காணப்படுவதனை ஆசிரியர் எடுத்துரைப்பதோடு, மறை நூல் கூறும் கருத்திற்கு மாறான சமூகத்தைப் பதிவு செய்கிறார். அடித்தள வர்க்கத்தினர் வறுமையின் காரணமாக இழிவான பணிகளைச் செய்து கொண்டு சேரிப் பகுதிகளில், குடிசைகளில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஓரளவு பொருளாதார வளர்ச்சியடையும் போது தங்களுக்கான சொந்தக் குடியிருப்புக்களை ஏற்படுத்திக் கொள்ள முயல்கின்றனர். உயர் வர்க்கத்தினரின் தெருக்களில் குடியிருக்க விரும்பும் அடித்தள வர்க்கத்தினருக்கு அனுமதி வழங்கப்படுவதில்லை. அடித்தள வர்க்கத்தினர் உயர் வர்க்கத்தினரின் தெருக்களில் நுழைவதைச் சமூக அவமானமாகக் கருதும் மேலாதிக்க அரசியலைக் ‘கட்டாந்தரை’ என்னும் சிறுகதை எடுத்துரைக்கிறது.

“மீங்காரனுகளுக்கொல்லாம் ஒட்டு வீடு ஒரு கேடா... பேசாம அத்தா, அம்மா மாதிரி சுடுகாட்டுப் பக்கம் போயி ஒதுங்கிக் கெடக்க வேண்டியதுதானே...ன்னு என்.எஸ். மொதலாளியம்மா கோபமா பேசிச்சாம். நடவடிக்க எடுப்பாங்கலாம். பயம்மா இருக்கு தாயி...”¹⁸.

என்பதிலிருந்து மூலம் மீன்கார இசுலாமியர்களின் வாழ்க்கையை உயர் வர்க்கத்தினர் தாழ்வாகக் கருதுவதை ஆசிரியர் எடுத்துரைக்கிறார். மேலும் அச்சிறுகதையில்,

அடித்தள வர்க்கத்தினரை வேறுபடுத்திப் பார்க்கச் சுத்தம், அசுத்தம் என்ற பதங்களை இச்சமுதாயம் பயன்படுத்தி வருகிறது. இதனால் உடல் சார்ந்த உழைப்பும், அவ்வுழைப்பைச் செய்கிறவர்களும் அசுத்தமானவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். உடல் வலிமை பெறாத மூளை உழைப்பை மேற்கொண்டவர்கள் சுத்தமானவர்களாகத் தங்களைப் பாவித்துக் கொள்கின்றனர். ஆனால் சுத்தம், அசுத்தம் என்ற பாகுபாடு மூளை, உடல் உழைப்புகளை வேறுபடுத்திக் காட்டுவதாக மட்டும் இயங்குவதில்லை. பிறப்புடனும், கருமப் பலனுடனும் இது தொடர்புபடுத்திப் பேசப்படுவதால் உழைப்பால் உயர்ந்தாலும் தாழ்ந்த சமூக நிலையைத் தொலைக்க இயலாதபடித் தெருக்களினால் விளையும் பேதங்கள் வினைபுரிகின்றன.

“எவனோ ஒரு மீங்கார நாயி வாத்துப்பீ வித்து நாலுகாசு சேத்துடுச்சுன்னா அதுக்கு பேள தெக்கத் தெருத்தா கெடச்சுதா?”

“போச்சு... போச்சு... ஊர் மானமே போச்சு... மானஸ்தனுங்க இருக்கிற தெருக்கள்ள மொதல் மொதலா மீங்காரன் நொழையுறான். இனிமேக் குடியானவன், பறை, பள்ளு, சக்கிலி ஜாதியெல்லாம் சுகட்டுக்கும் வந்துவிடும்”¹⁹.

என்று உயர் வர்க்கத்தினர் வசிக்கும் தெருக்களில் ஏழை மக்கள் வந்து வசிப்பதை இழிவாக கருதி அவர்களை அலட்சியப்படுத்துவதை படைப்பாளர் இச்சிறுகதையின் மூலம் பதிவு செய்கிறார்.

சமூக நடத்தையைக் கணிக்கும் அளவுகோலாக மதமே முக்கிய இடத்தை வகிக்கிறது. இசுலாமியச் சமூகத்தில் சாதியப் படிநிலை எந்தளவு தீவிரமாக மையம் கொண்டுள்ளது என்பதை ஜாகிரராஜா தன் சிறுகதைகளில் மிக நுட்பமாகப் பதிவு செய்திருக்கின்றார். இசுலாமிய சமூகத்தில் காணப்படும் சாதிய ஏற்றத்தாழ்வுகள் மனித வாழ்வில் எத்தகைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன என்பதை ‘பரக்கத் நிஷா’ என்னும் சிறுகதையில் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

“பரகத் நிஸாவை நிக்காஹ் செய்து கொள்ளப் போவதாகச் சொன்ன விஷயம் என்ன ஆயிற்று என்று கேட்டேன் அவனிடம். அவள் உருது பேசுகிற பட்டாணி முஸ்லீம் என்பதால் வீட்டில் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை என்றான்”²⁰.

கதை நாயகியான பரக்கத் நிஷா இசுலாமியப் பெண்ணாக இருந்த போதிலும் அவள் உருது பேசும் பட்டாணி முஸ்லீம் என்பதால் அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்ள கதை நாயகனான அஜீஸின் பெற்றோர் சம்மதிக்கவில்லை. இசுலாமிய சமூகத்திலும் சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகள் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது என்பதை படைப்பாளர் இச்சிறுகதையின் வாயிலாக விளக்குகிறார்.

இசுலாத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகளான நாவிதர்கள், பிணம் கழுவுபவர்கள், சாயத் தொழிலில் ஈடுபடுவோர், தோல் பதனிடுவோர், செருப்புத் தைப்பவர்கள், சலவைத் தொழிலாளிகள் முதலானோர் மேல் சாதி இசுலாமியர்களால் கடுமையான ஒடுக்குமுறைக்கு உள்ளாக்கப் பட்டிருக்கின்றன என்ற வரலாற்று உண்மையை ‘சக்கிலி மந்தை’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் படைப்பாளர் விளக்கியுள்ளார்.

“நேற்று லொஹர் தொழுகைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்த லத்தீப் சாமிபு மீது. சாக்கடையில் புரண்ட பன்றிக் கூட்டம் யாரோ கல்லெறிய அசுத்தமாக்கிவிட்டு ஓடியதாம். சகதி படிந்த வேட்டியுடன் பள்ளிவாசலுக்கு வெளியே நின்று ‘தொழுகையாளிங்க தெருவில நடக்க முடியல. பன்னிங்க அட்டகாசம் தாங்கல. அதுங்கள கொல்லணும் சக்கிலி மந்தைய காலி செய்யணும்’ என்று அவர் போட்ட கூப்பாடு கேட்டு, பள்ளிவாசல் மகாசபை இன்று கூடி முடிவு எடுப்பதாயிருக்கிறதாம்”²¹.

இசுலாமியச் சமூகத்தில் முதலாளி – தொழிலாளி வர்க்கப்பிரிவு மேலோங்கியிருந்த சூழலில் முதலாளி வர்க்கத்தைச் சார்ந்த லத்தீப் சாயுபு தங்கள் வசிப்பிடத்திற்கு அருகில் அடித்தட்டு வர்க்கமான ஒடுக்கப்பட்ட சக்கிலிமந்தை இருப்பதை விரும்பாமல் அவர்களை விரட்டி அடிக்க வேண்டும் என்று பள்ளிவாசல்

பொதுக்கூட்டத்தில் கூறுகிறார். மேலும் சக்கிலிமந்தை இருப்பதால் தான் பெரிதும் பாதிப்புக்குள்ளாவதாகவும் கூறுகிறார். இதன் மூலம் அடித்தட்டு வர்க்கத்தினர் எவ்வாறு ஒடுக்குமறைக்கு தள்ளப்படுகிறார்கள் என்பதை இச்சிறுகதையின் மூலம் படைப்பாளர் விளக்கியுள்ளார்.

மனித சமூகத்தை நெறிபடுத்துவதற்கு உலகில் பல்வேறான சமயங்கள் தோன்றி வளர்ந்துள்ளன. ஒவ்வொரு சமய நெறியும் வெவ்வேறு வாழ்க்கை நெறிமுறைகளைப் புகட்டுகின்றன. சமயங்கள் அவை போதிக்கும் அறநெறிகளாலும், கொள்கைகளாலும், கலாச்சாரம் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களாலும் எவ்வாறு ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று வேறுபட்டுநிற்கின்றன என்பதை ‘பாரம்’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் தெளிவாக விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

“எந்த துலுக்கப்பயலும் செய்யாத காரியங்களையெல்லாம் ஒங்க மகன் செய்யிறான். ஒரு நாளைக்கி ஒரு வேள கூட தொழுக வற்றதில்லை. பாட்டுக் கூத்துன்னு ஹராமான காரியமெல்லாம் – ஒம் பையனுக்கு அத்துப் படியாமே. விட்டா குடியானவனாவே ஆயிடுவாம் போலிருக்கே”²².

இசுலாமியனாகப் பிறந்த ஒரு மனிதன் தான் சார்ந்த சமயக் கோட்பாடுகளை தன் இறுதிவரை கடைபிடிக்க வேண்டும் என்பது இசுலாமியச் சட்டமாகும். இச்சட்டத்தை மீறுபவர்கள் இசுலாம் சமயத்தினரால் வெறுக்கப்பட்டு அச்சமயத்தை விட்டே ஒதுக்கிவைக்கப்படுவர். மேலும் பிற சமயத்தினரோடு நட்புறவு கொண்டிருந்தாலும் அவர்களின் பழக்கவழக்கங்களையும், பண்பாட்டையும் பின்பற்றக் கூடாது என்பதில் மிகவும் கண்டிப்போடு இருப்பர் என்பதையும், கதைமாந்தரான பேஷ்இமாம் கூறுவதிலிருந்து ஒவ்வொரு இசுலாமியனும் தொழுகையை கண்டிப்பாக பின்பற்ற வேண்டும், பிற மதத்தினரின் பழக்கவழக்கங்களான கோவில் திருவிழா, கூத்து, நாடகம், கரகாட்டம் போன்றவற்றில் ஈடுபடுவதை தவிர்க்க வேண்டும் என்றும் இச்சிறுகதையின் வாயிலாக படைப்பாளர் சுட்டிக்காட்டி விளக்கியுள்ளார். மேலும் அச்சிறுகதையில்,

தொழில் சார்ந்து பிரிந்து கிடக்கும் மனித ஆற்றல்கள், வர்க்கங்களாகப் பிளவுபட்டு இயக்கம் கொள்கின்றன. பொருளாதார வளம் பெற்றுச் செழிப்புடையதாக விளங்கும் அதிகார வர்க்கம், உழைக்கும் மக்களின் முழு ஆற்றலையும் உறிஞ்சத் தொடங்குகிறது. உழைப்பு சார்ந்த தொழில்களில் ஈடுபடுவதால் சமூகத்தின் பாரபட்சமான நிலைக்கு உள்ளாகின்றனர். மேலும் இசுலாமியச் சமூகநாய அமைப்பில் இராவுத்தர், லெப்பை என்னும் படிநிலை அமைப்பு, தொழில் அடிப்படையில் பிளவுபட்டுக் கிடக்கின்றது. இப்பிளவு கல்வி நிறுவனங்களிலும் பின்பற்றப்படுவதால் பலவிதமான இடையூறுகள் ஏற்படுகின்றன. அரசின் இலவச சேவைகள் தேவை உடையவருக்குச் சென்றடைவதில்லை என்பதை,

“பள்ளிக்கூடத்துல எங்க வகுப்பறைக்கு எச்.எம்.வந்தாரு. பசங்கல்லாம் எந்திருச்சு — நின்னாங்க. வாத்தியார் பாடத்த நிறுத்திட்டு எச்.எம்மப் பார்த்து வணங்குனாரு. ‘ஸ்காலர்ஷிப்’ மாணவர்களெல்லாம் கையத் தூக்குங்கன்னாரு. ஞானசேகரன் சுந்தரான் இன்னும் சுலைமான், காதர் எல்லாம் கை ஒசத்தினாங்க. என்னோட சொந்தக்காரப் பயலுக, நானு, நாயக்கர் வீட்டுப் பசங்கல்லாம் சும்மா நின்னோம். எச்.எம். பேரக் குறிச்சிகிட்டு போயிட்டாரு. எனக்கு புரியலே. நேரா வாத்தியார்கிட்ட ‘ஸ்காலர்ஷிப்’ னா என்னாங்க சார்னேன் ‘பொஸ்தகம் வாங்கிப் படிக்க முடியாத ஏழப்பசங்களுக்கெல்லாம் கவர்மெண்ட் குடுக்கிற ஒதவிப் பணம் னாரு அப்போ எனக்கு சார் நாணும் ஏழ தான் சார் எங்க ராத்தாவ எல்லாரும். மொதலாளி மொதலாளி’னு கூப்புடுறாங்க சார். ஆனா எங்கத்தா ரொம்ப ஏழை தான் சார். இந்த வருஷம் எங்கத்தா எனக்கு பொஸ்தகமே வாங்கிக் குடுக்கல சார். ஆனா நான் நல்லாப் படிப்பேன் சார். எனக்கு ஸ்காலர்ஷிப் குடுங்க சார்னேன். டே பயலே... ஒனக்கு ஒங்கப்பா சர்ட்டிகட்ல ராவுத்தர்னு குடுத்திருக்காரேடா... நீ ராவுத்தப் பயதானே... லெபைக்குத் தான்ட

அந்தப் பணம் கெடைக்கும். போ... போ... கிறுக்குப்பய
கவர்மெண்ட்டுய்யா. ஒழுங்காப் படிக்கிறவனுக்கு
குடுக்கமாட்டானுங்க”²³.

என்ற கருத்தின் வழி வெளிப்படுத்துகிறார். நன்றாக படிக்கும் மாணவனுக்கு பள்ளிக் கூடத்தில் இலவசமாகக் கொடுக்கக் கூடிய புத்தகங்கள் மறுக்கப்படுகின்றன. காரணம் அவன் ராவுத்தர். ராவுத்தர்கள் சமூகத்தில் உயர் வர்க்கத்தினராகக் கருதப்பட்டு வந்தமையால் அவர்கள் பொருளாதார ரீதியில் பின்தங்கியிருந்தாலும் அவர்களுக்கு அரசின் எந்தவொரு சலுகைகளும் கிடைப்பதில்லை. தொன்றுதொட்டு பின்பற்றப்பட்டு வந்த சாதிப் பிரிவின் காரணமாக இசுலாமிய சமூகத்தில் இன்றளவும் இந்நிலை தொடர்கிறது என்பதை ஆசிரியர் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார்.

ஒவ்வொரு இனத்தாருக்கும் அவரவர் செயல்கள் நியாயமானதாகவே தோன்றுகின்றன. ஒருவர் ஒரு குறிப்பிட்ட வழிபாட்டு முறையைப் பின்பற்றினால் அது அவருக்கு நியாயமாகப் படுவது மட்டுமல்ல, அவரது உள்ளார்ந்த நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டும் அமைந்துள்ளது. அந்த வழிபாட்டு முறையை இசுலாமியர்கள் ஏற்காமல் இருக்கலாம். ஆனால் அம்முறையைக் கடைபிடிப்பவர்களுடன் இணக்கமாகச் சேர்ந்து வாழ வேண்டும் என்பதை இசுலாம் தெளிவுபடுத்துகின்றது. பிற மதத்தினரோடு நட்புறவோடு பழகுவதற்கு எவ்வித தடைகளையும் இசுலாம் விதிக்கவில்லை. ஆனால் பிற மத பழக்கவழக்கங்களையும், வழிபாட்டு முறைகளையும் பின்பற்றுவதை வன்மையாகக் கண்டிக்கின்றது என்பதை ‘அடையாளம்’ என்னும் சிறுகதை எடுத்துரைக்கிறது.

“ஆமினா கிழவியின் பேத்தி பத்து வயது பாத்திமா மாரிக்குத் தோழியானள். மாரியும், பாத்திமாவும் கருவேலங்காட்டுக்குள் சுள்ளி பொறுக்கிக் கொண்டே பரஸ்பரம் தங்கள் மதவிஷயங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். மாரி தான் நோன்பிருக்கப் போவதை பாத்திமாவிடத் சொன்னாள். பாத்திமா ஆச்சர்யம் கொண்டு மாரியைத் தழுவினாள். பதிலுக்கு மாரியுடன் கோயிலுக்குப் போய் விபூதியை நெற்றியில்

அப்பிக் கொண்டு வந்த பாத்திமாவுக்கு நன்றாகத் தீயில் பழுக்கிக் காய்ச்சிய கரண்டியால் உடம்பின் பல பாகங்களிலும் குடு கிடைத்தது. தோழியின் காயங்களைக் கண்டு பதறிப் போனாள் மாரி. இது மாதிரி விஷயங்களில் தன்னைக் கட்டுப்படுத்தாத பாட்டனை நினைத்து வியந்து போனாள். பாத்திமாவிடம் கேட்டபோது எனக்குப் புரியல மாரி. இனிமே நீ என்னைப் பாக்க வரவேணா வந்தீன்னா ஒனக்கும் குடு போட்டுரும் எங்கம்மா – நா போறேன் என்று கையசைத்துக் கொண்டே பிரிந்து போனாள்”²⁴.

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் கதைமாந்தர்களான பாத்திமா, மாரி என்ற இருசிறுமியரின் நட்பில் விரிசல் ஏற்பட மதமும், மதம் சார்ந்த பழக்கவழக்கங்களும் முக்கியக் காரணியாகத் திகழ்வதை ஆசிரியர் தெளிவுப்படுத்துகிறார். பாத்திமாவும், மாரியும் இணைபிரியா தோழிகளாக வலம்வந்தனர். இருவரும் அவரவர் வீடுகளுக்குச் செல்வதும் உணவுப் பண்டங்களை பரிமாறிக் கொள்வதும் என தங்கள் நட்பினைத் தொடர்ந்தனர். மாரி பாத்திமாவிடம் நோன்பு பழக்கத்தைக் கற்றுக்கொண்டு தானும் ரமலான் மாதத்தில் நோன்பிருக்கத் தயாரானால். இதே போல் பாத்திமா மாரியுடன் சேர்ந்து கோவிலுக்குச் சென்று சாமி கும்பிட்டு நெற்றியில் விபூதியோடு வீட்டிற்கு செல்கிறாள். பாத்திமா நெற்றியில் விபூதியைக்கண்ட அவளின் தாயார் அவளை கடுமையாகத் தண்டித்தாள். மேலும் மாரியுடன் சேரக்கூடாது எனக்கூறி பாத்திமாவை வீட்டிற்குள்ளேயே அடைத்துவிட்டாள் என்று கூறுவதன் மூலம் இசலாம் சமூகம் பிற சமூகத்தினரின் நட்பை வரவேற்கிறது என்ற போதும் பிற சமூகக் கோட்பாடுகளையும், கலாச்சாரத்தையும் பின்பற்ற ஒரு போதும் அனுமதிப்பதில்லை என்பதைப் படைப்பாளர் இச்சிறுகதையின் மூலம் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

இசலாமியரின் கடமைகள்

இசலாம் சமயத்தில் பல்வேறான கடமைகள் வலியுறுத்தப் பட்டாலும் ஐந்து அடிப்படைக் கடமைகள் ஒவ்வொரு இசலாமியருக்கும் கட்டாயக் கடமையாக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கடமைகளே இசலாம் சமயத்தின் ஐந்து

அடிப்படைத் தூண்களாகத் திகழும். இக்கடமைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு மனிதரும் பின்பற்றத்தக்க விதத்தில் எளியமுறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. மனித வாழ்க்கையில் பக்தி வாழ்வையும் நடைமுறை வாழ்வின் லௌதீகப் பயன்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே இசலாம் வலியுறுத்தும் ஐந்து கடமைகளும் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகளாவன,

1. ஏக இறைவழிபாட்டை மெய்ப்பிக்கும் கலிமா.
2. ஐந்து நேரத் தொழுகை.
3. நோன்பு.
4. ஜக்காத்.
5. ஹஜ் என்னும் புனிதப் பயணம்.

மேற்குறித்த ஐந்து கடமைகளும் இசலாமிய நெறியில் மேற்கொள்ளப்படும் சம்பூர்ணமான வாழ்க்கை நெறிக்குரிய அடிப்படைத் தூண்களாக விளங்குகின்றன. இக்கட்டாயக் கடமைகள் குறித்து இறைத் தூதர் பெருமானார் நபிகள் நாயகம் அவர்கள் கூறும்போது ‘இசலாம் என்றால் ஒருவர் ஒரிறைக் கொள்கையை ஏற்று தொழுகை, நோன்பு, ஜக்காத், ஹஜ் ஆகிய கடமைகளை ஒழுங்காக நிறைவேற்ற வேண்டும்’ என மொழிவார்கள். எனவே, இசலாம் எடுத்துக் கூறும் இக்கட்டாய கடமைகள் அனைத்தும் உலகளாவிய கண்ணோட்டத்துடன் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. மனித சமூகத்தின் வேற்றுமை உணர்வுகள் நீங்கி ஒற்றுமை தழைத்தோங்குவதற்கு இக்கட்டாயக் கடமைகள் அடித்தளமாகவும், ஆணிவேராகவும் இசலாம் சமயத்தில் திகழ்கின்றன. இக்கடமைகள் ஒவ்வொன்றின் உண்மைப் பொருள் முக்கியத்துவம், நடைமுறையில் எங்ஙனம் இக்கடமைகள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்பன பற்றி இனிக் காண்போம்.

ஏக இறைவழிபாட்டை மெய்ப்பிக்கும் கலிமா

இசலாம் வலியுறுத்தும் முதல் கட்டாயக் கடமை ஏக இறைவழிபாட்டின் மீது நம்பிக்கை கொள்ளுதலாகும். மனிதர்கள் பல்வேறான செய்திகளின் மீது நம்பிக்கை கொள்கின்றனர். உண்மை, உண்மை தொடர்பான தத்துவ விபரங்கள்,

இவையல்லாத மூடநம்பிக்கைகள் போன்று பல்வேறான நம்பிக்கைகளை மனித சமூகம் வளர்த்துக் கொண்டுள்ளது. இவை அனைத்திலும் மிகமிக இன்றியமையாத, அடிப்படையாக ஒவ்வொரு மனிதனும் கொள்ளவேண்டிய நம்பிக்கை நம்மையெல்லாம் படைத்து வழி நடத்தும் இறைவன் ஒருவன் இருக்கின்றான் என முழுமையாக நம்புவதுதான். மனித சமூகத்தில் இருக்கும் ஒவ்வொருவரிடமும் இத்தகு நம்பிக்கை ஏற்படும்போதே இம்மானுட வாழ்வில் நன்மைகள் பெருகும், தீமைகளைக் கண்டு அச்சவுணர்வு ஏற்பட்டு அறவாழ்வு பெருகுவதற்கான சூழல் ஏற்படும். மனித இனத்தின் தோற்றம் முதல் ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் ஏதாவது ஒருவிதத்தில் இறையுணர்வு குடிகொண்டுள்ளது. இதன் விளைவாக மனித மனம் தமக்கேயுரிய வேறுபாட்டு உணர்வுகளுக்கேற்ப கடவுட்கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டு வேறுபாட்டுணர்வுகளை வளர்த்துக் கொண்டுள்ளது. இந்நிலை நீங்குவதற்கு ஓரிறைக் கொள்கையானது துணைநிற்கும். இந்த ஓரிறைக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்வதைத்தான் இசுலாம் முதலாவது கட்டாயக் கடமையாக ஒவ்வொருவருக்கும் வலியுறுத்துகிறது. இக்கடமையை இசுலாம் ‘கலிமா’ என்னும் சொல் மூலம் விளக்குகிறது. கலிமா என்னும் அரபுச் சொல்லின் நேரடியான பொருள் ‘சொல், வார்த்தை என்னும் பேச்சு’ என்பதாகும். எனினும் கலிமா என்னும் சொல் இசுலாத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்களை எடுத்துக்கூறும் திருவசனங்களையே சிறப்பு நிலையில் குறிக்கிறது. இசுலாத்தின் மூலமந்திரமாகிய கலிமா ஓரிறைக் கொள்கையை எடுத்துக்கூறும் முறையில் இரண்டு சொற்றொடர்களால் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. அவை

“லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ்

முகம்மதுர் ரசூலுல்லாஹி”

இச்சொற்றொடர் ‘கலிமா தையிபா’ என இழைக்கப்படுகிறது. இதன் உண்மைப் பொருள் ‘வணக்கத்திற்குரியவன் அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறு எவருமில்லை. முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் அவனுடைய திருத்தூதர் ஆவார்”²⁵ என்பதாகும்.

தொழுகை

இசுலாமிய மக்கள் அனைவரும் இறைவன் வகுத்துத் தந்த கடமைகளைப் பின்பற்றி வாழ வேண்டும் என வலியுறுத்தப்படுகிறது. அவை கலிமா, தொழுகை, நோன்பு, ஜகாத், ஹஜ் என்பனவாகும். இக்கடமைகளை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் மனிதனின் அகமும், புறமும் தூய்மையடைகிறது. தொழுகை என்பது இசுலாத்தின் இரண்டாவது தூண் என்று கூறப்படுகிறது. இது நாள்தோறும் செய்ய வேண்டிய ஐந்து நேரத் தொழுகையைக் குறிக்கிறது. இறைவனை நினைவுகூர்வதற்காகத் தொழுகிறோம். இது இறைவனுடன் மனிதனை நெருக்கம் கொள்ளச் செய்கிறது என்று இசுலாமிய வேதநூல் கூறுகிறது.

“என்னை நினைவுகூர்வதற்காக தொழுகையை நிலைநாட்டுங்கள்”²⁶.

எனக் குர்ஆனில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இறைவன் மீதான மனித நம்பிக்கைக்கும், இசுலாத்தின் மீதான நம்பிக்கைக்கும் தொழுகைச் செயல்முறை சான்றாய் நிற்கும். இத்தகையத் தொழுகையானது ஆண்களையும், பெண்களையும் இறைவனுக்கு நெருக்கமாக்குகின்றது. மேலும் மனிதர்களைத் தூய்மையற்ற, விலக்கப்பட்ட செயல்களிலிருந்து விலக்கி வைக்கிறது. இது தீய எண்ணங்களையும், தீய ஆசைகளையும் விலக்குவதுடன் ஒழுக்கத்தையும், மனவறுதியையும் மேம்படுத்துகிறது. உண்மையான சமத்துவத்துக்கும், திடமான ஒற்றுமைக்கும், உலகளாவிய சகோதரத்துவத்துக்கும் தொழுகை ஒரு சாட்சியாயிருக்கிறது. பொறுமை, துணிவு, தன்னம்பிக்கை போன்றவற்றிற்கு அடிப்படையாக இருக்கிறது. இதுவே ஒழுக்கத்தின் தன்மையாகும்.

ஐந்து நேரத் தொழுகைகள்

இறைவன் மீதான நமது நம்பிக்கைக்கும், இசுலாத்தின் மீதான நம்பிக்கைக்கும் தொழுகையே சிறந்த வெளிப்பாடாகும். அதற்கென குறிப்பிட்ட நேரங்களில் அவை கட்டாயம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்.

“குறிப்பிட்ட நேரத்தில் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று நிபந்தனையுடன் இறைநம்பிக்கையாளர்கள் மீது தொழுகை கடமையாக்கப்பட்டுள்ளது”²⁷.

எனக் குர்ஆனில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

- .:பஜர் (வைகறையிலிருந்து சூரியன் உதிப்பதற்கு முன்பு வரை)
- ஞஹர் (நடுப்பகலிலிருந்து மாலை வரை)
- அஸர் (மாலையிலிருந்து சூரியன் மறைவதற்கு முன்பு வரை)
- ம:ரிப் (சூரியன் மறைந்தவுடன் இருள் சூழும் முன்பு வரை)
- இஷா (இரவு முதல் நடுநிசி அல்லது வைகறை வரை)

ஓர் உண்மையான இசுலாமியரின் அடையாளமே ஐங்காலத் தொழுகையைச் சரிவர நிறைவேற்றுவதுதான். தொழுகைக்கான பாங்கைக் கேட்டவுடன் மக்கள் விரைந்து தனது கடமைகளை நிறைவேற்றுவதை ‘ராஜமீன்’ எனும் சிறுகதைகளில் காணமுடிகிறது.

“மாலைக் கருக்கலில் பள்ளிவாசல் மரங்களை வந்தடைகிற பறவைகளின் கீச்...கீச்... ஒசை பலமாய் கேட்கத் தொடங்கியது. ஒளி அடங்கி இருள் அரும்பும் வேளை ம:ரிப் பாங்கு மோதினார் குரலில் கணீரென்று ஒலிக்கத் தொடங்கியது. இன்ஷா அல்லாஹ்... அப்புறமா பாப்போம்... முத்தவல்லி வேகமாய் எழுந்தார். பாங்கு சொல்லி முடித்தவுடன் ம:ரிப் தொழுகை ஆரம்பமாகிவிடும் என்பதால் எல்லோரும் ஹவுஜ் நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார்கள்”²⁸.

என்று தொழுகையை உரிய நேரத்தில் தொழுவதால் தவறுகளையும், தீமைகளையும் தடுக்கும் என மக்கள் நம்பிக்கை கொண்டு செயல்படுவதையும், தொழுகைக்கான அழைப்பொலியைப் பற்றியும் தன் கதையின் போக்கில் எடுத்துக்

கூறுவதன் மூலமாக ஆசிரியரின் சமய நம்பிக்கை பற்றிய அறிவு மற்றும் ஈடுபாட்டை உணரமுடிகின்றது.

நோன்பு

இது மூன்றாவது கட்டாயக் கடமையாகும். ஆண்டுதோறும் இசுலாமிய மாதமான ரமலான் மாதத்தின் முப்பது நாட்களும் பகற்பொழுது உணவருந்தாது விலக்கி, ஆன்மீக வாழ்வுக்குப் பொருந்தாத சிற்றின்பங்கள், வேறு இன்பங்கள் ஆகியவற்றைப்பற்றிய எண்ணங்களிலிருந்து முழுமையாகத் தம்மை விடுவித்துக்கொண்டு இறைவனது பெருமைதனை நெஞ்சில் நிலைநிறுத்தி மேற்கொள்ளும் சுயகட்டுப்பாட்டு விரதத்தையே இசுலாம் வலியுறுத்தும் மூன்றாவது கட்டாயக் கடமையான நோன்பு சுட்டுகிறது”²⁹.

இசுலாமிய சமூகத்தில் நோன்பு அவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட ஐந்து கடமைகளுள் மூன்றாவது கடமையாகும். இந்த நோன்பை இசுலாமிய ஆண்டில் ஒன்பதாவது மாதமான ரமலான் மாதத்தில் தான் கடைபிடிப்பர். தொழுகை, நோன்பு போன்ற கடமைகளை நிறைவேற்றுவதால் மனிதன் மனத்தில் அமைதி உண்டாகிறது என்பதை ‘நீஸா என்றொரு சிநேகிதி’ எனும் சிறுகதையில் படைப்பாளர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“தனக்கு இருக்கின்ற பல நோய்களுக்கிடையிலும் அம்மா விடாப்பிடியாக நோன்பு இருந்து கொண்டிருக்கிறாள். அத்தாவும் அப்படித்தான். இந்நேரம் அவர் தொழுகைக்கென சபையில் நின்றிருக்கக்கூடும். பள்ளியிலேயே நோன்பு திறந்து, மஃரிப்பையும் முடித்து விட்டுத்தான் வீடு திரும்புவார்”³⁰.

நோன்பு நாள்களில் தொழுகையின் முக்கியத்துவம் உணர்ந்த இசுலாமியர்கள் தன் உடல்நிலையையும், மனநிலையையும் பொருட்படுத்தாது, நோய்வாய் பட்டிருந்தாலும் நோன்பை நிறைவேற்றுவதோடல்லாமல் குறித்த நேரத்தில் தொழுகையை நிறைவேற்றும் கொள்கைப் பிடிப்பு கொண்டவர்கள், இறை ஈடுபாடு

கொண்டவர்கள் என்பதையும் ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார். மேலும் அச்சிறுகதையில்,

இசுலாம் சமயத்தின் ஒவ்வொரு பண்டிகைகளும், விழாக்களும் பிறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமையும். இவற்றில் முக்கியமானது ரமலான் மாதமாகும். இம்மாதத்தில் தான் ஒவ்வொரு இசுலாமியரும் தனது கடமைகளில் ஒன்றான நோன்பை நோற்கின்றனர். ஒவ்வொரு இசுலாமியரும் சிறப்பாகக் கருதப்படும் மாதமாக ரமலான் விளங்குகிறது. இந்த ரமலான் மாதத்தில் முப்பது நாள்களும் நோன்பு நோற்பது கடமையாக்கப்பட்டுள்ளது. நோன்பு திறக்கும் போது கையாளும் உணவுப் பழக்கவழக்கங்களையும், கடமைகளையும் படைப்பாளர் தக்க உதாரணங்களோடு சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“அம்மாவை முறைத்தபடியே ஆமிஷா சமையல் அறைக்குள் விருட்டென்று நுழைந்தாள். கடச் கடக் கஞ்சியைக் கொண்டு வந்து அம்மாவின் முன் வைத்தாள். கண்ணாடிப் புட்டியிலிருந்து பேரீச்சம் பழங்களை கொட்டைகள் நீக்கித் தட்டில் வைத்தாள். அம்மா எழுந்து பல் துலக்கக் கிணற்றடிக்குச் சென்றாள்.

நோன்பு திறக்கலாம் என்பதற்கான சமிக்ஞையாக பள்ளிவாசல் ஹாரன் ஒசை கேட்டது. அம்மா வேக வேகமாக ஓடிவந்து தலையில் முக்காடிட்டு ஒதத் தொடங்கினாள். பிஸ்மில்லாஹ் என்றபடி பேரீச்சையை வாயிலிட்டு மென்று தண்ணீர் குடித்து விட்டு ஒரு குவளையில் கஞ்சி ஊற்றினாள்”³¹.

என்பதன் வாயிலாக நோன்பு பழக்கவழக்க முறைகளை விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

நோன்பு மாதத்தில், காலையில் நோன்பு நோற்கும் போதும், மாலையில் நோன்பு திறக்கும் போதும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நிய்யத்தை (குறிக்கோள்) மனதில் பதியவைத்து பிரார்த்திப்பதைப் ‘அடையாளம்’ சிறுகதையின் வழி எடுத்துரைத்துள்ளார்.

“இந்த ரமலான் மாதத்தின் பர்லான நோன்பை அல்லாவுக்காக நிய்யத்து செய்கிறேன்”³².

இசுலாமியர்கள் தங்கள் வாழ்வில் நிறைவேற்ற வேண்டிய கடமைகளில் முக்கியமான கடமை நோன்பு நோற்பதாகும். நோன்பானது ஒவ்வொரு ஆண்டும் ரமலான் மாதத்தில் முப்பது நாட்கள் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது. இது ஒரு மனிதனை தீயவற்றிலிருந்து விலக்கி இறைஅச்சத்தோடு நேர்வழியில் வாழச் செய்யும் திறவுகோலாக அமைகிறது. இசுலாமியர்களைப் பொருத்தமட்டில் இறைவன் ஒருவனே, அவனைத் தவிர வணங்குதற்கும் போற்றுதற்கும் உரிய பொருள் வேறொன்றுமில்லை. அத்தகைய எல்லாம் வல்ல இறைவனை மனதில் நினைத்து, தன் இன்ப துன்பங்களை மறந்து, உலக ஆசைகளை விடுத்து(ஒதுக்கி) கடுமையான விரதத்தை இறைவனுக்காகச் செய்வதை குறிக்கோளாக மனதில் பதியவைத்து பிரார்த்திப்பதே நிய்யத்து செய்தலாகும் என்று ஆசிரியர் இசுலாமியக் கடமைகளைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

ஜக்காத்

செல்வம் என்பது மனித சமூகத்திற்கு அடிப்படையானதும் அவசியமானதும் என்பதை இசுலாம் ஏற்றுக் கொள்கிறது. ஆனால் இந்தச் செல்வம் ஒரு குறிப்பிட்டவர்களிடம் மட்டுமே சேர்ந்து பயனளித்துக் கொண்டிருப்பதைத் தடுக்கும் வகையில் இசுலாம் எடுத்துக் கூறும் விதிமுறையே ‘ஜக்காத்’ என்னும் நான்காவது கட்டாயக் கடமையாகும்.

ஜக்காத் என்பது தூய்மைப்படுத்துதல், சுத்தப்படுத்துதல் என்றே பொருள்படும். ஒருவர் பெருக்கிக் கொண்டிருக்கும் தம்முடைய சொத்தில் ஒரு பகுதியை அதனைத் தூய்மைப் படுத்துவதற்காக ஏழைகளுக்கு வழங்கவேண்டும் என்பதையே ஜக்காத் என்னும் நான்காவது கடமை வலியுறுத்துகிறது. ஜக்காத் என்னும் சொல் குர்ஆனில் பல இடங்களில் பயின்று வருகிறது. குர்ஆனில் ஜக்காத் என்பது உண்மையையும், தருமத்தையும், வளர்ச்சி நிலை என்பதையும் தூய்மைப்படுத்துதல் என்ற பொருளையும் குறித்து வருகிறது.

எனவே, திருக்குர்ஆனின் கருத்துப்படி ஒரு மனிதன் தாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மனித சமூகத்திற்கு உண்மையானவராக இருக்க வேண்டுமானால் அவர் வாழும் சமூகத்தில் உள்ள வறியோர்க்கும், பொருள் தேவையுள்ளோருக்கும் தருமம் செய்பவராக இருக்க வேண்டும் என்ற உயர்ந்த கருத்தினடிப்படையிலே ஜக்காத் ஒவ்வொருவருக்கும் கட்டாயக் கடமையாக்கப்பட்டுள்ளது. இன்னும் கூறுவோமானால் பொதுவுடைமை சமூக அமைப்பை நோக்கி அடியெடுத்துக் கொடுக்கும் முதல் நிலையாக இசலாம் எடுத்துக்கூறும் இக்கடமையைச் சுட்டலாம்.

ஜக்காத் கடமையை நிறைவேற்ற தகுதியுடையவர்கள் யார்யார் என்பதையும் இசலாம் எடுத்துக் காட்டுகிறது. எவர் ஒருவரிடம் தமது தேவைக்குப் போக, அதிகமாக 87.5 கிராம் தங்கம் அல்லது 612.5 கிராம் வெள்ளி அல்லது இதற்கு இணையான வேறு பொருள்களோ இருந்தால் ஓர் ஆண்டுக்குப்பின் அவரிடம் உள்ள பணத்திற்கு ரூபாய் 100க்கு 21/2 வீதம் ஜக்காத் தொகை வறியோருக்கு வழங்க வேண்டும். ஜக்காத் தொகையைப் பெறுவதற்கு தகுதியுடையவர்களையும் இசலாம் சுட்டிக் காட்டுகிறது”³³.

ஹஜ் என்னும் புனிதப் பயணம்

ஹஜ் என்பதன் பொருள் இறைவனை நோக்கி மேற்கொள்ளும் பயணம் என்பதாகும். ஹஜ் என்பது பொதுநிலையில் ‘யாத்திரை’ என்று பொருள்பட்டாலும் இது சிறப்பு நிலையில் ஒவ்வொரு முஸ்லிமும் மக்கா நகர் நோக்கி மேற்கொள்ளும் புனிதப் பயணத்தையே குறிக்கும். இசலாமிய ஆண்டான துல்ஹஜ் மாதம் ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில் மக்காவிலுள்ள இறை ஆலயமான ககுபத்துல்லாவை நோக்கி மேற்கொள்ளப்படும் பயணமான ஹஜ் என்பது ஐந்தாவது கடமையாக விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஹஜ் என்பதை ஐந்தாவது கடமையாக இசலாம் விதித்துள்ள போதிலும் இதனை நிறைவேற்றப் பொருளாதார வசதியற்றோருக்கும், நோய்வாய்ப் பட்டவர்களுக்கம் விதிவிலக்களிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஹஜ் பயணத்தின்போது ஒருவர் மேற்கொள்ளவேண்டிய விதிமுறைகளை இசலாம் மிக விரிவாக எடுத்துரைத்துள்ளது. அல்லாஹ்வின் ஆலயமான

ககுபத்துல்லாவை தரிசிக்கும் புனித நோக்கத்துடன் மேற்கொள்ளப்படும் ஹஜ் பயணத்தின்போது ஒருவர் மக்காவைச் சூழ்ந்துள்ள புண்ணிய நிலப்பரப்புப் பகுதியை அடைந்ததும் தம்முடைய வழக்கமான உடைகளைக் களைந்துவிட்டு இடுப்புக்கு ஒரு துணி, தோளை மறைப்பதற்கு ஒரு துணி என ஆண்களும், பெண்கள் முழுமையான உடையையும் அணிந்திருக்க வேண்டும்.

மக்காவிற்கு வெளிப்புறத்திலுள்ள அரபாத் என்னும் இடத்திற்கு சென்று அங்கு இறைத் தியானத்தில் மூழ்கி இருக்க வேண்டும். மாலைப்பொழுதில் அங்கிருந்து திரும்பி, ‘முஸ்தலிபா’ என்னும் இடத்தில் தங்கி விட்டு மறுநாள் அதிகாலை மக்காவின் எல்லைப் பகுதியில் அமைந்துள்ள ‘மினா’ என்னும் இடத்திற்குச் சென்று மூன்று நாட்கள் தங்குவர்.

இங்கிருக்கும் தருவாயில் ஒவ்வொரு நாளும் காலை நேரப்பொழுதில் சைத்தானைக் கல்லால் அடிப்பர். பின்பு ஆடொன்றை குர்பானி கொடுப்பர். இதன்பின்பு மக்காவிலுள்ள ககுபத்துல்லா என்னும் இறை ஆலயத்திற்குச் சென்று ஏழுமுறை வலம் வந்து தம் புனிதத் தொழுகை மூலமாக ஹஜ் பயணத்தை நிறைவுசெய்து ககுபாவிற்கு முன்பாக உள்ள சபா, மர்வா என்ற குன்றுகளுக்கிடையே ஓடுவர். இத்தகு முறையில் நிறைவுசெய்யப்படும் ஹஜ் புனிதப் பயண விதிமுறைகள் ஒவ்வொன்றையும் இசுலாம் மிக விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது”³⁴.

ஒவ்வொரு இசுலாமியனும் தன் வாழ்நாளின் இறுதிக்குள், அதாவது இவ்வுலக வாழ்விலிருந்து விடைபெறுவதற்குள் ஒரு முறையேனும் ‘ஹஜ்’ எனும் புனிதப் பயணம் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பது நிபந்தனை. இந்த ஹஜ் பயணம் ஒரு இசுலாமியரின் நிலையில்லா உலக வாழ்வை முழுமையடையச் செய்வதாக இசுலாமியர்களால் நம்பப்படுகிறது என்பதை ‘சைத்தான் மீது எறிந்த கல்’ எனும் சிறுகதையின் மூலம் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்.

“தீன் நிவாஸ் காலி செய்யப்பட்டது. முஸ்தபாவின் ராதா கட்டிய அரண்மனை மாதிரியான வீடு. தலைமுறை இரண்டு வாழ்ந்து

செழித்து இன்றைக்கு வீழ்த்திப் பார்த்த வீடு. பர்மாத் தேக்கும், கள்ளிக்கோட்டை ஓடுகளும் கொண்டு கட்டப்பட்ட கனவு வீடு. மூன்று லட்சத்து இருபத்தையாயிரம் கிரயத்தின் பேரில் கசாப்புக் கடை ரகுமத்துல்லாவுக்கு ஒரே நாளில் கைமாறியது. ஒங்கி வளர்ந்த மதில் சுவரை ஒருமுறை தடவிப் பார்த்துக் கொண்டாள் ராதியம்மா. காரை பெயர்ந்திருந்த ஓரச்சுவரில் செங்கல் பூச்சிலிருந்து துருத்திக் கொண்டிருந்த ஒற்றைக் கல்லைத் தன் நடுங்கும் விரல்களால் பெயர்த்து பேரன் முஸ்தபாவின் கைகளில் திணித்தாள். அவள் கண்கலங்கி முகம் வேதனை கனிந்து சிவந்திருந்ததை நெஞ்சம் வெடிக்கப் பார்த்தான் முஸ்தபா. ‘இந்தக் கல்லை நீ பத்திரப் படுத்தனும் முஸ்தபா கண்ணு. என்னத் தேடி இஸ்ராயீல் வற்றதுக்குள்ள நா ஹஜ்ஜை நிறைவேத்தனும். அன்னைக்கி ஜம்ருல் அக்பாவில் இந்த கல்லாலதான் நான் சைத்தான் வெரட்டனும்”³⁵.

என்னைத்தேடி இஸ்ராயில் வற்றதுக்குள்ள ஹஜ்ஜை நிறைவேத்தனும் என்று முஸ்தபாவின் ராதா முஸ்தபாவிடம் கூறியதை நினைத்து அவர் பெரும் வேதனையடைகிறார். ராதாவால் ஹஜ்ஜை நிறைவேற்ற முடியாமல் போனது அவரின் மனதைப் பெரிதும் பாதித்தது. ராதாவின் எண்ணத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டு முஸ்தபா தன் மனைவியோடு ஹஜ் செய்ய மக்காவிற்குப் புறப்படுகிறார் என்று கூறுவதன் மூலம் ஹஜ் என்னும் இசுலாமியக் கடமையின் முக்கியத்துவத்தை கதையாசிரியர் தன் சிறுகதையின் மூலம் தெளிவுப்படுத்தியுள்ளார்.

இசுலாம் எடுத்துக்காட்டும் ஐந்து கட்டாயக் கடமைகளும் உலகியல் கடமைகளையும் ஆன்மீகப் பண்புகளின் வளர்ச்சியையும் மையமிட்டதாக அமைந்துள்ளன. இக்கடமைகளை ஒருவர் மனத்தாலும் உடலாலும் ஏற்று நிறைவேற்றும்போதே உண்மை முஸ்லிமாகத் திகழமுடியும்.

இசுலாமிய மக்களின் கல்விநிலை

கல்வி பழமையானது. கல்வி குடும்பம், அரசு, சமயம் போன்ற சமூக நிறுவனங்களுடன் சேர்ந்தே வளர்கின்றது. ஒருவனுக்குக் கல்வி என்பது மிக இன்றியமையாதது. அந்தக் கல்வியைப் பிச்சையெடுத்தாவது கற்றல் வேண்டும் என்பதை,

“பிச்சைபுக் காமினும் கற்றல்மிகஇனிதே

நற்குவையில் கைக்கொத்தல் விலவும் முன்னினிதே”³⁶

என்று இனியவை நாற்பது பாடல் கூறுகின்றது.

இசுலாமிய மக்களிடம் கல்வி ஈடுபாட்டைவிட, தொழில் மீதான ஈடுபாடு அதிகம் என்பது வழக்கிலுள்ளது. மேலும் தொழிலுக்காக பிற மாநிலம், பிற நாடு எனச் செல்லும் பழக்கம் இன்றும் வழக்கத்தில் உண்டு என்பதனைப் படைப்பாளர் ‘செம்பருத்தி பூத்த வீடு’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் பதிவு செய்துள்ளார். கதையின் நாயகனான மைதீன்,

**“பதினஞ்சு வருஷத்துக்கு முன்னால பத்தாப்போட படிப்ப நிறுத்தீட்டு,
அந்த வயசுலயே அத்தவோட தேங்கா நார் யேவாரத்துக்குத்
தொணையா மலபார் போயிட்டேன்”³⁷.**

என்பதாகக் கூறுவது இசுலாமிய மக்கள் தொழில் காரணமாகவும், குடும்பச் சூழல் காரணமாகவும் பள்ளிப் படிப்பை பாதியில் நிறுத்திவிட்டு சொந்தபந்தங்களையும், உறவினர்களையும் விட்டுப்பிரிந்து பிற மாநிலங்களுக்குச் செல்வது போன்ற நிலைகளை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது.

பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கியவர்கள் தங்களின் அன்றாடத் தேவைகளைக் கூடப் பூர்த்தி செய்ய முடியாமல் மிகவும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இத்தகைய சூழலில் கல்வி என்பது இவர்களுக்கு எட்டாக்கனியாகவே உள்ளது. இச்சிறுவர்கள் தங்களின் குடும்பத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்காகப் பள்ளிக்கூடம் போகும் வயதில் தொழிற்சாலைகளுக்குச் செல்லவேண்டிய

நிர்பந்தத்திற்கு ஆளாகிறார்கள். மேலும் இவர்களைச் சார்ந்தே இவர்கள் குடும்பம் இயங்குவதால் தங்களின் படிப்பை பாதியிலேயே நிறுத்தவேண்டிய இக்கட்டான சூழலுக்கு தள்ளப்படுகிறார்கள் என்பதை படைப்பாளர் ‘கா.பிர்’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் பதிவு செய்துள்ளார்.

“ஆறு அல்லது ஏழு மாதமிருக்கும். அப்துல்லா, ராமசாமியின் டீ ஏஜென்ஸியில் வேலைக்கு சேர்ந்து. ராமசாமியின் மகன் கார்த்திகேயன் அப்துல்லாவின் கிளாஸ்மேட் என்பதால் ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளத்தில் இந்த வேலை கிடைத்தது. கார்த்திகேயன் ப்ளஸ் ௫ முடித்து கல்லூரிக்குப் போனான். அப்துல்லா குடும்ப சூழ்நிலை காரணமாக வேலைக்கு வந்தான்”³⁸.

கதைநாயகன் தன்னோட்டு ஒன்றாகப் படித்த ராமசாமி பள்ளிப் படிப்பை முடித்து கல்லூரியில் சேர்ந்து படிப்பைத் தொடர்கிறான். ஆனால் தன்னால் பள்ளிப்படிப்பையே சரிவர முடிக்க முடியாமல் போனதை எண்ணி பல நேரங்களில் வருந்துகிறான். தன்னுடைய தந்தை வேலைக்குச் செல்லாததாலும், திருமணவயதில் தன் தமக்கை வறுமையினால் முதிர்கன்னியாக இருப்பதாலும் தான் வேலைக்குப் போகவேண்டிய கட்டாயத்திற்கு ஆளாகிறான் என்று கூறுவதன் மூலம் வறுமை ஒரு மனிதனின் கல்வியை எவ்வாறு பாதிக்கிறது என்று படைப்பாளர் இச்சிறுகதையின் மூலம் விளக்குகிறார்.

அறிவைத் தேடுவது என்பது ஒவ்வொரு இசுலாமிய ஆண், பெண் ஆகியோரது கடமையாகும். இசுலாம் அறிவீனத்தை எவர்மீதும் திணிக்கவில்லை மாறாக இசுலாமியர்களின் பின்தங்கிய நிலைக்கு அவர்களே காரணம். ஏனெனில் அவர்கள் கல்விக்கு முன்னுரிமை கொடுப்பதில்லை. இசுலாமியர்களைப் பொருத்தமட்டில் அவர்கள் மார்க்கக் கல்விக்கே முன்னுரிமை கொடுக்கிறார்கள். அதோடு அல்லாமல் சமூகத்தில் உயர்ந்த அந்தஸ்தில் வாழ்வது, வெளிநாடுகளுக்கச் சென்று பொருளீட்டுவது என்பதிலேயே அவர்களின் முழுக்கவனமும் செல்கிறது. இதனால் கல்வி கற்பதில் ஆர்வம் மிகக்குறைவாக உள்ளது. ஆர்வம் இருந்தாலும் வறுமை ஒருபுறம் பெரும் சவாலாக நிற்கிறது.

கல்வியில் ஆர்வமுள்ள சிறுவர் சிறுமிகள் தங்கள் குடும்பச் சூழல் காரணமாக கல்வி கற்காமல் கல்வியைப் பாதியோடு நிறுத்த வேண்டிய சூழல் சமூகத்தில் நிலவுவதை ‘சுவடுகள்’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் படைப்பாளர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“எட்டாம் வகுப்புவரை பள்ளிக் கூடத்தில் என்னை விட்டு வைத்தது படச்சவன் ரஹ்மத்துதான். பள்ளிக்கூடத்தை அனு அனுவாய் நேசித்தேன். குறிப்பாக ஆறாம் வகுப்பிலிருந்து மாறிக்கொண்ட அரசு உயர்நிலைப்பள்ளியை. மரங்களடர்ந்து ஒருவிதமான பச்சை இருள் சூழ்ந்த அதன் இருப்பை. எத்தனை கொளுத்தினாலும் வெயிலே விழாத தன்மையை. படிக்க வந்த பிள்ளைகளை வாழ்த்துவதுபோல இலைகளும், பூக்களும், விதையும் காம்பும் நடக்க நடக்க விழுந்து கொண்டிருக்கும் வெளியை . டி.சி. வாங்கிக் கொண்டு வெளியேறிய போது அந்த மரங்களைப் பிரிந்த சோகம் தான் மனசைக் கவ்வி இழுத்தது”³⁹.

கல்வியில் சிறந்து விளங்கிய சிறுவனைக் குடும்பச்சூழல் காரணமாகவும், குடும்பத்தில் நிலவும் வறுமையின் காரணமாகவும் படிப்பைத் தொடரவிடாமல் வேலைக்கு அழைத்துச் செல்லும் இக்கட்டான சூழலுக்குத் தள்ளப்படுகிறார் அச்சிறுவனின் தகப்பனார். எதிர்காலச் சந்ததியினர்களான சிறுவர், சிறுமியர்களின் எண்ணங்களையும், எதிர்கால கனவுகளைப் பற்றியும் துளிகூட அக்கறையில்லாமல் தங்களுடைய சுயநலத்திற்காகவும் குடும்பத்தில் நிகழும் வறுமையைப் போக்கவும் அவர்களுடைய கல்வியை பாதியில் நிறுத்தும் நிலை இன்றளவும் சமூகத்தில் நிலவுகிறது என்பதை இச்சிறுகதையின் வாயிலாக ஆசிரியர் விளக்கியுள்ளார். மேலும் அச்சிறுகதையில்.

இசலாம் பெண்களுக்கு கல்வி கற்க அனுமதி வழங்கினாலும் பெரும்பான்மையான பெண்கள் பூப்படைவது வரையே கல்வி கற்க அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள். கடந்த சில ஆண்டுகளில் இசலாமியப் பெண்களின் கல்வி நிலை எதிர்பார்த்ததைவிடச் சற்று முன்னேற்றமடைந்துள்ளது. ஆனால்

விளிம்புநிலைப் பெண்களுக்குக் கல்வி இன்னும் எட்டாக் கனியாகவே உள்ளது என்பதை,

“அக்காவை இரண்டாம் வகுப்புடன் நிறுத்தி தன் பயணத்துக்குத் துணையாக்கிக் கொண்ட அத்தா, ஆஸ்த்மாவின் தழுவலுக்கு இணங்கிய அம்மாவை மனமில்லாமல் தான் விடுவித்தார்”⁴⁰.

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் பெண்களைக் கல்வி கற்க விடாமல் தொழில் உற்பத்தியில் ஈடுபடுத்தி வரும் தகப்பனாரின் அடக்குமுறைத் தந்திரத்தை தன் சிறுகதையில் ஜாகீர் ராஜா பதிவு செய்துள்ளார்.

பெண்கள் நிலை

பல நூற்றாண்டுகளாகப் பெண்களின் வாழ்க்கை கணவன், வீடு, குடும்பம் என்னும் இல்லறத்தைச் சுற்றியே சுழன்று வருகின்றது. தொடக்கக் காலத்தில் மானிட இனத்தின் வளர்ச்சிக்குப் பெண்களின் பங்கு அளவிடமுடியாத முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அமைந்துள்ளது. பெண்ணை குடும்பத்தைத் தாங்குபவளாகவும், வழி நடத்திச் செல்பவளாகவும் அமைந்தாள்.

மக்கட் சமுதாயம் மட்டுமின்றி எந்த உயிரினத்தும் ஆண், பெண் இரண்டும் இணைந்தே வாழ வேண்டியுள்ளன. இதுவே சமுதாயத்தின் அடிப்படை வாழ்வு. ஆடவரும், மகளிரும் கலந்தே சமுதாயம். இந்த உண்மையை பலர் உணர்வதில்லை.”⁴¹ என்னும் கூற்று பெண்ணிற்குச் சமுதாயத்தில் இன்று வரை சிக்கல்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக அமைவது, ஆண், பெண் சமம் என்பதை உணராத நிலையினாலே ஆகும். இந்த ஏற்றத் தாழ்வு மனப்பான்மை சமுதாயத்தில் பெண்ணிற்குப் பல சிக்கல்களைத் தோற்றுவிக்கின்றது. இக்கருத்துக்களை மையப்படுத்தி கீரனூர் ஜாகீர்ராஜா தனது சிறுகதைகளில் பெண்ணிற்கு ஏற்படும் சமுதாயச் சிக்கல்கள் பலவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆண்களால் உருவாக்கப்பட்ட இச்சமூகத்தில் பெண் தன்னை முன்னிலைப்படுத்திக் கொள்வதற்காகப் பல்வேறு நிலையிலும் போராட வேண்டியுள்ளது. ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் பெண்களின் உரிமைகளைப்

பறித்ததோட அவர்களை அடிமைகளாக நடத்தும் வழக்கத்தை இன்றளவும் நடைமுறைப்படுத்தி வருகின்றது. என்னதான் சமஉரிமை என்று பேசினாலும் ஏதேனும் ஒரு கட்டுக்குள் பெண் என்பவள் அடங்கிப் போக வேண்டிய சூழல் தான் நிலவுகிறது. ஆணாதிக்கத்தால் பெண்ணுக்கு ஏற்படும் சிக்கல்களில் ஒன்றாக திருமணம் முடிந்து விருந்திற்காக தாய் வீட்டிற்கு வரும் பரீதாவிற்கு ஏற்படும் பிரச்சனையை படைப்பாளர் ‘ராஜமீன்’ என்னும் சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

“கடைசி அறை ஒன்றில் லாந்தர் விளக்கு மந்தகாசமாய் ஒளி சிந்தியது. மூலைச் சுவரில் சாய்ந்து :.பரீதா விசும்பிக் கொண்டிருந்தாள். பரீதாவின் கணவன் மஜீது பள்ளப்பட்டிக்குப் போய் விட்டான். இனி இவளை வந்து அழைத்துப் போவானா என்பதே சந்தேகமாகி விட்டது. விருந்துக்கு வந்த இடத்தில் மாமனார் மானத்தை வாங்கிவிட்டாரென்று அவன் போகுமிடமெல்லாம் புலம்பினான்”⁴².

பரீதாவின் தந்தை அனீபா கணவனோடு விருந்திற்காக வந்த அவளை சரிவர உபசரிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் பள்ளிவாசல் ராஜமீனை திருடும் நிலைக்கு தள்ளப்படுகிறார். இது அனைவராலும் அறியப்படவே அவரின் மருமகனான மஜீது பெரும் அவமானம் நேர்ந்து விட்டதாகக் கருதி பரீதாவை தாய் வீட்டிலேயே விட்டுச் செல்கிறார் என்ற கூறவதன் மூலம் பெண் என்பவள் தன் உணர்வுகளைக் கூட வெளிப்படுத்த முடியாத சூழலுக்குத் தள்ளப்பட்டு கணவனுக்கு அடங்கிப்போகும் நிலையை படைப்பாளர் சுட்டியுள்ளார்.

இசுலாம் சமூகத்தில் பெண்களுக்கு ஆன்மீக உரிமைகள், பொருளாதார உரிமைகள், சமூக உரிமைகள், கல்வி உரிமைகள், சட்ட உரிமைகள், அரசியல் உரிமைகள் என பல உரிமைகள் கொடுக்கப்பட்ட போதிலும் சில கட்டுப்பாடுகளும் விதிக்கப்பட்டு அவை இன்றளவும் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன என்பதை ‘நீஸா என்றொரு சிநேகிதி’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“எங்கேடி கௌம்பிட்ட”

“காசாப்புக் கடைக்காரர் வீட்டுக்கு”

“ஓ வயசுக்கு வந்தவ தனியா வீட்டைவிட்டு வெளியே கௌம்புற

அளவுக்கு தைரியம் வந்திருச்சா?”⁴³.

மேற்குறித்த வரிகளின் மூலம் பெண் என்பவள் கூண்டிற்குள் அடைத்துவைக்கப்பட்ட கிளிபோல் பிறப்பு முதல் திருமணம் வரை பெற்றோரின் பிடியிலும், திருமணத்திற்கு பிறகு கணவனின் பிடியிலும் இருக்க வேண்டிய நிலைக்கு உள்ளாகிறாள். அவள் சுதந்திரமாகப் பேசுவதற்கும், உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதற்கும் கூட முடியாத நிலையில் வீட்டிலிருந்து வெளியில் செல்வது என்பது கனவிலும் அனுமதிக்கப்பட முடியாத ஒன்று என்பதை படைப்பாளர் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

இசுலாமிய சமூகத்துப் பெண்கள் என்றாலே நினைவுக்கு வருவது ‘பர்தா அணிதல்’ ஆகும். பெண்களை ஒடுக்கின்ற ஒரு வடிவமாகவே பர்தா அணிதல் உள்ளது. பெண்கள் தமது உச்சந்தலை முதல் உள்ளங்கால் வரை மறைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று இசுலாம் கூறவில்லை. வற்புறுத்தலின் பேரில் பெண்களை முழுவதுமாக மூடி வீட்டின் நான்கு சுவர்களுக்கு மத்தியில் மட்டும் வைத்திருப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்ட ஒரு வார்த்தைப் பிரயோகமே பர்தா அணிதல் என்பதையும், பிற சமயத்தைக் காட்டிலும் இசுலாமிய சமயத்தில் பெண்களின் நிலைக்குறித்தும் ‘அற்ற நாளின் விசேஷம்’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் விளக்கியுள்ளார்.

“நடந்து போய்க் கொண்டிருந்த தெருவின் அநேக வீடுகளில் வழக்கமாய் தொங்குகிற திரைச்சீலை விலகி ஜன்னல்களெங்குல் பர்தா முகங்கள்... மாப்பிள்ளை ஊர்வலத்தைப் பார்க்கிற ஆவலில். எங்கள் பார்வை பட்டவுடன் மின்னலென மறைந்தன... நாங்கள் பார்வையை தாழ்த்திக் கொண்டு நடந்தோம்”⁴⁴.

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் இசுலாமியப் பெண்கள் முகத்திரை அணிதல் பழங்காலந்தொட்டு இன்று வரை பின்பற்றப்பட்டு வருவதால் அப்பழக்கம் கட்டாயமாக்கப்பட்ட ஒன்றாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. மேலும் பெண்கள் தங்களின் உடல் முழுக்கப் போர்த்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று வற்புறுத்தப்படுவதும் ஆண்கள், பெண்களின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவதும் இசுலாமிய சமூகத்தில் இன்றளவும் நிலவும் அடக்குமுறைகள் என படைப்பாளர் இச்சிறுகதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சமுதாயத்தில் ஆண் துணையின்றிப் பெண் தனித்தியங்க முடியாது என்ற நிலையே நீடித்தது. “இளமைமில் தகப்பன், பருவத்தில் கணவன், விதவையானபின் மக்கள்-இவர்கள் காவலில் அன்றிப் பெண்கள் தன்னிச்சையாக இயங்கலாகாது”⁴⁵ என்னும் கூற்று பெண்கள் நிலையைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. இத்தகைய சமுதாய அமைப்பில் இருக்கும் பெண்களின் நிலை பற்றிய கருத்தினை ‘இரட்டை மஸ்தான் அருகில்’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் படைப்பாளர் விளக்கியுள்ளார்.

“விதவிதமான சம்பாஷனைகள். வித்தியாசமான வயதுகளில் தோற்றங்களில் பெண்கள். எத்தனை மிடுக்காக உடுத்துகின்றனர். எத்தனை அசாதாரண விலைகளில் தேர்வு செய்கின்றனர். அம்மா தன் வாழ்நாளில் இப்படி உடுத்தியிருப்பாளா? அந்த செவ்வந்திப்பூ நிறப்புடவைத் தேர்ந்தெடுத்த குண்டு உடம்புக் காரிக்கு அது பொருத்தமாகவா இருக்கப் போகிறது? அம்மாவுக்கு மாநிறத்தில் ஒல்லியான உடல் வாகு. அவளுக்கு அந்தக் கனகாம்பரக் கலர்ச் சேலை கட்டிப் பார்த்தால் எத்தனை லட்சணமாய்த் தெரிவாள்? அவள் எங்கே, அத்தாவின் மௌத்துக்குப் பிறகு வெள்ளைச் சேலைக்குள் அல்லவா பதுங்கிக் கொண்டாள். இந்தக் கிளிப்பச்சை நிறப் பட்டுப்புடவை ருக்கையாவுக்கு கட்டிப் பார்த்தால் அழகாய் இருக்கும்தான். எத்தனை ஆயிரமோ?”⁴⁶.

ஆண்களை மையமாகக் கொண்ட சமூக அமைப்பில் பெண்கள் ஆண்களைச் சார்ந்தே வாழ வேண்டியுள்ளது. திருமணமான ஒரு பெண்ணிற்கு காவலாகவும், துணையாகவும் இருப்பது அவள் கணவன். அத்தகு கணவன் இறந்து விட்டால் அப்பெண் தனிமைப்படுத்தப்படுகிறாள். ஆடை அணிவது வெளிஉலகிற்கு செல்வது வரை அனைத்துமே ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கவேண்டும் என்ற நிலை இன்றளவும் சமூகத்தில் நடைமுறையில் உள்ளதை படைப்பாளர் இச்சிறுகதையில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

ஆண்களால் உருவாக்கப்பட்ட இச்சமூகத்தில் பெண் தன்னை முன்னிலைப்படுத்திக் கொள்வதற்காகப் பல்வேறு நிலையிலும் போராட வேண்டியுள்ளது. இப்போராட்டம் சங்ககாலம் முதல் இக்காலம் வரை தொடர்ந்து கொண்டேதான் இருக்கிறது. பெண் கல்வி, பொருளாதாரம் ஆகியவற்றில் முன்னிலை பெற்றிருந்தாலும் ஆண்களின் சமூகத்தில் போகப் பொருளாக மாறி பெண்கள் தங்களது வாழ்வைப் பாழாக்கும் நிலையையும், ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் ஆண்களின் சபலப் பார்வைக்கு உட்படுவதையும் படைப்பாளர் ‘பரகத் நிஷா’ என்னும் சிறுகதையின் வாயிலாகப் புலப்படுத்துகிறார்.

“என்னை விடவும் இப்பொழுது அவளிடம் பணம் புரள்கிறது. நான் அவளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கலாம் என என் சினிமாநண்பர்கள் அபிப்ராயப் படுகிறார்கள். அல்லது அவர்களுக்கவாது தாரை வார்த்திருக்கலாம். அவளை வைத்து கூட்டிக் கொடுக்கலாம் என்பதைத்தான் சொல்லாமல் சொல்கிறார்கள். ஒரு பெண்ணை முன்னிருத்தி சினிமா வாய்ப்படைவது சுலபமான காரியம் எனினும் அதைவிட மட்டமான உத்தி எதுவுமில்லை. ஊரிலிருந்து புறப்பட்டபோது என்னுடனே தங்க வேண்டும் என்கிற முடிவுடன் வந்தவள்தான் பரகத் நிஷா”⁴⁷.

பெண் எந்த நிலையிலிருந்தாலும் அவள் ஒரு கவர்ச்சிப் பொருளாகவும் போதையூட்டுபவளாகவுமே கருதப்படுகின்றாள். ஒடுக்குமுறையின் ஒரு வடிவமாகத் திகழும் பாலியல் வன்முறையால் பெண்கள் அக ரீதியாகவும், புற ரீதியாகவும்

பாதிப்படைகின்றனர். எதிர்காலம் குறித்த பலவித கனவுகளையும், கற்பனைகளையும் சுமந்து, சொந்த ஊரையும் தன் ஒரே உறவான தாயையும் பிரிந்து சினிமாத்துறையில் வாய்ப்புத்தேடி சென்னைக்கு செல்லும் ஒரு சாதாரண குடும்பப்பின்னணியைச் சார்ந்த இளம்பெண், சினிமாத்துறையினைச் சார்ந்தவர்களால் எவ்விதக் கண்ணோட்டத்துடன் பார்க்கப்படுகிறாள், அவளின் வாழ்வில் எந்தவிதமான இன்னல்களைச் சந்திக்கிறாள் என்பதை கூறுவதன் மூலம் ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் பெண்களின் நிலையை படைப்பாளர் விளக்கியுள்ளார்.

மனிதன் நாகரிகம் அடைந்த பின்பும் அவனைக் காட்டுமிராண்டியாக அடையாளப்படுத்துவது பாலியல் வன்முறையாகும். பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் சமுதாயக் கொடுமைகளில் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாக விளங்குவது பாலியல் வன்முறையாகும். பாலியல் வன்முறை என்பது ஒரு பெண்ணை அவளது சம்மதம் இன்றி வலியப் புணர்வதாகும். ஆணாதிக்கச் சூழல் நிறைந்த சமுதாய அமைப்பில் பெண் இயங்கும் போது அவள் பல நிர்பந்தங்களுக்கும், பாலியல் வன்முறைகளுக்கும் ஆளாகிறாள் என்பதனை படைப்பாளர் ‘சிதைவுகளிலிருந்து’ என்னும் சிறுகதையின் வாயிலாகக் கீழ்க்கண்டவாறு பதிவு செய்துள்ளார்.

“கடிதங்களும், டிராப்டுகளும் வந்து குவிந்த வண்ணம் இருந்தன. நிசாரின் அத்துமீறல்களைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அத்தாவுக்கு தபால் எழுதினாள் மும்தாஜ். பொறுத்துப் போ... வாழாவெட்டியாக மட்டும் பிறந்த வீட்டுக்கு வந்துவிடாதே என்று கெஞ்சி அத்தா பதில் எழுதினார். நிறைய சமயங்களில் அவளும் நிசாரும் தனித்து இருப்பதற்கான சந்தர்ப்பங்களை ஏற்படுத்தித் தந்துவிட்டு மாமியார் கிழவி வெளிக் கிளம்பினாள்”⁴⁸.

வெளிநாடு சென்று விட்ட கணவனை எண்ணித் தனிமைத் துயரில் வாடும் மும்தாஜ் கணவனின் தம்பியால் பாலியல் வன்முறைக்கு ஆளாக்கப்படுகிறாள். மும்தாஜின் சூழ்நிலையை நன்கு அறிந்த கணவனின் தாயார் அவளை நேரம் பார்த்து தனிமைப்படுத்தி அவளின் விருப்பமின்றி கணவனின் தம்பியோடு பாலியல் வன்முறையை அனுபவிக்குமாறு நிர்பந்திக்கிறாள். வீடுகளிலேயே சிறையுண்டு

கிடக்கும் இசுலாமியப் பெண்களிடத்தில் பாலியல் அத்துமீறலை வெளியுலகம் அறியாதவாறு மூடிமறைக்கவே ஆணாதிக்க சமூகம் விரும்புகிறது என்பதையும், பெண்ணானவள் எதிர்வினைப் புரிய முடியாமல் அவளுக்கு இழைக்கப்படும் அத்தனைக் கொடுமைகளையும் பொறுத்துக் கொண்டு காலம் நகர்த்தும் கட்டாயத்துக்கும் ஆளாக்கப்படுகிறாள் என்பதையும் படைப்பாளர் இச்சிறுகதையின் வாயிலாக விளக்கியுள்ளார்.

பெண்களைப் பெற்றவர்களின் நிலை

வெள்ளைத்தாளில் வைத்தக் கரும்புள்ளி பெரிதாய்த் தெரிவது போல செம்மையாய் வாழ்ந்த ஒருவர் சூழலினால் செய்த தவறெனினும் அது சமூகத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாது என்பதே உண்மை என்ற செய்தியினை ‘ராஜமீன்’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் படைப்பாளர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“வறுமை ஒரு மனிதனை எது வேண்டுமானாலும் செய்யத் தூண்டுமா... அனீபா ராவுத்தர் ஏழ்மையிலும் தன்னை இழக்காமல் வாழ்ந்தவர்தான். என்ன செய்வது தன் மாப்பிள்ளையிடம் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள நினைத்து சோரம் போய்விட்டார். புருஷனின் மனக்காயத்துக்கு களிம்பு தடவுவதா மகனைத் தேற்றுவதா என்று புரியாமல் ஆயிஷாபீவி முடங்கிக் கிடந்தாள். தவ்பா... தவ்பா என்று முணுமுணுத்த உதடுகளுடன் அனீபா ராவுத்தர் சாய்வு நாற்காலியில் புதைந்திருந்தார். அவர் முகம் சுண்டிக் கறுத்து சுடரிழந்த விளிக்கானது. வீடெங்கும் சூன்யம் விகாசமாய் பரவிப் படர்ந்திருந்தது. அனீபா நினைவுச் சூழலில் சிக்கித் தவித்தார் மீளமுடியாமல்”⁴⁹.

என்னும் வரிகள், தவறிழைத்த பின் வரும் அவலத்தைத் தெளிவாகச் சுட்டுவதாகும். பொருள் இல்லாததால் தன் மருமகனைச் சிறப்பிக்காது போனாலும் அது அவர்களின் வீட்டோடு முடிந்திருக்கும். ஆனால் திருட்டு என்ற நிலையில், அது மாபெரும் தவறாகி வாழ்வையே அவலத்திற்கு உள்ளாக்குவதை இவ்வரிகளின் மூலம் படைப்பாளர் விளக்கியுள்ளார். மேலும் அச்சிறுகதையில்,

பெண் குழந்தைகளைப் பெற்று வளர்த்து அப்பிள்ளைகளைத் திருமணம் செய்து வைப்பதில் பெற்றோர்களின் நிலை மிகுந்த சிரமத்தை உடையதாகி விடுகிறது. குறிப்பாக பொருளாதாரத்தில் மிகுந்த பின்னடைவுடைய குடும்பங்களைச் சார்ந்தவர்கள் தங்கள் பெண்ணிற்கு திருமணம் செய்து வைத்தபிறகும் பலவித இன்னல்களை சந்திக்க நேரிடுகிறது. தங்கள் சக்திக்கும், வசதிக்கும் ஏற்றார் போல் திருமணத்தை நடத்தினாலும் திருமணம் முடிந்து செய்ய வேண்டிய சடங்கு சம்பிரதாயங்களால் பெரிதும் துன்பப்படுகின்றனர் என்பதை,

“இயலாமை எனும் உடைந்த ஆயுதத்துடன் மருமகன் மஜீதை எதிர்கொள்வோமா... கிடைக்கப் போகும் பெரும் பாவத்தை முளையிலிலேயே கிள்வி வீசிவிடுவோமா... மஜீதின் சிடுசிடுத்த முகம்... அலட்சியம்... நினைவுக்கு வந்த நொடியில் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டார் அனீபா. இந்த பாவச் சுழலில் சிக்கியது சிக்கியதுதான். மீள வழியே இல்லை”⁵⁰.

திருமணம் முடிந்து கணவனோடு வீட்டிற்கு வரும் மகளை நன்முறையில் வரவேற்று விருந்தளிக்க முடியாமலும், விருந்து வைப்பதற்கான பொருட்கள் வாங்கமுடியாமலும், மருமகனை கவனிக்க முடியாமலும் பெரும் மன உளைச்சலுக்கு ஆளாகும் அனீபா தன் மருமகனின் அலட்சியமான நடத்தைகளையும் சகித்துக் கொள்ளும்படி நேரிடுவதை விளக்குவதன் மூலம் பொருளாதாரப் பின்னடைவால் பெண்ணைப் பெற்ற அனீபா சமூகத்தில் தலைகுனிய நேரிடுகிறது என்பதை விளக்குகிறார். மேலும் அனீபா தன் சுய மரியாதை, சுய கௌரவத்தையும் இழக்க நேரிடுகிறது என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதன் மூலம் படைப்பாளர் பெண்களைப் பெற்றவர்கள் படும் அவலத்தை தெளிவுபடுத்துகிறார்.

இசுலாமிய நம்பிக்கை

உலகில் உள்ள சமயங்கள் அனைத்துமே நம்பிக்கை உணர்வினை அடித்தளமாகக் கொண்டவை. சமய உணர்வு நம்பிக்கை தன்மை இல்லாமல் தோன்றுவதில்லை. மனிதன் தோன்றிய காலந்தொட்டே நம்பிக்கை உணர்வு அவனது இரத்தத்துடன் இரண்டறக் கலந்திருப்பதை மனிதனை வரலாறுகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. இறைவனின் விருப்பத்திற்கிணங்க நேர்த்தியான வாழ்க்கை நெறியை மனிதன் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதே சமயங்களின் குறிக்கோள்களாகும்.

இவ்வகையில் இசுலாம் சமயமும் மனித சமூக மேம்பாட்டிற்கு அடித்தளமான பல்வேறான நம்பிக்கைகளை எடுத்துக் காட்டியுள்ளது. இசுலாம் சமயம் எடுத்துக்கூறும் நம்பிக்கைகளை ஒருவர் முழுமையாகத் தெரிந்துகொள்ளும்போது மட்டுமே இறைவனுக்கு ஏற்படையதல்லாதது எது? என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு அதற்கேற்ப அக்கருத்துக்களைப் பின்பற்றி மனதார நம்பி நடைமுறைப்படுத்த முடியும். இசுலாம் சமயம் எடுத்துக்கூறும் அடிப்படையான செய்திகளை மனதார ஏற்றுப் போற்றி முழுமையான ஈடுபாட்டுடன் ஒருவர் ஏற்றுக் கொள்ளுவதை இசுலாம் 'ஈமான்' என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகிறது. ஈமான் என்கிற அரபுச் சொல்லின் பொருள் 'அறிதல், ஒப்புக்கொள்ளுதல், நம்பிக்கை கொள்ளுதல்' என்பதாகும். ஒருவர் இசுலாம் சமயத்தின் மீது ஈமான் கொள்ளும் போதே அவர் உண்மையான முஸ்லிமாகக் கருதப்படுகிறார். இசுலாம் சமயத்தின் மீது ஈமான் கொள்ளும் நிலையை இவ்வுலகிற்கு முழுமையாக எடுத்துக்காட்டி விளக்கியவர் பெருமானார் நபிகள் நாயகம் அவர்களே ஆவார். இறைநம்பிக்கை என்றால் என்ன? என்ற வினாவிற்கு நபிகள் நாயகம் அவர்கள் விடை தரும்போது ஒரே இறைவன் மீதும், அவனுடைய வானவர் மீதும், அவனுடைய வேதங்கள் மீதும், அவனுடைய தூதர்கள் மீதும் மரணத்திற்குப் பிறகு உயிர்ப்பிக்கப்பட்டு கேள்வி கேட்கப்படும் இறுதித் தீர்ப்பு நாளின் மீதும் நம்பிக்கை கொள்ளுவதே உண்மையான

இறைநம்பிக்கை என எடுத்துக்கூறியதாக ஹதீஸ் (நபிகளின் பொன்மொழிகள்) செய்திகள் கூறுகின்றன”⁵¹.

மறுமை (இறுதி தீர்ப்பு நாள்) குறித்த நம்பிக்கை ஒவ்வொரு இசுலாமியனுக்கும் இருக்கும். மறுமை குறித்த ஒரு மனிதனின் நம்பிக்கை அவனை நல்வழியில் வழிநடத்தும் ஆயுதமாகக் கருதப்படுகிறது. மனிதனை பாவச்செயல்களில் இருந்து விலக்கி நேர்வழியில் வாழ வகை செய்கிறது. இருந்தபோதும் சூழ்நிலை காரணமாக பாவச்செயலைச் செய்து பின் அதை எண்ணி வருந்துவதும், மறுமையை எண்ணி பயப்படுவதும் மனிதரின் இயல்பாக உள்ளதை ‘ராஜமீன்’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் படைப்பாளர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“எப்படியும் இரண்டு கிலோவாவது தேறும். பெரிய உடம்பல்லவா அதற்கு. கிடைத்தால் இன்றைய இரவுப் பொழுதை ஓட்டி மறுநாள் காலை வரை ஆனம் மிஞ்சிக் கிடக்கும். நாளை மற்ற நாள் பொழுதுகளை ஆண்டவனிடம் ஒப்படைத்து விடுவோம். அதற்குப் பிறகு பார்ப்போம். தமக்கு இப்படி ஒரு எண்ணம் எப்படி ஏற்பட்டது. உள்ளூர திகைத்துப் போயிருந்தார் அனீபா... அவர் :கல்புக்குள் பெரும் நடுக்கம் ஏற்பட்டது. இதற்குக் கிடைக்கிற பாவம் எவ்வளவு... இது குறித்த விசாரணை மறுமைமில் எவ்வாறு இருக்கும்.. மூளைக்குள் கொடிய நகங்கள் அவரைப் பிராண்டி பெரு வேதனை கொள்ள வைத்தன. நடந்தார்... அஸர் பாங்குக்கு ஒரு மணி நேரத்துக்கு முன்னதாக பள்ளிவாசல் நிசப்தமாயிருக்கும். இது அவருக்கு ஏற்ற தருணம்”⁵².

தனக்கு நேர்ந்த இக்கட்டான சூழல் காரணமாக அனீபா இறை ஆலயமான பள்ளிவாசலியே திருடுகிறார். இச்செயல் அவரை மனதளவில் பெரிதும் பாதிப்புள்ளாக்குகிறது. தான் செய்தது பாவம் என்பதை அறிந்தும், அந்த பாவத்திற்கு மறுமைமில் அல்லா எத்தகைய தண்டனையை அளிக்கப் போகிறான்

என்பதை எண்ணியும் பெரும் துயரமுறுகிறார் என்று கூறுவதன் மூலம் மறுமை (இறுதித்தீர்ப்பு) நாளின் நம்பிக்கையை தெளிவாக படைப்பாளர் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

உணர்ச்சிப்பூர்வமான கூறுகள் நம்பிக்கைகளைத் தீர்மானிக்கின்றன. வெளியிலிருந்து பார்க்கும் பார்வையில் சில நம்பிக்கைகள் பொய்யான நம்பிக்கைகளாக இனம்காண முடிந்தாலும் அந்த நம்பிக்கைகளைப் பின்பற்றும் மக்கள் அவற்றை உண்மைகளாக உணர்ந்தே வாழ்வில் கடைபிடிக்கின்றனர். மெய்ப்பிக்கப்படாமல் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நம்பிக்கைகள் சமயத்தின் அடித்தளமாக அமைகின்றன. இசுலாம் சமயத்தில் இறைவனால் படைக்கப்பட்ட வானவர்களான ஜின், ஜிப்ரயீல், இப்லிஸ் போன்றவர்களின் மீதான நம்பிக்கையை விளக்குவதாக ‘சைத்தான் மீது எறிந்த கல்’ என்னும் சிறுகதையைப் படைத்துள்ளார்.

“ஜெகதலப் பிரதாபனான சைத்தானுக்கும் அவன் நிகழ்த்துகிற இப்லீஸ் தனங்களுக்கும் முஸ்தபா ஆகச் சிறந்த சவாலாகத்தானிருந்தார். சைத்தான் மட்டுமென்ன சாமான்யனா? காலத்தின் பெரும் சுழற்சியில் இருபத்து நாலாயிரம் வருஷங்கள் கழித்து, முன்னும் பின்னுமாய் இருமுகம் கொண்டு, பதினெட்டாம் படைப்பாக வந்து நிற்கிற சைத்தான். நெருப்பும் புகையும் காற்றும் கலந்த தார்னூஷ், ஜின்களின் ஆதிபிதா”⁵³.

இறைவன் படைத்த படைப்புகளில் சிறந்தவர்களாக வானவர்கள்(மலாயிக்க) விளங்குகின்றனர். வானவர்கள் சில குறிப்பிட்ட கடமைகளை செய்வதற்காகத் தெய்வீக ஒளியிலிருந்து படைக்கப்பட்டுள்ளனர். முதல் மனிதரான ஆதம்(அலை) களிமண்ணிலிருந்து படைக்கப்பட்டுள்ளார். ஜின் நெருப்பினாலும், இப்லிஸ் எனப்படும் சைத்தான் ஜின்னிலிருந்தும் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் எந்நேரமும் இறைவனை வணங்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள். அதேசமயம் இறைவனால் படைக்கப்பட்ட மனிதர்கள் இறைவன் மீது எந்த அளவு நம்பிக்கைக் கொண்டுள்ளனர் என்பதை அறியும் பொருட்டு அவர்களுக்கு

பல்வேறு சோதனைகளையும் செய்வதாக இசுலாமிய மக்களால் நம்பப்படுவதை இச்சிறுகதையில் கதையாசிரியர் விளக்கியுள்ளார்.

உலகில் எண்ணற்ற படைப்பினங்கள் உள்ளன. சில படைப்பினங்களை நாம் பார்த்தாலும் நம்மால் அவற்றைத் தொட முடியவில்லை. ஆனால் நம்மால் அவற்றை உணரமுடியும். உதாரணம் காற்று. சில படைப்பினங்களை நம்மால் பார்க்க முடியாது. தொடவும் முடியாது. உணரவும் முடியாது. நம்முடைய அறிவுத்திறனைக் கொண்டு அறியத்தான் முடியும். அப்படிப்பட்ட படைப்பினங்களில் உள்ளவர்களில் வானவர்களும் அடங்குவர். இறைவன் படைத்த படைப்புகளில் சிறந்த படைப்பாக வானவர்கள் (மலாயிக்க) விளங்குகின்றனர். இறைவன் கட்டளையிடுகின்ற பணிகளைச் செய்வதற்குத் தேவையான பண்புநலன்களும், ஆற்றல்களும் வானவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. இந்த வானவர்கள் இறைவனின் அருட்கொடையைப் பெற்றவர்கள். ஆதலால் இசுலாமிய மக்கள் இவர்களையும் போற்றி வணங்கும் பழக்கத்தை கொண்டிருந்தனர் என்பதை படைப்பாளர் ‘உருவம்’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் பதிவுசெய்துள்ளார்.

“மஃரிபு நேரத்தில் கண்ணுக்குத் தெரியாத மலக்குகள் வந்து போய்க்கொண்டிருந்தனர். சூரியன் மறைந்த நேரத்தில் இருள் கவியத் தொடங்கும்போது கதவுகளை அடைத்து வைக்காமல் விளக்கேற்றி ஊதுவத்தி கொளுத்தி நறுமணம் கமழவிட்டு மலக்குமார்களை வரவேற்கிறோம். மலக்குகள் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தனர்”⁵⁴.

இறைவனால் படைக்கப்பட்ட வானவர்கள் மக்களுக்கு இறைக்கட்டளைகளையும், நன்மைகளையும், தீமைகளையும், பகுத்தறியும் பண்புகளையும் உணர்த்தும் உண்ணதப் பணியைப் புரிபவர்கள் என்றும், இவர்கள் ஒளியிலிருந்து படைக்கப்பட்டமையால் இவர்களை நம்மால் பார்க்க இயலாது, உணர மட்டுமே முடியும் என்றும் நம்பப்படுகிறது. மேலும் இத்தகைய மலக்குகளை வணங்குதல் நன்மை என்பதால் மாலைக்கருக்களில் அம்மலக்குகளை வரவேற்கும் விதமாக ஊதுவர்த்தி பற்றவைத்து நறுமணம் கமழச் செய்யும் பழக்கம் இசுலாமிய மக்களிடையே தொன்றுதொட்டு இன்றுவரை பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது என்பதைக்

கூறுவதன் மூலம் படைப்பாளர் மலக்குகள் குறித்த ஒரு தெளிவான விளக்கத்தை இச்சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

வரதட்சணை

வரதட்சணை வாங்குவதும் கொடுப்பதும் திருக்குர்ஆனுக்கும் நபிமொழிகளுக்கும் மாற்றாக இருப்பதுடன் ஏராளமான தீய விளைவுகளை ஏற்படுத்தக் கூடியதாகவும் அமைந்துள்ளது. அந்த தீய விளைவுகளை விளங்கினால் வரதட்சணை எவ்வளவு கொடுமையானது என்பதை நாம் உணர முடியும்.

திருமணத்தின் போது இலட்சக்கணக்கில் பணமும் நகையும் சீர் சாமான்களும் சில இடங்களில் வெளி நாட்டு விசா, மாப்பிள்ளைக்கு வீடு, கார் போன்றவையும் வரதட்சணையாக பெண்ணைப் பெற்றவர்களால் தர வேண்டிய நிர்பந்தம் சமூகத்தில் நிலவுகிறது. விருந்து உட்பட திருமணச் செலவுகள் அனைத்தையும் பெண் வீட்டார் தலையில் சுமத்தும் கொடுமையும் அரங்கேறுகிறது”⁵⁵.

இசுலாமிய சமயம் அனுமதி வழங்காத வரதட்சணைப் பழக்கத்தால் பல குடும்பங்கள் பொருளாதாரச் சிக்கலால் நலிவடையும் சூழல் ஏற்படுகிறது. இத்தகைய நிலைக்கு ஆணாதிக்கச் சமூகமே காரணமாக விளங்குகின்றது என்ற குற்றச்சாட்டை ‘ராஜமீன்’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஃபரீதா ஒரே மகள் என்பதால் இருந்ததையெல்லாம் விற்று பள்ளப்பட்டியில் மாப்பிள்ளை பார்த்து நூறு பவுன் போட்டு அனுப்பி வைத்தார். ஃபரீதா பள்ளப்பட்டிக்குப் போனபிறகு அன்றாட பொழுதை ஒட்ட தெரிந்தவர்களிடமெல்லாம் கடன் பெற்றார் அனீபா. மளிகைக் கடைகளில் பாக்கி இலக்கம் கூடிப்போனதால் பஜார் பக்கம் நடப்பதையே குறைத்துக் கொண்டார். வாழ்ந்த குடும்பம் என்று

இரக்கப்பட்டு கடன் தந்தவர்களும் ஒரு கட்டத்துக்கு மேல் தருவதை நிறுத்திக் கொண்டார்கள்”⁵⁶.

ஓர் ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து வாழும் வாழ்க்கையின் ஆரம்பமே அவர்களின் திருமணம் தான். திருக்குர்ஆன் திருமணங்கள் எவ்வாறு நிகழ வேண்டும் என்பதைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தியுள்ளது. திருமணங்களில் வரதட்சணைக்கு இடம் இல்லை என்பதே இசுலாமின் முக்கியமான கருத்தாகும். இசுலாமிய ஆண்கள் தங்கள் தகுதிக்கு ஏற்றாற் போல் வரதட்சணையை நிர்ணயிக்கின்றனர். வரதட்சணை கொடுத்து நலிந்த குடும்பங்கள் ஏரளமாக உள்ளன. அனீபா தன் ஒரே மகள் பரீதாவுக்கு நூறு பவுன் போட்டு விமரிசையாகத் திருமணம் செய்ததன் விளைவாகக் குடும்பத்தின் போது பெண் வீட்டார் செய்யும் செலவுகள் அல்லாமல், திருமணத்திற்குப் பின்பும் மணமகன் வீட்டாருக்குச் செய்யும் சீர்வரிசைகளால் அனீபா வறுமை நிலைக்குச் சென்றதை படைப்பாளர் இச்சிறுகதையின் மூலம் விளக்கியுள்ளார்.

இசுலாமியத் திருமணங்களில் பிரதான பங்கு வகிக்கும் வரதட்சணைப் பழக்கத்தை ஆண்கள் பல்வேறு நிலைகளில் கையாண்டு வருகின்றனர். ஊரில் வேலையின்றி சுற்றி வரும் ஆண்கள் வரதட்சணை வாங்கி மணம் செய்து கொள்வதோடு அப்பணத்தை வைத்து வெளிநாடுகளுக்குப் பறந்து விடுகின்றனர். கனவுகளோடு திருமண வாழ்க்கைக்குள் நுழையும் பெண்கள் தனிமைத்துயரோடு வாழ்க்கையை நகர்த்துபவர்களாக இருக்கின்றனர். இசுலாமிய திருமணங்களில் பணம் தான் முதன்மை இடத்தை வகிக்கிறது என்பதை ‘குடமுருட்டி ஆற்றின் கரையில்’ என்னும் சிறுகதையில் பின்வருமாறு முன்வைக்கிறார்.

“எல்லோரும் வீட்டில் தண்டச் சோறு சாப்பிட்டு, வெளிநாடு போய் சம்பாதிக்கிற கனவுகளுடன் பஸ்நிலையத்தை வலம் வருகிறவர்கள். ஒரு கல்யாணத்தை முடித்து அதில் கிடைக்கிற வரதட்சணையில் விசாவுக்கு ஏற்பாடு செய்து, ஏக்கங்களுடன் வருகிறவளுக்கு டாட்டா காட்டி துபாயிலோ, சார்ஜாவிலோ போய் இறங்கிவிட்டால் இவர்கள் ஜென்மம் சாபல்யம் அடைந்து விடும்”⁵⁷.

என்று பெண் வீட்டாரிடம் பெற்ற வரதட்சணையின் மூலம் வெளிநாடு சென்று வாழ்க்கை நடத்தும் ஆண்களின் சுயநலப் போக்கை ஆசிரியர் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

திருமணத்தில் பொருளாதாரச் செயல்பாடு முக்கியமானதாக விளங்குகின்றது. திருமணத்தைச் சந்தையாக்கி கலாச்சாரத்தின் விளைவால் ஆண் சமூகம் பெண் வீட்டாரிடம் தேவைக்கேற்றாற் போல் வரதட்சணைக் கேட்டுப் பெறுகிறது. வரதட்சணையை அதிகம் பெறும் ஆண் மகன் சமூகத்தில் உயர்ந்த மதிப்புடையவனாகக் கருதப்படுகிற அவல நிலை தொடர்ந்து கொண்டதான் இருக்கின்றது என்பதை ‘சிதைவுகளிலிருந்து’ என்னும் சிறுகதையில் பின்வருமாறு பதிவு செய்கிறார்.

“கனவுகள் உச்சத்திலிருக்கும் இருபது வயதுகளில் அவளுக்கும் அப்துல்லாவுக்கும் கல்யாணம் நடந்தது. நாற்பது பவுன்களுடன் வண்டி நிறைய சீர்வரிசைகளுடனும் அவள் அப்துல்லா வீட்டிற்குள் நுழைந்தபோது அவளின் மாமியாரும் அப்துல்லாவின் அம்மாவுமான நஜ்மா கிழவி வாயெல்லாம் பல்லாகி மருமகளை வரவேற்றாள்”⁵⁸.

வரதட்சணையோடு வரும் மருமகளை வரவேற்று உள்ளம் மகிழ்பவளாகப் பாவனை காட்டும் நஜ்மா விரும்பி ஏற்பது அவளின் சீதனப் பணத்தைதான். பெண்ணின் உணர்வுகளைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் வரதட்சணை என்னும் ஆயுதம் மூலம் அவள் மனதைக் கீறும் அவலம் சமூகத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் படைப்பாளர் விளக்கியுள்ளார். மேலும் அச்சிறுகதையில்,

இசுலாமியத் திருமணங்கள் வியாபார நோக்குடனேயே அணுகப்படுகின்றன. பெண் என்பவள் நகைகளையும், பணங்களையும் கொண்டு வந்து குவிப்பவளாகவே கருதப்படுகிறாள். அவளுக்கென்று ஆசைகளும், உணர்வுகளும் இருக்கக் கூடாதென்றே ஆணாதிக்கச் சமூகம் எதிர் பார்க்கின்றது. திருமணமான முதல் நாள் இரவே மும்தாஜின் நகைகள் அப்துல்லாவின் தங்கைக்கு மாற்றம் செய்யப்பட்டதோடு, மீதி நகை வெளிநாட்டுப் பயணத்திற்குப் பயன்படுத்தப்

படுகிறது. எந்தவித மூலதனமும் இல்லாமல் அப்துல்லா தங்கை திருமணத்தையும், தன்னுடைய வெளிநாட்டுப் பயணத்தையும் அமைத்துக் கொள்கின்றான்.

“மாப்பிள்ளைக்கு வரதட்சணை 30 பவுனம் 30 ஆயிரம் ரூபாயாம். மும்தாஜின் கழுத்து நகைகள் அன்றிரவு கழற்றப் பட்டவைதான். பிறகு அவை அப்துல்லாவின் தங்கை ஷபியாவின் கழுத்துக்குத் தாவிக் கொண்டது. ஷபியாவை கல்யாணம் பண்ணிய கையுடன் விமானம் ஏறப் போகிறானாம் மாப்பிள்ளை. மும்தாஜின் மீதிப் பத்துப் பவுன்கள் அப்துல்லாவின் விசாவிற்கு பலியாகியது. மும்தாஜ் இப்பொழுது முழுக்க விளங்கிக் கொண்டாள். தனக்கு நடந்தது திருமணமல்ல. நாற்பது பவுன் வண்டி — நிறைய சீர்வரிசையுடன் தனது அத்தா அம்மா தன்னை பலிகடாவாக்கி தங்களது பெற்ற கடனைத் தீர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை, தான் நுழைந்திருப்பது உறவுகளாலும் உணர்வுகளாலும் பின்னப்பட்ட ஒரு இல்லத்திற்குள் அல்ல. சதாசர்வ காலமும் காசுகளைத் தடவிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு கமிஷன் மண்டிக்குள் என்பதும் அவளுக்கு புரிந்து விட்டது”⁵⁹.

பெரும்பாலான பெற்றோர்களும் தங்களின் மகள் நல்ல முறையில் வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் தமது தகுதிக்கு மீறிய நிலையில் வரதட்சணை கொடுத்து திருமணம் செய்து வைக்கின்றார்கள். இதனால் அதிகப் பாதிப்புக்குள்ளாவது மகள் என்பதைப் பெற்றோர் உணர்வதில்லை. முதலிரவில் தனது எண்ணக் கனவுகளுடன் வரும் பெண்ணை மனைவியாகப் பார்க்காமல் அவள் கொண்டு வந்த நகை,பணம் மீதே கணவனின் முழு கவனமும் இருந்தது என்பதைப் படைப்பாளர் விளக்கியுள்ளார்.

இசுலாமிய மக்களின் வாழ்வியல்

வாழ்க்கை என்பது ஒரு கலை. மனித வாழ்க்கை, பண்புகளின் வாயிலாக நிர்ணயிக்கப் படுகிறது. நல்ல பண்புகள் மனிதனை உயர்த்துகின்றன. நல்ல

எண்ணத்துடன் பிறர் நலம் நாடுதலே வாழ்வின் நெறியாக அமைகின்றது. மனிதருக்குக் கிடைக்கக்கூடிய மாபெரும் வரம் வாழ்வாகும். சரியாக வாழவேண்டுமெனில் வாழ்க்கை என்றால் என்ன? என்பதையும் அதை எப்படி நெறிப்படுத்தி வாழ்வது என்பதையும் அறிந்து கொள்வது இன்றியமையாததாகும்.

மனித வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையான நெறிமுறைகளும், கோட்பாடுகளும் மனித வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்தும் நோக்கோடு வகுக்கப்பட்டவை. இந்நெறிமுறைகளும் கோட்பாடுகளும் ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் வெவ்வேறு விதமாக பின்பற்றப் படுகின்றன. இசலாம் சமயமும் சில வாழ்வியல் நெறிமுறைகளையும், கோட்பாடுகளையும் மக்களுக்கு வகுத்து அவர்களை நல்வாழ்க்கை வாழ வழி செய்கிறது என்பதை ‘செம்பருத்தி பூத்த வீடு’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் பதிவு செய்துள்ளார்.

“கொஞ்சம் கொஞ்சமா யேவாரம் படுத்துக்கவும் அம்மா செரியான நேரத்துல முடிவெடுத்துச்சு. ஊருக்கே போயிடலாம்னு ஒங்க பெருத்தாகிட்ட சொல்லுடா மைதீனு... ஒங்க அத்தா இல்லாம விரோசுனு இருக்கறதுக்கு பதிலா ஊர்ல ஜாதி சனத்தோட போயிச் சேர்ந்துக்கலாம்”⁶⁰.

குடும்பத்தில் நிலவும் வறுமையினால் தொழில் ரீதியாக கடல் கடந்து வெளிமாநிலம் மற்றும் வெளிநாடுகளுக்கு பொருளீட்டுவதற்காகச் சென்றாலும், மக்கள் தங்கள் உற்றார் உறவினருடையே தமது வாழ்வின் பிற்பகுதியைச் செலவிட விரும்புவர். மேலும் பிறந்து, வாழ்ந்த ஊரையும், ஊர் மக்களையும் பிரிந்து, சில காலம் மட்டும் வெளியூர்களில் தங்கி, போதுமான பொருளீட்டிய பிறகு மீண்டும் சொந்த ஊருக்கு திரும்பும் மைதீனின் மன நிலையை விளக்குவதன் மூலம் வாழ்வியல் குறித்த உளவியல் சிந்தனைகளை படைப்பாளர் இச்சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

மற்றொரு இடத்தில் இசலாமிய மக்களின் வாழ்வியலைச் சுட்டிச் செல்கிறார். சமூகத்தில் ஒவ்வொரு மதத்தவருக்கும், இனத்தவருக்கும் மாறுபட்ட பழக்கங்கள் உண்டு. குறிப்பாக இசலாமிய மக்கள் தங்கள் இல்லத்தை திரையிட்டு வெளியே

தெரியாதவாறு மறைப்பது பழக்கமாகும். இது இசுலாமிய சமய மக்களிடையே இன்றளவும் பின்பற்றப்படுகிறது. இத்தகு பழக்கவழக்கத்தினை ஆசிரியர் கதை நாயகன் கூற்றின் வழிக் கூறிச் செல்கிறார்.

“யாரு வேண்ணாலும்... எப்ப வேண்ணாலும் போலாங்க கவுண்டர் வீட்டுக்குள்ள... போயி பூப்பாக்கலாம். எங்க வீடுங்க மாதிரி ஜென்னலுக்கு மறைப்பு, கதவுக்கு மறைப்பு, கதவுக்கு அங்கிட்டு ஒரு மறைப்புன்னல்லாம் இருக்காது”⁶¹.

என்று கவுண்டர் வீட்டின் சிறப்பை வியப்பது போல கூறுவது குறிக்கத்தக்கது. மேலும் இசுலாமிய மக்கள் தங்கள் இல்லத்திற்கு திரையிடும் பழக்கத்தைச் சுட்டிக் காட்டுவதன் மூலம் இந்து, இசுலாமிய மக்களின் வாழ்வியல் கூறுகளை விளக்குகிறார் நம் படைப்பாளர்.

இசுலாமிய பழக்கவழக்கம்

இந்தியாவில் வாழும் மக்கள் பலதரப்பட்ட சமயங்களைச் சார்ந்தவர்கள். பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுபவர்கள். பல்வேறுவிதமான பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்களை பின்பற்றுபவர்கள். இந்திய மக்களால் பின்பற்றப்படும் சமயங்களில் முக்கியமானது ‘இசுலாம்’ ஆகும். இது மொகலாய வம்சாவலியினரால் இந்தியாவில் பெரும்பான்மை பெற்று பல்வேறு பகுதிகளில் உள்ள மக்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சமயம் ஆகும். இசுலாம் சமயம் அது போதிக்கும் கருத்தில் பிற சமயங்களோடு ஒன்றிப் போனாலும் அதன் பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், கொள்கை கோட்பாடு போன்றவற்றில் பிற சமயங்களிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டது. இசுலாமியரின் உணவுப் பழக்கம், உடைகள் முதல் அவர்களின் இறைநம்பிக்கை, இறைவழிபாடு வரை அனைத்துமே பிற சமயங்களிலிருந்து சற்று மாறுபட்டுள்ளது. இசுலாம் உருவ வழிபாட்டை ஆதரிக்கவில்லை. ஆனால் இறைவன் ஒருவனே, அவனை அன்றி அணுவும் அசையாது, என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறது. இறைவனைத் தொழுதல் இசுலாமியனாகிய ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டான கடமை. அனைவரிடத்தும்

சகோதர உணர்வோடு பழகவேண்டும். நம்மால் இயன்ற உதவிகளை பிறருக்கு செய்ய வேண்டும் என்பன போன்ற பல நற்பண்புகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் கொண்டதாக இசுலாமிய சமயம் விளங்குகிறது.

மேலும் இசுலாமிய மக்களும் பிறமதத்தினர் போல பள்ளிவாசலுக்குச் சென்று வணங்கும் வழக்கத்தை கொண்டிருக்கின்றனர். இசுலாமியர்களின் மிக முக்கியமான பண்பாக இறைவனைப் போற்றல், பிறர் நலம் பேணுதல், பொய், புறணி, திருட்டு போன்ற தீய பழக்கங்களிலிருந்து விலகி தொழுகை எனும் இறைவணக்கத்தை முதன்மையாகக் கொண்டு இறை அச்சத்தோடு வாழ்வை செம்மையாக வாழ்தல் என்பன போன்ற செயல்பாடுகள் அரியப்படுகின்றன. இத்தகைய நற்பண்புகளினின்று விலகி எவரேனும் தீய செயல்களைச் செய்தால் அவர்கள் கடுமையாக தண்டிக்கப்படுவர். எவரேனும் பொய் கூறினாலோ, அடுத்தவர் பொருளை அபகரித்தாலோ அவருக்கு பள்ளிவாசல் நிர்வாகத்தின் மூலம் தக்க தண்டனை அளிக்கப்படும் என்ற இயல்பான உண்மையை படைப்பாளர் ‘ராஜமீன்’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“பள்ளிவாசல் ஒதுக்குப்புற அறையில் இபுராகிம் லெபையும், காதர்ஷாவும், பஷீரும் அனிபாவை குறித்து புகார் செய்து கொண்டிருந்தனர். அனீபா ராவுத்தரை தண்டிக்க வேண்டுமென்ற ஒரே நோக்கத்துடன் அவர்கள் மூவரும் பேசினார்கள். அவர்கள் சொன்னதை கேட்டுக் கொண்ட முத்தவல்லி லேசாய் கனைத்துக் கொண்டார்”⁶².

ஒரு காலகட்டத்தில் நல்ல வசதி வாய்ப்புகளுடன் வாழ்ந்த அனீபா வியாபாரத்தில் ஏற்பட்ட நஷ்டத்தினால் வறுமை நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார். இந்நிலையில் தன்னுடைய ஒரே மகளின் திருமணத்தை நடத்த வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு ஆளாகும் அவர் இருந்த சொத்துக்களை விற்று ஐம்பது பவுன் வரதட்சணை கொடுத்து பெண்ணை சமுதாயத்தில் நல்ல அந்தஸ்தில் உள்ள ஒருவருக்கு மணமுடித்து வைக்கிறார். திருமணம் முடிந்து விருந்திற்காக அவரின் மகள் கணவனோடு வருகிறாள். அவர்களை நன்முறையில் வரவேற்று விருந்து

உபசரிக்க போதிய பொருள் இல்லாமல் பெரும் மன உளைச்சலுக்கு உள்ளாகும் அவர் தன்னுடைய இக்கட்டான சூழ்நிலையினால் பள்ளிவாசல் ஹவுஜ் தடாகத்தில் இருந்த ராஜமீனை யாரும் அறியாவண்ணம் திருடிச் செல்கிறார். ஆனால் அவர் ராஜமீனை பிடிப்பதை பள்ளிக்கு தொழுகைக்கு வந்தவர்களில் சிலர் பார்த்து பள்ளிவாசல் நிர்வாகத் தலைவரிடம் முறையிடுகின்றனர் என்று ஆசிரியர் கூறுவதிலிருந்து இசலாம் சமயத்திலும் பஞ்சாயத்து போன்ற நிர்வாக அமைப்புகள் உள்ளன என்றும், அவை மக்களுடைய நிறை குறைகளை கண்டறிந்து அவர்களுக்கு உதவுகின்றன என்பதையும் இச்சிறுகதையின் மூலம் படைப்பாளர் பதிவு செய்துள்ளார். மேலும் அச்சிறுகதையில்,

இசலாமியர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய காரியங்களில் மிக முக்கியமானதும், முதன்மையானதும் தொழுகையாகும். இதுவே இசலாமியர்களின் அடையாளம் ஆகும். தொழுகையை நிறைவேற்றுவதற்கு முன், குறிப்பிட்ட உறுப்புக்களைக் கழுவி, தூய்மைப்படுத்திக் கொள்வது அவசியமாகும். இத்தூய்மை உளு எனப்படும். உளு எனும் தூய்மை இல்லாமல் தொழுதால் தொழுகை நிறைவேறாது. எனவே தொழுகைக்கு உளு செய்தல் இன்றியமையாதது என்பதை,

“செவ்வக வடிவத்தாலான பள்ளிவாசல் ஹவுஜ் தெளிந்த நீரால் நிரம்பி வழிந்தது. அதன் நாற்புறமும் அமர்ந்து ஜமாத்தார்கள் உளு எடுத்தனர். தொழுகையாளிகளை சுத்தப்படுத்திய கழிவு நீர் ஜலதாரைகளில் பெருக்கெடுத்தோடியது. உளு முடித்து துடைத்து தொப்பியணிந்து உள் அரங்கில் அனைவரும் வரிசையில் நின்றனர். ஒரு இளைஞன் குனிந்து வேகமாக தனது முழுக்கால் டிரவுசரை கரண்டைகாளுக்கு மேல் சுருட்டிக் கொண்டான். இரு கைகளையும் காதுகள் வரை உயர்த்திய தூய வெண்ணிற அங்கியணிந்த பேஷ்இமாம் “அல்லாஹ் அக்பர்” என்றார்”⁶³.

இசலாமியர்களின் மிக முக்கியமான கடமைகளில் ஒன்று தொழுகை ஆகும். இது இசலாமியர்கள் அனைவராலும் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடனும், இறை அச்சத்தோடும் நிறைவேற்றப்படுகின்றது. தொழுகைக்கு மிக முக்கியமான ஒன்று உடல் மற்றும்

உள்ளம் சுத்தமாகும். தொழுகையை நிறைவேற்ற வேண்டுமெனில் உளு எனப்படும் உடல் சுத்தம் இன்றியமயாதது என்பதையும், தொழுகை ஆரம்பமாகிவிடும் முன்பு அனைவரும் ஹவுஜ் தடாகத்தில் தங்களை சுத்தப்படுத்தி உளு முடித்து பள்ளிவாசலுக்குள் சென்று தொழுகைக்கு ஆயத்தமானார்கள் என்றும் கூறுவதன் மூலம் இசுலாமியப் பழக்கவழக்கங்களில் ஒன்றான தொழுகையையும், தொழுகையின் விதி முறைகளையும் பற்றிய தெளிவான கருத்தை படைப்பாளர் இச்சிறுகதையின் மூலம் விளக்கியுள்ளார். மேலும் அச்சிறுகதையில்,

திருமணம் செய்த பின்பு தாய் வீட்டுக்கு கணவருடன் வரும் மகளை நன்முறையில் உபசரிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையில் தன்னால் இயன்றதை, தன்னுடைய பொருளாதார சூழலுக்கு ஏற்றவாறு செய்ய எண்ணினார் கதை மாந்தாரனா அனீபா. ஆனால் இசுலாமிய சமூகத்தின் உணவுப்பழக்க வழக்கம், மற்ற சமூகத்தினும் சற்றே மாறுபட்டது. விருந்தினருக்கு இறைச்சி உணவுகள் தான் பரிமாறப்பட வேண்டும் என்பது இச்சமூகத்தில் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகும் என்ற பழக்கவழக்கத்தை,

“அனீபா ஆனம், தொட்டுக்க இவற்றுக்குப் புரட்டினால் கூட போதும், ஆனத்துக்குப் புரட்டுவது அத்தனை சுலபமாக என்ன... மூன்று நாளும் கறியோ கோழியோ கவுச்சி வேண்டுமே. கவுச்சியில்லாமல் காயை ஆக்கிப் போட்டால் பள்ளப்பட்டி மாப்பிள்ளை நாக்கில் பல்லில்லாமல் பேசி நாறவைத்து விடுவானே”⁶⁴.

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் வீட்டிற்கு வரும் விருந்தினரை இன்முகத்தோடு வரவேற்று நன்முறையில் உபசரித்து மனநிறைவோடு அவர் தம் வீட்டிற்கு திருப்பி அனுப்புதலே சிறந்த விருந்தோம்பலென விருந்தோம்பலுக்கு தக்க சான்றினை ஆசிரியர் இச்சிறுகதையின் மூலம் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

இசுலாமிய சமூகத்தில் இறந்தவரை அடக்கம் செய்தபின்பு அவர்களுக்காக இறைவனிடம் வேண்டும் பொருட்டுச் சில சடங்குகளைச் செய்கின்றனர். திருமறையை (பாத்திஹா) ஒதிய பின்பு இறந்தவர் நினைவாக அரிசி, ரொட்டி,

பணம் முதலியவற்றை ஏழைகளுக்கு தர்மம் செய்கின்றனர். இறந்தவர் பெயரில் பத்தாம் நாள், முப்பதாம் நாள், நாற்பதாம் நாள், மூன்று மாதம், ஆறுமாதம், ஒருவருடம் என்று பிரித்துத் திருமறை(பாத்திஹா) ஒதி தர்மம் செய்கின்றனர். இப்பழக்கம் இன்றும் இசுலாமிய மக்களிடையே காணப்படுவதையும், இப்படிச் செய்வதினால் இறந்தவருக்கு மறுமையில் நன்மை விளையும் என்று இசுலாமியர் நம்புகின்றனர் என்பதை ‘நீஸா என்றொரு சிநேகிதி’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“நூருன்னீஸாவின் வருசப் பாத்திஹா தினத்தில் எப்படியும் ஐம்பது பேருக்கு சோறு போட்டு விட வேண்டுமென்ற பெரிய நிய்யத்தின் பொருட்டு இந்தச் சேமிப்பு. “தோழி நூருன்னீஸா நினைவாக ஐம்பது பேருக்கு அன்னமிடுதல்” என்று தனது கைப்பட எழுதி சோற்றுப்பருக்கையினால் ஒட்டியிருந்தாள் மூன்று உண்டியல்களின் மீதும்⁶⁵.

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் இறந்தவரின் ஆன்மா சாந்தியடையவும் அவரின் சொர்க்க வாழ்விற்காகவும் பல்வேறு பிரார்த்தனைகள் குறிப்பிட்ட கால இடைவெளிகளில் செய்யப்படுவதே ‘வருஷப்பாத்திஹா’. இத்தகைய பழக்கவழக்கங்கள் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தோன்றியவை, ஆனால் காலப்போக்கில் சடங்குகளாகவும், கலாச்சாரங்களாகவும் மாறுகின்றமையால் சடங்குகளாக மேற்கொள்கின்றனர் என்பதை ஆசிரியர் இச்சிறுகதையின் மூலம் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் அச்சிறுகதையில்,

நவீன உலகில் காலடிவைத்து, வேற்றுகிரகங்களில் சென்று குடியேர தயாராகிவிட்ட நிலையில் வாழும் நாம் இன்னும் ஒருசில செயல்பாடுகளில் பின்தங்கிய நிலையிலேயே உள்ளோம். பிறநாடுகளுடன் ஒப்பிடுகையில் நாம் வாழும் இந்திய தேசம் பழமைக்கும் பண்பாடு, கலாச்சாரத்திற்கும் பெயர்போனதாக எல்லோராலும் அறியப்பட்டதே. இந்திய நாடும், இந்திய நாட்டு மக்களும் அறிவிலும், அழகிலும், கலைகளிலும், பண்பாட்டிலும் சிறந்து விளங்கக் காரணம் நம்முடைய முன்னோர்கள். நம்முடைய முன்னோர்கள் அறிவுக்கூர்மையிலும், உடல்

வலிமையிலும், கலைத்திறனிலும் சிறந்தவர்கள் என்பதற்கு பல்வேறு சான்றுகளை நம்மால் கூற இயலும். அத்தகைய முன்னோர்கள் காட்டிய வழியில் வாழ்ந்து வரும் நாம் அவர்கள் வகுத்துக் காட்டிய பழக்கவழக்கங்களையும், நெறிமுறைகளையும் இன்றளவும் பின்பற்றி வருகிறோம். ஆனால் முன்னோர்கள் பின்பற்றி வந்த நம்பிக்கைகளைப் பற்றிய விழிப்புணர்வு நம்மிடத்தே தேவை. ஏனென்றால் அவர்கள் வாழ்ந்த உலகம் வேறு. அது இன்றைய உலகிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டது. இன்று அறிவியல் சார்ந்த நவீன உலகில் வாழும் நாம் சில பழக்கவழக்கங்கள் குறித்து சற்று சிந்திக்கவேண்டும். குறிப்பாக விஞ்ஞானமயமாக்கப்பட்ட இவ்வுலகில் பேய், பிசாசு, மந்திரம், தந்திரம், பேயோட்டுதல் போன்ற சில மூடப்பழக்கவழக்கங்கள் வெறும் நம்பிக்கையே என்று நம் அறிவிக்கு தெரிந்த போதும் அவை காலம்காலமாக பின்பற்றப்பட்டு வந்தமையால் நாமும் கூட இவற்றின் மீதுள்ள நம்பிக்கையைக் கைவிடவில்லை. இவை அனைத்தும் மனிதனின் கற்பனையே அன்றி அவற்றுல் உண்மை இல்லை. இவற்றை நம்புதல் தேவையற்ற செயல் என்பதை,

“பைத்தியக்காரியாமிட்டா ஒம்புள்ள ஏர்வாடிக்குக் கூட்டிட்டுப் போயி ஒதிப்பாத்து ஒரு தாயத்துக் கட்டி இழுத்துட்டு வா” என்று அவளின் அத்தா, அம்மாவிடம் சொல்லும் போதெல்லாம் கோபம் வந்து விழி பிதுக்கி முறைப்பாளே... தன் வீட்டில் வந்து ஒருநாள் மட்டும் வாழும் ஆடுகளுக்கு அவள் பெயர் குட்டிக் கூப்பிட்டுப் பார்க்கும் அழகு. அவைகளுக்கும் அகத்திக் கீரை ஊட்டிவிட்டு அவள் அன்பாக செய்கிற தடவங்கள். துனியாவில், மாமிசம் மறுத்த முதல் முஸ்லீம் பெண்ணல்லவா அவள். இந்த அல்லா ஏன் இப்படி அநியாயம் நெய்து விட்டான். அவளைக் கொஞ்ச நாள் வாழ விட்டிருக்கலாமே. பெருமூச்சில் ஆயிஷா பலம் குறைந்துப் போனாள்”⁶⁶.

தன் தோழி மீது கொண்ட அளவற்ற அன்பின் காரணமாக அவளுடைய இறப்பை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல் தவிக்கும் ஆயிஷா தன் தோழியின் சாயலில்

இருப்பதாக எண்ணி ஒரு ஆட்டுக்குட்டியை தன்னுடன் வளர்க்கிறாள். பெற்றோரின் விருப்பத்திற்கு மாறாய் இரவும் பகலும் அந்த ஆட்டுக்குட்டியுடனே பேசுவதும், சாப்பிடுவதும், உறங்குவதுமாக பைத்தியக்காரத்தனமாக நடந்து கொள்கிறாள். இதனால் பெரும் கோபத்திற்கு ஆளாகும் ஆயிஷாவின் தந்தை அவளக்கு பேய் பிடித்திருப்பதாவும், தர்காவிற்கு சென்று அவளை கட்டிவைத்து பேயோட்ட வேண்டும் என்று கூறுகிறார். ஆனால் ஆயிஷாவிற்கு பேய், பிசாசு போன்றவற்றால் எந்த பாதிப்பும் இல்லை. இருந்தபோதும் அவள் தந்தை கொண்டிருந்த மூடநம்பிக்கையின் விளைவால் இவ்வாறு தர்கா சென்று பேயோட்ட வேண்டும் என்ற நிலை ஏற்படுவதாக கூறுவதிலிருந்து முன்னேறிவிட்ட சமூகத்தில் இன்றும் கூட இந்தமாதிரியான பேயோட்டுதல், தர்காவிற்கு செல்லுதல் போன்ற பழக்கவழக்கங்கள் நடைமுறையில் உள்ளதை படைப்பாளர் இச்சிறுகதையில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

இசுலாமியச் சமூகத்துப் பெண்கள் என்றாலே நினைவுக்கு வருவது ‘பர்தா அணிதல்’ ஆகும். பழங்காலந்தொட்டே முகத்திரையிடுதல் மற்றும் பர்தா அணிதல் இசுலாமியப் பெண்களிடத்தில் நடைமுறையில் உள்ளது. பெண்ணின் உடம்பை வெளியே காண்பித்தல் என்பது சமூக மீறல்களுக்கும், பிரச்சனைகளுக்கும் உரிய ஒன்றாகக் கருதப்பட்டு வந்துள்ளமையாலும் பெண்கள் தங்களுடைய அழகை வெளிக்காட்டாமல் பாதுகாத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடனும் உருவாக்கப்பட்டதே பர்தா அணிதல் ஆகும். ஆனால் அதுவே இன்று பெண்களை ஒடுக்குகின்ற ஒரு வடிவமாக மாறியுள்ளது என்பதையும், மேலும் ஆணாதிக்கச் சமூகம் இசுலாம் அனுமதிக்காத பர்தா முறையைப் பெண்கள் மீது திணித்து நடைமுறைப்படுத்தி வருவதினையும், ‘நீஸா என்றொரு சிநேகிதி’ என்னும் சிறுகதையில் ஆசிரியர் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

“மண் உண்டியல்களை உடைத்தாள். சிதறிய நாணயங்களையும் ரூபாய்த் தாள்களையும் எடுத்து முந்தானையில் முடிந்து முக்காடு அணிந்தாள்”⁶⁸.

ஆயிஷா வீட்டை விட்டு வெளியே செல்லத் தயாராகி தான் சிறுகச் சிறுக சேமித்த பணத்தை மண் உண்டியலிருந்து எடுத்து முந்தாணையில் முடிந்தாள். பிறகு முக்காடு அணிந்து வெளியே புறப்பட்டால் என்று கூறுவதன் மூலம் இசுலாமியப் பெண்கள் முகத்திரை அணிதல் கட்டாயமாக்கப்பட்ட ஒன்று என்பது தெளிவாகிறது. மேலும் வீட்டை விட்டு பக்கத்து வீடுகளுக்குச் சென்றால் கூட முகத்திரை அணிதல் இசுலாமியப் பெண்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமையாக காலங்காலமாகப் பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது என்பதை படைப்பாளர் இச்சிறுகதையில் விளக்கியுள்ளார்.

‘உண்’ என்னும் அடிச்சொல்லிலிருந்து வந்தது உணவு ஆகும். உண்ணப் பயன்படுத்தும் அனைத்தையும் உணவு எனப் பொதுநிலையில் சுட்டுவர். நிலம், தொழில், பொருளாதாரம், சாதி, மதம், பருவநிலை போன்றவைகளுக்கேற்ப உணவு மாறுபடுகிறது. மனித குலம் தோன்றிய துவக்க கால சமூகம் முதல் நாகரிக காலத்திற்கு முன்பு வரை உலகில் உள்ள அனைத்து மனிதர்களும் பல்வேறு உணவுப் பொருள்களோடு இறைச்சியும் உண்டு வாழ்ந்தது தான் மனித குல வரலாறு. நாகரிகக் காலக் கட்டங்கள் பல பரிணாமங்களில் வளர்ச்சி அடைந்து பௌத்தம், சமணம், சைவம், வைணவம், கிருத்துவம், இசுலாமியம் போன்ற பல்வேறு சமயங்களை தோற்றுவித்தது. இச்சமயக் கொள்கைகளுக்குள் காணப்பட்ட பல்வேறு முரண்பாடுகள் காரணமாக குறிப்பிட்ட சமயத்தினர் இறைச்சி உண்பதும் சில சமயத்தினர் இறைச்சி உண்ணுவதை மறுத்தலுமாகிய கருத்து முரண்பாடுகளும் நிலவின. இதன் அடிப்படையில் இறைச்சியைத் தவிர்த்துக் காய்கள், கனிகள், கிழங்குகள், கீரைகள் போன்ற தாவரம் சார்ந்த உணவுப் பொருள்களை மனிதன் உண்பதால் மனிதனின் அறிவு நன்கு வளர்ச்சி அடைவதோடு உடல் ஆற்றல் மிக்கதாகவும் திகழ்கிறது. இது போன்ற காரணங்களால் உலகில் வாழும் மக்களுள் குறிப்பிட்ட மக்கள் இறைச்சி உண்ணாமல் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

ஆனால் இசுலாமிய சமயத்தினரின் முதன்மை உணவு இறைச்சியே என்றாலும் அவர்கள் இருவகையான (சைவம், அசைவம்) உணவுப் பொருட்களையும் தங்களது அன்றாட உணவில் பயன்படுத்துகின்றனர். மேலும்

அச்சமயத்தினரின் உணவு பழக்க வழக்கமுறை மற்றும் அவர்கள் பயன்படுத்தும் உணவு பொருள்கள் இன்றைய காலம் வரை எந்த வித மாறுதலுமின்றி பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றது என்பதனை செம்பருத்தி பூத்த வீடு என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பிலுள்ள “அற்ற நாளின் விசேஷம்” என்ற சிறுகதையில் ஆசிரியர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“அய்யர் வீடுன்னா பருப்பு... அப்துல்லா வீடுன்னா எலும்பு இதெல்லாம் எழுதி வச்சதுடா... மாத்த முடியுமா... நம்ம சேர்மன் சாப்பாடு விஷயத்துல்ல ஏகதாராளம். இவரு மகள் விசேஷத்துக்குப் போயிருக்கேன். பிரியாணிச்சோறு ரெண்டு கை தாம் போட்டாரு. எலையில் விழுந்த கறித்துண்டு ங்... கப்பா... ஒரு கிலோவுக்கு மேல தேறும். எவ்வளவு திங்க முடியும்... பாதிய வச்சுட்டேன்...”⁶⁸.

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் சில வரையறுக்கப்பட்ட உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள் பின்பற்றப் படுகின்றன. இத்தகைய உணவு பழக்க வழக்கங்கள் எத்தகைய மாறுதலுமின்றி காலம் காலமாக பின்பற்றப் படுகின்றன என்பதை படைப்பாளர் இச்சிறுகதையின் மூலம் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார். மேலும் அச்சிறுகதையில்,

“உயர்ரக கள்ளிக்கோட்டை அல்வா முந்திரி பதிந்து வந்து பரிமாறப்பட்டது. தொடர்ந்து மேகக் கூட்டமாய் இலையில் வெண்சோறு ஆவி பறக்கப் பறக்க.... படுவேகத்தில் முருங்கை சாம்பார்... கூட்டுப் பொறியல் அப்பளம்...”⁶⁹.

இசுலாமிய சமயத்தினர் இருவகையான (சைவம்,அசைவம்) உணவு வகைகளை தங்களது அன்றாட வாழ்வில் உட்கொண்டு வருவதை படைப்பாளர் தக்க சான்றுடன் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

ஓர் ஆணும், பெண்ணும் இணைந்து வாழும் வாழ்க்கையின் ஆரம்பமே அவர்களின் திருமணம் தான். திருமணங்கள் எவ்வாறு நிகழவேண்டும் என்பதை

திருக்குர்ஆன் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகிறது. திருமணப் பழக்கவழக்கங்களும், சடங்கு சம்பிரதாய முறைகளும் சமயங்களுக்கு ஏற்ப மாறுபடுகின்றன. உதாரணமாக வேதகாலத் திருமணச் சடங்குகளில் கன்னிகாதானம் என்ற சடங்கு அக்காலம் தொட்டு இக்காலம் வரை பின்பற்றப்படுகிறது. இந்து சமயத் திருமணப் பழக்கவழக்கங்களில் ஒன்றாக ‘பரியம்’ அல்லது ‘பரிசம்’ என்ற முறை, ஒரு பெண் திருமண வயதைக் கடந்த பிறகும் திருமணம் ஆகாமல் இருக்கும் சூழலில் ஒரு வாழை மரத்தைக் கணவனாக எண்ணி அம்மரத்திற்கு தாலி கட்டுதல் போன்ற பல்வேறு சம்பிரதாயங்கள் உள்ளன. இதே போல் திருமணம் முடிவான பிறகு மாப்பிள்ளை வீட்டிலும் பெண் வீட்டிலும் சில சடங்குகள் மேற்கொள்ளப் படுகின்றன. இச்சடங்குகளும் சமயத்திற்கு சமயம் வேறுபடுகின்றது. குறிப்பாக இந்து சமயத்தில் நிச்சயதார்த்தம் முதல் திருமணம் வரை பரிசம் போடுதல், மாப்பிள்ளை அழைப்பு, மாமன் விருந்து, மறுவீடு செல்லல், மணமக்களுக்கு ஆரத்தி எடுத்தல் என்பன போன்ற பல சடங்குகள் செய்யப்படுகின்றன. இதே போல் இசுலாம் சமயத்திலும் ஒரு சில பழக்கவழக்கங்கள் உள்ளன. நலுங்கு வைத்தல், பாத்திஹா ஒதுதல், திருமண நிகழ்வின் போது பைத் கானம் பாடல், மாப்பிள்ளை ஊர்வலம் போன்ற பழக்கவழக்கங்கள் இன்றளவும் இசுலாமியர்களால் பின்பற்றப்படுகின்றன என்பதை ‘செம்பருத்தி பூத்த வீடு’ என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பிலுள்ள ‘அற்ற நாளின் விசேஷம்’ என்ற சிறுகதையில் படைப்பாளர் தக்க சான்றுடன் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

“பைத் கோஷ்டி உச்சஸ்தாயியில் இசைத்த வண்ணம் மாப்பிள்ளை ஊர்வலம் வந்து கொண்டிருந்தது. உயரமான வெள்ளை நிற மாப்பிள்ளை வெளிர்நீலக் கோட்டு சூட்டில் தங்க ஃபிரேம் கண்ணாடியணிந்து பெரிய மாலையும் கையில் பூச்செண்டுமாய் நடந்து வந்தார். நிறையப்பேர் அவரைப் பின் தொடர்ந்தனர். காலையில் அழைக்க வீட்டுக்கு வந்த பையன் மாப்பிள்ளையின் கரம்பிடித்து அதே பழைய சிரிப்புடன் நடந்து வந்தான். காதர் மன்ஜில் ஆங்கில எழுத்துக்கள் முகப்பில் மின்ன, எஸ்.கே.கே.வீடு பிரும்மாண்டமாய் எழுந்து நின்றது.

பைத் கானம் ஓய்ந்து அமைதி நிலவ மாப்பிள்ளை வாசலில் அட்டென்ஷனில் நின்றார்.

ஜரிகைப் பாவாடை கட்டி மேனியெல்லாம் தகதகக்கிற பத்து வயது மதிக்கத்தக்க சிறு பெண்ணொருத்தி கைகளில் வெள்ளித் தட்டுடன் வந்து மாப்பிள்ளை தலையை சுற்றி எடுத்தாள்.

“சொலேர்...”

வெள்ளித்தட்டில் இரண்டு தங்க நாணயங்கள் உருண்டு சிவப்பு நீரில் கவிழ்ந்தன”⁷⁰.

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் பைத் கானம் ஓய்ந்து அமைதி நிலவ மாப்பிள்ளைக்கு உறவுக்கார பெண்ணொருத்தி வெற்றிலைத் தட்டுடன் மாப்பிள்ளையை வரவேற்கும் விதமாக ஆரத்தி எடுக்கிறாள் என்று கூறுவதன் மூலம் ஆரத்தி எடுத்தல் இசுலாமியத் திருமணச் சடங்குகளில் ஒன்றாக பின்பற்றப்படுவதை அறிய முடிகிறது. மேலும் திருமண நிகழ்வின் போது பைத் கானம் எனப்படும் இந்நிசை நிகழ்ச்சி மொகலாயர் காலந்தொட்டு இன்றுவரை இசுலாமியர்களால் பின்பற்றப் படுகிறது என்பதையும் படைப்பாளர் இச்சிறுகதையின் மூலம் விளக்கியுள்ளார்.

மனித வாழ்க்கையின் முடிவில் நிகழ்த்தப் பெறும் சடங்குகள் இறப்புச் சடங்குகள் ஆகும். எந்த ஒரு நிகழ்விற்கும் தொடக்கம் என்று ஒன்றிருந்தால் முடிவு என்ற ஒன்று உண்டு. இவ்வகையே மனித உயிர்களின் முடிவு நிலை வழக்கங்களைப் பிரதிபலிப்பது இறப்புச்சடங்குகள் ஆகும். ஒருவருடைய மரணத்தின் போது செய்யப்படுகின்ற சடங்குகள் அவரிடம், அவரது உறவினரும், நண்பர்களும் கொண்டுள்ள மதிப்பையும், அன்பையும், அவர்களது சமயப்பற்றையும் புலப்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளது. மனிதனாகப் பிறந்தவனுக்கு பிறப்பு எப்படி மாறாதோ அது போலவே இறப்பும் மாறாது என்பதையும், இறப்பிற்கு பின் நடக்கும் சடங்கு முறைகளையும் படைப்பாளர் ‘அற்ற நாளின் விசேஷம்’ என்ற சிறுகதையில் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

“வீடு வந்து சேர்ந்தபோது வியர்த்து வழிந்த உடம்பெல்லாம் நசுநசு என்றாகி விட்டது. வீட்டு வாசலில் தொப்பிகளணிந்த அநேகம் பேர் பல்லிடுக்கில் சிக்கிய இறைச்சித்துகளை குச்சியால் நோண்டி எடுப்பதில் மும்முரம் காட்டிக் கொண்டிருந்தனர். ஹஜ்ரத் ஹசனப்பா பெரிய ஏப்பம் ஒன்றை விட்டவாறு வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார்”⁷¹.

ஒவ்வொரு சமயத்திலும் இறந்த மனிதனை ஒவ்வொரு முறையில் தகனம் செய்வர். இசுலாம் சமயத்தில் இறந்தவரின் உடலை அடக்கம் செய்வதற்கு சில நம்பிக்கை சார்ந்த சடங்குகளைச் செய்கின்றனர். இத்தகைய சடங்குகளில் ஒன்றாக இறந்தவரின் வீட்டிற்கு வரக்கூடிய சொந்த பந்தங்கள் அனைவருக்கும் இறந்தவரின் பெயரில் பாத்திஹா ஒதி உணவு அழிப்பதனை கூறுவதன் மூலம் இசுலாமிய பழக்கம் குறித்த செய்தியினை படைப்பாளர் இச்சிறுகதையின் மூலம் பதிவு செய்துள்ளார்.

விதவைப் பெண்களின் பிரச்சனைகளை அவர்கள் மட்டுமே புரிந்து கொள்ள முடியும். ஏனென்றால் சமூக, அரசியல், சமயப் பண்பாட்டு தளங்களில் அவர்கள் சந்திக்கிற ஒடுக்குமுறைகள் ஒவ்வொன்றும் தனித்துவம் வாய்ந்தவை. விதவைப் பெண்களின் காயப்பட்ட உணர்வுகளை மதிக்காமல் பண்பாடு என்னும் பெயரில் அவர்களின் வாழ்க்கைச் சிதைக்கபடுவதை ‘அற்ற நாளின் விசேஷம்’ என்ற சிறுகதையில் படைப்பாளர் தக்க சான்றுடன் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

“இனி அம்மா கருகமணியை கழற்றிவிட்டு வெள்ளைச் சேலை உடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். நாற்பது நாட்கள் வீட்டுக்குள் அடைந்து வெளி மாந்தரைப் பார்க்காமல்...”⁷².

இசுலாமியப் பெண்கள் கணவனை இழந்தவுடன் கருகமணி என்னும் தாலியைக் கழற்றிவிட்டு வெள்ளைச் சேலை உடுத்த வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர். சமகாலச் சூழலில் இசுலாமியப் பெண்களிடம் வெள்ளைச் சேலை உடுத்துவது மறைந்து போயினும் சில கிராமங்களில் இன்னும் இவ்வழக்கத்தைக் கடைப்பிடித்து வருகின்றனர். அதோடு மட்டுமின்றி

விதவையான பெண்கள் நாற்பது நாட்கள் வீட்டைவிட்டு வெளியேறவும் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. இசுலாமிய மறைநூல் விதவைகளைக் கண்ணியமான முறையில் நடத்தவே விரும்புகிறது. தேவையற்ற சடங்குகளையும், பழக்க வழக்கங்களையும் அது கடுமையாகச் சாடுகிறது. ஆணாதிக்கச் சமூகம் விதவைப் பெண்களின் வெளியைக் கட்டுப்படுத்தவே மார்க்கம் அனுமதிக்காத நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றி அவர்களின் வாழ்க்கையைச் சிதைக்கின்றது என்பதை இச்சிறுகதையின் மூலம் படைப்பாளர் விளக்கியுள்ளார்.

மனித வாழ்வில் திருமணம் என்பது ஓர் ஆணுக்கும் ஒரு பெண்ணுக்கும் இடையிலுள்ள ஒரு புனிதமான சமூக ஒப்பந்தம். ஒவ்வொரு சமயமும் திருமணம் மிக அவசியம் என்றக் கருத்தினை வலியுறுத்துகின்றன. இசுலாம் சமயத்திலும் திருமணம் கட்டாயமாக்கப்பட்டுள்ளது. துறவு வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு இசுலாம் அனுமதிப்பதில்லை. ஒவ்வொரு ஆணும், பெண்ணும் திருமணம் என்னும் உறவுக்குள் பிணைக்கப்படும் போது மட்டுமே ஒரு நல்ல ஆரோக்கியமான சமூகம் வளர்ச்சியடையும் என்பதை அனைத்து சமயங்களும் வலியுறுத்துகின்றன. ஒவ்வொரு சமயத்திற்கும் என சில பழக்கவழக்கங்கள் உண்டு. திருமணம் என்னும் புனிதமான காரியத்தில் நடைபெறும் சடங்கு, சம்பிரதாயங்களும் சமயத்திற்கு சமயம் வேறுபடுகின்றன. இந்து சமயத்தில் திருமணம் இருவீட்டாரின் முன்னிலையில் பொதுவாக கோவில்களில் மந்திரங்கள் முழங்க, மணப்பெண் அம்மி மிதித்து அருந்ததி பார்த்து மணவரையில் கணவனின் கையால் தாலி கட்டிக் கொள்கிறாள். இதே கிறித்துவ சமயத்தில் மோதிரம் மாற்றி திருமணம் செய்து கொள்வார். இதே போல் இசுலாம் சமயத்திலும் திருமணம் உறவினர்கள் கூடி மணப்பெண், மணமகன் ஒப்புதல் பெற்று அனைவரின் முன்னிலையிலும் மணப்பெண்ணிற்கு கருகமணி அணிவித்து, இசை முழக்கத்தோடும், விருந்து உபசரிப்போடும் நடைபெறும். மேலும் மணமான பெண்ணின் அடையாளம் அவள் இந்துவாகவோ, கிறித்துவளாகவோ இருந்தால் தாலியாகவும், இசுலாம் பெண்ணாக இருந்தால் கருகமணியாகவும் உள்ளது. இந்த அடையாளம் ஒவ்வொரு பெண்ணிற்கும் பெருமை சேர்ப்பதாகவும், சமூகத்தில் அந்தஸ்து

உடையவளாகவும் காட்டும் உன்னத அணிகலனாகும் என்பதை ‘பரக்கத் நிஷா’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் விளக்கியுள்ளார்.

“திடீரென பாட்டி பரகத் நீஸாவையும், அஜீஸையும் மாறி மாறி கவனித்து என் வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தாள். ரெண்டு பேருக்கும் இன்னும் கல்யாணம் ஆகலியா என்று கேட்கப் போகிறாள். ஆகி விட்டது என்று நான் நாக்குமுறுவேன். பரகத் நீஸாவும் – அஜீசும் என்னை வியப்புடன் பார்ப்பார்கள். கல்யாணம் ஆயிருச்சுன்னா தாலி எங்கேடா என்பாள் பாட்டி. நான் உரத்தகுரலில் இருவரும் முஸ்லீம் என்பேன். ஒரு கருகமணி தாயத்து கூடவா கழுத்துல போடக் கூடாது என்று திருப்பிக் கேட்கப் போகிறாள் பாட்டி”⁷³.

பரக்கத் நீஸாவையும், அஜீஸையும் மாறி மாறி பார்த்துவிட்டு அவர்கள் தம்பதிகள் என்பதை யூகித்தறிந்த சலீமின் பாட்டி அவனிடம் அவர்களைப் பற்றி கேட்பாள் என்றறிந்த சலீம் பாட்டியை சமாளிக்க வேண்டும் என்பதற்காக அவள் கேட்கப்போகும் கேள்விகளுக்கான விடைகளை தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். இவர்கள் இருவரும் திருமணமாணவர்கள் தானே அப்படியானால் தாலி எங்கே என்று கேட்பாள். அதற்கு இவர்கள் இருவரும் இசுலாமியர் என்று கூறலாம். இசுலாமியர்களாக இருந்தால் கருகமணி, தாயித்து கூடவா போடவில்லையே என்று குதர்க்கமாக கேட்டால் என்ன செய்வது என்பதனை கூறுவதன் மூலம் திருமணம் ஆன பெண்களின் அடையாளம் கருகமணி, தாலி போன்றவை என்பதை இச்சிறுகதையின் மூலம் படைப்பாளர் பதிவு செய்துள்ளார்.

இசுலாமியர்களின் வழிபாட்டு முறைகளில் ஒன்றான தர்ஹா வழிபாடு மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது இசுலாத்தைப் பரப்புவதற்காக வந்த இறைநேசர்களின் அற்பதச் செயல்களைக் கண்டவர்களும் அதனைக் கேட்டவர்களும் அச்சமய இறைநேசர்களின் மறைவுக்குப் பின் அவர்களைச் சிறப்பிக்கும் நோக்கத்துடன் இறைநேசர்களின் அடக்கஸ்தலத்தின் மீது பச்சை துணியைப் போர்த்தி வழிபடத் தொடங்கினர். மேலும் அந்த இறைநேசர்களை நினைவு கூறும் பொருட்டு ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒரு குறிப்பிட்ட தேதியில் கந்தூரி விழா நடத்தி

அவர்களின் பெருமை இம்மண்ணுலகில் நிலைபெற வழிபாடு செய்வர். இந்த சந்தனக்கூடு, கந்தூரி விழாக்கள் இன்றளவும் இசுலாமிய மக்களால் மிகுந்த ஈடுபாட்டின் கொண்டாடப்படுவதை படைப்பாளர் ‘குடமுருட்டி ஆற்றின் கரையில்’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“ஆண்டகையின் புனித நிழல் படிந்த ஆலமரம் நூற்றாண்டுகள் கடந்து நிற்கிறது. அவர் நினைவைப் போற்றும் கந்தூரி விழா ஒவ்வொரு ஆண்டும் போல நாளையும் நடக்கவுள்ளது. இருபது தெருக்களின் பெண்கள் மரத்தடியில் கூடி ஜியாரத் செய்யத் தொடங்கினார். இந்த நிமிஷத்திலிருந்தே விழா துவங்கி விட்டதாக அர்த்தம். இரவு எட்டு மணிக்கு மேல் நிச்சலனமாகி விடுகிற தெருக்கள் இன்று பத்து மணிக்கு மேல் களை கட்டிவிடும். சாலையெல்லாம் முளைத்த கடைகள், வித விதமான பர்தாக்களுக்குள் வெண்ணிறப் பெண் முகங்கள் வர்ண விளக்குகளின் ஜோடனையில் திருப்பூந்துருத்தி ஜொலிக்கிறது. அந்த ஒற்றை இரவின் மீது மின்சார ஆதிக்கம் வலிமையாய்ப் படர்கிறது. உயர்ந்த ரக அத்தர் வாசனையில் துர்நாற்றம் ஒய்வு பெறுகிறது. ஊது வத்திகளின் புகைமண்டலம் வெளியைத் தழுவிப் புரண்டது”⁷⁴.

இரவு எட்டு மணிக்கு மேல் நிச்சலனமாகி விடுகிற திருப்பூந்துருத்தி கிராமத்தின் தெருக்கள் இன்று பத்து மணிக்கு மேல் களை கட்டிவிடும். எங்கு பார்த்தாலும் வண்ண விளக்குகளுடன் கூடிய கடைகளும், பர்தா அணிந்த இளம்பெண்கள் கூட்டமும், குழந்தைகள் முதல் முதியவர் வரை அனைவரும் திரண்டு கொண்டாடும் திருவிழாவாக கந்தூரி விழாவானது நடைபெறுகிறது என்று கூறுவதன் மூலம் இசுலாமியர்களின் வழிபாடு முறை பற்றி தெளிவான விளக்கத்தை படைப்பாளர் இக்கிறுகதையின் மூலம் விளக்கியுள்ளார்.

இயற்கையின் பாதிப்புக்கு உட்பட்ட நிலையில் தான் மனிதனிடத்தில் கடவுட் கோட்பாடுகளும் வழிபாட்டு முறைகளும் தோன்றின. ஒரு சமூக அமைப்பின் மரபினைக் கண்டு கொள்வதற்கு அச்சமூகத்தின் நம்பிக்கைகள் தான்

துணைபுரிகின்றன. இந்த நம்பிக்கைகள் சமூகத்தின் தேவை கருதியும் குறிக்கோளினை மையப்படுத்தியும் காலம் கடந்து வளர்ந்து வருகின்றன. அறிவியல் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு அனைத்து துறைகளிலும் வளர்ச்சி பெற்றுவிட்ட இந்த நவீன உலகிலும் இத்தகைய நம்பிக்கைகள் இன்றளவும் மக்களால் கடைபிடிக்கப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு சமயமும் பலதரப்பட்ட பழக்கவழக்கங்களும், நம்பிக்கைகளும் கொண்ட ஒரு சமூக அமைப்பாகும். குறிப்பிட்ட சமயத்தைச் சார்ந்த மக்கள் அச்சமயம் போதிக்கும் நெறிமுறைகளையும், பழக்கவழக்கங்களையும் பின்பற்றி வாழ்ந்து வருகின்றனர். பிற சமயங்கள் போலவே இசுலாம் சமயமும் பல்வேறு நம்பிக்கைகள் கொண்டதாக அறியப்படுகிறது. குறிப்பாக இறைவேதங்கள் ஒதி பிரார்த்தனை செய்யும் பாத்திஹா, தர்கா சென்று வழிபடுதல், இறைவேதங்கள் ஒதி நேர்ச்சை வழங்குதல் போன்ற பல்வேறு நம்பிக்கைகளும், பழக்கவழக்கங்களும் இசுலாமியர்களிடத்தே இன்றளவும் கடைபிடிக்கப்பட்டு வருவதினை படைப்பாளர் ‘வெள்ளைச் சேவல்’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் பதிவு செய்துள்ளார்.

“சேவல் கிடைத்த சந்தோசத்தில் பெரிசுகள் முகம் மலர்ந்தன. உடனே ஒவ்வொரு சேவலின் வாயிலும் தண்ணீர் ஊற்றி ‘பிஸ்மில்லா’ என்று சொல்லி ஒதியவாறு நான்கையும் அறுத்து கீழே போட்டார்கள்”⁷⁵.

எந்தவொரு நல்ல காரியமாக இருந்தாலும் இறைவனை வழிபட்ட பிறகு செய்ய வேண்டும் என்ற இறைநம்பிக்கை பொதுவாக எல்லா சமயத்தாரிடமும் உண்டு. குறிப்பாக ஏதேனும் வாகனம் வாங்கினாலோ, புதிதாக வீடு கட்டினாலோ, திருமணம், குழந்தைக்கு பெயர் சூட்டு விழா போன்ற சப நிகழ்ச்சியாக இருந்தாலோ முதலில் இறைவனைத் தொழுகும் பழக்கம் எல்லோரிடமும் உள்ளது. இச்சிறுகதையில் திருமண நிகழ்வை முன்னிறுத்தி வெள்ளைச் சேவல் பாத்திஹா ஒதி இறைவனுக்கு நேர்ச்சை வழங்குதல் என்ற பழக்கவழக்கம் இன்றளவும் மக்களால் பின்பற்றப் பட்டு வருகிறது என்பதையும், இவ்வாறு செய்வதினால் நடக்கவிருக்கம் சபகாரியமானது எவ்வித இடையூறுமின்றி இனிதே நடக்கும் என்பதும் இம்மக்களின் நம்பிக்கை என்பதையும், மேலும் பிஸ்மில்லாஹ்

என்று கூறிய பின் வெள்ளைச் சேவலை அறுத்தனர் என்று கூறுவதன் மூலம் இசுலாமிய மக்களின் பழக்கவழக்கங்களில் ஒன்றான கலால் (திருமறை ஒதி அறுக்கப்பட்ட இறைச்சி) எனப்படும் உணவு பழக்கவழக்க முறை குறித்து படைப்பாளர் இச்சிறுகதையில் விளக்கியுள்ளார்.

இசுலாம் சமயம் பல நம்பிக்கைகளை உடையதாகும். அத்தகு நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் வாழ்வை அமைத்தால் இறுதியில் நாம் செல்லும் இடம் சொர்க்கமாகும். ஒரு மனிதன் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை பல்வேறு விதமான நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், கொள்ளை கோட்பாடுகளோடு பின்னிப்பிணைந்து தன் வாழ்வை வாழ்கிறான். இத்தகைய வாழ்க்கையே அர்த்தமுள்ள வாழ்க்கையாகும். இவ்வுலக வாழ்வில் நிலைபெற பல்வேறுவிதமான சடங்கு, சம்பிரதாயங்களைப் பின்பற்றும் மனிதன், இவ்வுலக வாழ்வை விட்டு பிரிந்த பிறகும் நிலையான வாழ்வைப் பெற அதற்கான காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். இசுலாமியர்களின் மிக முக்கியமான நம்பிக்கைகளில் ஒன்று ‘மறுமை’. அதாவது இறந்த பிறகு சொர்க்கம் - நரகம் பற்றிய நம்பிக்கையாகும். இசுலாமியனாய் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் மறுமை நாளின் மீது நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். மறுமையில் சொர்க்க வாசியாக வேண்டும் என்பதற்காக, எவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்ற இறைவேதமான திருக்குர் ஆன் காட்டும் நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றி வாழ கடமைப்பட்டவர்கள். மேலும் ஒரு மனிதன் பிறப்பு முதல் அவன் இறந்த பிறகும் பல்வேறு விதமான சடங்குகள் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் செய்யப்படுகின்றன. இவற்றுல் இறந்த பிறகு செய்யப்படும் சடங்கு சம்பிரதாயங்களை விளக்குவதாக படைப்பாளர் ‘இயல்பு’ என்னும் சிறுகதையை படைத்துள்ளார்.

“அத்தா பெயரால் மூன்று யாசீன் ஒதி ஜியாரத் செய்ய வேண்டும் தான். ஏனோ சலிப்பாமிருந்தது அவனுக்கு. குழந்தைகள் கனவில் தாத்தாவுடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இன்னும் எழவில்லை. முந்தை இரவில் அவர்கள் அந்த நினைவுகளுடன் உறங்கச் சென்றார்கள். அத்தாவுக்கு மிகவும் பிடித்தமான கறிமீன்

ஆனத்துடன் சாப்பாடு கேரியரில் காத்திருந்தது. அதை எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறினான். பசித்த மானுடம் கண்ணில் படுமா என்று பார்த்துக்கொண்டே நடந்தான்”⁷⁶.

இறந்தவரை அடக்கம் செய்த பின்பு அவர்களுக்காக இறைவனிடம் வேண்டும் பொருட்டுச் சில சடங்குகளைச் செய்கின்றனர். திருமறையை ஒதிய பின்பு இறந்தவர் நினைவாக அரிசி, ரொட்டி, பணம் முதலியவற்றை ஏழைகளுக்கு தர்மம் செய்கின்றனர். இறந்தவர் பெயரில் பத்தாம் நாள், இருபதாம் நாள், முப்பதாம் நாள், நாற்பதாம் நாள், மூன்று மாதம், ஆறுமாதம், ஒருவருடம் என்று பிரித்துத் (பாத்திஹா) திருமறை ஒதி தர்மம் செய்வது போன்ற சடங்குமுறைகளையும் இசுலாமியர்கள் பின்பற்றுகின்றனர் என்பதையும், தன் தந்தையை நினைவு கூறும் வகையில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒரு குறிப்பிட்ட தேதியில் அவருக்குப் பிடித்தமான உணவைச் சமைத்து அதை ஏழை ஒருவருக்கு தானமாக தருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்த கதைமாந்தர் தன் மனைவி சமைத்துக் கொடுத்த உணவுப் பண்டத்தை எடுத்துக் கொண்டு புறப்படுகிறார் என்று கூறுவதன் மூலம் மேற்கூறிய கருத்தை தெளிவாகப் படைப்பாளர் இச்சிறுகதையின் மூலம் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இசுலாத்தில் வட்டி வாங்குதல் மிகப் பெரிய குற்றமாகக் கருதப்படுகிறது. இசுலாம் மார்க்கம் ஒவ்வொரு நெறியையும் வரிசைப்படுத்தும் போது பொருள் நெறியில் ஒருவர் நேர்மையான வழியில் பொருளை ஈட்டுவதையே விரும்புகின்றது. தொழில் ரீதியாக பொருள் ஈட்டும் போது கடன் வாங்கலாம், கொடுக்கலாம். ஆனால் வட்டி கூடாது. இதனை,

“வட்டி அடியோடு தடைவிதிக்கப்பட்டது”⁷⁷.

இறைவேதத்தில் தடைவிதிக்கப்பட்ட ஒன்று வட்டி ஆகும். இறைவன் தன்னுடைய வேதத்தில் வட்டி வாங்குபவர்களைத் தவிர வேறு யாருடனும் நேரடியாகப் போர்ப் பிரகடனம் செய்யவில்லை. வட்டி எவ்வளவு பெரிய கொடிய குற்றம் என்பதற்கு இதுவே போதுமான சான்றாகும். இதுபோன்ற கட்டுப்பாடுகளை அறிந்தவர், பள்ளிவாசலுக்கு தொழுகை நடத்தக் கூடியவர், சிறு பிள்ளைகளுக்கு

திருக்குர்ஆன் கற்றுக்குடுக்கக் கூடிய ஒருவர் வட்டிக் கடை வைத்துக் கொடுப்பது பற்றிய செய்தியினை படைப்பாளர் ‘இயல்பு’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“வெள்ளிக்கிழமை ஜீம்மா தொழுகையில் நீட்டி முழுங்குவாறு. இஸ்லாம் சொல்கிறது... இஸ்லாம் சொல்கிறதுன்னு... ஆனா அது சொல்லுற ஒண்ணக் கூட இவரு செஞ்சது இல்லை. தம்பிக்கு – வடநாட்டுல வட்டிக்கட வச்சக் குடுத்திருக்காரு. வட்டி வாங்கறது பாவம்னு இங்க பிரசங்கம் – பண்பாடு”⁷⁸.

இறைவனால் அருளப்பட்ட இறைவேதத்தினை போதிக்கும் அருட்பணியை செய்பவர்கள் ‘அஜரத்’ ஆவர். இவர்களுக்கென்று சமூகத்தில் ஒரு தனிப்பட்ட மரியாதை உண்டு. இவர்கள் பள்ளிவாசலில் தொழுகை நடத்துவதும், சிறுபிள்ளைகளுக்கு இறைவேதமான திருக்குர்ஆனை கற்றுக் கொடுப்பதுமாகிய அருட்பணிகளைச் செய்பவர்கள். மேலும் பிறருக்கு முன் உதாரணமாகவும் போற்றப்படுபவர்கள். இத்தகைய பணியிலிருக்கும் பேஷ் இமாம் தன் சொந்த தம்பிக்கு வடநாட்டில் வட்டிக்கடை வைத்துக் கொடுத்திருப்பதாக கூறுவதன் மூலம் வட்டி வாங்குதல் பாவச்செயல் என்ற மேலான கருத்தை படைப்பாளர் இச்சிறுகதையின் மூலம் பதிவு செய்துள்ளார்.

இசுலாமிய வழிபாட்டு முறைகள் பிற சமயங்களோடு ஒப்பிடுகையில் வேறுபட்டதாய் இருந்தாலும் இசுலாமியர்களின் இறைநம்பிக்கையும் இசுலாமியர்கள் பின்பற்றும் வழிபாட்டு சடங்குமுறைகளும் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவை. இசுலாம் இறைவன் ஒருவனே, அவனே இவ்வுலகை இயக்கும் ஆத்மசக்தி என்ற கொள்கையை போதிக்கிறது. மேலும் இறைவன் என்பவன் உருவமற்றவன். அவனால் படைக்கப்பட்ட அனைத்தும் அந்த இறைவனின் கட்டளையினாலே இயங்குகின்றன. அணுவிலும் அணுவைப் படைத்து அந்த அணுவிற்கும் உயிர்கொடுத்த ஏக இறைவன் எந்தவொரு உருவமும், வடிவமும் இல்லாமல் இப்பூவுலகிற்கும் ஏனைய உலகங்களுக்கும் ஒளியூட்டி, அவற்றை இயங்கச்

செய்கின்ற ஒளியாகத் திகழ்கிறான் என்ற இசுலாமிய நம்பிக்கையை எடுத்துக்காட்டும் விதமாக படைப்பாளர் ‘உருவம்’ என்னும் சிறுகதையைப் படைத்துள்ளார்.

“எங்கள் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து போய்க்கொண்டிருந்த மௌலானா மௌலவி ஷையது ஷபியுதீன் அஹமது உருவப்படங்கள் உள்ள வீடுகளுக்கு ‘மலக்குமார்கள்’ வருவதில்லை என்று எச்சரித்துக் கொண்டிருந்தார். இதற்குப் பயந்து எங்கள் கல்யாண .:போட்டோவைக் கூடக் கழற்றிக் கடாசி விட்டோம். வீட்டுக்குத் தேவையான பொருட்கள் வாங்கும்போது தவறியும் அவற்றில் உருவங்கள் பொறித்தோ படங்கள் ஒட்டப்பட்டோ இல்லாதவாறு பார்த்து வாங்கக் கற்றுக் கொண்டோம். ஏற்கனவே உள்ள படங்களின்மேல் வெள்ளைத்தாள்கள் கத்தரித்து ஒட்டப்பட்டுள்ளன. ‘இங்கே பார்த்தீங்களா, என் புக்ஸ்ல எத்தன உருவப்படங்கள்... மௌலவி இதும் கூடாதுன்னு சொல்வாரா?’ நாசர் கேட்டான். நியாயமாக்கத்தான் இருந்தது. அவசர அவசியத்துக்கு. அலுவலக உபயோகங்களுக்கு பாஸ்போர்ட் சைஸ் புகைப்படங்கள் எடுக்க வேண்டியிருந்தது”⁷⁹.

இசுலாமியர்கள் இறைவன் ஒருவனே என்ற இறைநம்பிக்கை கொண்டவர்கள். இறைவனுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவம் இல்லை எனவும் அவன் ஒளியின் வடிவாய் இருந்து இவ்வுலகைக் காப்பான் எனவும் நம்புவதனால் இசுலாமியர்கள் எந்தவொரு உருவத்தையும் வணங்குவதில்லை. மேலும் இறைவனுக்கு நிகர் வேறோன்றும் இல்லை என்பதால் அவர்கள் எந்தவொரு உருவத்தையும் தங்கள் இறை இல்லமான பள்ளிவாசலிலோ, தங்களின் கடைகளிலோ, வீடுகளிலோ வைத்திருப்பதில்லை. இசுலாமியர்கள் தங்கள் புகைப்படங்களைக் கூட சுவற்றில் மாற்றாதல் இறைநம்பிக்கைக்கு முரணானது என்பதால் அத்தகு பழக்கத்தையும் தவிர்த்து வந்துள்ளனர் என்பதையும் படைப்பாளர் இச்சிறுகதையின் மூலம் விளக்கியுள்ளார்.

மூடநம்பிக்கை

கடவுள் நம்பிக்கை ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் தேவையான ஒன்றாகும். அதே சமயம் அறிவை முடமாக்கும் மூடநம்பிக்கைகளை மனிதர் பின்பற்றக் கூடாது.

“மூடநம்பிக்கையே தன் கொடுமை நிறைந்த சக்தியால் மக்கள் வாழ்வையும், மக்களையும் அழித்தது”⁸⁰ என்பர் இராபர்ட்.ஜி.இங்கர்சால்.

ஒரு மனிதன் தான் எடுத்துக் கொண்ட இலட்சியத்தை அடைய வேண்டுமெனில் பல இன்னல்களையும் இடையூறுகளையும் சந்திக்க நேரிடும். எத்தகைய இடையூறுகள், சோதனைகள் வந்தாலும் தன் இலக்கை மட்டுமே அடைய மனஉறுதியும், தன் கொண்ட கொள்கையில் பற்றும் இருக்கவேண்டும் என்பதை ‘சைத்தான் மீது எறிந்த கல்’ என்ற இச்சிறுகதையின் மூலம் உலகிற்கு எடுத்தியம்புகிறார் படைப்பாளர்.

“தொழுகைக்கு கிளம்பிய முஸ்தபாவுக்கு திடீரென ஒரு சந்தேகம். தயங்கி வாசலில் நின்று மீண்டும் வரவேற்பறைக்குள் வந்தார்.

“அஹுது பில்லாஹி” க்கு அஞ்சி வாசலுக்கு ஒடிவந்த சைத்தான் கொல்லைப் பக்கம் போய் முருங்கை மரத்தின் மேல் ஒண்டி நின்று சளைக்காமல் முஸ்தபாவின் ஈமானைக் குலைக்கிற உத்திகளை கையாளத் தொடங்கினான்”⁸¹.

ஹஜ் பயணத்திற்கு தயாராகிக் கொண்டிருக்கும் பொருட்டு அதற்கு தேவையான பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் சரிபார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது சைத்தான் கதைமாந்தரின் எண்ணத்தை மாற்ற பல இடையூறுகளை நிகழ்த்துவதையும், அத்தகைய இடையூறுகளினின்றும் மீண்டு தன் பயணத்தை தொடரும் கதைமாந்தரின் மன உறுதியை தெளிவாகவும், கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்கும் பிம்பம் போல் உண்மை நிகழ்வாகவும் நம் கண்முண் நிகழ்வது போல் படைப்பாளர் விளக்கியுள்ளார்.

நம்பிக்கைகள் பண்பாட்டின் முக்கியக்கூறுகளாக அமைகின்றன. பொதுவாக மனிதன் நம்பிக்கைகளால் தனது வாழ்வினை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். மனிதனின் நம்பிக்கையானது பல்வேறு கோணங்களில் உணரப்படுகின்றது. மனிதனின் வெவ்வேறு செயல்களில் அறிந்தோ அறியாமலோ நம்பிக்கைகள் வெளிப்படுகின்றன. இறைவனைத் தொழுவதில் இறை நம்பிக்கையாகவும், குறிப்பிட்ட சமயத்தைப் பின்பற்றுவதில் சமயநம்பிக்கையாகவும், வழிபாடு, சடங்கு சம்பிரதாயங்களை காலம் காலமாக பின்பற்றுவதில் முன்னோர்களின் மீதுள்ள நம்பிக்கையாகவும், தீய சக்திகள் பற்றிய பயத்தை வெளிப்படுத்துவதில் மூடநம்பிக்கையாகவும் என, நம்பிக்கையானது பலதரப்பட்ட பரிமாணங்களில் மனிதனால் அவனின் செயல்பாடுகள் மூலம் வெளிப்படத்தப்படுகின்றது. இவற்றில் மனித குலத்தில் இறைநம்பிக்கை எவ்வாறு மேலோங்கி உள்ளதோ அதே அளவு அமானுஷ்ய சக்திகள் மீதான நம்பிக்கையும் மேலோங்கிக் காணப்படுவதை ‘அமானுஷி’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் படைப்பாளர் பதிவுசெய்துள்ளார்.

“ரஜியாப் புள்ள கெனாவுல நாகூர் ஆண்டவுங்க நானாத்தி நாலு பேரோட வற்றாங்க. அவுங்கதே அவுளுக்கு நல்லது கெட்டது சொல்றாங்க...

ரஜியாவைக் கிண்டலும் கேலியும் பேசிய வாய்கள் அன்றுடன் இறுக மூடிக் கொண்டன. ‘ஞானப்பெண்’ முத்திரை விழுந்தது அவள் மீது. எப்போது அவள் என்ன சொல்வாள் என்று ரஜியாவின் வாய் பார்த்துக் கிடந்தது ஊர்”⁸².

இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாக கற்பனை செய்து அந்த இல்லாத ஒன்றின் மீது கண்மூடித்தனமான பக்தியையோ அல்லது வெறுப்பையோ வெளிப்படுத்துதல் மூடநம்பிக்கைகளாக வெளிப்படுகின்றது. உலகில் தோன்றிய அனைத்து சமயங்களும் அதனதன் கொள்கைகளிலும், கோட்பாடுகளிலும், பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்களிலும் வேறுபட்டாலும் இறைவனை படைப்புக்கடவுளாய் நம்புவதில் ஒன்றுபட்டு தோன்றுகின்றன. இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து

உயிரினங்களும் இறைவனால் படைக்கப்பட்டு இயக்கப்படுபவை என்று கூறுவதிலிருந்து இறைவன் ஒருவனே என்பது தெளிவாகிறது. மேலும் மனிதன் தன் கற்பனை சக்தியைக் கொண்டு பலவித அமானுஷ்ய சக்திகளைச் சித்தரித்து அவற்றை நம்புகிறான். அதாவது பேய், சாத்தான், பிசாசு போன்ற தீயசக்திகள் உள்ளது என்றும் அவை நமக்கு ஊறுவிளைவிக்கும் என்றும் பல கட்டுக்கதைகளைக் கூறி அதை நம்புதல் முட்டாள் தனமாக இருந்தாலும் நடைமுறையில் இத்தகைய நம்பிக்கை எல்லோரிடமும் பரவிக் காணப்படுகிறது என்பதை ஆசிரியர் இச்சிறுகதையின் மூலம் விளக்கியுள்ளார். மேலும் இறைத்தூதர்கள் குறித்தும் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். இசுலாமிய சமயத்தினர் இறைவன் ஒருவனே என்று சொன்னாலும் இறைத்தூதர்களான நபிகள், வானவர்கள், அவுலியாக்களையும் நம்பும் பழக்கமுடையவர்கள் என்பதை ரஜியா என்ற கதாபாத்திரத்தின் மூலம் விளக்கியுள்ளார். ரஜியா தன்னுடைய கனவில் நாகூர் ஆண்டவர் வருவதாக கூறுகிறாள் என்பதை சுட்டிக்காட்டுவதன் மூலம் இறைத்தூதர்கள் மீதான நம்பிக்கைக்கு படைப்பாளர் சரியான உதாரணம் தந்து விளக்கியுள்ளார்.

எல்லா சமயத்திலும் சில சடங்குமுறைகளும், வரையறுக்கப்பட்ட பழக்கவழக்கங்களும் உள்ளன. இச்சடங்கு, சம்பிரதாயப் பழக்கவழக்கங்கள் காலம் காலமாகப் பின்பற்றப்படுகின்றன. தங்கள் முன்னோர்களின் வழியில் இன்றளவும் இச்சடங்கு, சம்பிரதாயங்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்து இக்காலத் தலைமுறைகளும் செய்து வருகின்றனர் என்பதை ‘வெள்ளைச் சேவல்’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் படைப்பாளர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“வெள்ளைச் சேவல் பழிதந்துதான் நல்ல காரியங்கள் எல்லாம் கொத்தயத்தார் வகையறாவில் நடக்கும். கேட்கும் போது இது சாதாரண விஷயமாகப் படலாம். ஆனால் நடைமுறையில் சற்று சிரமமான காரியமே. வெள்ளைச் சேவலை அதுவும் உடம்பில் ஒரு ரோமம் கூட பிற வண்ணங்களில்லாத வெள்ளைச்சேவலை.

நாட்டுக்கோழி இனத்து வெள்ளச் சேவலை தேடிப்பிடித்துக் கொண்டு
வருவதென்பது சாதனைக்குரிய விஷயம்தான்”⁸³.

தன் மகளின் திருமணச் சடங்குகளில் தவிர்க்க முடியாத சடங்காக வெள்ளைச் சேவல் பாத்திறாவை கண்டிப்பாகச் செய்யவேண்டும் என்பதற்காக தன் மகன் சலீமை வெள்ளைச்சேவல் வாங்கிவரச் சொல்கிறார் சலீமின் தந்தை. ஆனால் சலீமிற்கு இந்த சடங்கு சம்பிரதாயங்களிலெல்லாம் நம்பிக்கையில்லை. எவ்வளவோ மாற்றமடைந்துள்ள இந்த நவீன உலகில் இன்னும் பாத்திறா, சடங்கு போன்ற மூடநம்பிக்கைகளைப் பின்பற்றுகிறார்கள் என்று தந்தையிடம் கோபமாகக் கூறிவிட்டு வெள்ளைச் சேவல் வாங்குவதற்காக வெளிநுக்குச் செல்கிறான் என்று கூறுவதன் மூலம் இசுலாம் சமயத்திலும் இது போன்ற மூடப் பழக்கவழக்கங்கள் இன்றளவும் மக்களால் பின்பற்றப்படுகின்றது என்பதை படைப்பாளர் தெளிவாக விளக்குகிறார். மேலும் அச்சிறுகதையில்,

காலம் காலமாகப் பின்பற்றப்படும் சடங்குகளும் சம்பிரதாயங்களும் எந்தவித பலனையும் தருவதில்லை என்றபோதும் மக்களிடத்தில் உள்ள நம்பிக்கையானது அவர்களை இத்தகு சடங்கு முறைகளைப் பின்பற்றவைக்கிறது. தங்களுடைய முன்னோர்கள் சொல்லிச் சென்ற செய்திகள், பின்பற்றி வந்த சடங்குகளைத் தாங்களும் பின்பற்றுவதால் தங்கள் குடும்பத்திற்கென தனிப்பட்ட மரியாதை, கௌரவத்தை சமூகத்தில் தக்கவைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதாலும் இத்தகு சடங்குகளை தாங்களும் செய்கின்றனர். மேலும் இச்சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் நம்பிக்கையின் விளைவாய் பின்பற்றப்படுபவையே என்பதை இச்சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

“டேய் சலீம் டேய் என்று சற்று அதட்டலான குரலுடன் வந்த அத்தாவை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவர் முகம் கோவத்தில் சிவந்திருந்தது. என்னடா இது என்றவாறு கையிலிருந்த வெள்ளைச் சேவலின் இறக்கைகளை கீழே போட்டார். இறக்கைகளின் நிறம்மாறி ஓரளவு கருப்பு நிறம் தெரிந்தது. அடிக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளைச்சாயம் கீழே ஒழுகிக் கொண்டிருந்தது. சலீம் சாப்பிடாமல்

பாயை விட்ட எழுந்து உசேனை கெட்ட வார்த்தையில் திட்டிக் கொண்டே ஓடினான். ராவுத்தர், வந்திருந்த அஜ்ரத்துடன் நடந்து விட்ட அசம்பாவிதத்துக்கு பரிகாரம் ஏதும் உண்டா என்ற ஆலோசனையில் இருந்தார். வெள்ளைச்சேவல் குருமாவுடன் ரொட்டியையும் சேர்ந்து ஒரு கை பார்த்திருந்த அஜ்ரத் வயிற்றைத் தடவிக் கொண்டே பதில் சொன்னார்.

இதுக்குப் பரிகாரமாக வெள்ளாடு ஒண்ணு வாங்கி அறுத்து பாத்திஹா குடுத்துடுவோம்... என்றார் நீண்டதொரு ஏப்பத்துடன்”⁸⁴.

வெள்ளைச்சேவலின் இறகுகளிலிருந்து வழிந்த சாயத்தைச் சுட்டிக்காட்டி சலீமின் தந்தை அஜ்ரத்திடம் தவறு நடந்துவிட்டதாக மனம் வருந்தி அதற்கு ஏற்ற பரிகாரத்தைக் கேட்கிறார். அதற்கு அஜ்ரத் அலட்சியமான தோரணையில் வெள்ளாடு ஒன்றை அறுத்து பாத்திஹா கொடுத்துவிடலாம் என்று கூறுகிறார். இதிலிருந்து இந்த பாத்திஹா, வழிபாடு போன்றவைகள் எல்லாம் வெறும் சம்பிரதாயங்களே என்பதை படைப்பாளர் பதிவு செய்துள்ளார்.

மனித அறிவினைப் பகுத்து ஆராயவிடமால் தடுப்பது மூடநம்பிக்கை. நாட்டில் பலர் அறிவு வளர்ச்சி பெற்றவர்களாகத் திகழ்ந்தாலும், சிலர் மூடநம்பிக்கையுள்ளவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். ஆறறிவு படைத்த மனிதன் தன் எதிர்காலத்தைப் பற்றிக் கிளியிடம் ஆலோசனை கேட்கும் கிளி சோசியம் இன்னும் இருந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது, பேய், பிசாசுகள், ஆவிகளின் நடமாட்டம், இறந்தவர்களுக்கு மறித்துக்கட்டுதல் போன்ற மூடச் செயல்களும் நடந்துகொண்டுதான் வருகின்றன. நாகரிகம் வளர்ந்த இக்காலத்தில் பேய், பிசாசு, சைத்தான்கள் உலாவருவதும், அவை மக்களை அச்சுறத்தி பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதாகவும் மக்கள் நம்புகிறார்கள். மேலும் அந்த தீயசக்திகளால் பாதிக்கப்பட்டவர்களை தர்ஹாக்களுக்கு கொண்டு சென்று பேயோட்டுதல், கோவில்களில் திருநீறு இட்டு மந்திரித்த கயிறு அணிவித்தல் போன்ற காரியங்களை மக்கள் இந்த நவநாகரீக உலகிலும் செய்து வருகின்றனர் என்பதை ‘பாரம்’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் படைப்பாளர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஓம் மகன சைத்தாம் புடிச்ச ஆட்டுது. எங்கியாவது ஏர்வாடி, நாகூர்னு இழுத்துகிட்டுப் போயி சங்கிலியால கட்டி வைங்க... இல்லேன்னா இந்த சைத்தான் காணாததயெல்லாம் கண்டேன்னு சொல்லி ஊரயே கெடுத்துடும்னு சொல்லீட்டு வேகமா ஓடிப் போயிட்டாரு”⁸⁵.

கதைநயகனான சலீமின் தந்தையிடம் பேஷ்இமாம் சலீமைப் பற்றி குறைகூறுகிறார். சலீம் பிறமதத்தினரிடம் கொண்ட நட்பின் விளைவால் கோவிலுக்கு செல்வதும், திருவிழாக்களுக்கு செல்வதுமாக தன்னுடைய கடமைகளை மறந்து ஹராமான காரியங்களில் ஈடுபடுவதாகவும், ஐந்து வேலைகளில் ஒரு வேலைகூட தொழுக பள்ளிவாசலுக்கு வருவதில்லை எனவும் அஜரத் சலீமைப் பற்றி அவன் தந்தையிடம் குறைகூறுகிறார். இதைக் கேட்டு ஆத்திரமடைந்த சலீம் அந்த அஜரத்தின் ரகசியங்களை தந்தையிடம் சொல்கிறான். இதனால் பெருங்கோபத்திற்கு உள்ளாகும் அஜரத் தன்னுடைய தவறை மறைக்கும் பொருட்டு சலீமிற்கு சைத்தானின் பாதிப்பு உள்ளதாகவும் அவனை நாகூர் தர்ஹாவிற்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டும் என்றும் கூறுகிறார். மேலும் பேய், சைத்தான், தர்ஹாவிற்கு சென்று பேயோட்டுதல் போன்ற மூடநம்பிக்கைகளை மக்கள் மத்தியில் இன்றளவும் கடைபிடிக்கப்படுவதை படைப்பாளர் தெளிவான விளக்கங்களுடன் பதிவு செய்துள்ளார்.

தரகர்

நவீனத் தொழில் முறை வளர்ச்சிப் போக்கின் காரணமாக உருவாகிப் பரவியிருக்கும் ஓர் அமைப்பு தரகர் முறையாகும். நாட்டில் ஏற்படுகின்ற தொழில் சிக்கல்களுக்கும், வேலை வாய்ப்பின்மைகளுக்கும், பொருளாதாரத் தேவைகளுக்கும் இடையே உதவுநர் போலச் செயல்படுவதே தரகர் அமைப்பின் இன்றியமையாத பணியாகக் கருதப்படுகிறது.

கடந்த காலங்களில் கிராமப் புறங்களில் இருந்து வந்த ‘தரகர்’ என்ற சொல் கௌரவமில்லாத வார்த்தையாக இருந்தது. சமகாலச் சூழலில் இரு சமூகக் குழுக்களுக்கிடையிலோ, குடும்பங்களுக்கு இடையிலோ, தொழிற்சாலைகளுக்கு

இடையிலோ என எல்லாத் துறைகளிலும் இணைப்பை உண்டாக்கும் பணியைத் தரகர்கள் செய்து வருகின்றனர். தொழில் நடத்துதல், தொடக்க நிலைப் பள்ளிச் சேர்க்கை, வங்கிக் கடன் பெறல், தொடர் வண்டிப் பயணச்சீட்டுப் பெறல், தொலைபேசி இணைப்புப் பெறல், அரசாங்க அலுவல் மாற்றல், வேலைக்கான பரிந்துரை என நிலைகளிலும் தரகர்கள் செயல்படுகின்றனர். இப்பணிக்கு மூலதனம், தகுதி, தனிப்பட்ட அடையாளம் போன்ற எதுவும் தேவையில்லை. யார் வேண்டுமானாலும் தரக்களாக இருக்கலாம் என்ற நிலையே காணப்படுகிறது. ஆனால் தரகர் தொழில் செய்பவர்களும் பல்வேறு விதமான சிக்கல்களை சந்திக்க நேரிடுகிறது. தரகர்களின் வாழ்க்கைச் சிக்கல்களைப் படைப்பாளர் ‘கருப்புக் கோட்டு’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“இருபது வருஷங்களாக ‘புரோக்கர்’ தொழிலில் ஊறி, ஆயிரக்கணக்கான ஆட்களை இந்தியாவின் வடக்கு, மேற்கு மாகாணங்களுக்கு ஏற்றி அனுப்பி, தொழில் ‘காப்புக் காய்த்த’ அனுபவம் உள்ள முத்தலீப்பா இம்மாதிரி பின்வாங்கிப் பேசுவதென கொஞ்சம் அதிர்ந்து போனார் ‘கருப்புக்கோட்டு’. அவரால் நம்பத்தான் முடியவில்லை. நம்பாமலும் இருக்க முடியவில்லை. குஜராத் பேரழிவில் தனது கடைச் சிப்பந்திகள் பத்துக்கும் மேற்பட்டோரின் கதி என்னவாயிற்றென்றே தெரியவில்லை. பத்தில் இரண்டு இந்த ஊர்ப் பையன்கள். இம்மாதிரி ‘ஆள் காணாமல் போகிற’ விஷயங்களில் தம்மைவிட புரோக்கர் முத்தலீப்தான் பொறுப்பாளி. அவன்தான் உள்ளூரைச் சுற்றி வருகிறவன். பாதிக்கப்படுகிறவர்கள் நேராக வந்து அவனின் நெஞ்சச் சட்டையைத்தான் பிடிப்பார்கள். தம்மை அல்ல. இதை ‘கருப்புக்கோட்டு’ நன்கறிவார்”⁸⁶.

என்று தமிழகத்தின் பல பகுதிகளிலிருந்து வறுமையின் பிடியில் சிக்கியுள்ள இளைஞர்களை தேர்வு செய்து பணிக்காக வட மாநிலங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யும் தரகர் முத்தலீப்பின் பின்னணி சோதனை நிறைந்தது. அவ்வாறு அனுப்பிய பையன்களில் சிலர் காணாமல் போனதால் அதற்கு முழுப் பொறுப்பும்

தரக்களே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய நெருக்கடியான சூழலை மேட்டிமையோர் உருவாக்கி விடுகின்றனர். மேட்டிமையோர் தரக்களை ஆயுதமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு முழுப்பயன்பாட்டையும் பெறுகின்றனர் என்பதை படைப்பாளர் இச்சிறுகதையின் மூலம் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

பல்வேறு துறைகளில் முன்னேறிவிட்ட இந்த கணிணி யுகத்தில் அனைத்து தொழில்களுமே இயந்திரங்களை முதன்மையாகக் கொண்டு தான் நடைபெறுகின்றன. சாதாரண தேநீர் கடை முதல் வான்ணர்தி உற்பத்தி செய்யும் தொழிற்சாலைகள் வரை இயந்திரப் பயன்பாடு முன்னிலை வகிக்கிறது. மனித ஆற்றலை விட இயந்திர ஆற்றல் சற்றே பலம் வாய்ந்தது. மேலும் குறுகிய காலகட்டத்தில் வேலைகளை எளிதாக முடித்தல் போன்ற காரணங்களால் இயந்திரப் பயன்பாடு அதிகரித்து வரும் இந்தச் சூழலில் சமூகத்தில் இன்னும் சில பல தொழில்கள் மனித சக்தியை நம்பி நடைபெறுகின்றன. அதிலும் குறந்தொழில்களான தேநீர் கடை, உணவு விடுதி, சுயதொழில் போன்றவை மனித சக்திகளால் மேற்கொள்ளப் படுகின்றன. எந்தத் தொழிலாக இருந்தாலும் அதன் தரம் மற்றும் உற்பத்திப் பொருட்கள் விழிப்புணர்வு மக்களிடத்தே தேவைப்படுகிறது. இந்த விழிப்புணர்வு இடைத்தரகர் என்பவர்களால் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. எனவே ஒரு குறிப்பிட்ட தொழில் வெற்றி பெறுதல் மற்றும் நசிவடைதல் என்பது இத்தரகர் கையிலே உள்ளது. சிறு தொழில் தொடங்கி இடம் வாங்குதல், கல்யாணம் போன்ற சுபகாரியங்கள் கூட இத்தரகர்களின் உதவியால் எளிதில் நடைபெறுகிறது. தரகர் தொழிலில் நல்ல வருமானமும் கிடைக்கப் பெறுவதால் இன்றளவும் எவ்வித தொய்வும் இன்றி நல்ல வருமானம் ஈட்டித்தரும் தொழில்களில் ஒன்றாக தரகர் தொழில் விளங்குவதை ‘குடமுருட்டி ஆற்றின் கரையில்...’ என்னும் சிறுகதையின் மூலம் படைப்பாளர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“கல்யாணமாகாத இந்த சாயாக்கடை ஜக்கரியாவுக்கும், கல்யாண ‘புரோக்கர்’ புவ்வாவைப் பார்த்தால் ஏதோ ஒருவகையான பயங்கலந்த பரவசம்தான். நாள் முழுக்க சாயா அடித்தாலும் கடனெல்லாம் போக கல்லாவில் தேறுவதென்னவோ நாற்பதும் ஐம்பதும் தான் – என்பதில்

எப்போதும் கழிவிரக்கம் கவ்விக் கொள்கிறது அவரை. இவளோ ஒரு பார்சல் சாயாவுக்காக பஜர் நேரத்தில் நூறு ரூபாய் மாற்றுகிற ஆடம்பரப் போக்கிரியாக – இருக்கிறாளே. எப்போதாவது அசந்தர்ப்பமாக நடந்தாலும் பரவாயில்லை. அன்றாடம் ஜக்கிரியாவுக்கு நூறு ரூபாய் தரிசனம் கிடைப்பது புவ்வாவின் இடுப்பிலிருந்து தான். அவளுடைய தொழில் அவளுக்கு காசைக் கொட்டிக் கொடுக்கிறது”⁸⁷.

கல்யாண புரோக்கர் புவ்வாவைப் பார்த்து பொறாமைப்படும் ஜக்கிரியா வாழ்வின் எதார்த்தத்தை எண்ணி சிறிது வருத்தமடைகின்றான். நாள் முழுக்க தேநீர் கடையில் அனலில் நின்று கஷ்டப்பட்டு தேநீர் வியாபாரம் பார்த்து கூட தன்னால் போதுமான அளவு வருமானம் ஈட்ட முடியவில்லை. ஆனால் எவ்வித உடல் உழைப்புமின்றி தரகர் தொழில் செய்தே பெரும் பணத்தை புவ்வா சம்பாதிக்கிறாள் என தனக்குள்ளே கூறிக் கொள்கிறான் என்று கூறுவதிலிருந்து எதார்த்தமான வாழ்வில் தரகர் தொழில் குறித்த தனது கருத்தையும், மேலும் இந்த நவநாகரீக உலகில் இணையதளத்தில் பெண் பார்த்தல், மாப்பிள்ளை தேடுதல் என நவீன முறைகள் பழக்கத்திற்கு வந்துவிட்ட நிலையிலும் தரகர் தொழில் எவ்வித நசிவும் இன்றி நடைபெறுகிறது என்பதையும் புவ்வா கதாபாத்திரத்தின் மூலம் படைப்பாளர் விளக்கியுள்ளார்.

தீண்டாமை

நம் நாட்டில் தீண்டாமை ஒழிய வேண்டும் என்று பல அறிஞர்களும், இலக்கியவாதிகளும் போராடி வருகின்றனர். தீண்டாமையும் ஏற்றத்தாழ்வும் மக்களிடத்தில் இன்றளவும் நிலவி வருகின்றன. “தீண்டாமை என்கின்ற பெயரால் மக்களை மக்களே இழிவு செய்வதைப்போல் உலகத்தில் கொடுமை வேறெதுவும் இல்லை. இந்நிலை இந்தியாவைத் தவிர வேறெங்கும் இல்லை என்றார் பெரியார். இத்தகைய இழிவான தன்மைக்குத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் கடவுளாலேயே அப்படிப் பிறப்பிக்கப்பட்டவர்கள் என்று கூறும் வேதபுராண சாஸ்திரங்களும் மதமும் தான் காரணம் என்று கூறினார் பெரியார்”⁸⁸.

நாகரிகம் அடைந்த சமுதாயத்தில் மாறாமல் இருக்கும் சாதியத்தையும், தீண்டாமையையும் படைப்பாளிகள் பலர் தங்கள் படைப்புகளில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். அந்த வழியில் கீரனார் ஜாகீர்ராஜா தனது சிறுகதையில் தீண்டாமை பற்றிய செய்திகளைக் கையாண்டிருக்கிறார் எனலாம்.

அடித்தள வர்க்க மக்களுக்குத் தேநீர்க் கடை, முடித்திருத்தகம் மற்றும் வழிபாட்டுத் தலங்களில் அனுமதி மறுக்கப்பட்டு வருகிறது. ஒரு வேளை, தேநீர் வழங்கப்பட்டாலும் தனிக் குவளை முறை பின்பற்றப்படும் நிலையே காணப்படுகிறது. கிராமங்களில் இத்தகைய வேறுபாட்டை இன்றும் காண முடிகிறது. மனிதர்களுக்குள் மிகப்பெரும் இடைவெளியை ஏற்படுத்தியிருக்கும் இச்செயல்பாடு குறித்து ‘எடுப்பு’ என்னும் சிறுகதையில் படைப்பாளர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“கடலைக்கென்று வீட்டில் ஒரு தனிக் குவளை உண்டு. சாயங்கால

12 நாணாவுக்கு வந்தபோது கடலைக்கும் ஊற்றப்பட்டது”⁸⁹.

கடலை என்னும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்தவருக்குத் தனிக் குவளையில் தேநீர் வழங்கப்படுகிறது. அதைக் கண்டு எந்தவித எதிர்ப்புக் குரலும் அவர் எழுப்பாமல் தனக்கு விதிக்கப்பட்ட வாழ்க்கையை மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்து தீர்ப்பதாகவே காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இசுலாமிய மறை நூல் மனிதர்களுக்குள் தோன்றியிருக்கும் மேல், கீழ் என்ற பொருளாதார முரண்பாடுகளையும், சக மனிதனை அந்நியப்படுத்தும் தீண்டாமைப் பார்வையையும் கடுமையாக எதிர்க்கிறது. இசுலாம் எத்தகைய மேன்மைமிக்க சொல்லாடல்களைக் கூறினாலும் ஏழைகள் பொருளாதாரச் சுரண்டலில் இருந்தும் தீண்டாமையிலிருந்தும் விடுபட முடியாத சூழலே நீடித்து வருகிறது என்பதை படைப்பாளர் தனது சிறுகதையின் மூலம் பதிவு செய்துள்ளார்.

தொகுப்புரை

பிறருடன் நட்புக் கொள்ளுதல், அன்பினை வளர்த்துக் கொள்ளுதல், சுயநலமின்மை போன்ற மனிதநேயப் பண்புகளை ஜாகீர்ராஜா தனது சிறுகதைகளில் அடிக்கோடிட்டுக் காட்டியுள்ளார்.

நம் இந்தியத் திருநாட்டில் இன்றளவும் அழிக்கப்பட முடியாத கொடிய நோயாக இருக்கும் வறுமை ஒரு மனிதனை எதுவேண்டுமானாலும் செய்ய வைக்கும். அத்தகைய வறுமை ஒருவனை திருடவும் தூண்டுகிறது என்பதையும், மனிதன் தன் உயிரை விட மேலானதாக மதிக்கக்கூடிய கௌரவமும், மரியாதையும் கூட அக்கொடிய வறுமையினால் அளிக்கப் படுகிறது என்பதையும், மனிதனின் இறுதிச் சடங்கும் கூட வறுமையினால் பாதிக்கப்படுகிறது என்றும் கூறிச் செல்வதன் மூலம் படைப்பாளர் வறுமை குறித்த தனது ஆள்ந்த சிந்தனையைப் பதிவு செய்கிறார்.

இசுலாம் சமயத்தில் காணப்படும் சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளின் விளைவுகளாக மதம் மாறி திருமணம் செய்ய இயலாத நிலையையும், உயர்வர்க்கத்தினரின் அதிகாரப் போக்கும், விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியல் சிக்கல்களும், மேட்டிமையோரால் அவர்கள் படும் அவமானங்களும் துன்பங்களும் படைப்பாளரால் உலகிற்கு அவரது சிறுகதைகள் வாயிலாக உணர்த்தப்படுகின்றன.

மக்களால் பின்பற்றப்படும் மதங்கள் வேறாக இருந்தாலும் அவை போதிக்கக் கூடிய கருத்துக்கள் மக்களை நல்வழியில் வாழ வழிகாட்டும் சாதனங்களாகவே இருந்து வருகின்றன. உலகில் வாழும் பெரும்பாலான மக்களால் பின்பற்றப்படும் இசுலாம் சமயம் மனித வாழ்வை நெறிப்படுத்துவதற்காக ஐந்து கடமைகளை கட்டாயமாக்கி மக்களைப் பின்பற்றவைப்பதையும் அவற்றின் முக்கியத்துவத்தையும் ஆசிரியர் தன் சிறுகதைகளில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

இசுலாமிய மக்கள் கல்விச் செல்வத்தைவிட பொருட்செல்வத்தைப் பெருக்குவதில் தான் அதிகமான ஆர்வம் செலுத்துகின்றனர். இசுலாமியர்களிடம் கல்விச்செல்வம் குறித்து போதிய விழிப்புணர்வு இல்லாததாலும், வறுமையும் ஒரு காரணமாக இருப்பதாலும் பொருள்தேடி வெளிநாடுகள் சென்றும்,

குடும்பத்தைவிட்டு பிரிந்தும் துன்பப்படுகின்றனர் என்பதை படைப்பாளர் தனது சிறுகதைகளின் வாயிலாக விளக்கியுள்ளார்.

ஆணுக்கு நிகர் பெண் என்ற நிலையை எட்டிவிட்ட போதிலும் இன்னும் சில விஷயங்களில் மட்டும் ஆணுக்கு கீழ் பெண் என்ற நிலையே நீடிக்கிறது. குறிப்பாக இசுலாமிய சமூகத்தில் பெண்கள் நிலை சற்று தாழ்நிலையிலேயே உள்ளது என்பதையும், பெண்கள் சமூகத்தில் சுதந்திரமாக இயங்குவது இயலாது என்றும், ஆணாதிக்கச் சமூகத்தால் பெண்கள் எவ்வாறு அடக்குமுறைகளுக்கு உள்ளாகின்றனர் என்பதையும் ஜாகிரராஜா தனது படைப்புகளின் மூலம் தெளிவுப்படுத்துகின்றார்.

பெண்களை சுமையாகக் கருதி பெண் குழந்தைகளை கொலைசெய்த காலம் மாறி மக்களிடையே சற்று விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது. பெண்களை படிக்கவைத்து அவர்களுக்கு நல்ல வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுக்கும் வரை பெற்றோர்களுக்கு ஏற்படும் வாழ்வியல் சிக்கல்களை படைப்பாளர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

இசுலாமிய சமூகத்தைச் சார்ந்த மக்கள் நம்பிக்கைகளை பின்பற்றுதில் மற்றவர்களுக்கு முன் உதாரணமாகத் திகழ்கின்றனர். இவர்கள் இறைவன் ஒருவனே என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் வாழ்பவர்கள். இசுலாமிய மக்களின் ஓரிறைக் கொள்கை மீதான நம்பிக்கையும், இறைவனால் படைக்கப்பட்ட வானவர்கள் மீதான நம்பிக்கையையும் நிலையான வாழ்வு என இம்மக்களால் கருதப்படும் மறுமை நாள் குறித்த நம்பிக்கையையும் சுட்டிக்காட்டுவதன் மூலம் படைப்பாளர் தன் படைப்புகளில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இசுலாம் வரதட்சணை முறையை அடியோடு வெறுக்கிறது. திருமணத்தின் போது மணமகன்தான் மணமகனுக்கு அவரது விருப்பத்திற்குத் தகுந்தவாறு திருமணப் பரிசாக பணமாகவோ, பொருளாகவோ கொடுத்தல் வேண்டும். நடைமுறை வாழ்வில் ஆணாதிக்கச் சமுதாயம் இசுலாமியச் சமயத்திற்குப் புறம்பான வரதட்சணைப் பழக்கத்தைச் சமூகத்தில் பரவலாக்கி விட்டது என்பதை ஆசிரியர் தனது சிறுகதைகளில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இசுலாமிய மக்கள் தங்கள் மார்க்கம் காட்டும் வழியில் வாழ்வை செம்மையாக வாழக் கற்றுக் கொண்டவர்கள். இந்தியாவில் மொகலாயர்களால் பெரும்பான்மை பெற்ற இசுலாமிய சமயம், மொகலாயர்களின் வழியில் அவர்கள் பின்பற்றிய சிறந்த உணவுப் பழக்கத்தையும் விருந்தோம்பல் என்ற மிகச்சிறந்த பழக்கவழக்கத்தையும் இன்றளவும் நடைமுறைப்படுத்தி வருவதற்கு சான்றாய் படைப்பாளர் தனது படைப்புகளில் சில உதாரணங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இசுலாமிய சமூக மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள் அனைத்தும் அறிவியல் பூர்வமான, மக்களுக்கு நன்மை பயக்கும் விதமாகவே உள்ளன. குறிப்பாக இசுலாமிய சமய மக்களின் உணவுப் பழக்கவழக்கம், விருந்தோம்பல் முறை, தர்ஹா வழிபாடு, பாத்திஹா ஒதுதல், ஹலால் எனப்படும் இறைச்சி உணவின் முக்கியத்துவம், திருமணப் பழக்கவழக்கம், இறந்தவருக்கு நிகழ்த்தப்படும் சடங்கு முறைகள், இறைவேதம் ஒதி பிறருக்கு உணவளித்தல் போன்ற பழக்கவழக்கங்கள் குறித்த தனது சிந்தனையைப் படைப்பாளர் தன் படைப்புகளில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

இசுலாமிய சமய மக்கள் இறைவனுக்கு உருவம் ஏதும் இல்லை எனவும், அவன் எங்கும் எதிலும் இருப்பவன் எனவும் நம்புகிறார்கள். பேய், பிசாசு, சைத்தான் போன்ற தீய சக்திகள் மக்களுக்கு இடையூறு அளித்து அவர்களின் இறைநம்பிக்கைக்கு சவால் விடுவதாகவும், தர்ஹாக்களுக்கு சென்று பேயோட்டும் வழக்கம் இந்த நவீன உலகிலும் வழக்கில் உள்ளது என்பதையும், அமானுஷ்ய சக்திகளை நம்புகின்ற மக்களின் அறியாமையை விளக்குவதாகவும் படைப்பாளர் தன் சிறுகதைகளை படைத்துள்ளார். அறியாமையின் உச்சக்கட்டமே மூடநம்பிக்கை என்ற கருத்தை ஆசிரியர் தன் சிறுகதைகளின் வாயிலாக தெளிவு படுத்துகிறார்.

நவீனத் தொழில்நுட்ப முறையில் பல்வேறு சாதனைகளை எட்டிவிட்ட நிலையிலும் சமூகத்தில் தரகர் என்ற வார்த்தையின் பயன்பாடு இன்னும் நடைமுறையில் உள்ளது. தொழில் ரீதியாகவும், வெளிநாடு செல்வதிலும், மாப்பிள்ளை, பெண் தேடுவதிலும் இந்தத் தரகர்களின் உதவி இன்றியமையாதது. தரகர் அமைப்பு எவ்வாறு இந்த நவநாகரீக உலகில் செயல்பாட்டில் உள்ளது

என்பதையும், தரகர் தொழில் செய்பவர்களை சமூகம் எத்தகு கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கிறது என்பதையும் படைப்பாளர் தன் சிறுகதைகளில் பதிவு செய்துள்ளார்.

“தீண்டாமை ஒரு பாவச் செயல், தீண்டாமை ஒரு பெருங்குற்றம், தீண்டாமை ஒரு மனிதத் தன்மையற்ற செயல்” ஆகிய வாசகங்கள் வெறும் வாக்கியங்களாக ஏடுகளில் பொரித்து வைக்கப்பட்டுள்ளனவே தவிர சமூகத்தில் தீண்டாமை என்ற கொடிய பழக்கம் இன்னும் நிலவுகிறது என்பதை கீரனார் ஜாகீர்ராஜா தனது படைப்பில் பதிவு செய்துள்ளார்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. துபன்னீர்செல்வம், பிரபஞ்சன் படைப்புகளில் சமூகம் ஓர் ஆய்வு, ப-76.
2. சாலினி இளந்திரையன், சங்கத்தமிழரின் மனித நேயநெறிகள், ப-1.
3. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, செம்பருத்தி பூத்த வீடு (சிறுகதைகள்), ப-11.
4. மேலது., ப-24.
5. மேலது., ப-24.
6. மேலது., ப-28.
7. மேலது., ப-29.
8. மேலது., ப-45.
9. மேலது., ப-9.
10. மேலது., ப-11.
11. மேலது., ப-23.
12. மேலது., ப-24.
13. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, பெருநகரக் குறிப்புகள் (சிறுகதைகள்), ப-101.
14. ம.இராமலிங்கம், விடுதலைக்குமுன் புதிய தமிழ்ச்சிறுகதைகள், ப-105.
15. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, செம்பருத்தி பூத்த வீடு (சிறுகதைகள்), ப-15.
16. மேலது., ப-89.
17. மேலது., ப-131.
18. மேலது., ப-132.
19. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, பெருநகரக் குறிப்புகள் (சிறுகதைகள்), ப-10.
20. மேலது., ப-27
21. மேலது., ப-94.
22. மேலது., ப-96.
23. மேலது., பக்-122,123.
24. டாக்டர்.பி.மு.அஜ்மல்கான், இஸ்லாம் வரலாறும் தத்துவமும், பக்-120,121,122.
25. அப்துல் ரவுஃப், திருக்குர்ஆன், திருக்குர்ஆன், 20:14.
26. மேலது., திருக்குர்ஆன், 4:103.
27. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, பெருநகரக் குறிப்புகள் (சிறுகதைகள்), ப-20.

28. டாக்டர்.பி.மு.அஜ்மல்கான், இஸ்லாம் வரலாறும் தத்துவமும், பக்-124,125.
29. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, செம்பருத்தி பூத்த வீடு (சிறுகதைகள்), ப-27.
30. மேலது., பக்-34,35.
31. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, பெருநகரக் குறிப்புகள் (சிறுகதைகள்), ப-123.
32. டாக்டர்.பி.மு.அஜ்மல்கான், இஸ்லாம் வரலாறும் தத்துவமும், ப-126.
33. மேலது., பக்-127,128.
34. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, செம்பருத்தி பூத்த வீடு (சிறுகதைகள்), பக்-47,48.
35. அருள்சாமி உரை (எ.மே), நீதி நூல்கள், இனியவை நாற்பது, பா.8, ப-62.
36. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, செம்பருத்தி பூத்த வீடு (சிறுகதைகள்), ப-11.
37. மேலது., ப-92.
38. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, பெருநகரக் குறிப்புகள் (சிறுகதைகள்), ப-101.
39. மேலது., ப-102.
40. அகிலன், எனது நாவல்களில் சமுதாயச் செய்தி எனும் கட்டுரை, பக்-63,64.
41. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, செம்பருத்தி பூத்த வீடு (சிறுகதைகள்), ப-22.
42. மேலது., ப-38.
43. மேலது., ப-43.
44. திருலோக சீதாராம் (மொ.பெ.ஆ.), மனு தரும சாத்திரம், ப-157,
மேற்கோள்: மு.மதியழகன், பாவேந்தரின் உரைநடைத்திறன், ப-41.
45. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, செம்பருத்தி பூத்த வீடு (சிறுகதைகள்), ப-121.
46. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, பெருநகரக் குறிப்புகள் (சிறுகதைகள்), ப-8.
47. மேலது., ப-73.
48. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, செம்பருத்தி பூத்த வீடு (சிறுகதைகள்), ப-22.
49. மேலது., ப-26.
50. டாக்டர்.பி.மு.அஜ்மல்கான், இஸ்லாம் வரலாறும் தத்துவமும், பக்-129,130,131.
51. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, செம்பருத்தி பூத்த வீடு (சிறுகதைகள்), ப-25.
52. மேலது., ப-46.
53. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, தேய்பிறை இரவுகளின் கதைகள் (சிறுகதைகள்), ப-54.
54. அ.அஷ்ரப்தீன், குர்ஆன்-ஹதீஸ்ஒளியில் வரதட்சணை, ப-35.
55. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, செம்பருத்தி பூத்த வீடு (சிறுகதைகள்), ப-23.

56. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, பெருநகரக் குறிப்புகள் (சிறுகதைகள்), ப-12.
57. மேலது, ப-70.
58. மேலது, ப-71.
59. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, செம்பருத்தி பூத்த வீடு (சிறுகதைகள்), ப-11.
60. மேலது, ப-13.
61. ந. மங்களமுருகேசன், இந்தியச் சமுதாய வரலாறு, ப-165.
62. மேலது, ப-20.
63. மேலது, ப-21.
64. மேலது, ப-24.
65. மேலது, ப-28.
66. மேலது, ப-29.
67. மேலது, ப-37.
68. மேலது, ப-42.
69. மேலது, பக்-44,45.
70. மேலது, பக்-43,44.
71. மேலது, ப-51.
72. மேலது, பக்-53,54.
73. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, பெருநகரக் குறிப்புகள் (சிறுகதைகள்), ப-9.
74. மேலது, ப-20.
75. மேலது, ப-81.
76. மேலது, ப-85.
77. அப்துல் ரவுஃப், திருக்குர் ஆன், திருக்குர் ஆன் 2:275.
78. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, பெருநகரக் குறிப்புகள் (சிறுகதைகள்), ப-95.
79. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, தேய்பிறை இரவுகளின் கதைகள் (சிறுகதைகள்), ப-54.
80. பெ.சுமதி, பிரபஞ்சன் சிறுகதைகளில் மூடநம்பிக்கை (ஆய்வுக்கோவை),
ப-743.
81. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, செம்பருத்தி பூத்த வீடு (சிறுகதைகள்), ப-47.
82. மேலது, ப-81.
83. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, பெருநகரக் குறிப்புகள் (சிறுகதைகள்), பக்-75,76.

84. மேலது., ப-82.

85. மேலது., ப-94.

86. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, செம்பருத்தி பூத்த வீடு (சிறுகதைகள்), ப-56.

87. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, பெருநகரக் குறிப்புகள் (சிறுகதைகள்), பக்-13,14.

88. இரபிருந்தாவதி, நூற்றாண்டு காணும் அறிஞர்கள் குறித்தக் கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள், ப-186.

89. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா, செம்பருத்தி பூத்த வீடு (சிறுகதைகள்), ப-89.

இயல் – மூன்று

பிற படைப்புகளின் வழி சமூக நோக்கு

பிற படைப்புகளின் வழி சமூக நோக்கு

தமிழ் இலக்கிய நெடும்பரப்பில் இசுலாமியர்களின் பங்களிப்பும் வளர்ச்சி நிலையும் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் உள்ளன. இசுலாமியர்கள் இயற்றாத இலக்கிய வகைகளே இல்லை என்று சொல்லுமளவிற்குத் தங்களின் திறமையை அனைத்துத் துறைகளிலும் நிலைநிறுத்தியுள்ளனர். கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே தனக்கான இருப்பை இம்மண்ணில் அடையாளப்படுத்திக் கொள்ள முயற்சிக்கும் படைப்பாளிகள் பலர். ஆனால் இசுலாம் சமயம் குறித்தும் அம்மக்களின் பண்பாடு குறித்தும் மிக மேலோட்டமான புரிதலை தமிழ்ச் சூழலில் இருந்து வருகின்றது. மற்ற சமூகங்கள் குறித்துப் பொது இலக்கிய வெளியில் பதிவாகியிருக்கும் பிரதிகளோடு ஒப்பிடுகையில் இசுலாமியச் சமூகம் குறித்தப் பதிவுகள் மிகவும் குறைவானதாகவே இருக்கின்றன. அத்தகுநிலையைத் தகர்க்கும் முயற்சியை நவீன இலக்கியப் படைப்பாளியான ஜாகிர் ராஜா கையில் எடுத்துக்கொண்டு நம்பிக்கையோடு செயலாற்றிவருகிறார்.

நவீன இலக்கியவாதிகளில் கீரனூர் ஜாகிர் ராஜா மிகுந்த கவனம் பெற்றவராகத் திகழ்வதற்கு இவரின் சமூகப் பார்வையே காரணமாகும். குறிப்பாக இசுலாம் சமயம் சார்ந்த இவருடைய விசாலமான பார்வை பல்வேறு விமர்சனங்களைச் சந்தித்த போதும் இலக்கிய நெடும்பரப்பில் இவரை சாதனையாளராக்கி உள்ளது என்பதை இவரின் படைப்புகளின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

கீரனூர் ஜாகிர்ராஜாவின் தொகுப்பு நூல்கள் இசுலாமிய சமூகம் குறித்த பிற படைப்புகளின் தீவிரமான சிந்தனைகளின் வெளிப்பாடாகவும், ஜாகிர் ராஜாவின் எண்ணக் கருத்துகளோடு ஒத்துநிற்கும் பிற படைப்புகளின் சமூகப்பார்வையாகவும் தமிழ் இலக்கிய உலகம் குறைந்த ஒளியிலேயே வைத்துவிட்ட இலக்கிய ஆளுமைகளின் திறனை உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டும் ஒரு முயற்சியாகவும் அமைந்துள்ளது.

இசுலாமியர்கள் அல்லாத காஃபிர்களின் கதைகள் (பிறசமயம் சார்ந்த படைப்பாளிகளின் சிறுகதைகள்), 21ம் நூற்றாண்டு படைப்பாளர்களின்

சிறுகதைகள், தஞ்சை ப்ரகாஷின் படைப்புலகம் மற்றும் அழியாத கோலங்கள் போன்ற தொகுப்பு நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ள பிறபடைப்பாளர்களின் சிறுகதைகளில் அப்படைப்பாளர்கள் இசுலாமியச் சமய மக்களின் கலாச்சாரப் பண்பாடுகள், பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், கடமைகள் மீதானத் தங்களின் தீவிரமான எண்ண வெளிப்பாட்டைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளதைப் படைப்பாளர் அதற்கான முக்கியத்துவம் கருதி தொகுத்துத் தந்துள்ளார். இது இவரது சமூக நோக்கிலான நற்சிந்தனைகளை ஏற்றுப் பகிரும்பண்பைச் சுட்டுவதாய் உள்ளது.

மனித நேயம்

“மனித நேயம் என்பது துன்பப்படும் மனிதனைப் பார்த்த உடன் அவனுக்கு உதவி செய்வதோடு மட்டும் அல்லாமல் அம்மனிதனின் துன்பத்திற்கான காரணகாரிய உறவைத் தேடுவதும் அத்தேடல் மூலம் அத்துன்ப வழியைப் போக்கி இன்பம் நுகரச் செய்வதும் மனித நேயமாகும்”¹.

சக மனிதனை மனிதனாகப் பார்த்து அவனின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்கும் உயரிய பண்பான மனித நேயம் நிறைந்த மனிதர்கள் இறைவனின் மனித உருக்கள் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தும் செய்திகளைப் ‘பற்றி எறிந்த தென்னைமரம்’ சிறுகதையில் தன் இலக்கிய முன்னோடியான தஞ்சை ப்ரகாஷ் பின்வருமாறு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

“ஆற்றோரமாக மீன் பிடிக்கப் போகும் குறவர்கள், வலைவீசி விறால் பிடிக்கும் வலையர்கள். யாரும் அவனைக் கண்டு விலகியதும் இல்லை. நெருங்கியதும் இல்லை! தொழுநோயை வர்ணங்களால் பூசி மறைத்த போதும் அவர்கள் அவளுடன் அட்டகாசமாக பேசி சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவள் ஊற்றும் கஞ்சியில் அவர்கள் எப்போதும் தொழுநோயின் அருவறுப்பைக் காட்டவில்லை. எப்போதும் திறந்து கிடந்த அவளது வீட்டில் அவர்கள் எந்த நேரத்திலும் ஏதாவது தின்னக் கேட்டார்கள். அவள் குடிக்கக் கொடுத்தாள்”².

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் தொழுநோயாளியாகிவிட்ட காரணத்தால் குடும்பத்தில் உள்ளவர்களை ஒதுக்கி வைத்தப் பெண்ணோடு ஊருக்கு ஒதுக்குப்புறத்தில் வசிக்கும் மக்கள் மிகுந்த கருணையோடு பழகுவதும், அவளுக்கு உதவிகள் செய்வதும் ஒன்றாகக் கூடி உணவு அருந்துவதுமான செய்திகள் மனித நேயத்திற்குச் சிறந்த உதாரணம் என்கிற ப்ரகாஷின் கருத்தை ஜாகிராஜா பாராட்டும் விதமாக தன் தொகுப்புநூலில் ப்ரகாஷின் இச்சிறுகதையை தொகுத்துள்ளார்.

தாம் பெற்று வளர்த்தப் பிள்ளைகளின் இரக்கமற்றச் செயலால் ஆதரவற்ற நிலையில் அனாதைகளாக வாழும் முதியவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகம் கொண்டுள்ள நம்நாட்டில், அம்முதியவர்களின் மேல் அக்கறை செலுத்தும் முன் பின் தெரியாத ஒருவர் மனித நேயத்திற்குச் சிறந்த உதாரணம் என ‘கர்ண மகராசா’ சிறுகதையில் ‘தூரண குணா’ அவர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“ஒரு மீல்ஸ் ஏழு ரூபாய். அவரிடம் ஆறு ரூபாய்தான் இருந்தது. பசியில் கிறங்கிவிட்டிருந்த அவர் முகத்தைக்கூடப் பார்க்கமல் விரட்டிக் கொண்டிருந்தவனைப் பார்க்கையில் எரிச்சலானேன். எச்சில் கையோடு எழுந்துபோய் ஒரு ரூபாயை கிழவரிடம் கொடுத்துவிட்டு வந்து அமர்ந்துக்கொண்டேன். அவர் அவசர அவசரமாகச் சாதத்தை அள்ளி விழுங்கியதைப் பார்த்தவுடன் எனக்குப் பசியடங்கிவிட்டது. செந்தில்நாதன் வியப்பாகப் பார்த்தான் கிழவரும் நானும் ஒரு வார்த்தைக்கூடப் பேசிக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் எனக்கு மனம் நிறைந்திருந்தது”³.

ஏழு ரூபாய்க்கு ஒரு ரூபாய் குறைவாக இருந்தக் காரணத்தால் பசியோடு இருந்த முதியவர்க்கு உணவளிக்க மறுத்த கடைக்காரனின் செய்கையில் மனமுடைந்த

இச்சிறுகதையின் ஆசிரியர் அப்பெரியவரிடம் ஒரு ரூபாய் கொடுத்து அவரை உணவு அருந்த வைக்கும் நிகழ்ச்சி மனித நேயத்திற்குச் சிறந்த உதாரணமாகும்.

சாதி ஏற்றத்தாழ்வு

“சாதி தோன்றியதற்குச் சில மதக் கொள்கைகளே காரணம் என்று அம்பேத்கார் கருதுகிறார்”⁴. “சமயத்தின் சமுதாய வெளிப்பாடே ‘சாதி’ என்பது கோசாம்பி என்பவர் கருத்து”⁵. “மதமே வாழ்க்கையாகக் கொண்டிருந்த ஆரியர் வந்தப் பிறகுதான் தமிழ்நாட்டில் சாதி தோன்றியது”⁶. “சாதி என்றச் சொல்லே மதிழ் ஆகாது எனக் குறிக்கிறார் பாரதிதாசன்”⁷. சாதி என்ற சொல்லும் முறையும் தமிழ் அல்ல என்பதை,

“மிக்குயர்ந்த சாதிகீழ்ச் சாதி என்னும்

வேற்றுமைகள் தமிழ்க்கில்லை தமிழர்க்கில்லை”⁸.

என்ற அடிகளால் உணர்த்துகின்றன. தமிழுக்கு உரியதல்லாத இச்சாதி முறை ஆரியரால் தமிழகத்திற்கு வருகைப் புரிந்தது. தொழில் அடிப்படையிலும் சாதி அடிப்படையிலும் சிறு வித்தாக ஊன்றப்பட்டச் சாதி இன்று பல்வேறின் கிளைகளைவுடைய பெரும் விருச்சமாய் வளர்ந்து மனிதக் குலத்தை அழிவிற்கு இட்டுச் செல்லும் ஒன்றாகிவிட்டது.

பல்வேறு சிறப்புகளைக் கொண்ட நம் இந்தியத்திருநாடு மக்களின் அறியாமையால் மதம்,மொழி போன்ற சக்திகளால் பிளவுபட்டுக் கிடக்கிறது. மனிதனை மனிதனாகப் பார்க்காமல் மதத்தின் அடிப்படையில் அடையாளம் கண்டு தேவையற்ற வெறுப்புகளையும், பிரச்சனைகளையும் உருவாக்குகின்ற சூழல் இன்றைய காலக்கட்டத்திலும் நிகழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கின்றது என்பதை

‘ஒன்றுபடுதல்’ என்னும் சிறுகதையில் பொன்னீலன் பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

“அடையாள அட்டைய உற்றுப் பார்த்தேன், பகீரென்றது எனக்கு. அட, ஒரு முஸ்லீமாக இருப்பது இந்த நாட்டில் குற்றமா? இனி இந்த இளைஞன் மனதில் தன் நாட்டைப் பற்றி என்னென்ன உணர்ச்சிகள் உண்டாகும்? இது எவ்வளவு ஆபத்தானது? அடையாள அட்டையைப் பையில் பத்திரப்படுத்திவிட்டு கைப்பெட்டியுடன் தலைகுனிந்து வெளியேறும் அந்த இளைஞனைப் பார்க்கப் பார்க்க லாட்ஜே என் தலையில் இடிந்து விழுவது போலிருந்து”⁹.

ஓர் இசுலாமிய இளைஞனுக்கு அடிப்படைத் தேவையே நிராகரிக்கப்படும் அவலம் நம் நாட்டில் நிகழ்வதையும், லாட்ஜ் (தங்கும் விடுதி) உரிமையாளரின் அநாகரீகமானச் செயல் குறித்தும், இசுலாமியர்களை அன்னியர்களாகப் பாவிக்கும் எண்ணம் சமூகத்தில் நிகழ்வதையும் சுட்டிக்காட்டுவதன் மூலம் மதம் என்கிற அடையாளம் மனிதர்களுக்கு ஏற்படுத்தும் இன்னல்களை ஆசிரியர் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

இசுலாமியச் சமயத்தில் காணப்படும் ராவுத்தர், லெப்பை, பட்டாணி போன்ற பிளவுகள் தாங்கள் பின்பற்றும் இசுலாமியக் கடமைகளிலும், பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்களிலும் ஒன்றாய் இருக்கின்றபோதும் தங்களுக்குள் பேசும் மொழி, பொருளாதாரம் மற்றும் தொழிலில் வேறுபட்டு ஒரு பிரிவு மற்ற பிரிவை அலட்சியம் செய்கின்ற போக்கு சமூகத்தில் நிலவுவதை நாஞ்சில் நாடனின் ‘கான் சாகிப்’ சிறுகதை விளக்குகிறது.

“அவருக்கு இருப்பத்திரண்டு வயதிலேயே திருமணம் ஆகிவிட்டிருந்தது. ஆங்கிலம் போதிக்கும் மனைவியும் இரு மக்களும். எனக்கோ, பம்பாய்க்குப் பெண் தரத் துணியாத

வெள்ளாளக் குடும்பங்களில் தப்பிக் கொண்டிருந்தனர். எட்டு வருடங்கள் காதலித்துத் திருமணம் செய்தவர் கான் சாகிப் அதாவது பதினான்கு வயதில் இருந்து. எனினும் தான் பட்டாணிய இனம் என்றும் மனைவி லெப்பை வகுப்பு என்றும் அவருக்கு ஒரு கர்வம் இருந்தது”¹⁰.

கான் சாகிப் என்கிற இலக்கியத்தில் ஈடுபாடுக்கொண்ட மாபெரும் மனிதரே தான் காதலித்துக் கைப்பிடித்த மனைவி ‘லெப்பை’ என்கிறக் காரணத்தால் அவரிடம் வேறுபாடு காட்டி அலட்சியப்படுத்துகிறார் என்ற செய்திகளைப் பதிவு செய்துள்ளதன் மூலம் இசுலாம் சமயத்தில் காணப்படும் சாதியப் படிநிலைகளின் உண்மையான நிலையை உணரமுடிகிறது.

பல்வேறு கட்டுப்பாடுகளுடன் இயங்கிவரும் இசுலாமியச் சமூகத்தில் அச்சமயத்தைச் சார்ந்த மக்கள் பிற மதத்தைச் சார்ந்தவர்களில் யாரேனும் இசுலாமிய மதத்திற்கு மதம் மாறினால் அவரை அங்கீகரிக்கத் தயாராக இருப்பதில்லை என்பதைத் தஞ்சை பிரகாஷின் ‘க்யாமத் என்னும் இறுதித் தீர்ப்பின் நாள்’ சிறுகதை தெளிவாக எடுத்தக்காட்டுகிறது..

“லத்தீஃப் அலைந்து திரிந்தபோது ஒரு நாள் பகலில் மணிக்கூண்டுப் பக்கம் ரெங்கராஜனைப் பார்த்ததும் பாய்ந்தான். பக்கத்தில் மௌல்வி சாஹிப்! ஏய்! நிறுத்துங்கய்யா! அவரு முஸ்ஸல்லமானாய்ட்டாரு. இனிமே அதெல்லாம் வாண்டாம். அல்லாஹீத் ஆலா கருணைனால அவரு நம்படவங்க ஆயிப்புட்டாரு! நம்பள்ள அவரும் ஒரு விசுவாசி! லத்தீஃப்பு! அவரும் நம்ம ஆளு! நாமாதான் பாதுகாப்பு! நம்ப கொமரு! நம்ப சகோதரி!”¹¹.

ரெங்கராஜனாகிய முத்தலீப் தன்னுடைய மனைவி நூரியினால் ஒரு முழு இசுலாமியனாக மதமாற்றம் செய்யப்பட்ட போது ஊர்மக்களில் சிலர் அவனை இசுலாமியனாக ஏற்றுக்கொள்ளத் தயக்கம் காட்டியதைத் தஞ்சைப் பிரகாஷ் தன்னுடைய சிறுகதையில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

இந்தியத்திருநாட்டில் வாழும் மக்கள் அனைவரும் இந்தியத்தாயின் மக்கள் என்று நினைக்காமல் மதத்தின் அடிப்படையில் வேற்றுமை கற்பித்தல் சமூகத்தில் இன்றளவும் நிகழ்ந்து வருவதை ‘பயம்’ சிறுகதையில் ரமேஷ்பிரேம் பதிவு செய்துள்ளார்.

“ஆபாசமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி முஸ்லீம்களை இந்தியாவைவிட்டு விரட்டவேண்டும் என ஒரு முரட்டு இளைஞன் என்னை வெறித்தபடி சொன்னான். அன்றைய போட்டியில் பாகிஸ்தான் வெற்றி பெற்றிருந்தால், அனேகமாக அந்த பாரில் நான் அந்த இளைஞர்களிடம் உதைப்பட்டிருப்பேன்”¹².

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் இந்திய நாட்டில் வாழும் இசுலாமிய இளைஞனுக்குள் ஏற்பட்டப் பய உணர்வை ரமேஷ்பிரேம் சுட்டிக் காட்டியுள்ள நிகழ்வுகளின் மூலம் சாதி, மதம் என்கிற தீயசக்தி மக்களைத் துன்புறுத்தி வருவதை வெளிப்படையாக அறியமுடிகிறது.

இசுலாமிய மக்களிடையேப் பொருளாதார மற்றும் மொழி அடிப்படையில் ஏற்பட்டச் சாதிப் பிரிவுகளால் ஏற்படும் சிக்கல்களை ‘எட்டாவது நாள்’ சிறுகதையில் குறிப்பிட்டுள்ள செய்திகளின் மூலம் ஆமாதவன் பின்வருமாறு விளக்கிக்காட்டுகிறார்.

“டேய் பட்டாணீ...”

“டேய் சாளப் பட்டாணி!”

“போங்கடா, உங்கெ அம்மைக்கு பயக்களை...”

“ஹேய்... ஹேய்...” – பயல்கள் எல்லாம் பட்டாணியின் முன் நின்று கூச்சல் போடுகிறார்கள். செய்துப் பட்டாணி, யானைக் கால் வியாதியுள்ள துதிக்கை போன்ற தன் வலது கையை ஒங்கி விசிறுகிறான். பயல்கள், காக்கைக் கூட்டத்தில் கல் விழுந்தது போலச் சிதறி ஓடுகிறார்கள்.

“பிடிச்சால், ஒரு பிடிக்குக் காணாத பயல்கள்!” என்று பட்டாணி கையால் ஒங்கி அடிக்கிறான். ஒலைச் சுவரில் கை பொத்தென்று விழுகிறது. அய்யோ, வலி பிராணன் போகிறது.

சடக்கென்று விழித்துக் கொள்கிறான், பட்டாணி-

சே, தூங்கிட்டேன்.சொப்பணத்திலேயுமா இந்தப் பயக்க தொந்தரவு?”¹³.

இசுலாமியச் சமூகத்தின் விளிம்புநிலை மக்களாகக் கருதப்படும் பட்டாணி வகுப்பைச் சேர்ந்தவருக்கு நிகழும் அவமானங்களின் மூலம் மேற்கூறிய கருத்தை ஆமாதவன் அவர்கள் வலியுறுத்துகிறார்.

இசுலாமிய நம்பிக்கைகள்

“ஆதிகாலத்து மனிதனின் தோற்றம் முதல் இன்றைய இருபதாம் நூற்றாண்டின் நாகரிக மனிதச் சமூகம் வரையுள்ள மனிதர்கள் வெவ்வேறான நம்பிக்கைகளை வளர்த்துக் கொண்டுள்ளனர். மனிதர்கள், உண்மையிலும், உண்மை சம்மந்தப்பட்ட கருத்துகளிலும், மூடநம்பிக்கையிலும் எவ்விதமான காரணக்காரியங்களுமற்றக் கருத்துகளிலும் நம்பிக்கைக் கொண்டிருப்பதைக் காண முடிகிறது.

இவ்வகையில் இசுலாம் சமயமும் மனிதச் சமூக மேம்பாட்டிற்கு அடித்தளமானப் பல்வேறான நம்பிக்கைகளை எடுத்துக் காட்டியுள்ளது. இசுலாம் சமயம் எடுத்துக்கூறும் நம்பிக்கைகளை ஒருவர் முழுமையாகத் தெரிந்துக்கொள்ளும்போது மட்டுமே இறைவனுக்கு உகந்தது எது? இறைவனுக்கு உகந்தது அல்லாதது எது? என்பதை அறிந்துக்கொண்டு அதற்கேற்ப அக்கருத்துக்களைப் பின்பற்றி மனதார ஏற்று நடைமுறைப்படுத்த முடியும்.

இறைநம்பிக்கை என்றால் என்ன? என்ற வினாவிற்கு நபிகள் நாயகம் அவர்கள் விடை தரும்போது ஒரே இறைவன்மீதும், அவனுடைய வானவர் மீதும் அவனுடைய வேதங்கள் மீதும், அவனுடையத் தூதர்கள் மீதும்

மரணத்திற்குப் பிறகு உயிர்ப்பிக்கப்பட்டுக் கேள்விக் கேட்கப்படும் இறுதித் தீர்ப்பு நாளின் மீதும் நம்பிக்கைக் கொள்ளுவதே உண்மையான இறைநம்பிக்கை என எடுத்துக்கூறியதாக ஹதீஸ் (நபிகளின் பொன்மொழிகள்) செய்திகள் கூறுகின்றன”¹⁴.

இதுவரை மூன்று லட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட நபிகள் தோன்றி மக்களுக்கு நற்கருத்துகளைப் போதித்தனர் என்றும் அவ்விறைத்தூதர்கள் போதித்தக் கருத்துக்கள் யாவும் இறைவனின் கட்டளைகள் என்றும் நம்பி அவற்றை இசுலாமிய மக்கள் பின்பற்றுகின்றனர் என இறைத்தூதர்கள் மீதான நம்பிக்கைகள் குறித்தச் செய்திகளை ‘ரெயில்வே ஸ்தானம்’ என்னும் சிறுகதையில் சுப்பிரமணிய பாரதி பதிவு செய்துள்ளார்.

“முந்திய நபிகளின் கட்டளைகளும் கடவுளுடைய நேரான கட்டளைகளேயன்றி அந்தந்த நபிகளின் சொந்தக் கருத்துக்களல்ல என்பதை இஸ்லாமானாவர்கள் அங்கீகாரம் செய்கிறார்கள். காலத்தின் மாறுதலுக்கிணங்க, அல்லா, தன் பழைய கட்டளைகளை மாற்றி ஒவ்வொரு புதிய நபி மூலமாகவும் புதிய கட்டளைகள் பிறப்பித்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார் எனவே முகம்மது நபி இருந்த காலத்துக்கும் தேசத்துக்கும் பொருந்த அவர் மூலமாகப் புதிய கட்டளைகள் கொடுக்கப்பட்டன. மதக்கொள்கைகள் எக்காலத்துக்கும் எந்த தேசத்திற்கும் பொது. ஆதலால் அவற்றை மாற்றக்கூடாது”¹⁵.

இறைத்தூதர்களில் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவர் முகமது நபி(ஸல்) அவர்கள். இவர் மனிதருள் ஒருவராய் வாழ்ந்து மக்களை நல்வழிப்படுத்தினார். மேலும் ஒவ்வொரு காலத்திலும் தோன்றிய நபிகள் அத்தகு காலங்களில் வாழ்ந்த மக்களுக்கு ஏற்றாற்போல் இறைவேதம் அருளியக் கருத்துக்களைப் போதித்தனர் என்றக் கருத்தைச் சுப்பிரமணிய பாரதியின் சிறுகதையின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

ஓரிறைக் கொள்கையாளர்களான இசுலாமிய மக்கள் இறைவன் மீதும், இறைவனால் அருளப்பட்ட இறைவேதத்தில் கூறப்பட்டக் கட்டளைகள்,

கடமைகள் மீதும் கொண்டுள்ள நம்பிக்கை போற்றத்தக்கது என்கிற தன்னுடைய சிந்தனையை எஸ். பொன்னுதுரை ‘ஈரா’ என்னும் சிறுகதையில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

“என்ர சீதேவிக் காக்காக்கு நாளையோட சொவர்க்கத்து வாசல் தொற பட்டுறும். ஹீர்லீன் பெண்டுகள் கனிவர்க்க மெல்லாம் கொடுப்பாங்க.

ஈன கதக்கவ என்ர மூத்த மதினக்காரி. அவர்றய ஓடப்பொறப்பு. வள்ள அல்லாக்கு மத்திக்கமா நடக்கிறவள்.... நான் ஈராவில் இரிந்து வெளியான ஓடன அவருக்கு பிர்தவுசு கெடச்சிரும், பெண்டாட்டிமார் ஈரா இரிந்தா புரிசன்மாற்ற பாவ தோஷம் கொறயுமாம். சொர்க்கம் கெடக்காட்டியும் அதாபு குறையுமாம்”¹⁶.

இசுலாமியப் பெண்கள் தங்கள் கணவன் இறந்துவிட்டால் நாற்பது நாட்கள் தனிஅறையில் வெள்ளைப்புடவை அணிந்து தூரியனைக்கூடப் பார்க்காமல் யார் முகத்திலும் விளிக்காமல் இறைவேதமானத் திருக்குர்ஆனை இடைவிடாது படித்து இறைவனிடம் பிரார்த்தனை செய்வர். இவ்வாறு செய்தால் தங்கள் கணவனின் பாவங்கள் குறையும் என்பது அவர்களின் நம்பிக்கை என்பதை ‘ஈரா’ சிறுகதையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள செய்திகள் மூலம் எஸ்.பொன்னுதுரை விளக்கியுள்ளார்.

இந்த உலகை இயக்கும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத மாபெரும் சக்தியே இறைவன். உலகில் வாழும் மக்கள் அனைவரும் இம்மாபெரும் சக்தியின் மீது அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். குறிப்பாக இசுலாமியர்கள் ‘அல்லா’ என்ற ஒளியாகிய இறைவன் மீது கொண்ட நம்பிக்கை போற்றத்தக்கது என்கிற கருத்தை வலியுறுத்தும் செய்திகள் சோதர்மனின் ‘எனக்கான அரிசி’ சிறுகதையில் இடம் பெற்றுள்ளது.

“ஒங்களையும் மீறி எங்களையும் மீறி இன்னொன்னு இருக்கு. இதுதான் எல்லாத்தையும் தீர்மானிக்குது. நாளைக் காலை மணப்பெண்ணின் கழுத்தை அலங்கரிக்கும் பூ நிச்சயிக்கப்பட்டது எப்போது? அதே போல நாளைக் காலை நீங்க சாப்பிட வேண்டிய ஆகாரத்திற்கான அரிசியை ஆந்திராவிலோ, கர்நாடகாவிலோ அல்லது பஞ்சாபிலோ, தஞ்சாவூரிலோ நெல் நாற்றை நட்டபோதே அல்லா தீர்மானித்து விட்டார். அந்த அரிசி கல்யாணத்திற்கு நாங்கள் வாங்கியிருக்கும் மூட்டைக்குள் இருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியும். அதை நீங்கள் நாளைக் காலையில் உண்ண வேண்டும் என்பதற்காகவே அல்லா அந்த மூன்று பேரையும் கைது பண்ண வைத்திருக்கிறார், அநியாயமாகக் கற்பழிப்பு வழக்கிலே ஒருவன் சீரழிந்து போய்விடக்கூடாது என்பதற்காகவே அந்த அல்லா என்னை உங்களிடம் அனுப்பியிருக்கிறார். இல்லையென்றால் சற்று முன்னர் வரை நீங்கள் யாரோ நான் யாரோ என்றிருந்தவர்களைச் சந்திக்க வைத்திருப்பாரா அந்த அல்லா?”¹⁷.

மனித வாழ்வில் நடைபெறும் ஒவ்வொரு நிகழ்வும் இறைவனின் கட்டளைப்படியே நிகழ்கிறது என்ற மக்களின் இறைநம்பிக்கையை ‘எனக்கான அரிசி’ சிறுகதையில் வரும் கதாபாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் மூலம் சோதர்மன் தெளிவுப் படுத்தியுள்ளார்.

இறைநம்பிக்கை ஒவ்வொரு மனிதனுள்ளும் இருக்கின்ற நன்மைத் தரும் ஒன்றாகும். இவ்வுலகை இயக்குகின்ற இறைவனின் மீது நம்பிக்கையில்லாமல் ஏனோ தானோ என்று வாழ்பவரும் கூட இக்கட்டானச் சூழலில் தன்னையும் மீறிய சக்தி ஒன்று இருப்பதாக உணர்கின்றனர் என்பதை ஆமாதவனின் ‘எட்டாவது நாள்’ சிறுகதை விளக்குகிறது.

“கைமுறிச்சு மொண்டியாக நடக்கக் கூடாதென்னு நேந்தது பலிச்சா கொள்ளாம். தெய்வமே... ஹீம், தெய்வம்! இதுவரைக்கும் ஒரு பள்ளிக்குப் போனது கிடையாது. ஒரு நிஸ்காரம் - நோம்பு ஒண்ணும் செய்திட்டில்லே. அப்பன் இருந்த காலத்திலே மேட்டுக்கடை பஞ்சாப் பெறைக்குப் போயிட்டுண்டும். அதுவும், மொகரத்தன்னைக்கு தீக்குளி காணப் போனதுதான். அதுக்கும் பொறவு ஒண்ணும் இல்லே. இப்போ தெய்வம் ஏது...?”¹⁸.

இறைவனைத் தொழாமல் இறைவனின் திருநாமத்தைக் கூட உச்சரிக்காமல் வாழ்ந்த பட்டாணித் தனக்கு உடல்நிலை சரியில்லாமல் மரணப்படுக்கையில் இருக்கும் தருவாயில் இறைவனை நினைவுகூர்வதை இதற்குத் தகுந்த உதாரணமாக்கியுள்ளார் ஆசிரியர்.

இசுலாமியப் பழக்கவழக்கங்கள்

இசுலாமியர்களின் பழக்கவழக்கங்கள் பிற சமயத்திலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டது. இசுலாமிய இறைவேதத்தில் கூறப்பட்ட செய்திகள் மக்களை நல்வழிப்படுத்த இறைவன் அளித்த அருட்கொடைகள் என்று நம்பும் இசுலாமிய மக்கள் அவற்றைப் பின்பற்றுவதில் மிகுந்த தீவிரம் கொண்டவர்கள். மேலும் இசுலாம் சில கட்டுப்பாடுகளையும் விதித்துள்ளது. குறிப்பாகப் பெண்கள் பர்தா அணிதல், ஆண்களுக்கு மார்க்கக் கல்யாணம், தலாக் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

மேலும் ஒரு ஆண் தன் முதல் மனைவி உயிரோடு இருக்கும் நிலையில் அடுத்தத் திருமணம் செய்யும் உரிமை இல்லை என்கிற கட்டுப்பாடும் இறைவேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது என்பதை ‘ரெயில்வே ஸ்தானம்’ என்ற சிறுகதையில் சுப்பிரமணிய பாரதி சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“அக்கதையில் ஒரு முகம்மதியப் பிரபு மூன்று சகோதரிகளை மணம் செய்ததாக எழுதியிருக்கிறீர்கள். அப்படி சகோதரமான மூன்று பெண்களை மணம் புரிந்து கொள்ளுதல் முகம்மதிய சாத்திரப்படி ‘ஹராம்’(பாதகம்) ஆகக் கருதப்படுகிறது. தன் மனைவி உயிருடனிருக்கையில் அவளுடன் பிறந்த மற்ற ஸ்திரீயை ஒரு முஸ்லீம் மணம் புரிந்து கொள்ளக்கூடாதென்பதே எங்களுடைய சாத்திரங்களின் கொள்கை’ என்று அந்த முகம்மதிய நண்பர் சொன்னார்”¹⁹.

சுப்பிரமணிய பாரதி ரயில் பயணத்தின் போது ஏற்பட்ட இசுலாமிய நண்பருடனான சந்திப்பின் மூலம் இசுலாமியர்களின் திருமணக் கட்டுப்பாடுகள் குறித்துத் தான் அறிந்துக் கொண்ட செய்திகளை ரெயில்வே ஸ்தானம் என்ற சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளதன் மூலம் இசுலாமிய ஆண்கள் தன் மனைவி உயிரோடு இருக்கும் தருவாயில் மனைவியின் சகோதரிகளை மணம்புரிந்து கொள்தல் மிகவும் தவறானது என்ற கட்டுப்பாடு இசுலாமியச் சமயத்தில் நிலவுவதை உறுதிபட கூறமுடியும்.

இசுலாமிய மக்கள் தவறாமல் கடைபிடிக்கும் தொழுகை மற்றும் முக்காடு அணியும் பழக்கங்கள் குறித்துப் பிரபஞ்சனின் ‘பாயம்மா’ சிறுகதையில் இடம் பெற்றுள்ள செய்திகள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன.

“மேற்குத் தெரு பள்ளி வாசலில் இருந்து பாங்கோசை எழுந்தது. தன்னை அறியாமல் அவள் முக்காட்டை எடுத்துத் தலையை மூடிக்கொண்டாள்”²⁰.

ஐந்து வேலைத் தொழுகையைத் தவறாமல் கடைபிடிக்கும் பொருட்டுப் பள்ளிவாசலில் பாங்கு(அழைப்புமணி) சொல்லப்படும். பாங்கு ஓசைக் காதில் கேட்டால் உடனே இசுலாமியப் பெண்கள் தலையில் முக்காடிட்டு இறைவனின்

நாமத்தை உச்சரிக்கும் பழக்கம் தொன்றுதொட்டு இன்றுவரை பின்பற்றப்படுகிறது என்பதை மேற்கூறிய வரிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

ஒவ்வொரு சமய மக்களும் ஒரே மாதிரியான பழக்கவழக்கங்களைக் கொண்டிருப்பதில்லை. உண்ணும் உணவு முதல் உடையணிதல் வரை சமயத்திற்குச் சமயம் வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. அதிலும் இசுலாமியர்களின் பழக்க வழக்கங்கள் சற்று வித்தியாசமானவை. குறிப்பாக அவர்களின் இறைவழிபாட்டு முறைகள் மற்ற சமயத்திலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டவை என்பது குறித்து ‘ஈரா’ சிறுகதையில் இடம் பெற்றுள்ளச் செய்திகள் மூலம் காணமுடிகிறது.

“ஆசியத்து மூத்தம்மா போறா. ஈராவில இரிந்து வெட்டக்கு எறங்க அவதான் பாத்தியா ஒதுவா. வாழப் பழம், பிகக்கோத்து, சாம்புறாணி எல்லாம் வாங்கி வெக்கவேணும். அதுக்கு உம்மா வந்திடுவாக”²¹.

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் இசுலாமியர்கள் இறைவனை வழிபடும் முறைகளில் ஒன்றான பாத்திஹா ஒதுதல் என்கிற பழக்கவழக்கம் இசுலாமிய மக்களால் பின்பற்றப்படும் முறை தெளிவுப்படுத்தப்படுகிறது.

இசுலாமிய மக்களின் முக்கியமான கடமை தொழுகை ஆகும். ஐந்து வேலையும் இறைவனின் திருநாமத்தை உச்சரிப்பதால் நன்மை உண்டாகும் என்ற முழுநம்பிக்கையோடு இசுலாமியர்கள் தொழுகையைக் கடைபிடிப்பதை நாஞ்சில் நாடனின் ‘கான்சாகிப்’ சிறுகதை விளக்குகிறது.

“வழக்கம் போல, மாலை ஓட்டல் கம்பர்ட் சென்று சேர்ந்த போது, கான் சாகிப் மக்ரீப் தொழுது முடிக்கும் தறுவாயில் இருந்தார். தொழுகை முடிந்து என்னைப் பார்த்தபோது முகத்தில் நல்ல மலர்ச்சி

இருந்தது, எப்போதும் போல அஃதோர் வியப்பூட்டும் அனுபவம் எனக்கு”²².

தொழுகைக்குப்பின் காண்சாகிப்பின் முகமலர்ச்சிக்கண்டு நாஞ்சில் நாடன் தொழுகையின் முக்கியத்துவத்தையும், தொழுவதால் ஏற்படும் நன்மைகளையும், இசுலாமிய மக்களின் கடமையைப் பின்பற்றும் பண்பையும் பாராட்டியுள்ளார்.

மேலும் அச்சிறுகதையில் இசுலாமியர்களின் உணவுமுறைகளில் முதன்மையானது அசைவ உணவுகள் என்பது யாவரும் அறிந்தது. அதேபோல் அந்த அசைவ உணவுகளில் ஆடு, கோழி, ஒட்டகம் போன்றவற்றைப் பிறமதத்தினரின் வீடுகளில் உண்பதை இசுலாமிய மக்கள் தவிர்க்கின்றனர், காரணம் இசுலாமியர்கள் ஆடு, கோழி எதுவானாலும் அவற்றை இறைநாமத்தைக் கூறி அறுப்பதாலும், அதிலும் சில நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றுவதுமே ஆகும். இவ்வாறு உணவுக்காக ஆடு, கோழி போன்றவற்றை இறைநாமத்தை உச்சரித்து அறுக்கும்முறை ஹலால் எனப்படும். இசுலாமியரின் ஹலால் பழக்கவழக்கம் குறித்த செய்திகளை நாஞ்சில் நாடன் பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

“நகரில் எந்த மூலை முடுக்கில் ஆனாலும் நெரிசலான, சந்தடியான, தூசுதும்பான சூழல் ஆனாலும் அங்கிருந்த முஸ்லிம் உணவு விடுதிகளின் சுவை குறித்து என்னையும் அலைக்கழித்து நடப்பார். சுக்கா ரொட்டி, டால் ஃபிரை, வெங்காய எலுமிச்சைத் துண்டுகளே ஆனாலும் அவற்றில் தனித்துவம் இருக்கும். கோஷ் சாப்பிடுவதனால் அவர் இந்து, கிறித்துவக் கடைகளில் உண்பதில்லை. ஹலால் செய்திருக்க மாட்டார்கள் என்று”²³.

காண்சாகிப் ஹலால் அல்லாத உணவுவகைகளை உணவு விடுதிகளில் உண்பதைத் தவிர்க்கிறார் என்ற செய்தியின் மூலம் இசுலாமியப் பழக்க

வழக்கங்களின் தனித்தன்மையையும் அதைப் பின்பற்றும் இசுலாமிய மக்களின் சமயம் மீதான பற்றையும் நாஞ்சில் நாடன் விளக்குகிறார்.

பழங்காலந்தொட்டே பெண்கள் பாலியல் பொருளாக நடத்தப்பட்டு வந்துள்ளனர். எனவே பெண்ணின் உடம்பை வெளியே காண்பித்தல் என்பது சமூக மீறல்களுக்கும், பிரச்சனைகளுக்கும் உரிய ஒன்றாகக் கருதப்பட்டு வந்துள்ளது. இதனால்தான் திருக்குர்ஆன் பெண்களைக் கண்ணியமான முறையில் உடை அணியும் படிச் கூறுகின்றது. இசுலாம் பெண்களின் சொந்தப் பாதுகாப்புக் கருதியே இவ்வாறு கூறுகிறது.

“நபியே! இறை நம்பிக்கை கொண்ட பெண்களிடம் கூறும். அவர்கள் தங்களுடைய பார்வையைப் பேணிக் கொள்ளட்டும். தங்களுடைய வெட்கத் தலங்களைப் பாதுகாக்கட்டும். தங்களுடைய அழகை வெளியில் காட்டாதிருக்கட்டும். அதிலிருந்து தாமாகத் தெரிகின்றவற்றைத் தவிர மேலும் தங்களுடைய மார்புகள் மீது தங்கள் முந்தானையைப் போட்டுக் கொள்ளட்டும்”²⁴.

திருக்குர்ஆன் (24:31)

இசுலாமியச் சமூகத்துப் பெண்கள் என்றாலே நினைவுக்கு வருவது பர்தா அணிதல் ஆகும். முகத்திரையிடுதல் மற்றும் பர்தா முறை குறித்து எந்தவிதக் குறிப்பையும் திருக்குர்ஆனில் காணமுடியவில்லை. மாறாகத் திருக்குர்ஆன் இசுலாமியப் பெண்களைக் கண்ணியமாக உடை அணியவேண்டும் என்றே வலியுறுத்துகிறது.

இசுலாமியப் பழக்கவழக்கங்களில் முக்கியமான ஒன்று ‘பர்தா அணிதல்’ தவறானப் புரிதலால் இசுலாமியர்கள் பர்தா அணிவதை இசுலாமிய இறைவேதத்தில் பெண்களுக்கு விதிக்கப்பட்டக் கடமைகளில் ஒன்றாகப் பின்பற்றுகின்றனர். ஆனால் பெண்களை ஒடுக்கின்ற ஒரு வடிவமாகவே பர்தா அணிதல் மாறிவிட்டது என்கிற

உண்மையைத் தஞ்சை ப்ரகாஷின் ‘க்யாமத் எனும் இறதித் தீர்ப்பின் நாள்’ சிறுகதையின் வாயிலாக அறியலாம்.

“எல்லோருமே பர்தா போட்டுக் கொண்ட பெண்கள் அல்ல. பாதி பேருக்கு பர்தா போட்டுக் கொள்ளும் தக்தீர் கிடையாது. விதியும் பணமும் வாழ்வும் மோதும் சூது. ஏழ்மை முக்காடு என்று – யாராவது ஆம்பளை அந்தப் பக்கம் வந்தால் சேலையைச் சுழற்றிப் போடுவார்கள். அது பாவனை மட்டும்தான். பாம்பாட்டித் தெருவுக்கு வந்ததும், குடிசைக்கு வந்து விழுந்தும், பர்தா போடுகிறவளாகவே இருப்பவள் அங்கே நூரி மட்டும்தான்”²⁵.

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் ஆணாதிக்கம் நிறைந்த சமூகத்தில் வாழும் இசுலாமியப் பெண்கள் பர்தா அணிவது அவர்களின் பாதுகாப்பிற்காகவேயன்றி ஆண்களைப் பார்த்தாலே முக்காடிட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது தேவையற்றது. ஆனால் முக்காடு அணிதல் இயல்பாகவே இசுலாமியப் பெண்களின் இரத்தத்தில் ஊறிவிட்ட ஒன்றாகிப் போய்விட்டதைத் தஞ்சை ப்ரகாஷ் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இசுலாம் சமயத்திற்கு எதிரானப் பழக்கம்

“மது மற்றும் சூதாட்டம் (இவற்றுக்குரிய கட்டளைகள்) பற்றி உம்மிடம் கேட்கிறார்கள். நீர் கூறுவீராக் அவ்விரண்டிலும் பெருங்கேடு இருக்கிறது. அவற்றில் சிறிது பயன்கள் இருப்பினும் அவற்றினால் ஏற்படும் பாவம் அவற்றின் பயன்களைவிட அதிகமாக இருக்கிறது. குர்ஆன் (2:219).

மேலும் போதையைத் தடைச் செய்தாலும் இந்தக் குற்றத்துக்குத் தண்டனை எதையும் குறிப்பிடவில்லை. எனினும் குடி போதையிலிருந்த ஒருவனுக்கு இறைத்தூதர் நாற்பதுச் சவுக்கடிக் கொடுக்கச் செய்ததாகச்

சொல்லப்படுகிறது. கலீஃபாவாகிய உமர், தன் தோழர்களாகிய அலீ, உஸ்மான் முதலியவர்களுடன் கலந்து ஆலோசித்து மது அருந்துதலுக்குத் தண்டனையாக என்பதுச் சவுக்கடிகளை விதித்தார். இதற்கு அவர் கூறிய காரணம், ஒரு கற்புள்ள பெண் மேல் பொய்யாகக் குற்றம் சாட்டுவனுக்குக் குர்ஆன் விதித்துள்ளத் தண்டனை என்பது சவுக்கடியாகும். மது அருந்தியவன் இத்தகைய பொய்க் குற்றச்சாட்டுகளில் ஈடுபட வாய்ப்பு அதிகம் என்பதால் அது முதல் மது அருந்துதலுக்கு இந்தத் தண்டனைப் பரவலாக வழங்கப்பட்டு வருகிறது. இசுலாம் குடியைத் தீமையாகக் கருதினாலும் விளிம்புநிலை மக்கள் ஏதேனும் ஒரு சூழலில் மது அருந்த வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர்”²⁶.

இறைவேதத்தில் கூறப்பட்ட இசுலாத்திற்கு எதிரானப் பழக்கவழக்கங்களான திருடுதல், வட்டி, குடி போன்றவை இன்றையக் காலக்கட்டத்தில் சர்வசாதாரணமாக மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டது. அதிலும் குடிப்பழக்கம் இசுலாத்திற்கு எதிரானது என்றபோதும் அதற்குத் தண்டனைகள் குறைவு என்பதால் அப்பழக்கம் தொன்றுதொட்டே மக்களால் பின்பற்றப்படுகிறது. பல்வேறு காரணங்களால் மக்களை ஆட்கொண்டு ஆட்டிப்படைக்கும் குடி தனிமனிதனுக்கும் சமூகத்திற்கும் தீங்கானது என்பதை ‘எட்டாவது நாள்’ சிறுகதையில் வரும் பட்டாணி என்கிற கதாபாத்திரம் மூலம் ஆ.மாதவன் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

“கோவிந்தோ, கஞ்சி நீ கொண்டு வந்து வச்சது அங்கனையே இருக்கு. எனக்கு இப்போ ஒண்ணும் வேண்டாம். ஒரு ஆறு அவுன்சு சரக்கு, நடராயனிட்டே வாங்கித் தந்தேன்னா...? குப்பி கணக்கில் அடிச்சவன் தான். ஆனா இப்போ ஒரு ஆறு போறும். அந்தோ எறப்புக்குப் பொறத்தே நோட்டு இருக்கு...”

“பட்டாணி ... ஒம்மள கொன்னாலும் இந்த எரப்பாளி கொணம் போவாதுஇ இந்த எட்டு தெவசமாவது நாக்கிலே காந்தாரி மொளவு

அரச்ச தேச்சுகிட்டு, சும்மா கெடையும்... கை பழுத்து குடுத்து இருக்கு. சாவப் போறீரோ இல்லியோ... இந்தக் கருமடம் காலனியிலே கெடந்து நல்ல சாக்காலையா சாவும். பேசாம கஞ்சியே குடியும். நான் சானிட்டறி ஆபீஸ்வரே போவேண்டியிருக்கு. மொகத்தே களுவிக்கிட்டு அந்த மருந்தெ கண்ணிலே எளுதும். சும்மா கெடந்து பேடிச்ச தூறாமே படுத்துக் கெடையும். கொஞ்சம் ஆகும்னா எந்திச்ச அப்பு கடைக்கு சாயை குடிக்கவோ, நடராயனிட்டேயோ போமிராதியும், வெறும் சாயை வேணுமெங்கி என் பய குட்டன் அங்கே நிக்கான். விளிச்ச சொல்லியனுப்பினா வாங்கீட்டு வருவான். மணி ரெண்டு, நான் போறேன்...

கோவிந்தன், சேரியன் பெரிய ஓடையைத் தாண்டி ரோட்டில் போய் மறைவது வரையில் பார்த்துக் கொண்டே கிடந்தான், செய்துப் பட்டாணி”²⁷.

குடிப்பழக்கத்திற்கு அடிமையாகி அதனால் உண்டான உடல் நோவுகளினால் துன்பப்படும் பட்டாணி தன் இறுதிமூச்சு நிற்கும் வரைக் குடியை மறக்கமுடியாமல் தவிக்கும் நிலையைச் சுட்டிக்காட்டுவதன் மூலம் குடி உயிரைக் குடிக்கும் என்றக் கருத்தை ஆமாதவன் அவர்களின் உணர்ச்சிகரமானப் பதிவின் மூலம் உணரமுடிகிறது.

வறுமை

“மனிதர்களுக்கு வாழ்வதற்குத் தேவையான ஊதியம் கொடுக்கப்படாமல் சுரண்டப்படும் நிலையில் அவர்கள் பல்வேறு தவறான வழிகளில் ஈடுபடும் நிலைக்கு ஆளாகின்றனர். தேவைக்குக் குறைவான வருமானம், வேலைவாய்ப்பின்மை, வறுமை, பொருளாதார வசதியின்மை எனப் பல்வேறு காரணங்களால் மனிதச் சமூகம் ஏமாற்றுதல், திருடுதல் போன்ற மனநிலைகளுக்கு ஆளாகின்றது. தனக்குச் சொந்தம் இல்லாத ஒன்றை உரியோரின் அனுமதி

இல்லாமல் எடுக்கும் முறையற்றச் செயலான, சட்ட விரோத அபகரிப்பே திருட்டு என்பதாகும்”²⁸.

வறுமை ஒரு மனிதனை எவ்விதத் தவறையும் செய்யத் தூண்டுகிறது என்பதையும், அடித்தட்டு மக்களின் நடைமுறை வாழ்வியல் சிக்கல்கள் குறித்தும் பிரபஞ்சனின் ‘பாயம்மா’ எனும் சிறுகதையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளப்பட்டுள்ளது.

“இது எங்க வீட்டுல கிடைச்ச பணம் அய்யா. புதைச்ச வைக்கப் பட்டபணம். என் மகன் ரஷீதுதான், இந்தப் பணத்தை ஒளிச்ச வைச்சிருக்கணும். இவ்ளோ பணம், அவனுக்குத் தப்பு வழியில்தான் வந்திருக்கணும். அவன் முதலாளியைக் கேளுங்க”.

ராஜகோபாலன், விபரங்களைக் கேட்டறிந்தார். முதலாளிக்குப் போன் செய்தார். சில நிமிஷங்களில் முதலாளி வந்து சேர்ந்தார். நோட்டைப் பார்த்தார். தம் பணமாக இருக்கலாம் என்று சந்தேகமாகச் சொன்னார். ரஷீது வரவழைக்கப்பட்டான். போலீஸ் நிலையத்தில் முதலாளியைப் பார்த்ததும் அவன் கை கால் நடுங்கின.

‘இவன் ரொம்ப நல்ல பையன், ராஜகோபாலன், இந்தக் காரியத்தை இவன் செய்யமாட்டான்’.

ரஷீது அழுதான். ‘கணக்கில் வராத பணம் என்பதால் திருடினேன்’ என்று ஒப்புக் கொண்டான். ‘கூரை மாற்ற, தங்கை கல்யாணம் முடிக்க...’ என்று காரணங்களை அடுக்கினான்”²⁹.

குடும்பச்சூழல் காரணமாகப் போதிய வருமானம் இல்லாததால் தான்வேலைப் பார்க்கும் இடத்தில் தன்னுடைய முதலாளியின் பணத்தைத் திருடும் ரசீதின் செயல் வறுமையின் உச்சத்தை விளக்குகிறது என்பதை பிரபஞ்சனின் சிறுகதையின் மூலம் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

தீண்டாமை

நம் நாட்டில் தீண்டாமை ஒழிய வேண்டும் என்று பல அறிஞர்களும், இலக்கியவாதிகளும் போராடி வருகின்றனர். ஆனாலும் தீண்டாமையும் ஏற்றத்தாழ்வும் மக்களிடத்தில் இன்றளவும் நிலவி வருகின்றன என்பதை,

“தீண்டாமை என்கின்ற பெயரால் மக்களை மக்களே இழிவு செய்வதைப்போல் உலகத்தில் கொடுமை வேறேதுவும் இல்லை இந்நிலை இந்தியாவைத் தவிர வேறேங்கும் இல்லை என்றார் பெரியார். இத்தகைய இழிவான தன்மைக்குத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் கடவுளாலேயே அப்படிப் பிறப்பிக்கப்பட்டவர்கள் என்று கூறும் வேதபுராண சாஸ்திரங்களும் மதமும் தான் காரணம் என்று கூறினார் பெரியார்”³⁰.

என்ற வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும் நாகரிகம் அடைந்த சமுதாயத்தில் மாறாமல் இருக்கும் சாதியத்தையும், தீண்டாமையையும் படைப்பாளிகள் பலர் தங்கள் படைப்புகளில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்கள்.

தீண்டாமை என்பது இந்து மதத்தின் களங்கம் என்று அம்பேத்கார் கூறியிருந்தாலும் இந்தியாவிலுள்ள அனைத்துச் சமயங்களிலும் தீண்டாமை என்னும் கொடிய நோய் பரவிக் காணப்படுகிறது. சகோதரத்துவச் சமயம் எனக் கருதப்படும் இசுலாமியச் சமயத்திலும் தீண்டாமையின் தாக்கம் பரவலாகக் காணப்படுகிறது. இத்தீண்டாமையால் விளிம்புநிலை மக்கள் படும் அவலங்களை ‘அனைப்படி வெற்றிலை சாமிகளின் சரிதம்’ சிறுகதையில் எஸ்.செந்தில்குமார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“நகரத்திற்கு செல்லும் பேருந்து வந்ததும் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டான். அந்தப் பேருந்தில் பிச்சைக்காரன் ஒருவன் தனது மனைவியோடும் பிள்ளைகளோடும் கடைசி இருக்கையில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனைச் சுற்றி ஈயப்பாத்திரங்களும், துணி

மூட்டைகளுமாக இருந்தது. பஸ்ஸில் ஏறியவர்கள் யாரும் அவர்கள் உட்காந்திருந்த இடத்தை திரும்பக்கூட பார்க்காமல் வேறுபக்கமாக இடம் பார்த்து அமர்ந்தனர். அவர்கள் எந்தக் கவலையுமின்றி பழைய பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டும் குழந்தைகளோடு கும்மாளமிட்டுக் கொண்டும் வந்தார்கள். பயணிகளை அவர்கள் பொருட்படுத்தவே இல்லை”³¹.

விளிம்புநிலை மக்களான பிச்சைக்காரர்களை இச்சமூகம் மனிதர்களாகக் கூட மதிப்பதில்லை. ஐந்தறிவு ஜீவன்களான நாய், பூனை போன்றவற்றைச் செல்லப்பிராணிகளாக வீட்டிற்குள் வைத்து வளர்க்கும் போது பேருந்தில் பிச்சைக்காரர்கள் தமக்கு அருகில் உட்கார்ந்தால் அவர்களை மிருகத்தை விட மோசமாக நடத்துகிற அவலம் சமூகத்தில் நிலவுகிறது என்பதை மேற்கூறிய உதாரணத்தின் மூலம் எஸ்.செந்தில் குமார் தெளிவாக விளக்குகிறார்.

ஆணாதிக்கம்

சமுதாயத்தில் தொடர்ந்து பெண்கள் அடிமையாக நடத்தப்படுகிறார்கள். இவ்வடிமைத்தனம் அவர்கள் பிறந்தது முதலே தொடங்கிவிடுகிறது. திருமணத்திற்குப் பிறகு கணவன் மூலம் அது மேலும் அதிகரிப்பதைக் காணமுடிகிறது. இதனால் பெண்கள் மிக மோசமான நிலையில் வாழநேரிடுகிறது என்பதை அறிஞர் அண்ணா தனது படைப்புகளில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“பொறந்தேன், பொம்பளையா வளர்ந்தேன். வயசு வந்ததும் ஒருத்தன்கிட்ட பிடிச்சுக் கொடுத்தான் எங்க அப்பன். தாலி கட்டின அண்ணைக்கு மறுநாளே அவன் ஆரம்பிச்சிட்டான், அதிகாரம் பண்ண. நின்னா உதை, குனிஞ்சா குத்து இவ்வளவுதான் கதையே. பொம்பளை கதை இவ்வளவு தானேம்மா இருக்கும்”³².

என்று ‘ரங்கோன் ராதா’ புதினத்தில் வரும் வேலைக்காரியின் கூற்று வெளிப்படுத்துகிறது. பெண்கள் என்றாலே அவர்கள் வாழ்வு சிக்கல்களைக் கொண்டதாக அமைவதையும், மேலும் பெண்களுக்கு ஏற்படும் சிக்கல்களையும் தனது படைப்புகளில் அறிஞர் அண்ணா மிகுதியாகப் படைத்துக் காட்டியுள்ளார்.

பெண்களை ஆண்கள் ஒடுக்குவதும், அவர்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவதும் ஆணாதிக்கம் ஆகும். நடைமுறை வாழ்வில் ஆணுக்குக் கட்டுப்பட்டேப் பெண் வாழவேண்டும். பெண்களுக்கு எதிரான உரிமைமீறல்கள் பெண்களைப் பொம்மைகளாக மாற்றிவிட்டது. அவர்களின் உணர்வுகள் மதிக்கப்படுவதில்லை. பல்வேறு காரணங்களால் தங்களுடைய உணர்வுகளைக் கூட வெளிப்படுத்த முடியாமல் ஒடுங்கிப் போகின்றச் சூழலில் பெண்கள் வாழவேண்டிய கட்டாயத்திற்குத் தள்ளப்படும் நிலையை ‘அஞ்சுமாடி’ சிறுகதையின் மூலம் தஞ்சை ப்ரகாஷின் பின்வருமாறு எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“அவ கழுத்தெ நெறிச்சுக் கொன்னா என்னன்னுட்டு வந்தது அடுதாப்ல... எனக்கே இன்னைக்கி நெனச்சாலும் வெக்கமா இருக்கு சார்... ஆனா தாவிதுப்புள்ள என்னா அருமையா நடந்துகிட்டாரு சார். அந்த நேரத்துல வேற ஏதோ சண்டையச் சாக்கா வெச்சிகிட்டு வாயும் வயிறுமா இருக்கிறப்போ ஒருநாள் அவளெ அடிச்சிருக்கேம் பாருங்க என்னா அடிங்கிறீங்க! கீழ போட்டு அந்த வயித்துலேயேமிதிச்சேன்! ஓடம்பு பூரா குங்குமமா செவந்து போச்ச அவளுக்கு”³³.

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் ஐந்து மாதக் கர்ப்பிணியாக இருக்கும் தன்னுடைய மனைவியை மிருகத்தைப் போல் அடித்துச் சித்ரவதைச் செய்கின்ற ஆணாதிக்கவாதியாகத் திகழும் கோபிராவ் என்கிற கதாபாத்திரம் பெண்களை ஒடுக்கும் ஆணாதிக்கச் சக்தியாகத் தஞ்சை ப்ரகாஷால் அடையாளப்

படுத்தப்பட்டுள்ளதன் மூலம் படைப்பாளர் ஆணாதிக்கத்தைக் குறித்த செய்திகளை விளக்கியுள்ளார்.

பெண்களின் நிலை

திருமணங்கள் வணிகமாகிப் போனதால் சில பெண்கள் விலை போக முடியாமல் முதிர்கன்னிகளாவே இருந்துவருவதை,

“பூக்களிலே நானுமெரு

பூவாய்த்தான் பிறப்பெடுத்தேன்

பூவாகப் பிறந்தாலும்

பொன் விரல்கள் தீண்டலையே!

பொன் விரல்கள் தீண்டலையே — நான்

பூமாலை யாகலையே!”³⁴.

(கண்ணீர் பூக்கள், ப. 41)

என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன. திருமணமாகாமல் முதிர்கன்னியாக வாழும் பெண்களின் மன உளைச்சலைப் பற்றிக் கவிஞர் மு.மேத்தா கூறுவதும் நினைவு கூரத்தக்கது.

பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு, நிறம், உருவம் போன்ற பல்வேறு காரணங்களால் பல பெண்கள் திருமணம் ஆகாமல் முதிர்கன்னிகளாக வாழும் அவலம் சமூகத்தில் நிலவுவதை ‘க்யாமத் என்னும் இறுதித் தீர்ப்பின் நாள்’ சிறுகதையில் தஞ்சை ப்ரகாஷ் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“எல்லோரும் தூங்குகிறார்கள். அவளுக்குத் தூக்கமே இல்லை. தூக்கம் வராமல் போய் 45 வருசங்கள் ஆகிறது. அவளைப் போல திரண்ட பெண்கள் ரொம்ப கொஞ்சம். ‘நிக்கா’ வருது வருதுன்னாங்க. ஆனா கொமராவே வெச்சிருக்காங்க”³⁵.

நூரி என்றக் கதாபாத்திரம் தனது தந்தையின் அலட்சியத்தால் வயதாகிவிட்ட போதும் முதிர்கன்னியாக வாழும் துயரத்தைத் தஞ்சை ப்ரகாஷ் படைப்பின் வழி ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டுவதன் மூலம் பெண்களின் நிலை குறித்துத் தன் சிந்தனையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தலாக் (விவாகரத்து)

கணவன் மனைவியை விவாகரத்துச் செய்வதற்குத் ‘தலாக்’ என்று பெயர். மனைவியோடு வாழப் பிடிக்காத கணவன் தன்னிசையாக விவாகரத்துச் செய்தல் என்பதாக இது அர்த்தம் பெறுகிறது. திருமண ஒப்பந்தத்தை முறிக்கவோ, துடைத்தழிக்கவோ கணவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட அதிகாரத்திற்குப் பெயர்தான் தலாக். தலாக் முறை அறிமுகப்படுத்தப்படுவதற்கு முற்பட்டக் காலத்தில் மனைவியை நீக்கி வைக்கும் அதிகாரம் அரபு மக்களிடம் பல விதத்தில் பின்பற்றப்பட்டது என்பதை ஹெச்.ஜிரகூல் என்பவர் பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

“மணவிலக்கு முறைகளில் ஈலா என்னும் முறை ஒன்று. இது தான் மனைவியை தாம்பத்ய உறவுக்குக் குறிப்பிட்ட காலம் வரை நீடிக்கும். ழிஹார் முறையானது மனைவியைத் தாயைப் போல ஒப்பிட்டு உறவிலிருந்து தடை செய்து கொள்ளுதலாகும். இந்தத் தடை நீக்கப்பட வேண்டுமெனில் இருமாத காலம் நோன்பிருக்க வேண்டும் அல்லது அறுபது ஏழைகளுக்கு உணவளிக்க வேண்டும். இல்லையெனில் ஒரு அடிமையை விடுதலை செய்ய வேண்டும். மற்றுமொரு முறை ‘லிஆன்’ என்னும் காம அழைப்பு பிராணமாகும். மனைவியின் மீது கணவன் பாலியல் ஒழுக்கக் குற்றச்சாட்டு எழுப்பிஅதை நிரூபிக்க நான்கு சாட்சிகள் இல்லாத நிலையில் தான் சாட்டிய குற்றத்தை நிரூபிக்க ‘அல்லாஹ்வின்’ மீது சத்தியமாக எனச் சத்தியம் செய்தலாகும். மேற்கண்டவாறு மனைவியை விலக்கி வைக்கும் முறைகள் மாறுதலடைந்து மதன் பிறிதொரு வடிவமாகவே இசுலாத்தில் ‘தலாக்’ அறிமுகமாகிறது”²⁶.

இசுலாத்தில் ஆணுக்கு இருக்கும் விவாகரத்து உரிமைப் பெண்ணுக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. திருமண ஒப்பந்தத்திலிருந்துத் தன்னை விடுவித்துக் கொள்வதற்காக மனைவிக்குத் தரப்பட்டுள்ள உரிமைதான் ‘குல்உ’. திருமண ஒப்பந்தத்திலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ளக் கணவனை இணங்கச் செய்வதற்காகத் திருமணத்தின் போதுக் கொடுத்த மஹர் தொகையும், கணவன் கொடுத்த பொருளை அல்லது அவற்றின் ஒருப் பகுதியையும் கணவனுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டும். மேலும் மணவிலக்குச் செய்வதில் பல்வேறு விதமான முறைகள் பின்பற்றப்பட்டன என்றும் அவைக் காலத்திற்கு ஏற்ப மாற்றம் பெற்றன என்றும் ஹெஞ்ஜிரசுல் தனது படைப்பில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அன்றைய அரேபியாவில் நடந்த போர்களினால் பல பெண்கள் விதவைகளாகிய காரணத்தினால் அவர்களின் மறுவாழ்விற்காக முகமது நபி (ஸல்) அவர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டது பலதாரமணம். ஆனால் இசுலாமிய ஆண்கள் அதைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டு முதல் மனைவியோடு வாழ்ந்த வாழ்க்கை போதும் என்று நினைக்கையில் அப்பெண்ணைத் தலாக் (விவாகரத்து) செய்துவிட்டு அவளுடைய எதிர்காலத்தை இருளில்தள்ளி இரண்டாவது மணம் புரிதல் இன்றைய சமுதாயத்தில் சாதாரணமாகிவிட்டது. இது சமூகக்குற்றம் என்ற தன்னுடைய எண்ணத்தை எஸ்.பொன்னுதுரையின் ‘ஈரா’ சிறுகதையின் மூலம் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“அங்குத்து நாளயில நீதான் ஒம்புரிசனுக்குப் பெண்டாட்டி. அவர் நான் ஒனக்குச் சோடு. அந்தத் தட்டுவாணியள் மூணுபேரும் அவன வேணா எண்டு சொல்லி தலாக்குச் சொல்ல வெச்சிற்றாளுகள். அடங்காமாரியள்”³⁷.

மேற்கூறிய வரிகளின் மூலம் குழந்தைப்பேறு இல்லாதக் காரணத்தால் மூன்றுப் பெண்களைத் திருமணம் செய்த ஒருவன் தன்னுடையக் குறையை

ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அம்மூன்றுப் பெண்களையும் ‘தலாக்’ (விவாகரத்து) கொடுத்தார் என்றச் செய்தியின் மூலம் ஆண்களிடம் தலாக் பற்றிய எண்ணம் தவறாகப் பதிந்துவிட்டதைப் படைப்பாளர் விளக்கியுள்ளார்.

தொகுப்புரை

தன்னுடைய சமூகச் சிந்தனைகளைப் பிரதிப்பலிக்கும் பிற படைப்பாளர்களின் படைப்புகள் தொகுப்புநூல்களில் தொகுத்துத்தந்துள்ள கீரனார் ஜாகிரராஜாவின் சமூகம் நோக்கியப் பார்வையின் வெளிப்பாடாக அமைகிறது.

பிற படைப்பாளிகள் ஒவ்வொருவரும் அவரவரின் சமூக நோக்குச் சிந்தனைகளைத் தங்களின் சிறுகதைகளில் பதிவு செய்துள்ளனர். அவற்றில் படைப்பாளர் தன்னுடைய எண்ணக்கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கும் கதைகளைத் தேர்வு செய்து தன்னுடைய தொகுப்புநூலில் தொகுத்தளித்துள்ளார்.

சகமனிதனையும், அவனுடைய உணர்வுகளையும் உதாசீனப்படுத்தி, அவர்களின் இயலாமை, உடற்குறைபாடு, ஏழ்மை போன்றவற்றால் புறக்கணித்து ஒதுக்கிவிடாமல் தம்மால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்ய முற்படும் மனித நேயமிக்க மனிதர்களின் செயல் போற்றத்தக்கதாகும்.

இசுலாமியச் சமூகத்தில் பல்வேறு சாதியப் படிநிலைகள் இயல்பாகவே மறைமுகமாக இயங்குகின்றது.

இசுலாமிய மக்கள் தங்கள் சமயம் மற்றும் சமயம் சார்ந்த கொள்கைகள், சமய வழிகாட்டிகளான இறைத்தூதர்கள் மீது கொண்டுள்ள நம்பிக்கையானது அம்மக்களின் சமயம் மீதான அலாதியான ஈடுபாட்டைக் காட்டுகிறது.

இசுலாமிய இறைவேதத்தால் ஹராம் (தவறுகள்) என்றுக் கூறப்படும் பழக்கவழக்கங்கள் நடைமுறை வாழ்வில் தவிர்க்க முடியாதவையாகிவிட்டதற்கான உண்மைக் காரணங்களை தெளிவுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சமூகத்தில் விளிம்புநிலை மக்களை வறுமை என்னும் சாபம் எவ்விதத் துன்பங்களுக்கு இட்டுச்செல்கிறது என்பதைத் தெளிவாக அறியமுடிகிறது.

சமூகத்தில் மேட்டிமைவர்க்கம், அடித்தட்டுவர்க்கம் என்கிற பாகுபாடு தொன்றுதொட்டே இருந்துவந்துள்ளது. மேட்டிமைவர்க்கத்தினர் அடித்தட்டு மக்களை மக்களாய் பாராது மாக்களாய் நடத்துகின்ற சமூகச்சீர்கேடுகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆண்களால் பெண்களுக்கு நிகழும் கொடுமைகள் எத்தனை பாரதி தோன்றினாலும் நிகழ்ந்துகொண்டேதான் இருக்கும் என்ற கருத்தை

வலியுறுத்துவதன் மூலம் பெண்களுக்குச் சமஉரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

காலம்காலமாக பல்வேறு கட்டுப்பாடுகளுக்குள் ஒடுக்கிவைக்கப்படும் பெண்கள் தங்களின் மனஉணர்வுகளைச் சுதந்திரமாக வெளிப்படுத்த முடியாத காரணத்தினால் முதிர்கன்னிகளாக வாழவேண்டிய கட்டாயத்திற்குத் தள்ளப்படுகிறார்கள் என்பதை உணரமுடிகிறது.

இசுலாமிய ஆண்களிடம் தலாக் பற்றியப் புரிதல் இல்லை என்கிற நிதர்சனமான உண்மையும் புலப்படுத்தப்படுகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தடான்ஸ்டோனி, வண்ணதாசன் சிறுகதைகளில் மனித நேயச் சித்தரிப்பு, ப-51.
2. கீரனார் ஜாகிராஜா, தஞ்சை ப்ரகாஷ் படைப்புலகம், பக்-77,78.
3. கீரனார் ஜாகிராஜா, 21ம் நூற்றாண்டு சிறுகதைகள், ப-58.
4. அம்பேத்கார், சாதியை ஒழிக்க வழி, ப-80.
5. க.கைலாசபதி, அடியும் முடியும், ப-310.
6. அண்ணா, ஆரிய மாயை, ப-65.
7. பாரதிதாசன் கவிதைகள், தொகுதி 3, ப-57.
8. மேலது, ப-57.
9. கீரனார் ஜாகிராஜா, காஃபிர்களின் கதைகள், பக்-63,64.
10. மேலது, ப-91.
11. மேலது, ப-118.
12. மேலது, ப-147.
13. மேலது, ப-160.
14. டாக்டர்.பி.மு.அஜ்மல்கான், இஸ்லாம் வரலாறும் தத்துவமும், பக்-129,130,131.
15. கீரனார் ஜாகிராஜா, காஃபிர்களின் கதைகள், ப-25.
16. மேலது, ப-79.
17. மேலது, ப-158.
18. மேலது, ப-195.
19. மேலது, ப-23.
20. மேலது, பக்-53,54.

21. மேலது, ப-81.
22. மேலது, ப-90.
23. மேலது, ப-91.
24. அப்துல் வஹ்ஹாப், நிஜாமுத்தீன் மன்பயீ, அப்துல் காதர் பாகவி (மொ.ள்) திருக்குர்ஆன் தர்ஜமா, ப-462.
25. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, காஃபிர்களின் கதைகள், ப-122.
26. அஸ்கர் அலி என்ஜினியர், இஸ்லாத்தின் பிரச்சனைகள் ஒரு பார்வை, ப-127.
27. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, காஃபிர்களின் கதைகள், ப-163.
28. மு.அக்பர் அலி, கீரனூர் ஜாகிர்ராஜாவின் புனைகதைகளில் இசுலாமிய வாழ்க்கை நெறிமுறைகள் (முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு), ப- 227.
29. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, காஃபிர்களின் கதைகள், ப-59
30. இர. பிருந்தாவதி, நூற்றாண்டு காணும் அறிஞர்கள் குறித்தக் கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள், ப-186.
31. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, 21ம் நூற்றாண்டு சிறுகதைகள், ப-32.
32. அறிஞர் அண்ணா, ரங்கோன் ராதா, பக்-102,103.
33. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, தஞ்சை ப்ரகாஷ் படைப்புலகம், பக்-25,26.
34. மு.மேத்தா, கண்ணீர் பூக்கள், ப-41.
35. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, காஃபிர்களின் கதைகள், ப-108.
36. ஹெச்.ஜி.ரகுல், இஸ்லாமியப் பெண்ணியம், ப-8.
37. கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா, காஃபிர்களின் கதைகள், ப-80.

இயல் - நான்கு

படைப்பாசிரியரும், படைப்புகளும் - மதிப்பீடு

படைப்பாசிரியரும், படைப்புகளும் - மதிப்பீடு

கடந்த இருபது ஆண்டுகளாகப் படைப்பாக்கப் பணியில் தீவிரமாக இயங்குபவர் கீரனார் ஜாகிராஜா. வாழ்வாதாரத்துக்கு எழுத்தை முன்வைத்து இயங்க முடியாதச் சூழல் நிலவும் தமிழ்ச் சமூகத்தில், முழுநேர எழுத்தாளராக வாழும் சிலருள் ஒருவர். பொதுச் சமூகத்திற்கும் இலக்கிய வெளிக்கும் அதிகம் பரிட்சயப்படாத இசுலாமிய விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்க்கையைத் தன் படைப்புகளின் வழியே தொடர்ந்து முன்வைத்துவருபவர். தான் சார்ந்த சமூகத்தின் கொண்டாட்டங்கள், வேதனைகள், பிரச்சனைகள் இவற்றோடு அச்சமூகத்தின் மீதான விமர்சனத்தையும் தம் வாழ்வு அனுபவங்களின் வழியே முன்வைக்கும் அரிய படைப்பாளிகளில் ஒருவர். இவருடைய படைப்புகளையும், அதன் வழி அறியலாகும் படைப்பாளுமைத் திறனையும் இவ்வியல் மதிப்பீடு செய்கிறது.

புதினங்கள் - மதிப்பீடு

பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக தமிழ் நவீன இலக்கியச் சூழலில் தொடர்ந்து இயங்கி வரும் கீரனார் ஜாகிராஜா தமிழின் முதல் தலித் முஸ்லிம் புதினமான மீன்காரத் தெரு மூலமாகப் பரவலானக் கவனம் பெற்றவர். கருத்தலெப்பை, துருக்கித் தொப்பி, வடக்கே முறி அலிமா, மீன்குடைவாசிகள் போன்ற இவரின் பிற புதினங்களும் இசுலாமிய விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வைத் துல்லியமாகவும் கலாநேர்த்தியுடனும் சித்தரித்தப் படைப்புகளாகும்.

மீன்காரத் தெரு

மீன் விற்று வறுமையில் வாழும் இசுலாமியர்களின் வாழ்க்கைக்குள் நிகழும் போராட்டங்கள், சாதிய அடக்கு முறைகள், வறுமையை முன்வைத்துப் பெண்கள் போகாப் பொருளாக்கப்படும் நிகழ்வுகள், மீன்காரத் தெரு மக்களின் மனநிலைகள், அம்மக்களின் இயல்பான வாழ்வியல் முறைகள் போன்ற கூறுகளை முன்வைத்து எழுதப்பட்டதே மீன்காரத் தெரு புதினம் ஆகும்.

மீன்காரத் தெருவில் வாழ்பவர்கள் ஒரு புராதன ஏரியில் மீன்பிடித்து வாழும் அடித்தட்டு இசுலாமியர்கள். 'மீன்காரன்' 'மீன்காரி' என்றுப் பிறவியிலேயே தாழ்ச்சிக்

கற்பிக்கப்பட்ட இம்மக்கள் வறுமையின் கோரப்பிடியில் சிக்குண்டு அன்றாடப் பிழைப்பு நடத்தி மிகவும் ஏழ்மையில் வாழ்பவர்களாகவும், மேட்டிமையோரானப் பங்களாத்தெரு முதலாளிமார்களின் அடக்குமுறைகளுக்கு ஆட்பட்டு அடிமை வாழ்க்கை நடத்துபவர்களாகவும் உள்ளனர் என்பதைத் தன் வாழ்க்கை அனுபவம் மூலம் பதிவுச் செய்திருக்கும் படைப்பாளர் இசுலாமியச் சமயத்தில் மீன்காரர்கள் என்கிற ஒரு பிரிவும், மீன்காரத் தெரு, பங்களாத் தெரு என்கிற இருவேறானக் குழுக்களும் இருக்கின்றன என்ற உண்மையை மீன்காரத் தெருப் புதினத்தின் மூலம் உலகிற்குப் பறைச்சாற்றியுள்ளார்.

மேலும் மேட்டிமைவர்க்கமாகக் கருதப்படும் பங்களாத் தெருவைச் சேர்ந்தவர்கள் மீன்காரப் பெண்களை, ரமீஜா என்கிற மீன்கார இனத்தைச் சேர்ந்த பெண் தரகரின் உதவியோடு வீட்டு வேலைக்கு அழைத்து வந்து அவர்களை வீட்டு வேலைக்காரிகளாகவும், முதலாளிமார்களின் உடல்தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் இயந்திரமாகவும் பயன்படுத்தி அப்பெண்களின் வாழ்வைச் சீரழிப்பதோடு தங்களின் தவறுகளை மறைப்பதற்காக அப்பெண்களுக்கு இலவசத் திருமணங்களை நடத்திவைக்கின்றனர் என்ற செய்தியைப் பதிவு செய்துள்ளதன் மூலம் பெண்களுக்கு நிகழும் சமூகச் சீரழிவுகளையும் படம்பிடித்துக் காட்டி வாசகர்களின் மத்தியில் மிகவும் கவனம் பெற்றார். இதற்கான எதிர்மறையான விமர்சனங்களையும் எதிர்ப்புகளையும் சந்தித்தார். இசுலாம் சமயம் வறுமை, தொழில் மற்றும் சாதியால் பிளவுபட்டு இருப்பதையும், பெண்களின் வாழ்வு மேட்டிமை வர்க்கத்தால் சீரழிக்கப்படுவதையும் இப்புதினத்தில் ஆசிரியர் வெட்ட வெளிச்சமாக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

“வருஷா வருஷம் பெரியவர் என்.எஸ்.கே தனது சொந்த செலவில் நடத்தி வைக்கிற இலவச திருமணங்களுக்கான நாள் நெருங்கி விட்டது. இம்முறை ஏழு நிக்காஹ்வை நடத்துவென முடிவு எடுத்தபின் பெரியவர் குடும்பத்தின் ஆஸ்தான புரோக்கர் ரமீஜா காலில் சக்கரத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கல்யாண காரியங்களில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டாள். மணமக்கள் யார் யார் என்னும் ஆலோசனையில் பெரியவர் இருந்தபோது ஆமினாவின் பெயரும்

அடிபட்டது. ஒவ்வொரு மணப்பெண்ணுக்கு கருகமணி தாயத்துடன்
ஐந்து பவுன் நகையும் சீர்வரிசையும் கூட பெரியவர் தயாள
மனத்துடன் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டார்”¹.

மேலும் மீன்காரத் தெருப் புதினத்தில் வறுமை, சாதி ஏற்றத்தாழ்வு,
விளிம்புநிலை பெண்களுக்கு எதிராக நிகழும் கொடுமைகளை சுட்டிக்
காட்டியதோடுமட்டுமல்லாமல் மேட்டிமை வர்க்கத்திற்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்கும்
அடித்தளவர்க்கத்தினரின் துணிச்சலையும் ஆசிரியர் தனது கதாபாத்திரங்களின்
மூலம் படிப்போர் நெஞ்சில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் வண்ணம் பதிவுசெய்துள்ளார்.
எனவே இப்புதினம் ஜாகிராஜாவின் படைப்புகளில் சிறந்ததாகவும், இசுலாமிய
மக்களின் இயல்பான வாழ்க்கைப் பின்னணியைத் தெளிவாகப் பிரதிபலிக்கும்
கண்ணாடியாகவும் திகழ்கிறது.

கருத்த லெப்பை

‘கருத்த லெப்பை’ என்னும் இக்குறுநாவல் ‘ஐபருல்லாஹ்’ என்கிற
கருத்தலெப்பை என்று எல்லோராலும் அழைக்கப்படும் துடிப்புமிக்க இளைஞனின்
வாழ்வின் சிறுபகுதியில் நடக்கும் நிகழ்வுகளைச் சித்தரிப்பதாகும். இப்புதினத்தின்
முக்கியக் கதாபாத்திரமான கருத்தலெப்பை ஆசிரியரின் நிகழ் பிரதியாகும்.
இயல்பிலேயே கலை ஆர்வம் மிக்கவராகத் திகழ்ந்த ஆசிரியர் இசுலாத்திற்கு
எதிரான உருவம் குறித்தச் செய்திகளைத் தன் கதாபாத்திரம் மூலம் பதிவுச்
செய்துள்ளது அவருக்குக் கலைமீதான இருந்த அளவற்ற காதலே அன்றி
இசுலாத்திற்கு எதிரானக் கொள்கை இல்லையென்பதைப் புதினத்தின் இறுதியில்
மறைமுகமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தொறகுச்சியைக் கொண்டு தோட்டத்து வீட்டைத் திறந்தான்.
களிமண் உருவம் கம்பீரமாக நின்றிருந்தது. ராதிம்மா சொல்லச்
சொல்ல கருத்தலெப்பை வரைந்திருந்ததை அமீது ஒரு கை தேர்ந்த
ஸ்தபதியின் லாவகத்துடன் களிமண் சிலையாக்கி இருந்தார்.
கருத்தலெப்பைக்கு நெஞ்சு படபடக்கத் தொடங்கியது. இனம் புரிந்த

பயம் ஆட்கொண்டு தலை கிறுகிறுத்தது. எந்த நேரத்திலும் மழை வரலாம் என்பதற்கான அறிகுறியாகக் குளிர்காற்று வீசியது.

களி மண் சிலையைக் கைகளால் தூக்கிப் பார்த்தான். சுமக்கக் கூடிய அளவு எடையுடன் தானியிருந்தது. வீட்டுக்கு வெளியே தோட்டத்துக்குக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான். இப்படித்தான் இருப்பாரா அவர் என்று வியந்தான். தோந்த வர்ணங்களைக் கொண்டு கலை நுட்பத்துடன் இதை நிறைவு செய்திருக்கிற அமீதுவின் கைகளுக்கு முத்தமிடத் தோன்றியது அவனுக்கு.

மீண்டும் சிலைக்கு அருகில் நெருங்கி வந்தான். ஒரு மழைத்துளி சிலையின் மேல் விழுந்தது. மறுவினாடி எங்கிருந்தோ வீசப்பட்ட கல் ஒன்று அவன் தலையைப் பதம் பார்த்ததை உணர்ந்தான். தொடர்ந்து பல திக்குகளிலிருந்தும் அவன் மீது கற்கள் வந்து விழுந்த வண்ணமிருந்தன”².

மேலும் இப்புதினத்தின் கதைமாந்தரானக் கருத்த லெப்பை இசுலாமியச் சமூகத்தில் நிலவிவரும் ராவுத்தர், லெப்பை பாகுபாட்டைக் கடுமையாக எதிர்க்கும் நெஞ்சுரம் கொண்ட இளைஞனாய் இருந்தபோதும் அவனுடையத் தந்தை ராவுத்தர்களின் வீட்டில் வேலை செய்வதாலும், ராவுத்தர்களின் அதிகாரத்தோடு கூடிய அடக்குமுறையினாலும், மாட்டிறைச்சி உண்ணும் லெப்பைக் கூட்டம் என்று ராவுத்தர்களால் இகழ்ச்சிக்கு உள்ளாக்கப்படுவதாலும் தன்னுடைய எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்த முடியாத நிலையில் உள்ளான் என்றுக் கூறுவதன் மூலம் விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியல் சிக்கலை ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

பல்வேறு சிக்கலான கருத்துக்களைப் பதிவுச் செய்திருக்கும் ஆசிரியர் கருத்தலெப்பையின் தாய் பாத்திமா ராவுத்தர் வீடுகளுக்கு முறுக்கு செய்து தருகிறாள் என்றும், தந்தை ஓதிக்கொடுக்கும் வேலை செய்கிறார் என்றும் இந்நிலையில் கருத்தலெப்பையின் அக்கா ருக்கையாப் பித்து லெப்பை கூட்டத்தில் திருமணம் முடிக்கப் பெற்று மனநிலை சரியில்லாதக் கணவனோடு வாழ்கின்ற சூழலில் அவனைக் குணமாக்க ருக்கையா எடுக்கும் முயற்சிகளையும்

குறிப்பிட்டுள்ள விதம் அடித்தட்டு மக்களின் துன்பகரமான வாழ்வையும் பெண்களின் அவலநிலையையும் பிரதிபலிப்பதாய் அமைகிறது.

துருக்கித் தொப்பி

நவீன இசுலாமியக் குடும்ப வாழ்வை, இசுலாமிய மக்களின் உணர்வுகளைப் பேசும் புதினம் 'துருக்கித் தொப்பி'. வாழ்ந்து கெட்டத் தமிழ்க் குடும்பம் ஒன்றின் துயரமானக் கதைக்களத்தைக் கொண்டது இப்புதினம். கே.பி.ஷே என்கிற துருக்கித் தொப்பிக்காரர் குடும்பம் ஒன்று எப்படி வாழ்க்கையின் கோரப்பிடியில் சிக்கிச் சீரழிந்து போனது என்பதைப் பேசும் கதை.

கே.பி.ஷே தொப்பியை மதராஸில்(சென்னையில்) போய் வாங்கிட்டு வந்ததிலிருந்து அவரின் மரியாதை கூடுகிறது. அவரின் தலைமையிலேயே பல பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காணப்படுகிறது. சினிமா எடுக்க ஆசைப்பட்டு சென்னைக்குப் போய் இலட்ச பணத்தை இழந்த கேபிஷேவை மனைவி இழக்காரமாகப் பார்க்கத் துவங்குவதிலிருந்து அவரின் வீழ்ச்சி தொடங்குகிறது. இது மேலும் அதிகரித்து எட்டுக்கல் பதிச்சவீட்டின் அதிகாரம் முழுவதும் கேபிஷேவின் மனைவி பட்டம்மாள் கைக்குப் போய்விடுகிறது. கேபிஷே எவ்வித அதிகாரமும் இன்றி வீட்டுமாடியில் தனியாக வசித்து வருகிறார். ஆர்மோனியம் வாசிப்பதும், அரை நிர்வாண மர்லின் மன்றோ படத்தை ரசிப்பதுமாக அவரது காலம் கழிகிறது என்ற செய்திகள் நடைமுறைவாழ்வில் வாழ்ந்துக்கெட்டக் குடும்பத்தின் உண்மைநிலையைக் கண்முன் கொண்டுவருவதாய் உள்ளது.

மேலும் கேபிஷேவின் மகனான அத்தாவுல்லாப் பட்டப்படிப்புப் படித்தவன் என்கிற ஒரே காரணத்தால் மட்டுமே குட்டிலெவை நூர்ஜகாணை அவனுக்கு திருமணம் செய்து வைக்கிறார். பேரழகியான நூர்ஜகான் பட்டம்மாளின் அடக்குமுறைகளுக்கு ஆளாகிறாள். அவள் மேற்குத்தெருவில் வசிக்கும் மாட்டுக்கறி உண்ணும் குடும்பத்திலிருந்து வந்த காரணத்தால் மிகவும் இழிவாக நடத்தப்படுகிறாள் என்று கூறுவதன் மூலம் வார்க்கப்பிரிவுகளின் நடைமுறைகளைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

மேலும் ஆசிரியர் கேபிஷே மருமகளான நூர்ஜகான் சின்னம்மையாள் பாதிக்கப்பட அவளைக் குழந்தையிடமிருந்து பிரித்துவைத்துவிடுகின்ற சூழலில் தன் குழந்தையைப் பார்க்க முடியாத தவிப்பில் அம்மைகண்ட உடம்போடு நிர்வாணமாகக் குழந்தையைத் தேடி ஓடும் நூர்ஜகான் தாய்மையின் புனிதத்தை உணர்த்தும் உன்னத உயிராகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது. படைப்பாளரின் தாய்மை மீதான நேசத்தைக் காட்டுவதாக அமைகிறது.

இளஞ்செடி ஒன்றை ஈரமண்ணிலிருந்து வேரோடு பறிப்பதைப் போலிருந்தது பட்டம்மாளின் செய்கை. பிள்ளையை எடுத்துச் செல்லும் பொழுது அவளைப் பிறந்தமேனியுடன் தொடர்ந்துசெல்லும் நூர்ஜஹானைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. இவள் ஓடிச் சென்று பட்டம்மாளிடமிருந்து குழந்தையைப் பெற்று நூர்ஜஹானிடம் கொடுக்க நேர்ந்தது. தன் தாயின் கோபத்துக்கு ஆளாகத்தான் செய்வோம் என்று தெரியும் ஜெனப்புக்கு. அவள் நின்று முறைத்துச் சென்றதை இவன் தலையைக் கீழேபோட்டு ஓரக்கண்ணால் கவனித்தான். பிள்ளையை அடைந்து மகிழ்ச்சி நூர்ஜஹானிடம் அளவு கடந்து வெளிப்பட்டது. ஒரு பைத்தியக்காரி குழந்தையைக் கொஞ்சுவதுபோலத் தாறுமாறாகக் கொஞ்சினாள்”³.

மேலும் இப்புதினத்தில் தவறான குணாதிசயங்கள் கொண்ட எதிர்மறையானக் கதாப்பாத்திரம் ஒன்றையும் ஆசிரியர் படைத்துள்ளார். நூர்ஜகானின் மூத்த மகனான ரகுமத்துல்லா தன் தாயால் வெறுக்கப்படும் சூழலில் தீயபழக்கங்களுக்கு அடிமையாகிறான் என்பதன் மூலம் இளைய தலைமுறையின் வாழ்வியல் சிக்கல்களையும் எடுத்துக்காட்டும் ஆசிரியர் வாசகர்களுக்கு நல் அறிவுரைகளைக் கூறுகிறார். புதினத்தின் இறுதியில் கேபிஷேவின் கம்பீரமான வெல்வெட் அரக்கு கலர் துருக்கித்தொப்பிக் கடைசியில் வெறுமையாக வீட்டின் முன் உள்ள வேப்பமரத்தின் கொம்பில் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதை இக்குடும்பத்தின் வீழ்ச்சிக்குத் தகுந்த உதாரணமாக்கியுள்ளது படைப்பாளரின் படைப்புத்திறனைப் பிரதிபலிப்பதாய் அமைகிறது.

வடக்கேமுறி அலிமா

இசுலாமியச் சமூகத்து அடித்தட்டுப் பெண்களின் அக ஓட்டங்களை இயல்பான பாணியில் எடுத்துக்காட்டும் புதினம் ‘வடக்கே முறி அலிமா’.

இசுலாமியச் சமூகத்தின் எவ்விதக் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் வரையறைகளுக்கும் ஆட்படாமல் அவை எல்லாவற்றையும் புறந்தள்ளிவிட்டுச் சமூகத்தின் எந்தக் கூட்டு நனவிலிக்குள்ளும் தன்னை முழுமையாக இருத்திக் கொள்ளாமல் சுதந்திரமாக நகரும் விளிம்புநிலைப் பெண்ணாகிய அலிமாவின் வாழ்வில் நிகழ்ந்த அனைத்துக் கசப்பான அனுபவங்களையும் பிரதிபலிக்கிறது இப்புதினம்.

எந்தத் தோல்விகளையும் பெரிதாகப் பொருட்படுத்தாது தன் பாதையில் பயணத்தைத் தொடரும், தன் வாழ்வின் ஒவ்வொருக் கட்டத்திலும் ஏமாற்றங்களையும், அவமானங்களையும் சந்திக்கும் அலிமாக் கதாப்பாத்திரம் மற்ற இசுலாமியப் பெண்களிடத்து முற்றிலும் மாறுபட்டுச் சுதந்திரமாக இச்சமூகத்தில் பயணிக்கிறாள். இளம்பிராயத்தில் கபூருடன் விளையாடியக் கபுறுக்களி மட்டுமே அலிமாவுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்த விளையாட்டு. அவள் மனதில் ஆழமான இடத்தில் பதிந்ததுக் கபூர் மட்டுமே.

அலிமாவின் வாழ்வு ஓட்டமும் நடையுமாகத் தொடரக்கூடியது. கபுறுக்களிக்கு காத்திருந்துக் கபூரை மறந்து முஸ்லியாரிடம் சென்ற அலிமா அவரோடு சிறிது காலம் சேர்ந்து வாழ்கிறாள். பிறகு முஸ்லியாரின் வேலைக்காரனான மம்மது மீது மையல் கொண்டு அவனோடு ஓடிப்போகிறாள். ஆனால் மம்மது அலிமாவை ஒரு தங்கும் விடுதியில் (லாட்ஜ்) தங்கவைத்துவிட்டு அவளின் நகை, பணங்களை எடுத்துக் கொண்டு அவளை ஏமாற்றிவிட்டு ஓடுகிறான். இச்சூழலைச் சாதகமாக்கிய தங்கும் விடுதியின் (லாட்ஜ்) முதலாளி அவளை வண்புணர்ச்சிக்கு ஆளாக்கிச் சீரழிப்பதோடு தங்கும் விடுதி (லாட்ஜ்) வாடிக்கையாளர்களுக்கும் விருந்தாக்குகின்றான்.

“டைரக்டரை அடித்த நடிகை – படப்பிடிப்பு ரத்து. கோவையில் ருசிகரம் என்று மாலை நாளிதழ் செய்தி வெளியிட்டிருந்தது. ஞம்

பையன் சுத்தம் செய்வதற்காக வந்தவன் என்னையும் கால் போத்தலாகியிருந்த சாராயத்தையும் மாட்டிறைச்சி பிரியாணி, பீடி, கஞ்சாபொட்டலம், சிகரெட் இத்யாதி விஷயங்களையும் கண்டு திகைப்புற்று பயந்துபோய் பார்த்தான்”⁴.

பிறகு சில காலம் சினிவாவில் வாய்ப்புத் தேடிச் செல்லும் அலிமா அத்துறைச் சார்ந்த ஆண்களின் வல்லுறவுக்கு இரையாகிறாள். இவ்வாறு தன் வாழ்க்கைப் பயணத்தின் ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளிலும் அலிமா சிதைக்கப்பட்டு மனநோயாளியாக வீதிகளில் அலைந்து திரிகிறாள். வீட்டுக்குள் வாழும் பெண்களிடத்து விலகிநின்று சுதந்திரமாக இயங்கிய அலிமாவிற்கு அவளின் சுதந்திரமும், அவள் மேற்கொண்ட முயற்சிகளும் எவ்வித நிறைவையும் தரவில்லை மாறாக உடல்மீது மையம் கொண்டிருந்த ஆண்மையச் சமூகத்தின் தாக்கத்தால் அவள் அனுபவித்தக் கொடுமைகளே அலிமாவிற்கு கிடைத்த ஆபரணங்களாகின்றன என்று சமூகத்தில் தனித்து இயங்கிய பெண்ணை மையமாகக் கொண்ட இப்புதினத்தில் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ள செய்திகளும் நிகழ்வுகளும் மனதை உருக்கும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது. மேலும் ஒரு பெண் இவ்வாறெல்லாம் இருக்க முடியுமா என்ற வினாவையும் எழுப்புகிறது.

மீன் குகைவாசிகள்

மீன்காரத் தெருவின் தொடர்ச்சியாக அமையும் மீன்குகைவாசிகள் புதினம் வள்ளியின் மரணத்தின் தொடர்ச்சியாகத் தர்கா கட்டியெழுப்பப்படும் சிந்தனையோடும் தீண்டாமைக்கு எதிரானக் கலகமனப்பான்மையோடும் எதிர்ப்புக்கலகம் செய்யும் நைனாவின் செயல்பாட்டினை விளக்குவதாய் அமைகிறது.

“நைனாவுடன் செல்லும்போது மட்டுமே பள்ளிவாசல் நுழைவு போன்ற விஷயங்கள் சாத்தியம். பின் விளைவுகளைக் குறித்துக் கவலைப்படாமல் எதையும் மூர்க்கமாக எதிர்கொள்வான். ஆனால் விடியும்வரை அவனுக்கு இந்த மன ஓட்டம் நிலைத்திருக்க வேண்டும். இதைத் தக்க வைப்பது எப்படி என்று யோசித்தேன்.

இருவரும் சேர்ந்து இத்தனை நேரம் நடந்ததே தெரியவில்லை. சண்முகம் கிழக்கே திரும்பிப் பார்த்தான். சண்முக நதி சலனமில்லாமல் வடக்கே நகர்ந்து கொண்டிருந்தது”⁵.

இப்புதினத்தில் மீன்காரத் தெரு எனும் விளிம்புநிலை மக்களின் அதிகார மையமான நைனா பங்களாத் தெரு முதலாளிமார்களின் அக்கிரமங்களை எதிர்க்கும் பொருட்டு, பூசணிக்கா லெவை மற்றும் அசன் ராவுத்தர் கிணறுகளில் நாயைக் கொண்டு வீசுதல், தொழிலில் ஏற்படும் நசிவினால் மீன்காரத்தெருவில் குடியேறிய ஹனீபா ராவுத்தர் வீட்டிற்கு முன் கூச்சலிடுதல், சேற்றுப் பன்றியைக் கல்லெறிந்துக் கொல்லுதல், தன் உடன் பிறந்தவளான ஆமினாவின் வாழ்வுப் பங்களாத் தெரு முதலாளிமார்களால் சீரழிக்கப்பட்டதை எதிர்த்தல், வள்ளிப்பீவிக்குத் தர்கா எழுப்புவதில் வெற்றிக் காணுதல், கடைநிலைச் சாதியிலிருந்து இசுலாம் சமயத்திற்கு மதம்மாறியச் சண்முகத்தை ஆதரித்தல் என அதிகாரவர்க்கத்திற்கு எதிரானக் காரியங்களில் ஈடுபடுவதாகக் காட்டியுள்ளதன் மூலம் அதிகாரவர்க்கத்திற்கும் அடிமைவர்க்கத்திற்கும் இடையேயான முரண்பாடுகளைப் பதிவு செய்துள்ள ஆசிரியர் நைனாவின் பெருமூயற்சியால் உருவாக்கப்பட்ட வள்ளிப்பீவித் தர்கா இடிப்புக்கான உத்தரவோடு இப்புதினத்தை முடித்துள்ளார். இதன் மூலம் மதம் தவறானது அல்ல, மதவாதிகளின் தவறானச் செயல்பாடுகளால் மதங்களின் மீதான வெறுப்பும், சமரசமில்லாத தன்மையும் தொடர்ந்துக் கொண்டே தான் இருக்கும் என்ற அவரின் எண்ணத்தையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

சிறுகதைகள் – மதிப்பீடு

செம்பருத்தி பூத்த வீடு

செம்பருத்தி பூத்த வீடு – ஒரு சிறுகதைத் தொகுதி. மொத்தம் பத்தொன்பதுச் சிறுகதைகள் அமைந்துள்ளன. அச்சிறுகதைகளில் கிரனூர் ஜாகிரராஜா தனது எழுத்து வெளிச்சத்தில், தான் சார்ந்த இசுலாமியச் சமூகத்தின் வாழ்க்கைப் பக்கங்களைச் சிறுகதை எனும் முப்பட்டகக் கண்ணாடி வழியாக மனச் சித்திரங்களாக நிறப்பிரிகை செய்துக் காட்டுகிறக் காட்சிக் கோலங்கள் தான் செம்பருத்தி பூத்த வீடு என்னும் இச்சிறுகதைத் தொகுதி.

இத்தொகுப்பு நூலின் முதல் சிறுகதையானச் ‘செம்பருத்தி பூத்த வீடு’ பழமையைப் பேசுவதாக அமைவதோடு வாழ்வின் எதார்த்தத்தை நம் கண்முன் நிறுத்துகிறது. மேலும் மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது என்ற மேலானக் கருத்தையும் நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. கதைமாந்தரான மைதீன் வியாபார ரீதியாகக் கேரளா சென்று தன் தந்தையின் இறப்புக்குப்பின் சொந்த ஊருக்குத் திரும்பும் போது அவன் மனதில் எழும் பழைய நினைவுகளும், அவன் ஊரில் ஏற்பட்டிருக்கும் மாற்றங்களும் எதார்த்த வாழ்வை உணர்த்துவதாய் அமைகிறது.

வியாபாரத்தில் ஏற்பட்ட திடீர் நஷ்டத்தினால் வறுமையில் வாடிய அனீபா ராவுத்தர் தன் ஒரே மகளான பரீதாவின் திருமணத்திற்காக அனைத்து சொத்துக்களையும் விற்று நூறு பவுன் போட்டு திருமணத்தை நடத்துகிறார். திருமணத்திற்கு பின் தன் மகள் மறுவீட்டிற்காக கணவனோடு வருவதால் அவர்களை நன்முறையில் உபசரிக்க வேண்டும் என்பதால் பள்ளிவாசல் தடாகத்தில் ராஜமீனைத் திருடி அதனால் பெரும் அவமானத்தை சந்திக்கிறார். ‘ராஜமீன்’ என்னும் இச்சிறுகதையில் வறுமையின் நிகழ்வுகளை எடுத்துக்காட்டுவதன் மூலம் அதனால் ஏற்படும் துன்பங்களையும் படைப்பாளர் பதிவு செய்துள்ளார்.

“பொன்னிற ராஜமீன் புயலாய்க் கிளம்பி மேலே வந்தது. ராஜமீனின் துடுப்பசைவில் ஹவுஜ் தடாகம் ஒருமுறை கலங்கித் தணிந்தது. அனீபாவின் கண்கள் விரிந்த சுருங்கின. மிஞ்சிய பொரிகளை ஹவுஜ்கரை ஒட்டித் தூவினார். ராஜமீன் அவர் கையருகில் நீந்தி வந்தது. விரல்களால் அதன் மேனி தடவி, பிடிக்குள் அடங்குமாவெனப் பார்த்தார். பிடி இறுகும்போது அது தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளாதது ஆச்சர்யமாயிருந்தது. ஆறுதலாகவுமிருக்க இதுதான் சமயமென மேலேற்றி இடுப்பில் செருகியிருந்த மஞ்சள் நிறத் துணிப்பைக்குள் திணித்தார்”⁶.

இசுலாமிய மக்களின் முக்கியக் கடமைகளான நோன்பு மற்றும் தொழுகையின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக் கூறும் ‘நீஸா என்றொரு சிநேகிதி’

இச்சிறுகதையில் உலகில் உன்னதமான உறவாகக் கருதப்படும் நட்பின் பெருமையும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. நூரின்னிசா, ஆயிஷாவிற்கு இடையேயான நட்பை நூருன்னிசா இறந்தபிறகு அவள் நினைவாக ஆயிஷா ஒரு ஆட்டுக்குட்டியுடன் சினைகமாக இருப்பதன் மூலம் ஆசிரியர் விளக்கியுள்ளார்.

ஒருவருடைய கண்ணீரில் பிறர் இன்பம் காணுதல் இழிவான காரியம் என்பதை எடுத்துக்காட்டும் ‘அற்ற நாளின் விஷேசம்’ என்னும் இச்சிறுகதை மனிதநேயம் என்னும் மாபெரும் குணம் படைத்தவர்களும் இவ்வுலகில் வாழ்கின்றனர் என்பதை உணர்த்துவதாய் உள்ளது. இசுலாமியர்களின் பிரதான உணவாகிய பிரியாணியைத் தவிர்த்துத் தன் வீட்டில் சமையல்காரராக வேலை செய்த சமையல்காரர் இறந்துவிட்டதால் வீட்டின் மிகப்பெரிய விஷேசமானத் தன்னுடைய மகனின் திருமணத்திற்கு மிகச் சாதாரணச் சைவ உணவுகளை விருந்தளித்த எஸ்.கே.கே மனிதநேயத்திற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டென ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இசுலாமிய மக்களின் ஐந்து கடமைகளில் ஒன்றான ‘ஹஜ்’ புனிதப் பயணத்தின் சிறப்பையும், இசுலாமியர்களின் நம்பிக்கையைப் பற்றிக் கூறும் ‘சைத்தான் மீது எறிந்த கல்’ சிறுகதையில் ஒரு மனிதன் இறைவனின் மீதுக் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கையை இழக்கும் போது இறைவனால் தண்டிக்கப்படுகிறான் என்பதை முஸ்தபா கதாப்பாத்திரம் மூலம் படைப்பாளர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். மேலும் எடுத்துக் கொண்டக் காரியத்தைச் செய்து முடிக்கப் பல்வேறு தடைகளையும் இடையூறுகளையும் கண்டு மனம் தளரக் கூடாது என்ற அறிவுரையையும் இச்சிறுகதை வாயிலாகப் படைப்பாளர் அறிவுறுத்துகிறார்.

‘உயிர்ச்சருகு’ என்னும் இச்சிறுகதை இன்றைய அரசியலின் பாரபட்சமான நிலையை விளக்குவதாய் அமைகிறது. அரசியல்வாதிகள் எவ்வாறெல்லாம் நடந்து கொள்கிறார்கள் என்ற உண்மையை நம்கண்முன் காட்டுகிறது. மேலும் அரசியலில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் இருந்த ஆசாத்தின் தந்தையின் இறப்புக்கு வந்த அரசியல்வாதிகள் எவ்விதச் சலனமுமின்றி இருந்ததை உதாரணமாக்கியதோடு

தந்தையை இழந்த ஆசாத்தின் மனநிலையையும், அவன் தாய் பாத்துமாவின் துயரத்தையும் நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

தன் சொந்தநாட்டில் குறைந்த சம்பளத்தில் வேலை செய்வதை விட வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றால் கைநிறையச் சம்பாதிக்கலாம் என்கிற வெளிநாட்டு மோகத்தோடு இருக்கும் இளைய சமுதாயம் சிறுவயதிலேயே பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் செல்லாமல், குடும்பத்தைப் பிரிந்து வட மாநிலங்களுக்கோ, வெளிநாடுகளுக்கோ சென்று துன்பப்படுகிறார்கள் என்ற உண்மையையும், இவ்வாறுச் சிறுவர்களையும், இளைஞர்களையும் வெளிஊர்களுக்கு அனுப்பும் தரகர்கள் தங்களுடைய பொருளாதாரத்தை முன்னேற்றிக் கொள்ள இவர்களைக் கருவியாய் பயன்படுத்துகின்றனர் என்ற உண்மையையும் ‘கருப்புக் கோட்டு’ என்னும் சிறுகதையில் படைப்பாளர் பதிவு செய்துள்ளார்.

‘பௌர்ணமிக் கிணறு’ என்னும் சிறுகதையில் ஆண் ஆதிக்கச் சக்திகளால் பெண்களின் வாழ்வுச் சிதைக்கப்படுவதைப் பரீதாக் கதாபாத்திரம் மூலம் எடுத்துக்காட்டும் படைப்பாளர் சமூகத்தில் தற்கொலை, கொலை, திருட்டு போன்றக் குற்றங்கள் நிகழ்வதற்கானக் காரணங்களையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

இசுலாமியப் பழக்கவழக்கங்களில் ஒன்றான ‘குர்பானி’ குறித்தச் செய்திகளையும், இசுலாமிய மக்களின் பிரதானத் தொழில் குறித்தத் தெளிவான விளக்கங்களையும் ‘பக்ரித் ஆடுகள்’ என்னும் இச்சிறுகதையில் ஜாகிரராஜா பதிவு செய்துள்ளார்.

விளிம்புநிலை மக்களின் நடைமுறை வாழ்வியல் சிக்கல்களையும், தாய்மையின் சிறப்பையும் உணர்த்தும் சிறுகதை ‘எரவானம்’. அன்றாடப் பிழைப்புக்கே அல்லாடும் ஜைத்துன் கஷ்டப்பட்டு உழைத்துத் தன் மகளுக்கு எல்லாவிதத் தேவைகளையும் நிறைவேற்றி அவளை மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு வளர்க்கிறாள். ஆனால் திருமணத்திற்குப் பிறகு தன்னுடைய மகள், அவளின் கணவனுக்குப் போதிய வருமானமில்லாத காரணத்தால் வறுமையால்

துன்பப்படுவதை எண்ணித் துயரத்தில் அழுவதை தாய்மைக்கு உதாரணமாக ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இசுலாமிய மக்களின் இறை நம்பிக்கையையும், அவர்கள் இறைத்தூதர்கள் மீதும், தர்காக்கள் மீதும் கொண்டிருக்கும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையையும், மக்களிடத்தில் காணப்படும் மூடநம்பிக்கைகள் மற்றும் அமானுஷ்ய சக்திகள் குறித்தத் தனதுப் பார்வையும் ‘அமானுஷி’ என்னும் சிறுகதையில் படைப்பாளர் பதிவு செய்துள்ளார்.

சமூகத்தில் நிலவும் தீண்டாமை என்றப் பெருங்குற்றத்தைப் பற்றிப் பேசும் ‘எடுப்பு’ என்னும் இச்சிறுகதையில் கீழ்நிலைச் சாதியைச் சேர்ந்த மக்கள் உயர்வர்க்கத்தினரால் இழிவாக நடத்தப்படுவதையும், உயர்வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அதிகாரத்தால் அவர்களை மதம்மாற்ற முயற்சிப்பதையும், அத்தகு உயர்வர்க்கத்திலும் சிலர் இத்தகுக் கொடுமைகளைக் கண்டிப்பவராகவும், முற்போக்குச் சிந்தனையோடும் திகழ்கின்றனர் என்பதையும் பதிவு செய்துள்ளதன் மூலம் ஆசிரியர் தனது எதார்த்தமானச் சிந்தனையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இசுலாமியச் சமயத்தைச் சார்ந்த ஒருவர் தான் சார்ந்த சமயத்தின் மீது கொண்டிருக்கும் அளவற்ற ஈடுபாட்டினால், பிறச் சமயங்களைச் சார்ந்தவர்களிடம் நட்புப் பாராட்டினாலும் கூடப் பிற சமயங்களின் சடங்குகளையும், சம்பிரதாயங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ள மறுப்பதையும், இசுலாமியன் ஒருவன் பிறமதச் சடங்குகளைப் பின்பற்றினால் அவனை காஃபிர் என்று கூறி வெறுப்பதையும் கூறுவதன் மூலம் இசுலாமிய மக்களின் சமயப்பற்றை ‘காஃபிர்’ எனும் சிறுகதையில் ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

இசுலாமியச் சமூகம் பல்வேறு கட்டுப்பாடுகளோடும் நம்பிக்கைகளோடும் இயங்கும் அமைப்பாகும். இசுலாமியச் சமயம் இசுலாமிய மக்களுக்கு எல்லாவித உரிமைகளையும் பெற அனுமதியளித்துள்ளது. குறிப்பாக இசுலாம் பெண்களுக்குப் பல்வேறு கட்டுப்பாடுகள் விதித்தாலும் அடிப்படை உரிமைகளைப் பெற எல்லாவிதச் சுதந்திரமும் அளித்துள்ளது என்பதை விளக்குவதாய் அமையும்

‘ஆண்பொம்மை’ சிறுகதை ‘குல்உ’(விவாகரத்து) உரிமையை உதாரணத்தோடு எடுத்துக்காட்டுகிறது. மேலும் ஆண் ஆதிக்கத்திற்கு எதிராகப் பெண்கள் செயல்பட எவ்விதத் தடையுமில்லை என்ற முற்போக்குச் சிந்தனையையும் இச்சிறுகதையில் படைப்பாளர் பதிவு செய்துள்ளார்.

“பிலால் குல்உ எனும் விடுவித்துக்கொள்ளல் குறித்து சபியாவுக்கு சொன்னான். இது பெண்கள் ஆண்களை விவாகரத்த செய்வதற்கு ஒப்பானது. ஏற்கனவே மௌலவி எப்போதோ ஒருமுறை இதை பயானில் லேசாக கோடிட்டுக் காட்டியது ஞாபகம் இருக்கிறது. இப்படிச் செய்வது ஆண்களை அவமதிப்பது என்று அமலாக்காமலே வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் மார்க்கம் இதை அனுமதிக்கிறது”⁷.

சிறுவயதிலேயே தீய பழக்கவழக்கங்களானப் புகைபிடித்தல், போதைமருந்துக்கு அடிமையாதல் போன்றவற்றால் ஏற்படும் விளைவுகளை உணர்த்துவதாக ‘ஆகாச ராட்டினம்’ என்னும் சிறுகதையைப் படைத்துள்ளார் ஆசிரியர்.

காலமாற்றத்தால் புதுமையின் வரவு பழமையின் பெருமையை முற்றிலும் அழித்துவிடுவதையும், குடும்பச் சூழல் காரணமாக ஒருமனிதன் தன்னால் முடியாத வயதிலும் கூடக் கஷ்டப்பட்டு உழைக்க வேண்டிய கட்டாயமும், கௌரவம், மரியாதையைக் கூடவும் பொருட்படுத்தாமல் எந்தத் தொழிலானாலும் பரவாயில்லை என்று ஏற்றுக் கொண்டு செயல்படும் நிலையையும் படைப்பாளர் ‘இரட்டைமஸ்தான் அருகில்’ எனும் சிறுகதையில் ஜாகிரராஜா விளக்கியுள்ளார்.

ஒரு கணவன் தன் மனைவி மீது கொண்டிருக்கும் அளவற்ற காதலை உணர்த்தும் சிறுகதை ‘ஆதிமை’.

சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளில் மூழ்கிக் கிடக்கும் சமூகம் விளிம்புநிலை மக்களின் முன்னேற்றத்தை வரவேற்பதை விடுத்து அவர்களை எவ்வாறு பின்னுக்குத்தள்ளி

அதிகாரம் செலுத்தி அடிமைப்படுத்தலாம் என்பதிலே கவனம் செலுத்துகிறது என்பதை ஜாகிராஜா ‘கட்டாந்தரை’ சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

அடித்தட்டு மக்களுக்குச் சமூகத்தில் ஏற்படும் அவலங்களை விளக்கும் ‘ராட்ஸப் பறவையின் சிறகுகள்’ சிறுகதை மேட்டிமையோர் அடித்தட்டு மக்களை எவ்வாறெல்லாம் இழிவுப்படுத்துகிறார்கள் என்பதற்கான சான்றுகளை உணர்த்துகிறது.

பெருநகரக் குறிப்புகள்

உலகெனும் பரந்துபட்ட பரப்பிற்கு முன்னால் வாழ்வெனும் சோப்புக் குமிழியின் ஆயுள் அற்பமானது. ஆனால் அந்த அற்ப ஆயுளுக்குள்தான் வாழ்வு காட்டுகிற வர்ணஜாலங்கள் எத்தனை! நொடிதோறும் மாறும் வாழ்வுக் குமிழியின் வண்ணத்தை எப்போகோ சில படைப்புகள் தான் இயல்பாகவும், உணர்வு குன்றாமலும், மிகையாமலும் சொல்லிச் செல்கின்றன. அந்த வகையில் பெருநகரக் குறிப்புகள் எனும் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் வாழ்வின் எதார்த்தத்தைப் பிரதிபலிக்கும் படைப்பாகும். இப்படைப்பில் இருபது சிறுகதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இச்சிறுகதைகளில் இசுலாமிய விளிம்புநிலை மக்களின் திரைமறைவுக்குப் பின் நிகழும் உண்மைகளையும், சமூகத்தில் சாதி அடிப்படையில் ஏற்படும் சிக்கல்களையும், இசுலாமியர்களின் வெளிநாட்டு மோகம் குறித்தும், சினிமாத் துறையில் நிகழும் இடர்பாடுகள் குறித்துமான செய்திகளைத் தனது இயல்பான மொழியில் கீரனூர் ஜாகிராஜா பதிவு செய்துள்ளார்.

சினிமாவில் வாய்ப்புத் தேடி வாழ்வைத் தொலைக்கும் இளைய தலைமுறையினருக்கு எச்சரிக்கை விடுப்பதாய் அமையும் ‘பெருநகரக் குறிப்புகள்’ என்னும் இச்சிறுகதை வாழ்வின் எதார்த்தத்தையும், சிக்கல் நிறைந்த வாழ்வில் எதிர்கொள்ள வேண்டிய சவால்களையும் உணர்த்துவதாய் அமைகிறது.

ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் ஒரு பெண் சுதந்திரமாக இயங்கமுற்படும் போது ஆண் சமூகம் அப்பெண்ணைத் தன்னுடைய வலைக்குள் விழவைத்து அவளின்

வாழ்வை எவ்வாறெல்லாம் சீரழிக்கிறது என்பதை நிஷா கதாப்பாத்திரம் மூலம் ‘பரக்கத் நிஷா’ என்னும் சிறுகதையில் படைப்பாளர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

எவ்வித சக்தியாலும் அளிக்கமுடியாத வறுமை நோயினால் பல பெண்கள் முதிர்கண்ணிகளாக வாழ்வதையும், சமூகத்தில் நடைமுறையில் இருக்கும் தரகுத் தொழில் குறித்தக் கருத்துக்களையும், இசலாம் சமய மக்கள் இறைநேசர்கள் மீது கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கையையும் தெளிவாக எடுத்தக்காட்டும் சிறுகதை ‘குடமுருட்டி ஆற்றின் கரையில்’. சமூகத்தில் பெண்கள் படும் அவலங்களையும் விளக்குவதாக இச்சிறுகதை அமைந்துள்ளது.

கற்பனைப் பெண்ணின் மீது மையல் கொண்டு தன் பணிகளைச் சரிவர செய்யாமல், முன்னேற்றப் பாதையிலிருந்து விலகிக் காம உணர்ச்சிகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்ததால் ஏற்பட்ட பின்னடைவை ஆசிரியர் தன் சுய அனுபவத்தின் மூலம் ‘லவ்கீஹா’ என்னும் சிறுகதையில் படைப்பாளர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

அனைத்து நிலைகளிலும் பழமை மாறி புதுமை குடியேறிவிட்ட இந்நாகரீக உலகில் தீண்டாமையும், ஏற்றத்தாழ்வுகளும் மட்டும் இன்னும் அசைக்க முடியாத சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து மக்களுக்கிடையே வேற்றுமை கற்பித்து உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன் என்கிற பெரும்பிளவை உண்டாக்கி மக்களை மாக்களைவிட அறிவில் குறைந்தவர்களாக்கியுள்ளது என்பதைப் படைப்பாளர் ‘சக்கிலி மந்தை’ என்னும் சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

“நேற்று லொஹர் தொழுகைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்த லத்தீப் சாயபு மீது. காக்கடையில் புரண்ட பன்றிக் கூட்டம் யாரோ கல்லெறிய அசுத்தமாக்கிவிட்டு ஓடியதாம். சுகதி படிந்த வேட்டியுடன் பள்ளிவாசலுக்கு வெளியே நின்று ‘தொழுகையாளிங்க தெருவில நடக்க முடியல. பன்னிங்க அட்டகாசம் தாங்கல. அதுங்கள கொல்லணும் சக்கிலி மந்தைய காலி செய்யணும்’ என்று அவர்

போட்ட கூப்பாடு கேட்டு, பள்ளிவாசல் மகாசபை இன்று கூடி முடிவு எடுப்பதாயிருக்கிறதாம்”⁸.

மொழி ஒரு மனிதனின் உணர்வுகளோடு தொடர்புடையது என்கிற உண்மையை உணர்த்தும் சிறுகதை ‘அம்மையும் அச்சனும் ரெண்டு பெண்குட்டிகளும்’. இச்சிறுகதையில் தொலைதூரப் பயணத்தில் தன்னோடு பயணிக்கும் சகப் பயணிகளில் யாரேனும் தனக்குப் பரிச்சயமுள்ள மொழி பேசுபவராகயிருந்தால் மனதுக்குள், ஒருவித இன்பமான உணர்வை ஏற்படுத்துவதோடு அவரோடு மகிழ்ச்சிகரமான உரையாடலுக்கு வழிவகுத்துப் பயணத்தை இனிதாக்குகிறது என்ற எதார்த்தத்தை ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

சினிமா உலகம் என்பது மாபெரும் சமுத்திரம். அதில் மூழ்குபவர் எல்லாம் முத்தெடுப்பதில்லை. அதன் ஆழத்திற்குள் மூழ்கி வாழ்வைத் தொலைத்தவரே அதிகம் என்கிற கருத்தை விளக்கும் சிறுகதை ‘மழை’. சினிமா மோகத்தில் வாழ்வில் எந்த ஒரு பிடிப்பும் இன்றிச் சொத்து, சுகத்தையெல்லாம் தொலைத்து ஆதரவற்று நிற்கும் இளைஞனுக்குத் தந்தையின் அறிவுரையைக் கடித வடிவில் படைத்துள்ளார் ஆசிரியர்.

‘நிழலின் சாயலும் சாயலின் நிழலும்’ என்னும் சிறுகதையில் நிழல் உலகான சினிமா உலகத்தின் திரைக்குப்பின் நடக்கும் அவலங்களை எடுத்துக் கூறும் செய்திகளை ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார். இச்சிறுகதையில் புனிதத்தின் அடையாளமாகக் கருதப்படும் பெண்ணினம் பணத்தின் மீதுகொண்ட மோகத்தின் விளைவாய் கணவனுக்கே துரோகம் செய்யுமளவு துணிவுடன் செயலாற்றத் துவங்கிவிட்டது என்ற சமூகச் சீரழிவை ஜாகிராஜா வேதா கதாபாத்திரத்தின் மூலம் தெளிவாக விளக்கிக்காட்டியுள்ளார்.

ஒருவனை குனியச் சொல்லி அவன் முதுகில் ஏறிச் செல்லும் காலக்கட்டத்தில் எல்லா இடங்களிலும் போட்டி, பொறாமை, ஏமாற்றுதல் போன்றவைகள் நடந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன என்றும், நண்பனாகவே

இருந்தாலும் ஒருவன் மற்றவனின் உயர்வில் இன்பம் காணாமல் அவனை எவ்வாறு பின்னுக்குத் தள்ளுவது என்று சிந்திக்கும் சுயநலமிக்கவர்களே மனிதர்கள் என்ற உண்மையையும் எடுத்துக் காட்டும் சிறுகதை ‘அரைச்சுவர்கள் சிரிக்கின்றன’.

சொந்த ஊரில் தொழில் முன்னேற்றம் இல்லாதக் காரணத்தால் வறுமையின் பிடியில் சிக்குண்டுத் தவிக்கும் குடும்பத்தைக் காப்பற்றுவதற்காக உறவுகளைப் பிரிந்து வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று பல்வேறு துன்பங்களை அனுபவிக்கும் விளிம்புநிலை மக்களைப் பற்றியச் சிறுகதை ‘வெம்மை’. ஊரையும் உறவையும் பிரிந்து வெளிநாட்டில் அனுபவிக்கும் இன்னல்களைப் படைப்பாளர் இச்சிறுகதையின் மூலம் கண்முன் நிறுத்துகிறார்.

பெண்கல்வி, பெண் சுதந்திரம் என்று பேசிவிட்டுப் பெண்களை இன்னும் சிறைக்கைதிகளாகவும், சாவி போட்டால் ஆடும் பொம்மைகளாகவும் மட்டுமே இயக்கிக் கொண்டிருக்கிறது இந்த ஆணாதிக்கச் சமூகம். மேலும் வரதட்சணை என்ற விலையைக் கொடுத்துப் பெண்களை விற்கும் அவலங்களும் நம் நாட்டில் தொடர்ந்து கொண்டுதான் உள்ளன. பல்லாயிரம் கனவுகளோடும் கற்பனைகளோடும் திருமண பந்தத்தில் அடியெடுத்து வைக்கும் ஒரு பெண்ணிற்குத் திருமணவாழ்வு ஏமாற்றமளிப்பதையும், அப்பெண் வாழச் சென்றக் குடும்பத்தில் எவ்வாறெல்லாம் அடக்குமுறைகளுக்கு ஆளாகிறாள் என்பதையும் ‘சிதைவுகளிலிருந்து’ என்னும் சிறுகதையில் ஆசிரியர் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

“மும்பை இப்பொழுது முழுக்க விளங்கிக் கொண்டாள். தனக்கு நடந்தது திருமணமல்ல. நாற்பது பவுன் வண்டி — நிறைய சீர்வரிசையுடன் தனது அத்தா அம்மா தன்னை பலிகடாவாக்கி தங்களது பெற்ற கடனைத் தீர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை, தான் நுழைந்திரப்பது உறவுகளாலும் உணர்வுகளாலும் பின்னப்பட்ட ஒரு இல்லத்திற்குள் அல்ல. சதாசர்வ காலமும்

காகுகளைத் தடவிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு கமிஷன் மண்டிக்குள்
என்பதும் அவளுக்கு புரிந்து விட்டது”⁹.

‘வெள்ளைச் சேவல்’ என்னும் இச்சிறுகதை இசுலாமிய மக்களின்
நம்பிக்கைகளையும், பழக்கவழக்கங்களையும் சாடும் பதிவாக அமைகிறது
என்பதில் ஐயமில்லை. படைப்பாளர் ஓர் இசுலாமியனாக இருந்தபோதும் இசுலாமிய
மக்களில் ஒரு பிரிவினர் காலங்காலமாகப் பின்பற்றிவரும் வெள்ளைச் சேவல்
பாத்திறா வெறும் மூடநம்பிக்கை என்ற மக்களின் நம்பிக்கைக்கு முரணான
கருத்தை இக்கதையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

சமயங்கள் பலவாயினும் அவற்றைப் பின்பற்றும் மக்கள் ஒருசில
பழக்கவழக்கங்களில் ஒற்றுமையைக் கொண்டுள்ளனர். அனைத்துச் சமயங்களிலும்
இறந்தவர் மீது மக்கள் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கை மிகவும் உறுதியானது.
இறந்தவர்களுக்கான வழிபாடுகளும் சடங்குகளும் இசுலாமிய மக்களும் தவறாமல்
கடைபிடிக்கும் ஒன்று என்பதையும், அம்மக்களின் நம்பிக்கையையும்
எடுத்துக்காட்டும் சிறுகதை ‘இயல்பு’.

சினிமா உலகின் எதார்த்தத்தைத் தனது அனுபவங்களின் வாயிலாகப்
படைப்பாளர் ‘உள்வெளி’ என்னும் சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

இசுலாமியச் சமூகத்தில் பரவிக்கிடக்கும் சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளை விளக்கும்
‘பாரம்’ என்னும் சிறுகதையில் ராவுத்தர், லெப்பைப் பிரிவுகளின் வேறுபாட்டால்
ஏற்பாடும் அவலங்களையும், மேட்டிமையோரின் அதிகாரப் போக்கால் கீழ்நிலைச்
சாதியைச் சேர்ந்தவர்களான விளிம்புநிலை மக்கள் சந்திக்கும் அவமதிப்புகளையும்
ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். மேலும் இசுலாமியச் சமூகத்தில் கௌரமான
பணியாகக் கருதப்படும் இறைவேதம் கற்பிக்கும் புனிதப்பணியைச் செய்பவர்களில்
சிலர் செய்யும் அக்கிரமங்களையும் படைப்பாளர் பகிரங்கமாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

இசுலாமியச் சமூகத்தில் பக்கிரசா(நாடோடியாக அலைந்து திரிந்து
தர்காக்களில் பாடி பிச்சையெடுத்தல்) என்றழைக்கப்படும் அடித்தட்டு மக்களின்

அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளையும் வறுமையினால் ஏற்படும் துன்பங்களையும் விளக்கும் சிறுகதை ‘சுவடுகள்’.

ஒவ்வொரு நொடியிலும் மாறிக்கொண்டேயிருக்கும் இவ்வுலகில் அனைத்துத் துறைகளிலும் வெற்றிபெற ஏதாவதுப் புதிது புதிதான உத்திகளைச் செயல்படுத்த வேண்டியது அவசியம் எனவும், போட்டிகள் நிறைந்த உலகில் தனக்கென ஒரு இடத்தைத் தக்கவைக்கக் கடுமையாகப் போராட வேண்டும் எனவும் ‘வர்ண தேவதை’ சிறுகதையின் மூலம் ஆசிரியர் அறிவுறுத்துகிறார்.

சினிமாவில் இயக்குனராகிவிட வேண்டும் என்றக் கனவோடு நாட்களை வீணடிக்கும் இன்றைய இளைஞர்களின் மனநிலையைப் பற்றிய ‘சீனுவும் நானும் மற்றும் ஜீயும்’ என்னும் சிறுகதை சினிமா உலகில் நடக்கும் தவறுகளையும், ஏமாற்றங்களையும் பற்றி விவரிப்பதாய் அமைகிறது.

கற்பனைக்குச் சிறிதும் பஞ்சமில்லாமல் எழுதப்பட்ட ‘காட்டு வண்டுகளின் வீடு’ என்னும் சிறுகதையில் ஆசிரியர் சொந்தமாக ஒரு வீடு இல்லாமல் வாடகை வீடுகளில் குடியேறிய விசித்திரமான அனுபவங்களைப் பதிவுச் செய்ததோடல்லாமல், அவர் வாடகை வீட்டையே விரும்புவராகவும் அதற்கானக் காரணங்களாக ஒவ்வொரு வீட்டிலும் அவர் அனுபவித்த நிகழ்வுகளையும் தகுந்த கலாநேர்த்தியுடன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இசுலாமியர்களின் ஐந்துக் கடமைகளில் ஒன்றான நோன்புப் பழக்கம் குறித்தும், மதங்கள் தாண்டிய நட்பின் பெருமையையும், இசுலாமிய மக்களின் சமயக் கட்டுப்பாட்டின் வலிமையையும் பறைசாற்றும் நோக்கில் எழுதப்பட்ட சிறுகதை ‘அடையாளம்’.

தேய்பிறை இரவுகளின் கதைகள்

தேய்பிறை இரவுகளின் கதைகள் என்னும் இச்சிறுகதைத் தொகுப்பில் படைப்பாளர் தன்னுடைய இளமைக்காலச் சம்பவங்களின் அடிப்படையில் எழுதிய

சிறுகதைகளை இவரது முந்தைய இரு படைப்புகளிலிருந்தும் தேர்வு செய்து அவற்றைத் தொகுத்துத் தந்துள்ளார்.

இசுலாமிய மக்களின் நம்பிக்கைகளில் ஒன்றான மலக்குகள்(வானவர்கள்) குறித்தச் செய்திகளையும், உருவங்கள் இசுலாத்திற்கு எதிரானவை என்ற கருத்தை வலுப்படுத்தும் உதாரணங்களையும் ‘உருவம்’ என்னும் சிறுகதையில் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இசுலாமியர்களின் ஏக இறைவன் ‘அல்லர்’ உருவமற்றவன் என்பதால் இசுலாத்தில் மனித உருவங்களை வீட்டில் மாட்டிவைத்தல் இறைவனுக்கு இணைவைப்பதற்குச் சமம் என்கிற கருத்திற்கு மரியாதையளித்து உருவப்படங்களைச் சுவரில் மாட்டும் பழக்கத்தைத் தவிர்ப்பதைப் படைப்பாளர் எதார்த்தமான விளக்கங்களோடு பதிவு செய்துள்ளார்.

“எங்கள் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து போய்க்கொண்டிருந்த மௌலானா மௌலவி ஷையது ஷபியுதீன் அஹமது உருவப்படங்கள் உள்ள வீடுகளுக்கு ‘மலக்குமார்கள்’ வருவதில்லை என்று எச்சரித்துக் கொண்டிருந்தார். இதற்குப் பயந்து எங்கள் கல்யாண ஃபோட்டோவைக் கூடக் கழற்றிக் காட்சி விட்டோம். வீட்டுக்குத் தேவையான பொருட்கள் வாங்கும்போது தவறியும் அவற்றில் உருவங்கள் பொறித்தோ படங்கள் ஒட்டப்பட் டோ இல்லாதவாறு பார்த்து வாங்கக் கற்றுக் கொண்டோம். ஏற்கனவே உள்ள படங்களின்மேல் வெள்ளைத்தாள்கள் கத்தரித்து ஒட்டப்பட்டுள்ளன”¹⁰.

புதிருக்குள் புதிர் என்பதைப் போல் கதைக்குள் கதை அமைத்தல் ஜாகிரராஜாவின் தனித்திறன். எளிய நடையில் எதார்த்தமான நிகழ்வுகளைக் கோர்த்துத் தன் பயண அனுபவங்களில் தான் அனுபவித்தவற்றைக் கூறும் ‘அகதை அல்லது கதையிலிருந்து கதையைக் கழற்றியெறிந்த கதை’ என்னும் சிறுகதையின் இறுதியில் இக்கதையோடுத் தொடர்புடைய வேறொரு கதைக்கானத் தலைப்பையும், அனுபவத்தையும் அமைத்துள்ளார் ஆசிரியர்.

ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் பெண்களுக்கு ஏற்படும் அவலங்களைப் பற்றிப் பேசும் ‘ஒரு பகல் பொழுது’ என்னும் சிறுகதை, சமூகத்தில் கணவனால் கைவிடப்பட்டப் பெண் சந்திக்கும் சவால்களையும், கஷ்டங்களையும் குறித்து விளக்குவதாய் அமைகிறது.

புத்திபேகம் என்றக் கற்பணை உருவம் கபி:புல்லாவின் மனதில் ஏற்படுத்தும் அச்சத்தையும், அவனுக்கான எச்சரிக்கையையும் கூறுவதன் மூலம் பெண்கள் மீது கொள்ளும் மோகம் ஒரு ஆணை எவ்வாறெல்லாம் தடுமாறச் செய்கிறது என்பதை ‘புத்திபேகம் தெரு 2வது சந்து’ என்னும் சிறுகதையில் படைப்பாளர் பதிவு செய்துள்ளார்.

தொகுப்பு நூல்கள் - மதிப்பீடு

கா:பிர்களின் கதைகள்

பதினெட்டு எழுத்தாளர்கள் இசுலாமியத் தளத்தில் எழுதிய சிறுகதைகளின் தொகுப்பு ‘கா:பிர்களின் கதைகள்’. இதை எழுதியவர்கள் எவரும் இசுலாமியர்கள் இல்லை என்பதாலேயே இது தமிழுக்கு முக்கியமான ஆவணமாகிறது. பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பலரும் முயன்று பார்த்துக் கைவிட்டதால் தமிழுக்கு இது முதல் முயற்சியும் கூட. கா:பிர்களின் கதைகள் எனப் பெயரிடப்பட்டதன் மூலம் இதில் பங்களித்துள்ள எழுத்தாளர்களும் கா:பிர்கள் என்கிற தட்டையான அர்த்தம் கொள்ளவேண்டியதில்லை. இவர்கள் சமூகத்தில் உயர்ந்த அறிவு சார்ந்த தளத்தில் இடையறாது இயங்கிக்கொண்டிருப்பவர்கள்.

அன்றைய அரேபியாவில் கா:பிர் என்ற சொல் பயன்பாட்டில் இருந்திருக்கிறது. இதற்கு இறைமறுப்பாளர் இசுலாமை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர் என்னும் பொருள் உண்டு. விருப்பமான மதத்தைச் சார்ந்திருக்க அல்லது சார்பற்றத் தன்மையுடன் இயங்க முழுச் சுதந்திரமுள்ள இந்தியச் சூழலில் ‘கா:பிர்’ என்கிற சொல்லாடலை மிகுந்த கவனத்துடன் கையாள வேண்டியுள்ளது. இசுலாமியச் சமூகத்தில் குறுகிய வட்டத்தைவிட்டு வெளியில் வந்து

ஆரோக்கியமான விவாதங்களை நிகழ்த்த இத்தொகுப்பு உதவும் வண்ணம் உள்ளன.

இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள ‘ரெயில்வே ஸ்தானம்’ என்ற சிறுகதையில் சுப்பிரமணிய பாரதி இசுலாமியர்கள் பின்பற்றும் திருமணச்சடங்கு முறைகள் மற்றும் கட்டுப்பாடுகள் குறித்து அவரறிந்த செய்திகளைப் பதிவு செய்துள்ளார். ஒருவன் பல பெண்களை மணம் புரிந்தால் அதனால் அவனுக்குத் துன்பம் தான் விளையும் என்பதைத் தன்னுடைய ரயில் பயணத்தின் போது தான் சந்தித்த இசுலாமிய நண்பனின் அனுபவத்தின் வாயிலாக அறிந்த பாரதி அது தொடர்பானச் செய்திகளை இச்சிறுகதையில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். மேலும் இசுலாமிய ஆண்கள் முதல் மனைவி உயிருடன் இருக்கும் தருவாயில் அவளின் சகோதரிகளை மனைவியாக்கிக் கொள்தல் (ஹராம்) தவறு என்பதையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

“அப்போது அந்த முஸ்லீம் நண்பர்:- அந்தக் கதையில் ஒரு பிழை இருக்கிறது என்றார். என்ன பிழை? என்றுக் கேட்டேன். ‘அக்கதையில் ஒரு முகம்மதியப் பிரபு மூன்று சகோதரிகளை மணம் செய்ததாக எழுதியிருக்கிறீர்கள். அப்படி சகோதரமான மூன்று பெண்களை மணம் புரிந்து கொள்ளுதல் முகம்மதிய சாத்திரப்படி ‘ஹராம்’(பாதகம்) ஆகக் கருதப்படுகிறது. தன் மனைவி உயிருடன் இருக்கையில் அவளுடன் பிறந்த மற்ற ஸ்திரீயை ஒரு முஸ்லீம் மணம் புரிந்து கொள்ளக்கூடாதென்பதே எங்களுடைய சாத்திரங்களின் கொள்கை’ என்று அந்த முகம்மதிய நண்பர் சொன்னார்”¹¹.

என்ற வரிகளின் மூலம் இசுலாமியர்களின் திருமண வரைமுறைகள் விளக்கப்படுகிறது. சுந்தர ராமசாமியின் ‘விகாசம்’ என்னும் சிறுகதை இசுலாமியர்களுக்கும் இந்து சமயத்தைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் இடையில் இருக்கும் சுமுகமான நட்புறவை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

‘நூருன்னிசா’ என்னும் சிறுகதையில் குபராஜகோபலன் இசுலாமியர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டக் கட்டுப்பாடுகள் குறித்தும், இசுலாமியர்கள் பிற மதம் சார்ந்தவர்களோடு நட்பு பாராட்டினாலும், அவர்களைக் காதலிப்பதும், மணம்புரிந்துக் கொள்வதும் இசுலாத்திற்கு எதிரானது என்ற கருத்தையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அசோகமித்திரன் ‘அழகு’ என்னும் சிறுகதையில் இசுலாமியப் பெண்கள் தான் பேரழகிகள் என்று கூறப்படுவதன் காரணங்களையும் சான்றுகளையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

பிரபஞ்சனின் படைப்பான ‘பாயம்மா’ என்ற சிறுகதை நேர்மையின் இலக்கணத்தை எடுத்துக் காட்டும் சிறந்த உதாரணமாகும். வறுமையின் பிடியில் சிக்கித் தவிக்கும் பாயம்மா குடும்பம் பாயம்மாவின் அயராத உழைப்பினால் அன்றாட ஜீவனம் நடத்துவதற்கே சிரமப்படுகிறது. இந்நிலையில் பாயம்மாவின் மகன் அவன் வேலை செய்யும் இடத்தில் பணத்தைத் திருடுகிறான். தன் மகனின் இச்செயலால் மனமுடைந்த பாயம்மா அவன் முதலாளியிடம் பணத்தை ஒப்படைத்து நேர்மைக்கு இலக்கணமாகிறாள்.

இந்திய நாட்டில் இசுலாமியர்களின் நிலைகுறித்துப் பேசும் ‘ஒன்றுபடுதல்’ சிறுகதையில் இசுலாமியர்களும் இந்தியக் குடிமக்கள் தான் என்பதை வலியுறுத்துவதற்கானச் செய்திகள் சுட்டிக்காட்டப்படுவதோடு, ஓர் இசுலாமியன் சமூகத்தில் எவ்வாறான புறக்கணிப்புகளுக்கு ஆளாகிறான் என்பதையும் பொன்னிலன் உளக்குமுறல்களோடு பதிவு செய்துள்ளார்.

“அடையாள அட்டைய உற்றுப் பார்த்தேன், பகீரென்றது எனக்கு. அட, ஒரு முஸ்லீமாக இருப்பது இந்த நாட்டில் குற்றமா? இனி இந்த இளைஞன் மனதில் தன் நாட்டைப் பற்றி என்னென்ன உணர்ச்சிகள் உண்டாகும்? இது எவ்வளவு ஆபத்தானது? அடையாள அட்டையைப் பையில் பத்திரப்படுத்திவிட்டு கைப்பெட்டியுடன் தலைகுனிந்து வெளியேறும் அந்த இளைஞனைப்

பார்க்கப் பார்க்க லாட்ஜே என் தலையில் இடிந்து விழுவது
போலிருந்து”¹².

மேற்கூரிய வரிகள் இந்தியத் திருநாட்டில் இசுலாமியர்களின் நிலையை தெளிவாக விளக்குகிறது. வண்ணநிலவனின் ‘மெஹ்ருன்னிஸா’ என்னும் சிறுகதை உயர்வைப் போலவே தாழ்வும் வெகுவேகமாகத்தான் வருகிறது என்ற வாழ்வின் எதார்த்தத்தைச் சுட்டிக்காட்டுவதோடு, மெஹ்ருன்னிஸா என்றக் கதாபாத்திரம் மூலம் பெண்ணிற்கு நிகழும் நடைமுறை வாழ்வியல் சிக்கல்களையும் நம் கண்முன் நிறுத்துகிறது.

‘ஈரா’ என்னும் சிறுகதையில் எஸ்.பொன்னுதுரை அவர்கள் இசுலாமியச் சமயப் பழக்கவழக்கங்கள் குறித்தச் செய்திகளைப் பதிவுச் செய்துள்ளார். குறிப்பாகக் கணவன் இறந்த பிறகு இசுலாமியப் பெண்களுக்கு விதிக்கப்பட்டப் பழக்கவழக்கமான ஈரா (இத்தா) குறித்தும், தலாக் எனப்படும் விவாகரத்துக் குறித்தும் விளக்கும் செய்திகளையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

‘குழந்தையும் தெய்வமும் ஒன்று’ என்றப் பழமொழிக்கு உதாரணமாகும் சுசுமாரனின் சிறுகதை ‘தொலைவெளி நெருக்கம்’. இச்சிறுகதையில் தனது வெளியூர் பயணத்தின் போது ஆசிரியர் சந்தித்த ஜீனத் என்ற குழந்தைப் பல்வேறு கேள்விகளைக் கேட்ட வண்ணம் இருந்தது எனவும், அதன் மூலம் குழந்தைகளின் உலகம் வேறானது என்றும், அவர்கள் கடவுளுக்கு நிகரானவர்கள் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நாஞ்சில் நாடன் கான்சாகிப் என்ற ஆளுமையுடனான தனது அனுபவத்தைப் பதிவு செய்திருக்கும் ‘கான்சாகிப்’ என்னும் சிறுகதையில் இசுலாமியர்களின் பழக்கவழக்கங்கள் குறித்தச் செய்திகளையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் ‘ஹஸர் தினார்’ என்ற வரலாற்றுப் பதிவாகிய இச்சிறுகதை முகலாய மன்னன் அலாவுதின் கில்ஜியின் அந்தரங்கத்தையும்,

அவரின் மரணம் குறித்தச் செய்திகளையும், மாலிக் கபூர் என்றப் போர்வீரனின் புனைப் பெயர் குறித்த உண்மைகளையும் விளக்குவதாய் அமைந்துள்ளது.

சமூகத்தின் மீது விசாலமான பார்வைக் கொண்ட தஞ்சைப் பிரகாஷ் இசுலாம் சமயம் சார்ந்த பழக்கவழக்கங்கள் குறித்து ‘க்யாமத் எனும் இறுதித் தீர்ப்பின் நாள்’ என்னும் சிறுகதையில் பதிவுச் செய்துள்ளார். மேலும் ஒருவரின் மரணம் என்பது இறைவனால் உறுதி செய்யப்படுவது, அது எந்த நேரத்தில், எப்படி வரும் என்று எவராலும் கூற இயலாது என்பதைத் தனது ரங்கராஜன் கதாப்பாத்திரத்தின் மரணம் மூலம் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

‘தடம்’ என்னும் இச்சிறுகதையின் மூலம் வேலராமமூர்த்தி ‘ஊரோடு ஒத்துவாழ்’ என்றக் கருத்தை வலியுறுத்த முற்படுகிறார். ஒரு ஊரில் வாழும் பிற மதம் சார்ந்தவர்களும், இசுலாமியர்களும் சமூகமான உறவோடு எவ்விதப் பிணக்கும் இன்றி வாழ்ந்தால் இடையூறுகள் ஏதுமின்றித் துயரங்களையும் துணிச்சலோடு எதிர்கொள்ளலாம் என்பதை பதிவு செய்துள்ளார்.

விட்டல் ராவ்வின் படைப்பான ‘விழிப்பு’ சிறுகதை ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்விலும் காதலின் தடம் கட்டாயம் இருக்கும் என்றும், மனிதன் தன்னுடையக் காதலை தனக்குச் சரியானதா என்றுப் பலமுறை யோசித்து நிதானத்தோடுத் தேர்வு செய்யவேண்டும். இல்லையேல் காதலால் ஏற்படும் வலி மிகவும் கொடுமையானது. அதிலும் தனக்குப் பொருந்தாத ஒரு தலைக் காதலை நினைத்து வாழ்வை வீணடிக்காமல் அதற்கான மாற்றைத் தேர்ந்தெடுத்தல் நலம் என்றும் கூறுகிறார்.

‘பயம்’ என்னும் சிறுகதையில் இசுலாமியர்களைப் பயங்கரவாதிகளாகப் பார்க்கும் சமூக அவலங்களைப் படைப்பாளர் பதிவுச் செய்துள்ளார். இந்தியத் திருநாட்டில் பிறக்கும் ஒவ்வொருவரும் இந்தியத் தாயின் மக்களே. இதில் இசுலாமியச் சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்பதால் அவர்களை எதிரிகள் என்றக் கண்ணோட்டத்துடன் பார்ப்பதும், கீழ்த்தரமாக நடத்துவதும் தேசத்தின் அழிவிற்கு இட்டுச் செல்லும் என்பதையும் ஆசிரியர் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

சோ.தர்மனின் ‘எனக்கான அரிசி’ என்னும் சிறுகதை இவ்வுலகை இயக்கிக் கொண்டிருக்கும் கண்களுக்குப் புலப்படாதச் சக்தியாகிய இறைவனின் அருட்கொடைகளைப் பற்றியச் செய்திகளைக் கூறுவதோடுச் சமூகத்தில் நிகழும் தவறுகளையும் சுட்டிக்காட்டுவதாய் அமைகிறது.

தவறுகள் மனிதனின் பார்வையிலிருந்து மறைக்கப்படலாம் ஆனால் இறைவனின் பார்வையிலிருந்து மறைக்கப்பட முடியாது என்பதைக் கூறும் ‘எட்டாவது நாள்’ சிறுகதையில் ஒருவன் செய்கின்றப் பாவமே அவனுடைய மரணத்திற்கான வடிகாலாக அமைகிறது என்றச் செய்தியும் மறைமுகமாக உணர்த்தப்படுகிறது.

முகலாய சாம்ராஜ்யத்தின் முன்னோடியான மாமன்னர் அக்பரின் வாழ்வில் நடந்தச் சம்பவங்களைக் கூறும் ‘அக்பர் என்ற அப்பா’ என்னும் சிறுகதையில் அக்பர் என்ற முகலாய மாமன்னர் ஓர் இசுலாமியனாக இருந்தபோதும் அவர் இசுலாமியர்களின் உடை அணிதல் குறித்தக் கட்டுப்பாடுகளைப் பின்பற்றவில்லை என்றும், சில நிகழ்வுகளுக்குப் பின் இறைச்சி உணவைத் தவிர்த்துச் சைவ உணவிற்கு மாறினார் என்றும் படைப்பாளர் வரலாற்றுப் பதிவுகளைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

கீரனூர் ஜாகிர்ராஜா தன்னுடைய தொகுப்பு நூலில் தேர்வு செய்திருக்கும் ஒவ்வொரு சிறுகதையிலும் தன் மன உணர்வுகளின் வெளிப்பாட்டைச் சுட்டிக் காட்ட முயன்றுள்ளார்.

இசுலாமியச் சமய திருமணப் பழக்கவழக்கங்கள் முதல் இசுலாமியர்களின் மரணச் சடங்குமுறைகள் வரை அவர்களின் ஒவ்வொரு பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்களின் மீதும் தன்னுடைய பார்வை எவ்வாறாக உள்ளதோ அவற்றை பிரதிபலிக்கும் பிற படைப்பாளர்களின் படைப்புகளை மிகத் துல்லியமாக தெரிவு செய்து தொகுத்துத் தந்துள்ளதன் மூலம் படைப்பாளரின் எண்ண வெளிப்பாடுகளின் சிறப்பை அறியமுடிகிறது. இதன் மூலம் இசுலாமியச் சமயம் குறித்த படைப்பாளரின் சமூக நோக்குச் சிந்தனைகள் தெளிவாக புலப்படுத்துகின்றன.

தஞ்சை ப்ரகாஷ் படைப்புலகம்

வாழ்க்கையை ஒரு இலக்கியப் பயணமாக்கிக் கொண்டத் தஞ்சைப் பிரகாஷின் படைப்புகளைத் தொகுத்தளித்து ஜாகிரராஜா அவர் மீதுத் தனக்கிருந்த அளவற்ற அன்பை வெளிப்படுத்துவதோடு தன்னுடைய கருத்துகளோடு ஒத்துநிற்கும் ப்ரகாஷின் கருத்துக்களை முன்னிலைப்படுத்தி இருவருக்கும் இடையேயான கருத்து ஒற்றுமையை சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

ப்ரகாஷின் படைப்புகள் வழக்கு நிலம் என்றால் அதில் ஏறி ஏறி வழக்கி விழுபவர்களாக ஆண்களே இருக்கிறார்கள். ஆண்களின் தோல்வியை, இயலாமையை, பரிதாபத்தை எழுத்தாக்கியுள்ளார் ப்ரகாஷ். மேலும் பெண்ணின் சிரிப்புக்கும், சீற்றத்திற்கும் வரலாற்றுக் காரணங்களைத் தேடிச் சொல்கிறார். இவரின் படைப்புகளில் ஆண்கள் தங்களையும், பெண்கள் தங்களையும் இருவரும் எதிர்பாலரைப் புரிந்து கொள்ளும் கருவியாக இருப்பதைத் தன்னுடையத் தொகுப்பின் மூலம் ஜாகிரராஜா எனும் முற்போக்குச் சிந்தனையாளர் தொகுத்துள்ளார்.

சிறுகதை

தஞ்சைப் ப்ரகாஷின் ‘அஞ்சுமாடி’ என்னும் சிறுகதை அவரின் அனுபவங்களைப் பற்றியதாக அமைகிறது. அலுவலகப் பணிநிமித்தமாகத் தஞ்சை நகரின் பிரபலமான அஞ்சுமாடிக்குச் சென்றபோதுக் கோபிராவ் என்ற மனிதரோடு நிகழ்ந்தக் கலந்துரையாடலை விளக்கும் இச்சிறுகதை ஒரு ஆணின் பலவீனம் அவனுடைய வாழ்வில் ஏற்படுத்தும் சிக்கல்கள் குறித்தப் பதிவாய் அமைகிறது.

தஞ்சைப் ப்ரகாஷ் பெண்களின் கண்களுக்குள் புகுந்து அவர்களின் அசல் பரிமாணங்களை வெளிக்கொண்டு வருவதில் புலமை வாய்ந்தவர் என்பதற்கு உதாரணமான சிறுகதை ‘சோடியம் விளக்குகளின் கீழ்’. பிறந்த உடனே அனாதையாக்கப்பட்டப் பெண் ஆதரவற்ற நிலையில் உயிர்வாழ்வதற்காக உடம்பை விற்கும் கட்டாயத்திற்குத் தள்ளப்பட்டு ஆணாதிக்கச் சமூகத்தால்

சீரழிக்கப்பட்டு, பிறகு அதையே (விபச்சராத்தையே) தொழிலாக்கிக் கொண்டு அவல வாழ்வை வாழ்வும் நிலையை இச்சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

“அகிலா என்று யார் வைத்ததோ அந்தப் பெயரில் கூப்பிட்டபோதுதான் திரும்பிப் பார்த்தாள் அவள்.

மாஜிஸ்ட்ரேட் ஒரு நாளில் ஏதோ ஒரு ஊரில் அவள் பிடிபட்டபோது கூண்டில் ஏற்றிய போது கேட்டார். ‘ஏம்மா, ஏதாவது கௌரவமான தொழில் செஞ்சு பிழைக்கக்கூடாது?

இது ஒண்ணும் அவளுக்கு புதுசில்லை. அதிகாரிகளிடம் போகிற போதேல்லாம் அவர்கள் இதுமாதிரி, அசட்டு அடிமட்ட கேள்விகளைக் கேட்பதுண்டு. பதின்மூன்றாவது வயசில் ஒரு கல்கத்தா பாபு கேட்டான். அவனுக்கென்ன தெரியும், அப்போது, அழுதாள் அகிலா. அப்புறம் அழுதது எத்தனை பைத்தியக்காரனத்தனம் என்று புரிந்தது”¹³.

அன்பிற்கு ஏங்கும் மனம் தவறிழைத்தல் இயல்பு என்பதை ‘மேபல்’ என்னும் சிறுகதையில் மேபலின் தந்தை ஜோசப் கதாப்பாத்திரம் மூலம் ப்ரகாஷ் பதிவுச் செய்துள்ளார். கட்டிய மனைவியாலும், பெற்றப் பிள்ளைகளாலும் வெறுத்து ஒதுக்கப்படும் ராட்சசனான மேபலின் தந்தை முழுநேரக் குடிகாரனாக இச்சமூகத்தில் அடையாளப்படுத்தப்படுவதும், அவருடைய பெண் சுதந்திரப் பெண்ணாக இச்சமூகத்தில் இயங்குவதாக அடையாளப்படுத்தப்படுவதும் ப்ரகாஷின் இலக்கிய நுண்ணறிவை உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது.

ப்ரகாஷின் ‘பற்றி எரிந்த தென்னைமரம்’ என்னும் சிறுகதைப் பெண் எதற்கும் துணிந்தவள் என்றும், இப்பூவுலகை ஆளுகின்றச் சக்தியின் வடிவம் என்றும் எடுத்துக்காட்டுகிறது. தனக்கு ஏற்பட்டத் தீராத நோயினால், ஆசைக் கணவால் புறக்கணிக்கப்பட்டு, உறவினர்களாலும், சுற்றத்தாராலும் அருவருக்கப்பட்டு யாருமற்ற அனாதையாக ஊருக்கு ஒதுக்குப் புறமானக் காட்டுப்பகுதியில் தனது வாழ்வை நடத்தி நோயோடுப் போராடி அதிலிருந்து

மீண்டெனும் பெண்ணான லோச்சனாத் தன்னை வெறுத்தவர்களை வென்றுவிட்டுப் பெண் என்பவள் நினைத்தால் எதுவும் சாத்தியமே என்பதற்கு இலக்கணமாய்த் திகழ்வதாக ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

நெடுங்கதை

விளிம்புநிலை மக்களானத் தோட்டிகள் மற்றும் ஒட்டர்களின் வாழ்வியல் சார் பிரச்சனைகளையும், அவர்களின் அவல வாழ்வையும், இப்பிரிவைச் சார்ந்தப் பெண்கள் வாழும் இழிவான வாழ்வையும் பற்றிக் கூறும் நெடுங்கதை ‘அகழ்மோடு’.

தோட்டிப் பெண்கள் அடகு போதல் என்றக் கேவலமானச் செயல் குறித்துத் தெளிவான விளக்கங்களை இக்கதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

சமூகத்தில் இழிவாகக் கருதப்படும் தொழில்களைச் செய்யும் தோட்டிகள் வறுமையினால் தங்கள் மனைவி மற்றும் பெண்குழந்தைகளை அடகுவைத்து அதில் வரும் பணத்தை வைத்து வாழ்பவர்களாக இருக்கும் அவலநிலைக்கு வறுமை தான் காரணம் என்பதையும், இவ்வினப் பெண்களும் சூழ்நிலைக் காரணமாக அடகுபோவதை ஏற்றுக் கொண்டு தங்களுக்கு நேரும் அக்கிரமங்களை எல்லாம் சகித்து வாழ்கின்றனர் என்றும் விளக்குகிறது இந்நெடுங்கதை.

வித்யாசாகர் என்கிற மேல் சாதி ஆண் இவ்விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த எடுக்கும் முயற்சிகள், அவர் கீழ்சாதிப் பெண்ணான சின்னாவுடன் சேர்ந்து வாழும் வாழ்வு, விளிம்புநிலைப் பெண்களுக்கு நிகழும் அக்கிரமங்களை சின்னாவோடுச் சேர்ந்து எதிர்க்கும் வித்யாசாகரின் தைரியம் போன்ற நிகழ்வுகள் வாசகர்களைக் கவரும் வண்ணம் அமைந்திருப்பது ப்ரகாஷின் தனித்திறன் ஆகும்.

கட்டுரை

‘நவீன தமிழ் - ஒரு மீள் பார்வை’ என்னும் இக்கட்டுரை தமிழ் மொழிக் குறித்தும், தமிழர்கள் குறித்தும் ப்ரகாஷின் அபிவிருத்தியைக் காட்டுவதாய் அமைகிறது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் பழமைவாய்ந்த தமிழ் மொழி இன்றும் எவ்வித முன்னெற்றமுமின்றி அதே இடத்தில் தான் உள்ளது என்பதை இக்கட்டுரையில் பதிவு செய்துள்ளப் ப்ரகாஷ் அதற்கானச் சான்றுகளையும் இக்கட்டுரையில் தருவித்துள்ளார். ஒரு காலத்தில் உலகையே ஆண்டத் தமிழினம் இன்றுத் தமிழ்நாடு என்றக் குறுநிலப்பகுதியாகிப் போனது தமிழர்களிடையே இலக்கிய ஆர்வம் குறைவாகக் காணப்படுவதே என்ற உண்மையை சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

கடிதம்

தஞ்சை ப்ரகாஷ் தன்னுடைய நண்பர் ஷாராஜ் கண்ணுவிிற்கு எழுதிய இக்கடிதம் மலைவாழ் மக்களான அடித்தட்டு மக்கள் படும் துன்பங்களையும், அப்பிரிவைச் சார்ந்த மலைவாழ் பெண்கள் அனுபவிக்கும் கொடுமைகளையும் சுட்டிக்காட்டுகிறது. ஆணாதிக்கச் சக்திகளால் அரட்டல், மிரட்டலுக்குக் கட்டுப்பட்டுப் பெண்களின் உயரிய குணமான ‘கற்பு’ என்னும் புனிதத்தைத் தொலைத்து வாழும் மலைவாழ் பெண்களின் அவலத்தை தஞ்சைப் ப்ரகாஷ் இக்கடிதம் வழியாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

புதினங்களின் சில பகுதிகள்

விளிம்புநிலை மக்கள் வறுமையினால், பசிக் கொடுமையில் துன்பப்படுவதையும், அவர்களின் எளிதான எவ்வித எதிர்பார்ப்புமற்ற எதார்த்தமான வாழ்வையும் குறித்துப் ப்ரகாஷ் ‘களளம்’ என்னும் புதினத்தில் பதிவு செய்துள்ளார்.

உயர்வர்க்கத்தினரின் அதிகாரப்போக்கைக் கண்டித்து அவர்களின் அக்கிரமங்களை எதிர்த்துப் போராடும் அடித்தட்டு மக்கள் குறித்தத் தனது

விசாலமான பார்வையை ‘கரமுண்டார்வூடு’ என்னும் புதினத்தில் பதிவு செய்துள்ளார்.

வறுமையைக் கருவியாக்கி, உதவிசெய்தல் என்றப் பெயரில் ஆணாதிக்கச் சக்திகள் நடத்தும் பெண்களுக்கு எதிரானத் தவறுகளை ‘மீனின் சிறகுகள்’ என்னும் புதினத்தில் பதிவு செய்துள்ளார்.

ஆண்களின் மோக வலைக்குள் சிக்கிப் பலியாகும் பெண்களின் உடல் மற்றும் மனரீதியான கொந்தளிப்பைப் பற்றிக் கூறும் புதினம் ‘மிஷன் தெரு’.

தஞ்சைப் ப்ரகாஷின் படைப்புலகம் என்னும் தொகுப்புநூல் ஜாகிரராஜாவின் படைப்புகளில் மிக முக்கியமான ஒன்று ஆகும். ஏனெனில் சமுதாயத்தின் முக்கிய அங்கமான பெண்களின் நடைமுறை வாழ்வியல் சிக்கல்களை நம் கண்முன் நிறுத்தும் நிகழ்வுகள் இடம்பெற்றுள்ள ப்ரகாஷ் என்ற ஆளுமையின் சிறுகதைகளை இப்படைப்பில் ஆசிரியர் தொகுத்தளித்து தான் சொல்ல நினைக்கும் செய்திகளை ப்ரகாஷின் உதாரணங்கள் மூலம் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

சமூகத்தில் பெண் என்பவள் எவ்வாறு பார்க்கப்படுகிறாள். எத்தகுத் துன்பங்களை சந்திக்கிறாள். ஒவ்வொரு நாளும் வாழ்வதற்காக எத்தகு போரட்டாங்களை சந்திக்கிறாள். பணிக்குச் செல்லும் பெண் எவ்வாறான சவால்களை எதிர்கொள்கிறாள் என்பன போன்ற பெண் சார்ந்த செய்திகளை ப்ரகாஷின் எழுத்துகள் மூலம் ஜாகிரராஜா தன் எண்ணக் கருத்துக்களின் முன்னிலைப் படுத்துகிறார்.

21-ம் நூற்றாண்டுச் சிறுகதைகள்

விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்க்கையைக் கூறும் இத்தமிழ்ச் சிறுகதைகள் தனிமனிதனின் பிரச்சனைகளையும், நுட்பமான அந்தரங்க உணர்வுகளையும் ஒருவிதக் கவித்துவமான மொழியில் வெளிப்படையாக உணர்த்துவதாய் அமைந்துள்ளன. இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு இரண்டாயிரத்துக்குப் பிறகுத் தமிழ்ச்சிறுகதைத் தளத்தில் எழுத வந்த இளையத் தலைமுறைப் படைப்பாளிகளைப் பிரதி நிதித்துவப்படுத்தவும், புதியப் போக்குகளை,

தமிழ்ச்சிறுகதை அடைந்துள்ள பரிணாமத்தைக் கருத்தில் கொள்ளவும் படைப்பாளர் எடுத்தக் கொண்ட சிறுமுயற்சியாகும்.

இத்தொகுப்பிலிருக்கும் பதினேழுக் கதைகளில் எந்தக் கதையும் ஒற்றைத் தன்மையுடன் இல்லாமல் பன்முகத் தன்மையுடையதாக அமைவதோடு நம் பொதுப்புத்தியில் உறைந்துப் போனவற்றைப் பகடி செய்து உருட்டி வெளியோடச் செய்கிறது. இத்தொகுப்பை இலக்கிய முன்னோடியும் சிறந்தச் சிறுகதையாளருமானப் பிரபஞ்சனுக்குச் சமர்ப்பிக்கும் விதத்தில் கீரனூர் ஜாகிராஜா தொகுத்து படைத்துள்ளார்.

சசி என்னும் இளம் படைப்பாளரின் சிந்தனைச் சிதறல்களின் வடிவமே ‘வனம்’ என்னும் இச்சிறுகதை. ஒரு மனிதனின் அக ஓட்டங்களில் அவ்வப்போது எழுகின்ற எதிர்காலம் குறித்த அச்சஉணர்வை வெளிப்படையாக அல்லாமல் கனவுகளின் பின்னணியோடுக் கற்பனைக் கலந்துப் பதிவுச் செய்யும் விதமாக அமைகிறது இச்சிறுகதை. மேலும் தனி மனித முன்னேற்றத்திற்காக மனித இனம் எவ்வாறான இடர்பாடுகளையும், துன்பங்களையும், போராட்டங்களையும், உயிர்பலிகளையும் சந்திக்கிறது என்பதையும் கூறி வாழ்க்கை எளிதல்ல என்ற உண்மையைப் புரியவைக்கிறது.

விஜயகுமார் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட காலபைரவன் இந்து சமய மக்களிடையே மலிந்துக் கிடக்கும் ஜோதிடச் சாத்திரங்கள், அமாமனுஷ்ய சக்திகளின் மீதான நம்பிக்கைகள் குறித்தத் தனதுக் கருத்துக்களை ‘புலிப்பானி ஜோதிடர்’ என்னும் சிறுகதையில் பதிவு செய்வதன் மூலம் ஜோதிடம், மனிதர்களுக்கு சாமி வருதல், ஆவிகள் நடமாட்டம் எல்லாம் மனிதனின் மனம் சார்ந்த உணர்வுகள் என்றும், வெறும் மூடநம்பிக்கைகள் தான் என்றும் ஆணித்தரமாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

“உக்கிரத்தோடு ஆடிக்கொண்டிருந்த சித்தப்பாவிடம் மீண்டும் மாமா பேசினார். ‘சரி சாமி கண்டடிப்பா தீட்ட கழிச்சிடயோம்’ ‘ஓவ்வொரு வருஷமும் சொல்கிறதோட சரி, அப்புறம் யாரும்கிட்ட வந்தது

கிடையாது.’ ‘தப்புதான் சாமி இனிமே அப்படி நடக்காது.’ ‘ம்’ கடைசியா ஒன்னு கேக்கலாமா?’ சித்தப்பா விழிகளை உருட்டியபடி தலையாட்டினார். பின் மாமா கேட்டார். ‘காலையில் சமையக்கூடத்துக்கு வந்தது நீங்க தானா சாமி?’ ‘அதல என்னடா சந்தேகம்?’ மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்கியபடி சித்தப்பா கூறியதும் கூட்டத்தில் சலசலப்பு பெருகியது. அம்மா வேகமாக ஓடிவந்து சித்தப்பாவை பார்த்துக் கேட்டாள். ‘சாமி இந்த வருஷமாவது என் சின்ன புள்ளைக்கு வேல வந்துருமா?’ இல்லை எனும் விதமாக அவர் கைகளை ஆட்டியது அம்மாவை மௌனத்தில் ஆழ்த்தியது. பின் வேப்பிலையை நறநறவென மென்றபடியே பேசினார்”¹⁴.

எஸ். செந்தில்குமார் என்ற நவீனத்துவத்தோடுத் தொடர்புடையப் படைப்பாளரின் ‘அணைப்பட்டி வெற்றிலை சுவாமிகளின் சரிதம்’ என்னும் சிறுகதை இவ்வுலகில் நிலையானது எதுவுமில்லை என்ற உண்ணதமானத் தத்துவத்தை எடுத்துக்காட்டும் விதமாக அமைகிறது. பொன், பொருள், சொத்துப் போன்ற எதுவுமே ஒரு மனிதனின் வாழ்நாள் முழுவதும் அவனோடு இருப்பதில்லை எனவும், இத்தகுச் செல்வச்செழிப்போடு வாழ்பவர்களின் துன்பம் நிறைந்த வாழ்வை விட, வாழ்வில் எவ்விதப் பிடிப்பும் இன்றி அன்றாட ஜீவனம் செய்யும் பரதேசிகளின் வாழ்வு மேலானது என்பதைத் தன் எண்ண ஓட்டங்களால் பதிவு செய்துள்ளார்.

மு.ஹரிகிருஷ்ணனின் ‘வாயிக்கி வணங்காத பூவும் பல்லுக்கு மெதுவான கல்லும்’ என்னும் சிறுகதையானது விளிம்புநிலைப் பெண்களின் வாழ்வியல் சிக்கலையும், ஆண் என்கிற ஆளும் சக்தி பெண்களைச் சீரழிப்பதையும், சமுதாயத்தில் பெண் எவ்வாறானப் போரட்டங்களைச் சந்திக்க நேரிடுகிறது என்பதையும், மேலும் இளையத் தலைமுறையினரின் காதலையும் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

‘தனக்குப் போகத்தான் தானமும் தர்மமும்’ என்றப் பழமொழியின் கருத்தை விளக்கும் ‘கர்ண மகராசா’ என்னும் சிறுகதை தூரன் குணா என்பவரால் எழுதப்பட்டது. ஒருவன் தாராளக் குணம் படைத்தவனாய், பிறருக்கு உதவும் மணப்பான்மைக் கொண்டவனாய் இருந்தால் இந்த உலகம் அதைத் தனக்குச் சாதகமாக்கி அவனை எளிதில் ஏமாற்றிவிடும் என்பதையும், தானம் தர்மம் என்றாலும் தனக்குப் போகத்தான் பிறருக்கு என்பதைக் கடைபிடித்தல் இன்றியமையாதது என்பதையும் இச்சிறுகதை வாயிலாக பதிவு செய்துள்ளார்.

ராகவன் என்ற சிறுகதை ஆசிரியரின் படைப்பான ‘யாளி இதழில் (63) வெளிவந்த தேவேந்திரனின் நேர்காணல் குறித்து வந்துள்ள கடிதங்கள்’ என்னும் இப்பகுதி இன்றையத் திரையுலகில் நடக்கும் அசிங்கங்களையும், ஒரு மனிதனின் பாலியல் உணர்வுகளையும் அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்துகிறது. தேவேந்திரன் என்றக் கதாபாத்திரத்தின் நேர்காணல் மூலம் ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும் உறைந்துக் கிடக்கும் காமம் என்ற உணர்வின் வெளிப்பாட்டை இப்படைப்பில் பதிய வைத்துள்ளார் ஆசிரியர்.

ஆலமர் செல்வன் என்றப் படைப்பாளியின் பெண்கள் நிலைக் குறித்த ஆதங்கம் ‘அவளின் வாழ்க்கை இவ்வாறாக முடிந்தது’ என்னும் இச்சிறுகதை வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சமூகத்தில் நிகழும் பெண்களுக்கு எதிரானப் பாலியல் வன்முறைக் குறித்தும், வர்க்க முரண்பாடுகள் குறித்தும் மிருகங்களின் வாழ்க்கையை உதாரணமாக்கி அதன் உவமைப் பொருளைத் தருவித்துத் தனது சிந்தனையைப் பதிவு செய்துள்ளார் ஆசிரியர்.

துறவு வாழ்க்கை எவ்வளவுத் துன்பகரமானது என்பதையும், அதை எளிதில் எல்லோராலும் வாழ முடியாது என்பதையும் இராம.முத்துக்கணேசன் ‘கரகு பெரி ஜா’ என்னும் இச்சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார். மனைவி மக்களைத் துறந்து ஒரு யாத்ரீகனாக வாழ முற்படும் ஒரு மனிதன் சந்திக்கும் சிக்கல்கள் அவனை மீண்டும் பழைய வாழ்விற்கே அழைத்துச் செல்லத் தூண்டுகிறது என்றும், துறவு வாழ்வின் போது அவன் எதிர்கொள்ளும்

மனிதர்களும், சம்பவங்களும் பல்வேறு பாடங்களைக் கற்றுக் கொடுப்பதாக வாழ்வின் எதார்த்தத்தை உணர்த்தியுள்ளார்.

கணேசகுமாரனின் ‘இருள் யாசகன்’ என்னும் சிறுகதை பாவம் செய்யும் எவரும் அப்பாவத்தின் விளைவிலிருந்துத் தப்பிக்க இயலாது என்பதையும், பாவத்திற்கானக் கூலி மரணம் என்பதையும் எடுத்துக்காட்டுவதாய் அமைகிறது.

முற்போக்குச் சிந்தனையாளரான ஆங்கரை பைரவியின் ‘கோணவாச்சி’ என்னும் சிறுகதை சமூகத்தில் குற்றமாகக் கருதப்படும் ஓரினப்புணர்ச்சிக் குறித்தும், சமுதாயத்தில் பல்வேறுக் காரணங்களால் புறக்கணிக்கப்படும் விளிம்புநிலைப் பெண்களின் பாலியல் பிரச்சினைக் குறித்தும் தெள்ளத் தெளிவாக விளக்குகிறது.

பெண்களைச் சீரழிக்கும் ஆணாதிக்கச் சமூகத்திற்கு அறைகூவல் விடுக்கும் பெண்ணினத்தின் அசட்டுத் தைரியம் குறித்தத் தனதுக் கருத்தையும், பாலியல் சார்ந்த ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் அத்துமீறல்களையும் ஒரு இலக்கியப் படைப்பாளியின் வாழ்வியல் சம்பவங்களின் வழியாக லஷ்மி சரவணக் குமார் ‘தஞ்சைப் ப்ரகாஷீம் மிஷன்தெரு ரம்யாவும்’ என்னும் சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

சந்திராவின் ‘பூனைகள் இல்லாத வீடு’ என்னும் சிறுகதை வாழ்வும் தாழ்வும் மனித வாழ்வோடுத் தொடர்புடையது என்றும், ஒரு மனிதனின் வாழ்வில் வறுமையும் வளமையும் மாறி மாறி வரும் என்றும், மனித வாழ்வு நிலையற்றது என்றும் எடுத்துக்காட்டுவதாய் அமைகிறது.

அசதாவின் ‘இசைக்காத மீன்களின் அக்காட்டியன்’ சிறுகதை உலக இன்பங்களைத் துறந்து துறவு வாழ்க்கை வாழும் கிறித்துவ மதத்தைச் சார்ந்தப் பாதிரியாரின் காதல் அனுபவங்களைக் கூறுவதன் மூலம் ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்விலும் காதலின் தடம் கட்டாயமாக இருக்கும் என்ற உண்மையை உணர்த்துகிறது.

இருப்பதைக் கொண்டு இன்பம் காணுங்கள் என்றக் கருத்தை வலியுறுத்தும் ‘∴ என்றோரு கதை’ என்னும் சிறுகதையில் கட்டிய மனைவி மலடியாகிவிட்டக் காரணத்தால் அவள் வாழ்வைக் கேள்விக்குறியாக்கி அவள் இடத்தில் வேறோருப் பெண்ணிற்கு இடமளித்து வாரிசு விருத்திச் செய்யத் துணியும் ஓர் ஆடவனின் மனமாற்றத்தைக் குமார் அம்பாயிரம் பதிவு செய்துள்ளார்.

நவீனமயமாகிவிட்ட இந்நவநாகரீக உலகம் குறித்தத் தனது விசாலமானச் சிந்தனையை ‘அநாதையாகக் கிடந்த டைரியிலிருந்து’ என்னும் சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார் சந்தியூர் கோவிந்தன். இன்றைய இளையத் தலைமுறையின் அர்த்தமற்றக் காதல் பற்றியும், பருவநிலை மாறுதல்களுக்கானக் காரணங்கள் மற்றும் அதன் விளைவுகள் குறித்தும், இக்கால மாமியார் மருமகள் பிரச்சனைக் குறித்தும், பெண்தேடும் இளைஞர்களுக்கு அறிவுரை கூறும் விதமாகத் தனதுச் சிந்தனைகளை இச்சிறுகதையின் மூலம் பதிவு செய்துள்ளார்.

தேவராஜனின் ‘உள்ளோசை கேட்காத பேரழகை’ சிறுகதை ஆண்களால் ஆட்டிவைக்கப்படும் இயந்திரப் பொம்மைகளானப் பெண்கள் அனுபவிக்கும் சொல்லமுடியாதத் துன்பங்களை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுவதாய் அமைகிறது.

கே.ஜே. அசோக் குமாரின் ‘சாமத்தில் முனகும் கதவு’ என்னும் சிறுகதைப் பெண்களின் வாழ்வியல் சிக்கல்களைப் பற்றியச் செய்திகளை உள்ளடக்கியதாக அமைகிறது.

இந்த 21-ம் நூற்றாண்டு சிறுகதைகள் தொகுப்பானது நவீன இலக்கியத்தில் புது சிந்தனைகளை விதைத்துள்ள இளம் படைப்பாளிகளின் படைப்புகளின் கோர்வையாகும். நவீன இலக்கியவாதிகளில் மிகுந்த கவனம் பெற்றவரான ஜாகிராஜா சிறந்த முற்போக்குச் சிந்தனையாளர். சமூகம் குறித்த இவரின் பார்வை விசாலமானது. சமூகத்தின் ஒவ்வொரு அசைவுகளையும் மிகவும் உண்ணிப்பாக கவனித்து அவற்றைத் தன் படைப்புகளில் சுட்டிக்காட்டும் இவர் தன்னைப்

போன்ற சிந்திக்கும் முற்போக்குச் சமூகத்திற்கு செய்திகளை சுட்டிக்காட்டும் பொருட்டு இத்தொகுப்பு நூலை படைத்துள்ளார்.

சமூகத்தில் நிகழும் மூடப்பழக்கங்கள், பெண்களுக்கு எதிரான அநீதிகள், ஆணாதிக்கச் செயல்பாடு, மதமாற்றம் போன்ற பல்வேறான கருத்தக்களின் வெளிப்பாடுகளை பிற படைப்பாளர்களின் படைப்புகள் மூலம் படைப்பாளர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

அழியாத கோலங்கள்

நவீன இலக்கியத்திற்கும் காதலுக்கும் இடைவெளிக் கூடுதல் என்றொருக் கற்பிதம் இங்கே நெடுங்காலமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. காதலை எழுதினால் அது வணிக எழுத்து என்பதும் அவ்வகை சார்ந்த விமர்சனமே. தமிழ்த் திரைப்படங்கள் காட்டுகின்ற ‘விசேஷமான’ காதலைத் தாண்டி மனித மனங்களை இயல்பாக ஊடுருவிக் கொண்டிருக்கிற அம்சமாக காதல் இருக்கவே செய்கிறது. அவ்வகையில் ஜாகிராஜாவின் இத்தொகுப்பினால் தமிழுக்கு முக்கிய ஆவணம். அதே நேரத்தில் காதலை எழுதக்கூடாது என்கிறப் பிற்போக்குத் தனத்திற்குக் பாத்திரமான எதிர்வினையும் கூட. காதலுக்கும் காமத்திற்குமான நுண்ணிய இடைவெளியை இத்தொகுப்பிலுள்ள அனேகக் கதைகளில் வாசகர்கள் கண்டுணரலாம்.

தனது புரட்சிகரமானச் சிந்தனையால் அனைவரின் கவனத்தையும் ஈர்த்தப் புதுமைப்பித்தனின் ‘சுப்பையா பிள்ளையின் காதல்கள்’ சிறுகதை ஒரு நடுத்தரக் குடும்பத்தின் நடைமுறை வாழ்வில் ஏற்படும் கஷ்டங்களையும், குடும்பத்தைத் தாங்குகின்றக் குடும்பத்தலைவர் எதிர்கொள்ளும் சவால்களையும் நம் கண்முன் நிறுத்துவதோடு காதல் என்கிற அழகிய உணர்வு எப்போது, யார் மீது எந்த வயதிலும் ஒருவர் மனதில் தோன்றலாம் என்பதையும் கூறுவதாய் அமைகிறது.

காதல் எப்போதுப் புனிதமானதாகிறது என்பதை கு.அழகிரிசாமி ‘சிரிக்கவில்லை’ என்னும் சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார். தான் உயிருக்குயிராய்க் காதலித்தவர் பிறருக்குச் சொந்தமாகிவிட்டால் அவரை மனதால்

நினைப்பதும், பார்ப்பதும் கூட காதலின் தர்மத்திற்குப் புரம்பானது என்றக் காதல் தர்மத்தை எடுத்துக்காட்டுவதாய் அமைந்துள்ளது.

மௌனியின் ‘அழியாச்சுடர்’ என்னும் சிறுகதைக் காதல் காற்றைப் போன்றது, அதை எதனுள்ளும் போட்டு அடைத்துவைக்க முடியாது. மேலும் காதலிப்பவர் தன்னுடையக் காதலை வெளிப்படுத்தாவிடில் அது ரகசியமாகவே இருந்துவிடும் என்பதை விளக்குகிறது.

‘அன்புள்ள’ என்னும் சிறுகதைத் திருமணத்திற்குப் பிறகும் தன் பழையக் காதலியின் நினைவுகளை மீட்டுகின்றக் காதலனின் மனப்போராட்டங்களை எடுத்துக் காட்டுவதாய் அமைகிறது. மனைவி கணவனுக்கோ கணவன் மனைவிக்கோ உண்மையாக இல்லாதபோது அவர்களுக்கு இடையே ஏற்படும் இடைவெளி அதிகமாகிவிடும். மேலும் காதலிலும் புனிதம் உண்டு என்பதையும் இச்சிறுகதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

‘வெயில்’ என்னும் சிறுகதை வயதானப் பின்பும் காதலின் நியாபகங்கள் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்ற உண்மையை உணர்த்துகிறது.

ஒரு பெண்ணின் திருமணத்திற்கு முந்தைய வாழ்வையும், திருமணத்திற்குப் பின் ஏற்படும் மாற்றங்களையும் இயல்பான எளிய நடையில் ‘கன்னிமை’ என்னும் சிறுகதையில் விளக்கியுள்ளார் ராஜநாராயணன். திருமணத்திற்கு முன் சுதந்திரமாகவும், அன்பின் ஊற்றாகவும் திகழும் பெண், திருமணமாகிக் குழந்தைகளுக்குத் தாயாகி குடும்பத்தின் முழுப்பொறுப்பையும் ஏற்று, அல்லும் பகலும் குடும்பத்திற்காக உழைக்கும் சுமைதாங்கியாகி விடுவதால் தன் சொந்த விறுப்பு வெறுப்புகளை மறந்தும், மறுத்தும், தன்னுடையக் குணநலன்களையும் மாற்றிக் கொண்டு வாழுகின்ற நடைமுறை எதார்த்தத்தை இச்சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

பிரபஞ்சனின் ‘மாமன் வரவு’ என்னும் சிறுகதை அழகானக் காதல் ஓவியம். இச்சிறுகதையில் கிராமப் பின்னணியோடு தாய் மாமனுக்கும் ஒரு பெண்ணிற்கும் இடையேயானக் கிராமத்துக் காதலை அழகாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் ஆசிரியர்.

‘வயது பதினாறு’ என்னும் சிறுகதையில் ஜெயந்தன் காதல் என்ற வினாவிற்கு விடை கூறியுள்ளார். பதினாறு வயதில் எதிர் பாலினத்தின் மீது ஏற்படும் ஈர்ப்புக் காதலில்லை என்றும், அந்த ஈர்ப்பு ஒன்றிற்கு மேற்பட்டவரோடுக் காலம் மற்றும் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப மாறிமாறி வருவதால் அதுக் காதலில்லை. மாறாக அது வயதின் தடுமாற்றம் என்கிறார் ஆசிரியர்.

ஒரு நடுத்தரவர்க்க இளைஞனின் திருமணவாழ்வின் இன்பங்கள், அவனுடைய வேலைப்பளு மற்றும் பொருளாதாரச் சிக்கல்களால் எவ்வாறெல்லாம் பாதிக்கப்படுகிறது என்பதை ‘ஆறு நகரங்கள்’ சிறுகதையில் பா.செயப்பிரகாசம் பதிவு செய்துள்ளார். சிக்கல் நிறைந்த இச்சமூகத்தில் காதல் கைகூடுவது என்பது மிகவும் கடினம். அதிலும் கைகூடியக் காதலை அனுபவிப்பதில் ஏற்படும் இடர்பாடுகள் எண்ணிலடங்கா என்பதை இச்சிறுகதை வாயிலாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

தமிழ் சிறுகதைப் படைப்பாளிகளில் தலைசிறந்தவரான வண்ணதாசனின் ‘தனுமை’ இப்படைப்பு உண்மைக் காதல் ஒருவரிடம் மற்றுமே தோன்றும், அக்காதல் மனதில் இருந்தால் அது வேறொருவரிடம் மனதைச் செலுத்தாது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

‘வெயிலோடு போய்’ என்னும் சிறுகதையில் ச.தமிழ்ச்செல்வன் வரதட்சணையால் ஒரு பெண்ணின் திருமணவாழ்வு மகிழ்ச்சியற்றதாய் ஆகிவிடும் என்ற உண்மையைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

காலத்தை வென்றக் காதல் கதையைப் பேசும் ‘திருவாரூர் ஜட்காவும் இவர்களும்’ என்னும் சிறுகதை காதலின் நியாயங்கள் எத்தனை ஆண்டுகள் கடந்தாலும் மறைவதில்லை, காதல் கைகூடாதப் போதும் அது ஏற்படுத்தும் இன்பமான வழியும், ஆண்டுகள் கடந்தப் பின்னும் காதலைத் தேடி அழைகின்றப் பேதை மனதின் துயரம் நிறைந்த அனுபவங்களையும் எடுத்துக் கூறுவதாய் அமைகிறது.

ஆணாதிக்கச் சமூகம் பெண்களைக் காதல் என்றப் பெயரில் தன் மோகவலைக்குள் சிக்கவைத்துத் தனது ஆசை நிறைவேறாது என்றுத் தெரிந்தவுடன் ஏதாவதுக் காரணம் கூறிக் காதலித்தப் பெண்ணை ஒரு வெற்றுக் காகிதம் போல் சுருட்டி எரிந்துவிடுகிறது என்பதை ‘கழுவேற்றம்’ சிறுகதையில் எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் பதிவு செய்துள்ளார். மேலும் பெண்கள் எளிதில் ஏமாற்றப்படக் கூடியவர்களாய் இருத்தல் மிகவும் தவறானது என்றச் செய்தியையும் இச்சிறுகதை மூலம் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளால் இச்சமூகத்தில் அடித்தட்டு வர்க்கத்தைச் சார்ந்த இளைஞன் அவன் படித்து அரசு உத்யோகம் பார்ப்பவனாய் இருந்தப் போதும், மேல்தட்டுச் சாதியைச் சேர்ந்தப் பெண்ணின் மீதுத் தான் கொண்டக் காதலை வெளிப்படுத்த முடியாமல் தவிப்பதாகவும், அப்பெண்ணும் தன்னைக் காதலித்தப் போதும் ‘சாதி’ என்ற ஒரேக் காரணத்தால் அவனோடு சேர முடியாமல் போவதும், அவளைக் காதலித்தற்காக அப்பெண்ணிற்கு நிகழும் கொடுமைகளையும் ‘நிழலாட்டம்’ சிறுகதையில் ஜெயமோகன் குறிப்பிட்டுள்ளதன் மூலம் காதலுக்கு முதல் எதிரிச் சாதிப் பாகுபாடு என்ற உண்மை வலியுறுத்தப்படுகிறது.

இயல்பான நகைச்சுவைக் கலந்தச் சுவரஸ்யமான வாக்குவாதத்தால் இரு உள்ளங்களில் பூத்த அழகானக் காதலை ‘வார்த்தை உறவு’ சிறுகதையில் கோபி கிருஷ்ணன் பதிவு செய்துள்ளார்.

இறைவனால் படைக்கப்பட்டப் படைப்பினங்களில் பால்திரிபுக் கொண்ட அரவாணிகளும் சமூகத்தில் மதிக்கப்பட வேண்டியவர்கள்தான் என்பதையும், அவர்களுக்கும் பிறரைப்போலவேக் காதல், அன்புப் போன்ற உணர்ச்சிகள் உண்டு என்பதையும், அவர்களின் உணர்ச்சிகளும் மதிக்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் இரா.நடராசன் ‘பால்திரிபு’ என்னும் சிறுகதையில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

‘ஜெயாவும் சௌந்தரபாண்டியனும்’ என்னும் சிறுகதையில் ஆண்களால் பெண்களுக்கு நிகழும் பாலியல் வன்கொடுமைகளையும், ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் சுதந்திரமாகத் தான் நினைத்ததைப் பேசவும் செய்துகாட்டவும் துணிந்தப்

பெண்குறித்தும் இருவேறுபட்ட முரண்பாடானச் செய்திகளை லஷ்மி மணிவண்ணன் பதிவு செய்துள்ளார்.

காதல் சாதி, மதம், அழகு, வயது இவையெல்லாவற்றையும் கடந்தது என்றும், ஒருவர் மற்றவர்மீதுக் கொண்டுள்ள அன்புதான் காதல் என்றும் ‘பால்ய சினேகிதி’ சிறுகதையில் உதயசங்கர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

‘நெறிக்கட்டு’ என்னும் சிறுகதையில் பிறன்மனை நோக்குதல் பாவம் என்றக் கருத்தை அழகிய பெரியவன் பதிவு செய்துள்ளார். மேலும் காதல் என்றப் புனிதமான உணர்வைக் கொச்சைப்படுத்தும் முறைதவறியக் கள்ளக் காதலின் விளைவு மரணம் என்றும் இச்சிறுகதையின் மூலம் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“ஒருநாள் தயங்கித் தயங்கிக் கேட்ட போது ரத்தினம் குணசேகரனுக்கு அந்த விவரத்தை சொன்னேன். ‘மொத சம்சாரத்துக்குப் புள்ள இல்ல. அவ பாண்டுரம் புடிச்சவ. செத்துப் போயிட்டா வாரிசு வேணும்னு இந்தச் சின்னப் பொண்ண கட்டினு வந்துட்டான் கோவிந்தராசு’”¹⁵.

நடைமுறை வாழ்வில் சமூகத்தில் நிகழும் காதலுக்கு எதிரானச் சவால்களையும், அச்சவால்களைத் தாண்டிக் காதலில் செயிக்க காதலர்கள் எடுக்கும் நவீன உத்திகளையும் ‘மழைக்காலக் கோட்டும் மஞ்சள் கைக்குட்டையும்’ சிறுகதையில் அஜயன் பாலா எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

இன்றையக் காலச்சூழலில் சர்வசாதாரணமாகிவிட்டக் கல்விக் கூடங்களில் நிகழும் பாலியல் வன்முறைகள் பற்றியச் செய்திகளை வா.மு.கோமு ‘டெய்ஸி டீச்சர்’ சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

இரு உள்ளங்களில் இயல்பாகத் தோன்றும் அழகியக் காதலை ‘பெயரிடப்படாத சம்பவம்’ சிறுகதையில் நம் கண்முன் காட்டியுள்ளார் ஆசிரியர் எஸ்.செந்தில்குமார்.

‘நதியில் மிதக்கும் கானல்’ சிறுகதையில் உண்மையானக் காதல் சந்தேகத்திற்கு அப்பாற்பட்டது என்றக் கருத்தை சந்திரா பதிவு செய்துள்ளார். காதலில் சந்தேகம் வந்துவிட்டால் அது உண்மையான அன்பின் வெளிப்பாடாக இருக்கமுடியாது என்ற உண்மையை இப்படைப்பின் மூலம் ஆசிரியர் விளக்கிக்காட்டியுள்ளார்.

பழமையைப் பேசுவதாக அமையும் ‘செம்பருத்தி பூத்த வீடு’ என்னும் ஜாகிராஜாவின் சிறுகதை வாழ்வின் எதார்த்தத்தை நம் கண்முன் நிறுத்துவதோடு மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது என்ற மேலானக் கருத்தையும் நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. கதைமாந்தரான மைதீன் வியாபார ரீதியாகக் கேரளாச் சென்று தன் தந்தையின் இறப்புக்குப்பின் சொந்த ஊருக்குத் திரும்பும் போது அவன் மனதில் எழும் பழைய நினைவுகளையும், அவன் ஊரில் ஏற்பட்டிருக்கும் மாற்றங்களையும் எதார்த்தமாக உணர்த்துவதாய் அமைகிறது.

அழியாத கோலங்கள் என்னும் தொகுப்பு நூல் படைப்பாளரின் காதல் அனுபவங்களையும், காதல் குறித்த அவரின் எண்ணங்களின் வெளிப்படுத்தும் படைப்பாகும்.

காதலின் பல்வேறு பரிணாமங்களையும், காதல் என்கிற ஒரு புனிதமான உணர்வின் மேன்மையையும், இளைய தலைமுறை காதலை தவறாக பயன்படுத்தும் அவலத்தையும் ஜாகிராஜா தன்னுடைய கருத்துக்களைத் தாங்கி நிற்கும் பிற படைப்பாளிகளின் படைப்புகள் மூலம் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இது இவரின் ஆளுமை வெளிப்பாட்டின் சிறந்த சான்றாகும். தூன் கூற நினைக்கும் செய்திகளை படைப்பாளர் பிறரின் படைப்புகள் வழியே உணர்த்தியுள்ளார்.

படைப்பாளரின் ஆளுமைத் திறன்

ஒவ்வொரு இலக்கியப் படைப்பின் வெற்றியும் அதைப் படைத்தளித்த படைப்பாளரின் ஆளுமையைச் சார்ந்தே அமையும். படைப்பாளர் தான் கூற வரும் கருத்தை சாதாரணமாகக் கூறாமல் அதற்கு மெருகேற்றும் விதத்தில் உவமை, உருவங்களை சேர்த்து, கதைமாந்தரை தெரிவு செய்து, கதைக்கான

கதைக்களத்தை அமைத்து, மக்கள் யாவரும் புரிந்துக் கொள்ளும் விதத்தில் எளிய நடையைத் தேர்வு செய்து வாசகரின் மத்தியில் நிலைபெறக் கூடிய படைப்பை படைக்கின்றனர். இப்படைப்பு படைப்பாளரின் ஆளுமை உத்திகளின் வெளிப்பாடாய் அமைகிறது. அவ்வகையில் ஜாகிராஜாவும் பல்வேறு விதமான உத்திமுறைகளை தனது படைப்புகளில் கையாண்டுள்ளதை நம்மால் அறியமுடிகிறது.

கதைக்களம் (கதை நிகழும் இடம்)

ஜாகிராஜா தனது படைப்புகளில் மிகவும் நேர்த்தியுடன் கதைக்களத்தை தெரிவு செய்துள்ளார். இவரின் படைப்புகள் ஒவ்வொன்றிலும் கதைக்குப் பொருத்தமான இடங்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு கதைப் பின்னப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக மீன்காரத் தெரு என்னும் புதினத்தில் விளிம்புநிலை மக்கள் வாழும் மீன்காரத் தெரு மற்றும் முதலாளி வர்க்கம் வாழும் பங்காளத் தெரு என்னும் இருவேறு தெருக்களும் அவற்றில் வாழும் மக்களின் வாழ்வியலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. படைப்பாளர் இம்மக்களின் வாழ்வியலை நம் கண்முன் நிறுத்தும் விதமாக கதைக்களத்தை தேர்வு செய்து புதினத்தை மிகுந்த நேர்த்தியுடன் படைத்துள்ள விதம் கதைக்களத்தை தேர்ந்தெடுப்பதில் ஜாகிராஜா மிகத்திறம் படைத்தவர் என்பதை தெளிவுப்படுத்துகிறது.

“விடிந்து நேரம் கடந்திருந்தது. மீன்காரத்தெருவிலிருந்து பங்களாத் தெருவுக்கு வேலைக்குப்போகிற பெண்டுகள் ஓட்டமும் நடையுமாக சந்துகளில் நுழைந்து மறைந்து கொண்டிருந்தனர்”¹⁶.

கதைமாந்தர் படைப்பு

ஒவ்வொரு படைப்பிற்கும் மிக மிக இன்றியமையாத ஒன்று கதைமாந்தர். சரியான கதைமாந்தர்கள் இல்லாத படைப்பு முழுமையடைவது சாத்தியமற்றது. எனவே கதைமாந்தரை தேர்வு செய்வதும் கதைக்கு ஏற்றாற்போல் அவர்களின் கதாபாத்திரத்தை அமைப்பதும் படைப்பாளரின் ஆளுமை சார்ந்த ஒன்றாகும். அவ்வகையில் கீரனார் ஜாகிர் ராஜாவின் கதைமாந்தர் தேர்வு மிகவும் சிறப்பாக

இவரது படைப்புகளில் கையாளப்பட்டுள்ளது. சான்றாக நீஸா என்றொரு சிநேகிதி சிறுகதையில் இடம்பெற்றிருக்கும் ஆயிஷா கதாபாத்திரத்தைக் கூறலாம். ஆயிஷா கதாபாத்திரம் மனதை விட்டு நீங்கா கதாபாத்திரமாக அமைந்துள்ளது. அக்கதாபாத்திரத்தின் குணாதிசயங்கள் வாசகருக்கு நற்சிந்தனைகளை விதைப்பதாகவும், அக்கதையின் நிகழ்வுகள் மனதை உருக்கும் வண்ணமும் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

“நீஸா மீதான ஆயிஷாவின் பாசத்தை ஊரே அறியுமே... அம்மா அத்தாவுக்கா புரியாது. அவ்வளவு அலட்சியமாகத் தன்னை ஏமாற்றிவிட அவர்கள் துணிவார்களா. சிந்தனை ஓட்டத்தைக் கலைத்துவிடாமல் வாசலுக்கு வந்தாள் ஆயிஷா. நீஸாவுக்கான இருப்பிடம் நிர்மலமாக இருந்தது தான் அவளுக்கு மீண்டும் பீதியை உண்டாக்கியது.

நீஸாவுக்கும் அவளுக்குமான பந்தம் சாதாரணமானதல்லவே. ஆட்டுக்குட்டிக்கும் மனுஷிக்குமான பந்தமென அதைக் கொச்சைப்படுத்த ஒப்பாத மனம். தனக்கும், திடுதிப்பென மஞ்சள் காமாலை நோயில் மரித்துப் போன பால்ய சினைகதி நூருன்னீஸாவுக்குமான பத்துப் பன்னிரெண்டு வருஷத்திய சிநேகிதத்தை நினைவுகளால் மீட்டிப் பார்த்தது”¹⁷.

கதைக்கரு

படைப்பின் தரத்தை நிர்ணயிக்கும் மிக முக்கிய அங்கம் ‘கதைக்கரு’ ஆகும். படைப்பாளர் கதையை தேர்வு செய்வதில் எவ்வாறு கவனம் செலுத்திகிறாரோ அதைவிடவும் அக்கதையின் கதைக்கருவை மிக நேர்த்தியுடன் அமைப்பதில் கவனம் செலுத்த வேண்டும். அதுவே அப்படைப்பின் வெற்றிக்குத் துணைநிற்கும்.

அவ்வகையில் ஜாகிரராஜா தனது படைப்புகளில் கதைக்கருவை மிகவும் சிறப்பாக அமைத்துள்ளார். இவரின் படைப்புகளில் ஒன்றான வடக்கே முறி அலிமா

புதினம் இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். சமூகத்தில் சபிக்கப்பட்ட ஜீவன்களாக வாழ்க்கையைத் துயரத்தோடும் துன்பத்தோடும் நகர்த்தும் பெண்களின் மனஉணர்வுகளின் வெளிப்பாட்டை அப்பட்டமாக உலகிற்கு உணர்த்தும்படி இப்புதனித்தில் கதைக்கருவை அமைத்துள்ளார்.

“அலிமா நீ புதிர். ஊன் வாழ்க்கை புதிர்களின் புதிர். சிக்கலும் சிடுக்கும் ரகச்யமும் வினோதமும் மர்மங்களும் மண்டிக்கிடக்கும் ஜென்மம் நீ.

அலிமா நீ ஏ மீண்டும் வருவாய், அப்போதும் என்னை நிராகரிப்பாய், எப்போதும் நிராகரிப்பது தானே உன் இயல்பு?”¹⁸

அரபுச் சொல் உபயோகம்

இசுலாமியர்களின் வாழ்வியல் நிகழ்வுகளை பிரதிபலிக்கும் படைப்புகளை படைத்தளித்த ஜாகிரராஜா இசுலாமியர்களின் அரபு மொழிப் பயன்பாட்டை மிக நேர்த்தியுடன் தன் படைப்புகளில் உபயோகித்து தன் படைப்புகளுக்கு மிகவும் மெருகுசேர்த்துள்ளார். இசுலாமிய மக்கள் பேசும் அரபு மொழிச் சொற்களை தமிழாக்கம் செய்யாமல் அனைவரும் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் தன் படைப்புகளில் உபயோகித்திருப்பது படைப்பாளரின் தனித்திறனைச் சுட்டுவதாக அமைகிறது.

“அத்தாவின் மய்யித்தை அடக்கம் செய்து பாத்திஹாவும் ஒதி முடித்திருந்தார்கள். தனக்கு தீதார் கிடைக்காதது அவனுள் பெரும் ஏமாற்றத்தையும் விரக்தியையும் தந்தது என்றாலும் அத்தாவின் கடைசி முகத்தைப் பார்க்கின்ற தைரியமற்றவனாகவே அவன் வந்திருந்தான். அவனுக்காகவே வெகுநேரம் காத்திருந்ததாகவும் கடைசியாக, குளிப்பாட்டி முடித்து கபர்ஸ்தானில் கூட அரைமணி நேரம் எதிர்பாத்திரந்ததாகவும் சின்னத்தா விசனத்துடன் சொன்னார்”¹⁹.

எளிய இயல்பான நடை

படைப்பாளின் படைப்புத்திறன் வெளிப்பாடு அவர் பயன்படுத்தும் மொழி மற்றும் வார்த்தை உபயோகம் மூலம் காணலாகும். குறிப்பிட்ட படைப்பின் கதைக்கு ஏற்றாற்போல் எளிய இயல்பான நடையில் கதை நிகழ்வுகள் சுட்டிக்காட்டப்படுதல் வாசகருக்கு புரிந்துக்கொள்வதற்கு உதவியாக அமையும். மேலும் வாசிக்கும் ஆர்வத்தையும் தூண்டும். இவ்வகையில் ஜாகிராஜாவின் படைப்புகள் அனைத்தும் எளிய இயல்பான நடையில் படைக்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக உயிர்சருகு சிறுகதையைக் கூறலாம்.

“என்னா தலைவா மத்தவங்களப்பத்தி விமர்சிக்கிறோம் பேசறோம், எழுதறோம். ஆனா நம்ம முதுகு அழுக்க நாம பாக்கறதுமில்ல. பேசறதுமில்லை. கழுவறதுமில்லை... என்றவனை சலீம் சற்றுக் கடுப்புடன் பார்த்தேன்”²⁰.

வாழ்க்கை நிகழ்வுகளின் பிரதிபலிப்பு

வாசகருக்கு இனிமையளிப்பது ஒரு படைப்பில் வாழ்க்கை நிகழ்வுகள் நினைவுகூறும் பகுதியாகும். படைப்பாளர் தன் வாழ்க்கை அனுபவங்களை படைப்புகளில் பிரதிபலிப்பது வாசகரின் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்கு ஆகும். கதையையோ, புதினத்தையோ வாசிக்கும் போது வாசகர் தங்களின் வாழ்க்கை அனுபவங்களை நினைவு கூர்ந்து இன்பமடைவர். இதன் அடிப்படையிலே பெரும்பாலான படைப்பாளர்கள் வாழ்க்கை நிகழ்வுகளின் பிரதிபலிப்பை படைப்புகளில் குறிப்பிடுகின்றனர். கீரணூர் ஜாகிராஜா அவர்களும் இத்தகு உத்தியை தன் படைப்புகளில் கையாண்டுள்ளார். படைப்பாளர் தன் வாழ்வியல் நிகழ்வுகளை கருத்த லெப்பை புதினத்தில் வரும் ரஹமத்துல்லா கதாபாத்திரம் மூலம் நினைவு கூர்ந்துள்ளார்.

“அன்புள்ள அத்தாவுக்கு பிள்ளை அ. ரஹமத்துல்லா எழ்திக் கொண்டது. அஸ்ஸலாமு அலைக்கும். தங்கள் கடிதம் இல்லை. எழுதச் செய்யுங்கள்.

அத்தா ஒங்குள்ட்ட நாங் கொஞ்சம் பேசணும். நீங்க என்னிய விட்டு ரொம்ப தூரத்துல இருக்கறீங்க. இப்பதிக்கி ஊருக்கு வரமாட்டீங்கன்தும் தெரியிம். ஏப்பிட்யும் முப்பது நோம்புக்கு கொத்துவாக்கு மொதல் நாஸ்தேம் வந்துசேருவீங்க. அதுவரைக்கிம் என்னால சங்குதிய மனசுக்குள்ள வச்சகிட்டிருக்க முடியாது. ஆகவே சொல்லிப் போடறேம்”²¹.

வருணனை, உவமை

சிறந்த படைப்புக்கு உயிரோட்டம் தருவது உவமை, உருவகம், வருணனை போன்றவையாகும். தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை செய்திக்கோர்வையாகவும் நிகழ்ச்சி தொகுப்பாகவும் இருந்தால் வாசகர் மனதில் ஆர்வம் குறையும். கதை, புதினம் இடையிடையே சில உவமைகளையும் உருவங்களையும் கதைக்கருவிற்கு ஏற்றவாறு பயன்படுத்தினால் படிப்போருக்கு ஆர்வம் தூண்டும். மாறாக படிப்போருக்கு மனமகிழ்ச்சியும் இனிமையும் சேர்க்கும். இத்தகு உவமைகளை உபயோகிப்பதில் ஜாகிராஜா திறமையானவர் என்பதை இவரது படைப்புகள் உணர்த்துகின்றன. குறிப்பாக கருத்தலெப்பை புதினத்தில் உபயோகித்திருப்பது இதற்குச் சான்றாகும்.

“தொறகுச்சியைக் கொண்டு தோட்டத்து வீட்டைத் திறந்தான். குளிமண் உருவம் கம்பீரமாக நின்றிருந்தது. ராதிம்மா சொல்லச் சொல்ல கருத்தலெப்பை வரைந்திருந்ததை அமீது ஒரு கை தேர்ந்த ஸ்தபதியின் லாவகத்துடன் களிமண் சிலையாக்கி இருந்தார். கருத்தலெப்பைக்கு நெஞ்சு படபடக்கத் தொடங்கியது. இனம் புரிந்த பயம் ஆட்கொண்டு தலை கிறுகிறுத்தது. எந்த நேரத்திலும் மழை வரலாம் என்பதற்கான அறிகுறியாகக் குளிர்காற்று வீசியது.

களி மண் சிலையைக் கைகளால் தூக்கிப் பார்த்தான். சுமக்கக் கூடிய அளவு எடையுடன் தானிருந்தது. வீட்டுக்கு வெளியே தோட்டத்துக்குக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான். இப்படித்தான் இருப்பாரா அவர் என்று வியந்தான். தேர்ந்த வர்ணங்களைக்

கொண்டு கலை நுட்பத்துடன் இதை நிறைவு செய்திருக்கிற அமீதுவின் கைகளுக்கு முத்தமிடத் தோன்றியது அவனுக்கு”²².

தலைப்புகள்

புதினத்திலோ, சிறுகதையிலோ தலைப்பு என்பது ஓர் இன்றியமையாத கூறாக அமைகிறது. கதையின் தலைப்பு கதைக்கு பொருத்தமாக அமைய வேண்டும். நல்ல தலைப்பு என்பது அதன் ஒலிநயத்தாலும் வண்ணச் சிறப்பாலும், தொனிப்பொருளாலும், முரண் நயத்தாலும் படிப்போரின் கவனத்தை ஈர்த்துப்பிடிக்க வேண்டும். அதன் இனிமையும் கவர்ச்சியும் நம்மை விருப்பமில்லாமல் கதையைப் படித்து முடிக்கச் செய்யவேண்டும். அவ்வகையில் ஜாகிர் ராஜாவின் படைப்புகள் ஒவ்வொன்றும் கதைக்குப் பொருத்தமாகவும், வாசகரின் ரசனைக்கு ஏற்றாற்போலவும் ஒலி நயத்தோடு கூடியத் தலைப்புகளோடு அமைக்கப் பெற்றுள்ளதை நம்மால் காணமுடிகிறது. இதன் மூலம் படைப்பாளர் தலைப்புகளைத் தேர்வு செய்வதில் சிறப்புமிக்கவர் என்பது தெளிவாக புலனாகிறது. செம்பருத்தி பூத்த வீடு சிறுகதை தொகுப்பிலுள்ள சைத்தான் மீது எறிந்த கல் இதற்கு சான்றாகும்.

“இஹ்ராம் உடையணிந்த ஹாஜிகள் மணிக்கு நூற்றுக்கணக்கான கிலோமீட்டர் வேகத்தில் சைத்தான் மீது கல்லெறிந்தனர். பல்வேறு தேசங்களிலிருந்து வந்து குவிந்திருந்த பல லட்சக் கணக்கிலான மாறுபட்ட முகங்கள் தொடர் தொழுகையால் கிடைத்த சாந்த சொரூபத்தை சைத்தானுக்காக மாற்றிக் கொண்ட முகங்கள், கைகளில் கிடைத்தவற்றையெல்லாம் காலி பாட்டில்கள் கம்பு தடிகள் வண்ண வண்ணக் குடைகள் தொட்டியின் மேல் எறியப்பட்டன. தொட்டிமீது ஏறிநின்று பலர் அதை செருப்பால் விளாசித் தள்ளினர்”²⁵.

விமர்சனக் கூற்று

ஆசிரியர் கதை மாந்தர்களின் எண்ணங்களையும், மன உணர்வுகளையும் நுண்மையாகச் சித்தரிக்கும் போது அப்பாத்திரங்களைப் பற்றியும், நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியும், செய்திகள் பற்றியும் விமர்சிப்பது உண்டு. அவ்வகையில் ஜாகிரராஜா கருத்தலெப்பை புதினத்தில் மனநோயால் பாதிக்கப்பட்ட ருக்கையாவின் கணவனை தர்காவிற்கு அழைத்துச் சென்று அங்கு தங்கவைத்தால் மனநோய் சரியாகிவிடும் என்ற ருக்கையாவின் நம்பிக்கையை விமர்சிக்கும் வகையில் கேள்வி எழுப்பியுள்ளார். இது இவரின் விமர்சனகத் திறனை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

“ருக்கையா பகுருதீன் இருவரின் பயணம். அவனைக் கைத்தாங்கலாக தூக்கி நிறுத்தி கையில் கம்பு ஒன்றைத் தந்து இவளும் கக்கத்தில் பொதியுடன் வீதியில் இறங்கிச் சேர்ந்து நடந்தபோது ஊரே திரண்டு வேடிக்கை பார்த்தது. பயணம் பாலசமுத்திரம் கன்னிபீவி தர்காவுக்கு என்பதை அவள் மனதில் கொண்டிருதாள். யாருக்கும் சொல்லவில்லை. கருத்தலெப்பையோ, அவளின் அம்மாவோ அம்பாவோ எவரும் தடுக்கவில்லை”²⁴.

தொகுப்புரை

படைப்பிலக்கியவாதிகள் சமூகத்தில் தான் கண்ட நிகழ்வுகளையும், தனது அனுபவங்களையும், கற்பனைக் கலந்துச் சிறந்தப் படைப்பை உருவாக்குகின்றனர்.

படைப்பிலக்கியவாதிகள் சமுதாயத்தை நுணுக்கமாகப் பிரதிபலிப்பதோடு, சமுதாய மாற்றங்களுக்கான வழிமுறைகளையும் சிந்தித்து அதனைத் தங்கள் படைப்பில் வெளிப்படுத்துகின்றனர். இவ்வகையில் தனதுப் பங்களிப்பைச் செம்மையாகச் செய்துவருபவர் கீரணூர் ஜாகிரராஜா.

நவீன இலக்கியவாதியான கீரணூர் ஜாகிரராஜா அவர்கள் கொங்கு நிலம் சார்ந்த இசுலாமிய மக்களின் வாழ்வியலை முதன்முதலாகப் படைப்பாக்கம் செய்தவர். இலக்கியமாக்கப்படாத இசுலாமிய வாழ்வுலகை மையப்படுத்தியதன் விளைவாக இசுலாமியப் படைப்பாளிகள் மத்தியில் தனிக் கவனம் பெற்றவராகவும், மற்ற படைப்பாளிகளின் எழுத்துக்களில் இருந்துப் பெரிதும் மாறுபட்டுத் தன்னுடைய எழுத்துலகைத் தகவமைத்துக் கொண்டவராகவும் கீரணூர் ஜாகிரராஜா வெளிப்பட்டுள்ளதை இவரின் படைப்புகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

எப்போதும் ஏரளமானக் காயங்களையும் உணர்வுச் சிதைவுகளையும், அவமானங்களையும் சந்தித்த வடு மாறாமல் கதையுலகத்திற்குள் கொண்டு வரும் தன்மையைக் கீரணூர் ஜாகிரராஜாப் பெற்றுள்ளார். அதனால்தான் படைப்புலகில் நுழைந்தக் காலக்கட்டத்தில் இருந்து எவரும் எழுதத் துணியாத, சமூகத்தின் மறைக்கப்பட்டப் பகுதிகளை எழுதிவிட முடியும் என்னும் நம்பிக்கையும், அதற்குண்டான அனுபவங்களையும் பெற்றவராகக் கீரணூர் ஜாகிரராஜா விளங்குகிறார்.

இவருடையப் படைப்புகள் கடுமையான விமர்சனங்களுக்கும் தீவிர உரையாடலுக்கும் இடம் கொடுத்து வருகின்றன. தமிழ் இலக்கிய நெடும்பரப்பில் மரபான இசுலாமியப் புனைவாக்கச் சொல்நெறியானதுப் புதிதானப் பரிணாமத்தோடுக் காட்சியளிக்கத் தொடங்கியுள்ளதற்குக் காரணமாய் அமைகின்றன. ஏனெனில் வெளியுலகம் அறியாத இசுலாமியச் சமய வாழ்வியலை இவருடையப் படைப்புகள் பிரதிபலிப்பதாய் அமைவதே ஆகும்.

கீரனார் ஜாகிரராஜா தன்னுடைய வாழ்க்கை நிகழ்வுகளை படைப்புகளில் பிரதிபலிக்கச் செய்துள்ளதை இவரின் படைப்புகள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

படைப்புக்கும் படைப்பாளனுக்குமான தொடர்பு படைப்பின் வெற்றிக்கு முக்கியக் காரணமாக அமையும். அவ்வகையில் கீரனார் ஜாகிர ராஜாவின் ஒவ்வொரு படைப்பும் தனித்தன்மையோடு வெற்றி பெற்றதற்கு காரணம் படைப்பாளரின் தன்னுடைய வாழ்வியல் அனுபவங்களை இயல்பான எளிய நடையில் அமைத்துள்ளதே ஆகும்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. கீரனார் ஜாகிரராஜா, மீன்காரத் தெரு (புதினம்), ப-29.
2. கீரனார் ஜாகிரராஜா, கருத்த லெப்பை (புதினம்), பக்-68,69.
3. கீரனார் ஜாகிரராஜா, துருக்கித் தொப்பி (புதினம்), ப-74.
4. கீரனார் ஜாகிரராஜா, வடக்கே முறி அலிமா (புதினம்), ப-65.
5. கீரனார் ஜாகிரராஜா, மீன்குடை வாசிகள் (புதினம்), ப-184.
6. கீரனார் ஜாகிரராஜா, செம்பருத்தி பூத்தவீடு (சிறுகதைத் தொகுப்பு), ப-26.
7. மேலது, ப-103.
8. கீரனார் ஜாகிரராஜா, பெருநகரக் குறிப்புகள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு), ப-27.
9. மேலது, ப-71.
10. கீரனார் ஜாகிரராஜா, தேய்பிறை இரவுகளின் கதைகள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு), ப-54.
11. கீரனார் ஜாகிரராஜா, காஃபிர்களின் கதைகள் (தொகுப்பு நூல்கள்), ப-23.
12. மேலது, ப-63.
13. கீரனார் ஜாகிரராஜா, தஞ்சைப் ப்ரகாஷ் படைப்புலகம்(தொகுப்பு நூல்கள்), ப-29.
14. கீரனார் ஜாகிரராஜா, 21ம் நூற்றாண்டு சிறுகதைகள் (தொகுப்பு நூல்கள்), ப-27.
15. கீரனார் ஜாகிரராஜா, அழியாத கோலங்கள் (தொகுப்பு நூல்கள்), ப-190.
16. கீரனார் ஜாகிரராஜா, மீன்காரத் தெரு (புதினம்), ப-24.
17. கீரனார் ஜாகிரராஜா, செம்பருத்தி பூத்தவீடு (சிறுகதைத் தொகுப்பு), பக்-28,29.
18. கீரனார் ஜாகிரராஜா, வடக்கே முறி அலிமா (புதினம்), ப-152.
19. கீரனார் ஜாகிரராஜா, செம்பருத்தி பூத்தவீடு (சிறுகதைத் தொகுப்பு), பக்-51.
20. கீரனார் ஜாகிரராஜா, பெருநகரக் குறிப்புகள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு), ப-77.
21. கீரனார் ஜாகிரராஜா, துருக்கித் தொப்பி (புதினம்), ப-209.
22. கீரனார் ஜாகிரராஜா, கருத்த லெப்பை (புதினம்), பக்-68,69.
23. கீரனார் ஜாகிரராஜா, செம்பருத்தி பூத்தவீடு (சிறுகதைத் தொகுப்பு), பக்-50.
24. கீரனார் ஜாகிரராஜா, கருத்த லெப்பை (புதினம்), பக்-65.

முடிவுரை

முடிவுரை

பழநி வட்டம் கீரனூரைப் பிறப்பிடமாகவும், தஞ்சையை வசிப்பிடமாகவும் கொண்ட கீரனூர் ஜாகிரராஜா 1995 - முதல் எழுதிவருகிறார். கவிதைகள், சிறுகதைகள் எனத் தொடங்கிய இவருடைய இலக்கியப்பயணத்தில் ஒரு மைல் கல்லாக 2005ல் எழுதிய மீன்காரத் தெரு புதினம் அமைந்தது. ஜாகிரின் பிறப்பிடமான கீரனூரில் ஆறு, குளங்களில் மீன் பிடித்து ஜீவிதம் நடத்துகின்ற ஏழை அடித்தட்டு இசுலாமியர்கள் மேட்டுக்குடியினரால் புறக்கணிக்கப்படுவதை உள்ளார்ந்த வலியுடன் பேசிய புதினமாக அது அமைந்து தமிழ்ச் சூழலில் புதிய புதினமாக அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்தியது. கருத்தலைப்பை என்னும் இரண்டாவது புதினம் தமிழ் இசுலாமியர்களிடையே நிலவி வரும் ராவுத்தர் - லெப்பை என்னும் படிநிலைகளை அடையாளப்படுத்தியதுடன் கலை மனங்கொண்ட இளைஞன், உருவங்களைப் புறக்கணிக்கின்ற இசுலாம் சமூகத்திலிருந்தவாறு தனது தீர்க்கதரிசிக்கு உருவம் தந்து தரிசிக்க விழையும் பேராவலையும் பேசியது. துருக்கித் தொப்பி புதினம் எட்டுக்கல் பதிச்ச வீடு என்னும் பாரம்பரியப் பெருமை மிக்க குடும்பம் அதன் தலைமையின் தேவையற்ற ஈடுபாடுகளால் படிப்படியாக அந்தஸ்து இழப்பதையும், தமிழ் இசுலாமியர்களிடையே ஊடுருவிய திராவிட இயக்க செல்வாக்கையும், அவ்வியக்கத்தின் உள்ள ரசியலையும் ஊடாகத் தொட்டுக் காட்டியது. வடக்கேழுறி அலிமா ஜாகிரின் ஏனைய புதினங்களிலிருந்து மாறுபட்ட நேர்க்கோட்டுத் தன்மையற்ற பாணியில் அலிமா என்னும் மனம் பிறழ்ந்த பெண் கதாபாத்திரத்தின் வழியே இலக்கியம், அரசியல், சினிமா இம்மூன்று தளங்களையும் விமர்சிக்கும் ஒரு வடிவம் சிதறடிக்கப்பட்ட புதினப் பிரதி. அலிமா இறந்தோரை விசாரணை செய்யும் முன்கர் நக்கீராக உருமாறி கபறுகளைத் தடிகொண்டு தட்டி எழுப்பிக்கேட்டும் கேள்விகளடங்கிய அத்தியாயம் விமர்சகர்களால் சிலாகித்துப் பேசப்பட்டது. சமீபத்தில் வெளிவந்த மீன்குக்கைவாசிகள் புதினம் முதல் புதினமான மீன்காரத் தெருவின் தொடர்ச்சி போலவும் அந்நாவலின் எல்லைகளை விரிவுபடுத்தியும் எளிய பெண் மக்களின் கோபதாபங்களையும் ஆளுமையையும், காமத்தையும்,

வறுமையையும், ஏமாற்றங்களையும் உயிர்த்துடிப்பான மொழியில் பதிவு செய்துள்ளார்.

ஒருவரின் படைப்பானது தெளிவான, திடமான சிந்தனைப் படைப்பாக வெளிவரும் போது சமுதாயச் சொத்தாகிறது. இவ்வகையில் கீரனார் ஜாகிராஜாவின் சிறுகதைப் படைப்புகளும் சமூகத்தை செம்மைப்படுத்தும் நற்கருத்துக்களை உள்ளடக்கிய சொத்துக்களாக திகழ்கின்றன. இவரின் சிறுகதைப் படைப்புகள் சமதாயத்தில் வேருன்றிக் கிடக்கும் சிக்கல்களான வறுமை, பெண்ணடிமைத்தனம், மனிதநேயமற்ற செயல்கள், தீண்டாமை, மூடநம்பிக்கை, வாழ்வியல் ஒழுக்கம் போன்றவற்றை பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடிகளாக திகழ்கின்றன என்பதை இவ்வாய்வு சான்றுடன் தெளிவுப் படுத்துகிறது.

படைப்பாளர் ஜாகிராஜா மனித வாழ்வின் மேன்மைகளையும் அபத்தங்களையும் இயல்பான மனநிலையில் கதைகளாக்கியுள்ளார். இவரது பாத்திரப்படைப்பும், கதையாக்கமும் ஆழ்மனதில் ஊடுறுவி புதியச் சிந்தனையை தூண்டுவதாக அமைந்துள்ள விதத்தை இவ்வாய்வில் காணமுடிகிறது.

இசுலாமிய அறவாழ்வின் சிறப்புத் தன்மைகளான கடமைகளையும், பழக்கவழக்கங்களையும் அவற்றைப் பின்பற்றும் இசுலாமிய மக்களின் மகத்தான இறைநம்பிக்கையையும், ஒருவன் தன் அன்டை வீட்டாருடன் நடந்துக்கொள்ளும் தன்மையினையும், தன்னைப் போல் பிறரையும் என்னும் மனப்பாங்கினையும், விருந்தோம்பல் பண்புகளையும் வெளிப்படுத்தும் இவருடைய படைப்புகள் நவீன இலக்கியத்தின் சிறந்த உதாரணங்கள்.

இசுலாமியச் சமூகத்தில் புரையோடிக் கிடக்கும் சமூக அவலங்களை வெளிப்படையாக பதிவு செய்துள்ள படைப்பாளர்களில் கீரனார் ஜாகிராஜா தனித்துவம் பெற்றவராக திகழ்வதற்கு காரணம் இவருடைய எழுத்தாக்கங்கள் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடிகள் என்பதை இவ்வாய்வு உருதிப்படுத்துகிறது.

முற்போக்குச் சிந்தனையாளரான ஜாகிர்ராஜாவின் படைப்புகள் படிப்போர் மனதில் முன்னேற்றச் சிந்தனையைத் தூண்டும் வித்துக்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

தற்கால இலக்கியங்களுள் சிறுகதை மற்றும் புதினங்களில் சமூக சிந்தனைகள் தொடர்பான ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதற்கு இவ்வாய்வு பெரிதும் பயனுள்ளதாக அமையும். கீரனார் ஜாகிர்ராஜாவின் படைப்புகள் சமூகச் சிந்தனைகள் மட்டுமல்லாது பெண்ணிய ரீதியிலும், இசுலாமிய சமூக வாக்க்படிநிலை ரீதியிலும், தலித்திய ரீதியிலும், உளவியல் ரீதியிலும் ஆய்வு மேற்கொள்ளக்கூடிய கலங்கள் பெரிதும் இடம் பெற்றுள்ளன.

துணை நூற்பட்டியல்

துணை நூற்பட்டியல்

முதன்மைச் சான்றாதாரம்

1. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா – மீன்காரத்தெரு,
ஆழி பப்ளிஷர்ஸ்,
1A, திலகர் தெரு,
பாலாஜி நகர்,
அய்யப்பன்தாங்கல்,
சென்னை – 600 077,
டிசம்பர் 2011.
2. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா – கருத்த லெப்பை,
ஆழி பப்ளிஷர்ஸ்,
1A, திலகர் தெரு,
பாலாஜி நகர்,
அய்யப்பன்தாங்கல்,
சென்னை – 600 077,
டிசம்பர் 2011.
3. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா – வடக்கே முறி அலிமா,
ஆழி பப்ளிஷர்ஸ்,
1A, திலகர் தெரு,
பாலாஜி நகர்,

அய்யப்பன்தாங்கல்,

சென்னை — 600 077,

டிசம்பர் 2011.

4. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா — துருக்கித் தொப்பி,

அகல்,

342,டி,டி,கே சாலை,

ராயப்பேட்டை,

சென்னை — 600 014,

முதல்பதிப்பு — டிசம்பர், 2008.

5. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா — மீன்குகைவாசிகள்,

ஆழி பப்ளிஷர்ஸ்,

12, முதல் பிரதான சாலை,

யுனைட்டட் இந்தியா காலனி,

கோடம்பாக்கம்,

சென்னை — 600 024,

முதல்பதிப்பு — டிசம்பர், 2011.

6. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா — செம்பருத்தி பூத்த வீடு (சிறுகதைகள்),

96, நியூ ஸ்கீம் ரோடு,

பொள்ளாச்சி- 642 002,

இரண்டாம் பதிப்பு- 2013.

7. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா - பெருநகரக் குறிப்புகள் (சிறுகதைகள்),

அனன்யா பதிப்பகம்,

8/37, பி.ஏ.ஓய்நகர்,

புதுக்கோட்டை சாலை,

குழந்தை இயேசுகோவில் அருகில்,

தஞ்சாவூர்- 613 005,

முதற்பதிப்பு - 2007.

8. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா - தேய்பிறை இரவுகளின் கதைகள் (சிறுகதைகள்),

பாரதி புத்தகாலயம்,

421, அண்ணாசாலை,

தேனாம்பேட்டை,

சென்னை- 600 018,

முதற்பதிப்பு - 2011.

9. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா - கா.பிர்களின் கதைகள்

ஆழி பப்ளிஷர்ஸ்,

12, முதல் பிரதான சாலை,

யுனைட்டட் இந்தியா காலனி,

கோடம்பாக்கம்,

சென்னை - 600 024,

முதல்பதிப்பு - டிசம்பர், 2010.

10. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா - தஞ்சை ப்ரகாஷ் படைப்புலகம்,

ஆழி பப்ளிஷர்ஸ்,

12, முதல் பிர்தான சாலை,

யுனைட்டட் இந்தியா காலனி,

கோடம்பாக்கம்,

சென்னை - 600 024,

முதல்பதிப்பு - பிப்ரவரி, 2009.

11. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா - 21 ஆம் நூற்றாண்டு சிறுகதைகள்,

ஆழி பப்ளிஷர்ஸ்,

1A, திலகர் தெரு,

பாலாஜி நகர்,

அய்யப்பன்தாங்கல்,

துண்டலம்,

சென்னை - 600 077,

முதல் பதிப்பு ஆகஸ்டு 2012.

12. கீரனார் ஜாகீர்ராஜா - அழியாத கோலங்கள்,

ஆழி பப்ளிஷர்ஸ்,

1A, திலகர் தெரு,

பாலாஜி நகர்,

அய்யப்பன்தாங்கல்,

துண்டலும்,

சென்னை — 600 077,

முதல் பதிப்பு ஆகஸ்டு 2012.

துணைமைச் சான்றாதாரம்

1. அகிலன்

— இலக்கிய திறனாய்வியல் தாகம்,

சென்னை —17,

ஐந்தாம் பதிப்பு — 1997.

2. அறிஞர் அண்ணா

— ரங்கோன் ராதா,

பூம்புகார் பதிப்பகம்,

63, பிரகாசம் சாலை (பிராட்வே)

சென்னை,

முதல் பதிப்பு — 2002.

3. அண்ணாதுரை, சி.என்.,

— ஆரிய மாயை,

பத்தாம் பதிப்பு,

திருச்சி,

திராவிடப் பண்ணை,

1969.

4. அம்பேத்கார், பி.ஆர்.,

— சாதியை ஒழிக்க வழி,

நான்காம் பதிப்பு,

திருச்சி,

பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார நிறுவனம்,

1971.

5. அருள்சாமி உரை

- நீதி நூல்கள்,

புத்தகப்பண்ணை,

சென்னை,

ஐந்தாம் பதிப்பு-1982.

6. அப்துல் ரவுஃப்

- திருக்குர்ஆன்,

இஸ்லாமிய நிறுவனம்,

சென்னை,

2002.

7. அஷ்ரப்தீன். அ

- குர்ஆன்- ஹதீஸ் ஒளியில் வரதட்சணை,

மூன் பப்ளிகேஷன்ஸ்,

83/3, (66), மூர் தெரு,

மண்ணாடி,

சென்னை- 600 001,

2015.

7. டாக்டர். அஜ்மல்கான்.பி.மு - இஸ்லாம் வரலாறும் தத்துவமும்,

இஸ்லாம் மற்றும் இஸ்லாமியத்

தமிழிலக்கியத் துறை,

ஒருங்கிணைப்பாளர்,

சமயங்கள்,தத்துவம் மனிதநேயச் சிந்தனைப் புலம்,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை- 625 021,

முதற்பதிப்பு - 1995.

8. அஸ்கர்அலிஎன்ஜினியர்(ஆங்) - இஸ்லாத்தின் பிரச்சினைகள் ஒரு மறுபார்வை

சு.கிருஷ்ணமூர்த்தி,

அடையாளம்,

சிங்கராயர் (மொ.ஆ)

திருச்சி,

முதல்பதிப்பு - 2003.

9. இராமலிங்கம்மா

- விடுதலைக்குமுன் புதிய தமிழ்ச்சிறுகதை,

தமிழ்ப்புத்தகாலயம்,

சென்னை,

1997.

10. கைலாசபதி, க.,

- அடியும் முடியும்,

சென்னை,

பாரி நிலையம்,

1970.

11. சாலினி இளந்திரையன்

- சங்கத்தமிழரின்,

மனித நேய நெறிகள்,

உலகத் தமிழாராய்ச்சி,

நிறுவனம் தரமணி,

சென்னை,

1966.

12. செங்கதிர். தங்க

– கற்பி,

ஒவியா பதிப்பகம்,

17-16-5ஏ, கே.கே.நகர்,

வத்தலக் குண்டு – 624 202,

முதல் பதிப்பு – 2014.

13. நாஞ்சில் ஆனந்தன்

– சங்க இலக்கியத்தில் மனித உரிமைகள்,

கண்மணி பதிப்பகம்,

திருச்சி,

முதற்பதிப்பு – 1999.

14. பன்னீர் செல்வம்.து

– பிரபஞ்சன் படைப்புகளில் சமூகம் ஓர் ஆய்வு,

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்,

திருச்சி,

1995.

15. பாரதிதாசன்

– பாரதிதாசன் கவிதைகள்,

மூன்றாவது தொகுதி,

நான்காம் பதிப்பு,

சென்னை,

பாரி நிலையம்,

1970.

16. பிரேமா. இரா

– பெண்ணியம் அணுகுமுறைகள்,

தமிழ்ப் புத்தகலாயம்,

15, மாசிலாமணி தெரு,

தியாகராய நகர்,

சென்னை,

முதற்பதிப்பு – 1998.

17. மங்களமுருகேசன்,ந

– இந்திய சமுதாய வரலாறு,

தமிழ்நாடுப் பாடநூல்கழகம்,

சென்னை,

1975.

18. மசூத் ஆலாம் .பலாஹி –

இஸ்லாத்தில் மனுவாதிகள் (நேர்காணல்),

கீழைக்காற்று,

சென்னை,

முதல் பதிப்பு – 2007.

19. மதியழகன், மு.,

– தமிழியல் ஆய்வு வரலாறு,

பரீத் வெளியீட்டகம்,

புதுவை,

1990.

20. ரபீக் அஹ்மது. எம்., - திருக்குர்ஆனும் கம்யூனிஸமும்,
தணல் பதிப்பகம்,
சென்னை,
முதல்பதிப்பு - 2009.
21. ஸ்டாலின் இராஜங்கம் - சாதி இன்று,
தலீத் செயல்பாட்டுக்கான
சிந்தனையாளர்வட்டம்,
பிரிண்டெக்,
சென்னை - 5,
முதற்பதிப்பு - நவம்பர் - 2013.

ஆய்வேடுகள்

1. அக்பர் அலி .மு - கீரணூர் ஜாகிர்ராஜாவின் புனைகதைகளில்
இசுலாமிய வாழ்க்கை நெறிமுறைகள்,
பாண்டிச்சேரி பல்கலைக்கழகம்,
முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு,
பாண்டிச்சேரி, 2012.
2. டான்ஸ்டோனி .த - வண்ணதாசன் சிறுகதைகளில்
மனிதநேயச் சித்தரிப்பு,
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்,
முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு,

திருச்சி – 17,

ஏப்ரல் – 2011.

ஆய்வுக்கோவைகள்

1. கருப்பையா.சி

– கவிக்கோ அப்துல் ரகுமானின்

சமூக இலக்கியம் – ஓர் விமர்சனப் பார்வை,

(தமிழ் ஆய்வுக் கோவை – முதல் தொகுதி),

இந்தியப்பல்கலைக்கழக

தமிழ்சிரியர் மன்றம்,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை– 625 021,

முதற்பதிப்பு –2013.

2. சுமதி.பெ

– பிரபஞ்சன் சிறுகதைகளில்,

மூடநம்பிக்கை பற்றியத் திறனாய்வு,

முப்பத்தி எட்டாவது கருத்தரங்கு,

(தமிழ் ஆய்வுக் கோவை 11),

இந்தியப்பல்கலைக்கழக

தமிழ்சிரியர் மன்றம்,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை – 625 021,

2007.

3. பிருந்தாவதி.இர

மிதிலா.இரெ.

மோகன்குமார்.நா

(பதி.ஆ.)

– முல்லை

கருத்தரங்க கட்டுரைகள் தொகுப்பு,

தமிழ்மண் பதிப்பகம்.

2, சிங்காரவேலர் தெரு,

தியாகராயர் நகர்,

சென்னை – 600 017,

முதற்பதிப்பு – 2006.

4. ரவி. மு

– புறநானூற்றில் உணவு,

பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம்,

(தமிழ் ஆய்வுக் கோவை – முதல் தொகுதி),

தமிழ் இலக்கியத் துறை,

என்.ஜி.எம்.கல்லூரி(தன்னாட்சி),

பாலக்காடு ரோடு,

பொள்ளாச்சி – 642 001,

பின்னிணைப்புகள்

படைப்பாளர் விவரக் குறிப்பு

திண்டுக்கல் மாவட்டம், பழனி வட்டம், கீரனூரில் பிறந்தவர் ஜாகிராஜா. இப்போது தஞ்சாவூரில் வசிக்கிறார். 1995 முதல் தமிழ் சிறு பத்திரிகைச் சூழலில் தொடர்ந்து நாவல்கள், சிறுகதைத் தொகுப்புகள், கட்டுரை நூல்கள், தொகை நூல்கள், குழந்தை இலக்கியம், தொகுப்பு நூல்கள் என்று இருபது மேற்பட்ட நூல்களைக் கொண்டுவந்திருக்கும் கீரனூர் ஜாகிராஜா நவீன இலக்கிய உலகில் பன்முக அடையாளத்துடன் இயங்கி வருகிறார்.

இளமைப்பருவம்

கொங்கு மண்டலத்தில், பழனிக்கும் தாராபுரத்துக்கும் இடையில் இருக்கும் கீரனூரில் வாழ்ந்தழிந்தக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர்தான் நவீன இலக்கிய உலகில் இடைவிடாது இயங்கிவரும் கீரனூர் ஜாகிராஜா. பெரும் செல்வந்தர்களாக வாழ்ந்த இவருடைய மூதாதையர்களின் சொத்துக்களை இவருடைய தந்தையால் காப்பாற்ற முடியாமல் போன காரணத்தால் இவரின் குடும்பம் பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிப்போனது. இவருடைய தந்தை அரசியலில் தீவிரமாக இயங்கிவர். கட்சிப்பணிக்காகச் சொத்தையெல்லாம் இழந்தவர்.

இவருடைய இளம் வயதிலிருந்தே இலக்கியத்தின் மீதான ஈர்ப்புத் தொடங்கியது. இவர் தந்தை உபயோகித்த இதழ்களும், அவருடையத் தமிழும் தான் இவரின் முதல் பாடம். ஆனால் தந்தைக்கும் மகனுக்கும் இடையே சுமுகமான உறவு இல்லை. இருவரின் கருத்துக்களிலும் முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டன.

லட்சுமணன் என்கிற சக வகுப்புத் தோழனுடன் சேர்ந்து பழனிக்கும் தாராபுரத்துக்கும் சென்று பல திரைப்படங்கள் பார்த்து வந்து அதைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருக்கும் இவருக்கு பழனி, தாராபுரம். திருப்பூர், கோயம்புத்தூர் வரை ராஜாங்க எல்லைகளாக இருந்தன. ஊர் சுற்றிப் பார்த்து அலைந்து திரிந்த நாட்கள் தான் அதிகம். புதிதாக ஒரு ஊரைப் பார்ப்பதென்றால் அத்தனை மகிழ்ச்சி இவருக்கு. அப்போது ஆயிரக் கணக்கான மைல்களை நடைப்பயணமாகவே சுற்றியிருக்கிறார். ஒரு சமயம் உறவினரின் வணிகத்துக்கு உதவியதாக

கேரளாவுக்குச் செல்ல நேர்ந்தது. நிறைய மலையாளப் படங்களும் மலையாள மொழியும் பரிச்சயமானது. பிறகு மீண்டும் கோயம்புத்தூர் வாசம். நண்பர்கள் புகழேந்தி, சுரேஷ், ஹில்லாரி இணைந்தனர். சாயிபாபாகாலனி தாண்டித் தடாகம் சாலையில், வெங்கிட்டாபுரம் பெரியார் படிப்பகம் இருந்தது. அங்கே நிறைய புத்தகங்கள் படித்தார். தன்னுள் நாத்திகச் சிந்தனையை வளர்த்துக் கொண்டார். மேலும் கருப்புச்சட்டை அணிந்து ஜாதி, மதங்களின் மீதான நம்பிக்கையை முற்றிலும் கைவிட்டார்.

பத்தாம் வகுப்புவரை பள்ளிக் கல்விப் பயின்ற இவர் பள்ளியில் படிக்கும் போதே பேச்சுப்போட்டி, கவிதைப் போட்டி போன்றவற்றிலும் கலந்து கொண்டார். ஆசிரியர்களின் ஊக்குவிப்பால் எழுதத் தொடங்கிய இவர் இன்று சிறந்த ஆளுமையாக அனைவராலும் அறியப்படுகிறார்.

மணவாழ்க்கை

பிற மதம் சார்ந்த பெண்ணான ராஜியை மணந்து இருக்குழந்தைகளைப் பெற்று அவர்களின் அன்பாலும், ஆறுதலாலும், அரவணைப்பாலும் இலக்கியப் படைப்பாளியாகச் சிறப்பாக இயங்கிவருபவர் ஜாகிராஜா.

இலக்கியத்தின் மீதும் சமயத்தின் மீதும் கொண்டிருந்த பற்றினால் தன் குழந்தைகளுக்கு ஆயிஷா முத்தமிழ், முகமது பாரதி எனப் பெயர் சூட்டியுள்ளார்.

தன் வெற்றிக்குக் காரணம் தன்னுடைய மனைவியும் குழந்தைகளும் என்று கூறும் ஆசிரியர் தன் முயற்சியின் ஒவ்வொரு அடியிலும் தன் மனைவியின் ஒத்துழைப்பும் உதவியும் தனக்கு உறுதுணையாக இருந்தது என்பதைப் பெருமையோடு கூறுகிறார்.

எழுத்துப்பணி

சிறுவயதிலேயே இவருள் விதைக்கப்பெற்றத் தமிழ்ப்பற்றும் எழுத்து ஆர்வமும் இவருடைய பள்ளிக் காலங்களில் ஆசிரியர்களால் கண்டறியப்பட்டு ஊக்குவிக்கப்பட்டது. இவர் எட்டாம் வகுப்பு படிக்கும்போது முதன்முதலாக தொழுநோய் என்னும் தலைப்பில் கட்டுரை எழுதிப் பாரட்டும் பெற்றார். பின்

நாட்களில் ஏற்பட்டத் தொடர்வாசிப்பு இவரை மேலும் எழுதக் கூடிய ஆர்வத்தைத் தூண்டியது.

இவர் கவிதைகள் எழுதத் தொடங்கினார். ஆனால் இவருடையக் கவிதைகள் மிகுந்த கவனம் பெறவில்லை. தஞ்சாவூருக்கு வந்த பிறகு சிறுபத்திரிகையான ‘சௌந்தர சுகன்’ பத்திரிகையில் சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் எழுதினார். பின்னர் தஞ்சாவூர் இலக்கியத்தின் பெரும் ஆளுமையாக இருந்த தஞ்சைப் ப்ரகாஷ் வாரம்தோறும் ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலையில் நடத்திய ‘தளி’ அமைப்பின் கூட்டத்தில் கலந்துக்கொண்டார். புல்வெளியில் அமர்ந்து ப்ரகாஷின் கதைகளைக் கேட்டுக் கற்பனையை விரிவாக்கித் தன்னுடைய மனதில் சித்திரமாகப் பதிந்த வாழ்க்கை நிகழ்வுகளைப் பற்றிச் சிறுகதைகள் எழுதினார். இதன் மூலம் தஞ்சைப் ப்ரகாஷ், வைக்கம் பஷீர், தோப்பில் முகமது மீரான், அசோகமித்திரன் போன்றோரின் பாராட்டுக்களைப் பெற்றார். பிறகுத் தஞ்சைப் ப்ரகாஷ் உதவியோடும் ஊக்குவிப்போடும் புதினங்கள் எழுதத் தொடங்கினார். தன்னுடைய முதல் புதினமான மீன்காரத் தெரு மூலம் வாசகர்கள் மத்தியில் வரவேற்பை பெற்றார். இவ்வாறு நவீன இலக்கிய உலகின் சிறந்தப் படைப்பாளிகளில் ஒருவராக இடைவிடாது வெற்றிகளோடு இயங்கிவருகிறார் கீரனூர் ஜாகிரராஜா.

படைப்புகள்

மீன்காரத் தெரு, கருத்த லெப்பை, துருக்கித் தொப்பி, வடக்கே முறி அலிமா, மீன்குகைவாசிகள், ஜின்னாவின் டைரி, குட்டிச்சுவர் கலைஞன் ஆகிய ஏழு புதினங்கள், செம்பருத்தி பூத்த வீடு, பெருநகரக் குறிப்புகள், தேய்பிறை இரவுகளின் கதைகள், கொமறு காரியம் ஆகிய நான்கு சிறுகதைத் தொகுப்புகள், குளத்தங்கரை அரசமரம் முதல் கோணாங்கி வரை, சுய விமர்சனம் ஆகிய இரண்டு கட்டுரைத் தொகுப்புகள், சேவலும் காகமும், நித்தியாவும் ஜிம்மியும் ஆகிய இரண்டு குழந்தை இலக்கியங்கள் முதலானப் படைப்புகளைக் கீரனூர் ஜாகிரராஜா தமிழ் உலகிற்கு படைத்து அளித்துள்ளார்.

படைப்பாளர் பெற்ற விருதுகள்

- ❖ தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் கலைஞர்கள் சங்கம் வழங்கிய சிறந்த நாவலாசிரியர் விருது - 2006-2007.
- ❖ தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றம் வழங்கிய சிறந்த நாவலாசிரியர் விருது - 2008
- ❖ ஆனந்த விகடன் இதழ் வழங்கிய சிறந்த நாவலுக்கான விருது - 2009 (துருக்கித் தொப்பி).
- ❖ திருச்சி SRV. பள்ளியின் தமிழ்விருது - 2009 (அசோகமித்திரனுடன் இணைந்து)
- ❖ சேலம் தமிழ்ச் சங்க விருது - 2010 (பிரபஞ்சன், எஸ். ராமகிருஷ்ணனுடன் இணைந்து) நாமக்கல் குசின்னப்பாரதி அறக்கட்டளை விருது (க.ப.அறவணனுடன் இணைந்து)
- ❖ ரோட்டரி கிங்ஸ் ஆப் தஞ்சாவூர் வழங்கிய சாதனை இளைஞர் விருது - 2011
- ❖ எழுத்தாளர் சுஜாதா அறக்கட்டளை - உயிர்மை இணைந்து வழங்கிய சிறந்த சிறுகதைத் தொகுப்புக்கான விருது - 2011
- ❖ புதுமைப்பித்தன் நினைவு சிறந்த சிறுகதை ஆசிரியர் விருது - 2011
- ❖ சிறந்த நாவலுக்கான ஏலாதி இலக்கிய விருது
- ❖ உயிர்மை - சுஜாதா அறக்கட்டளை வழங்கிய சுஜாதா விருது - 2012
- ❖ கனடியத் தமிழ் இலக்கியத் தோட்டப் புனைவு விருது (நாவல் - ஜின்னாவின் டைரி) - 2013.
- ❖ இலக்கியவீதியும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணா ஸ்வீட்ச் நிறுவனமும் இணைந்து பெருமைப்படுத்திய அன்னம் விருது - 2015.
- ❖ 'தி இந்து'வின் விளிம்பின் உரத்தக் குரலுக்கான இன்குலாப் விருது - 2018.

இசுலாமிய வழக்குச் சொற்கள்

1	சுபஹ்	அதிகாலைத் தொழுகை
2	அம்பா, அத்தா	அப்பா
3	லெப்பை	தமிழ் முஸ்லிம்களில் ஒரு பிரிவு
4	இஷா	இரவுத் தொழுகை
5	தராவீஹ்	ரம்ஜான் காலத்தின் விசேஷத் தொழுகை
6	அல்லாஹ்	பலமுறை ஹஜ் பயணம் சென்று திரும்பியவர்
7	ஜக்காத்	தானம்
8	சக்கராத்துஹால்	மரணத் தறுவாய்
9	சந்தாக்கு	மரணித்தவரைக் கொண்டு செல்லும் கூண்டு
10	கொமர்	திருமணமாகாத கன்னிப் பெண்
11	தூஃபி	மெய்ஞ்ஞானி
12	தங்ஙுள்	முஸ்லிம் மாந்தரீகவாதி
13	ராதியம்மா	தகப்பனின் தாய்
14	ஜனாபா	திருமதி
15	ஜனாப்	திருவாளர்
16	புர்கா	பர்தா
17	பட்டாணிச்சி	உருதுமுஸ்லிம் பெண்
18	நிக்காஹ்	திருமணம்
19	கத்னா	சுன்னத் கல்யாணம்
20	பீவி	மனைவி
21	ஜின்கள்	மறைவான சக்திகள்
22	ஹவுஜ்	பள்ளிவாசல் தடாகம்
23	மினார்	கோபுரம்

24	ஹராம்ஜாத்	தீயவன்
25	முத்தவல்லி	பள்ளிவாசல் தலைவர்
26	மாழு	மாமா
27	மம்மானி	மாமி
28	தர்கா	சுஃபிஞானிகளின் சமாதி அதைச் சுற்றியுள்ள இடம்
29	மோதி	பள்ளிவாசல் கடைநிலை ஊழியர்
30	குலிமா	இசுலாத்தின் முதல் கடமை
31	கருகமணி	துாலி
32	கபர்ஸ்தான்	கல்லறை
33	ஜமாத்	பள்ளிவாசல் உறுப்பினர் குழு
34	மய்யித்து	மரணித்தவர் உடல்
35	ஒலு	தொழுகைக்கான உடல் சுத்தம்
36	தலாக்	விவாகரத்து
37	ஒதுதல்	குரான் வாசித்தல்
38	கபன்	மரணித்தவரின் கடைசி ஆடை
39	தீதார்	இறந்தவரைக் கடைசியாகப் பார்த்தல்
40	பிடிமண்	சமாதியில் தூவப்படும் கைமண்
41	கபுறு	சுமாதி
42	ஹஜ்ரத்	மதகுரு
43	ரூஹ்	உயிர்
44	இஸ்ராயீல்	உயிர் வாங்கும் தூதர்
45	முப்பது நோம்பு	ரம்ஜான்
46	முப்பது ஜீத்	குரானின் 30 பாகங்கள்
47	குப்பி	அத்தை
48	பாங்கு	தொழுகை அழைப்பு
49	தஸ்பீஹ் மணி	ஜெப மாலை
50	துனியா	உலகம்

51	இஸ்லாமானவன்	முஸ்லிமாக மாறியவன்
52	அவுலியா	மெய்ஞ்ஞானி
53	மகுத்து(மௌத்)	முரணம்
54	மதரஸா	வேதப்பாட சாலை
55	காஃபிர்	இசுலாத்தை மறுப்பவர்
56	அத்பு	ஒழுக்கம்
57	ஆதம்,ஹவ்வா	ஆதாம், ஏவால்
58	குரான்	இசுலாமிய வேதம்
59	நாயகம்	நபி முகம்மது
60	ஈசா	இயேசு
61	உஹதுப் போர் பதுருப்போர்	நபிமுகம்மது பொறுப்பேற்று நடத்திய இரண்டு போர்கள்
62	தஜ்ஜால்	உலக அழிவிற்போது தோன்றும் தீய சக்தி
63	தவ்பா	மன்னிப்பு
64	உம்மிநபி	எழுதப்பட்டிக்கத் தெரியாத நபி முகம்மது
65	கோஷாப்பெண்	வீட்டைவிட்டு வெளிவராத பெண்
66	அத்தர்	வாசனைத் திரவியம்
67	ஹலால்	அனுமதிக்கப்பட்டது
68	தொங்கோட்டம்	ஹஜ் புனித யாத்திரையின் ஒரு சடங்கு
69	குல்உ	பெண் ஆணை மணவிலக்கு செய்வது
70	சபுரு	பொறுமை
71	தர்த்தீபு	ஒழுக்கம்
72	பைத்	இசுலாமியப் பாடல்
73	லொஹர் நேரம்	நண்பகல் நேரம்
74	அசர்	மாலை நேரத்தொழுகை
75	அமல்	நன்மை
76	அர்க்	சிம்மாசனம்

77	அல் ஈமானுல் முஃபஸ்ஸல்	விரிவான நம்பிக்கை
78	ஆகிரா	மறுஉலகம்
79	இமாம்	தொழ வைப்பவர்
80	இபுலிஸ்	சாத்தான்
81	இன்ஸானானா	மனிதன்
82	ஈமான்	இறை நம்பிக்கை
83	உஸ்தாது	ஆசிரியர்
84	எத்தீம்	அநாதை
85	ஜம்ஜம்	மக்காவிலுள்ள புனிதக்கிணறு
86	ஹதியா	அன்பளிப்பு
87	ஹயாத்து	ஜீவன்
88	ஹஜ்ஜிப் பெருநாள்	பக்ரீத்
89	ஹீரிகள்	சொர்க்கக் கன்னிகள்
90	கித்தாப்	நூல்
91	கிப்லா	மேற்குதிசை
92	கியாமத்து	ஊலக முடிவு நாள்
93	குத்புல்லாஹ்	இறைவனின் வேதம்
94	சக்கராத்	உயிர் பிரியும் நேரம்
95	ஸிபத்துக்கள்	தன்மைகள்
96	சுவனம்	சொர்க்கம்
97	சைத்தான்	தீமைச் செய்தவன், கட்டளைக்கு கட்டுப்படாதவன்
98	தவாப்	புண்ணியம்
99	தவ்ஹீத்	ஓர் இறைக் கொள்கை
100	திக்கு	ஜெபம்
101	தில்மீதுகள்	மாணவர்கள்
102	துஆ	வேண்டுகூல்
103	தொழுகை	இறைவனை வணங்குதல்

104	நஜீசு	அசுத்தம்
105	நிய்யத்	எண்ணம்
106	பத்வா	தீர்ப்பு
107	பயான்	சொற்பொழிவு
108	பரக்கத்	லாபம்
109	பராஅத்	புதுக்கணக்கு
110	பித்ரு	பெருநாளுக்கு முதல் நாள் கொடுக்கும் தர்மம்
111	பைத்துல்மால் பணம்	பொதுப்பணம்
112	மக்ரிப்	கருக்கல் நேரம்
113	மலாயிக்கா	வானவர்கள்
114	மிஸ்வாக்கு	பல்துலக்கல்
115	மிஸ்கீன்	ஏழை
116	முஸீபத்து	சனியன்
117	யாசின்	குர்ஆன் அத்தியாயம்
118	யாமூஹ்யுத்தீன்	என்னைப் படைத்த இறைவனே
119	ரப்பு	இறைவன்
120	ரபிஉல் அவ்வல்	ஆரபி மாதம் பத்தாவது ஆண்டு
121	ராஹாத்	சுகம்
122	லஅனத்	சாபம்
123	வசியத்	இறுதி ஆசை

படைப்பாளரால் பயன்படுத்தப்பட்ட கீரணூர் வட்டார வழக்குச் சொற்கள்

1	ஆணம்	குழம்பு
2	கறி பூரியான்	மாமிசமும் முட்டைக் கோசும் இணைத்துச் செய்யும் தின்பண்டம்
3	வேது கொடுத்தல்	ஓத்தடம் கொடுப்பது
4	செக்கா தெரு	செக்கு ஆட்டும் தெரு
5	மாங்கு	வகிடு
6	ஈர வெங்காயம்	சிறிய வெங்காயம்
7	சால்	தண்ணீர் உள்ள மண் பானை
8	காயா	தேநீர்
9	வரக்காப்பி	பால் கலக்காத காஃபி
10	சதரம்	உடம்பு
11	தெக்கம்பாக்கு	நாட்டுப்பாக்கு
12	தண்டுவன்	இளைஞன்
13	பக்கவடை	பகோடா
14	துல்லி	கேசரி
15	கொடிக்கா தெரு	கொடிக்கால் தொழில் செய்யும் பிள்ளைமார் வசிக்கும் தெரு
16	சீனச்சட்டி	வாணலி
17	நோகம	சிரமமின்றி
18	கொடாப்பு	சிறிய தனி அறை
19	விருப்பாச்சி பழம்	மலை வாழைப்பழம்
20	குப்பாயம்	ரவிக்கை
21	பூவெண்ணெய்	சிகைத்தலைம்
22	எடுபட்டவள்	திமிர்பிடித்தவள்
23	மலபார்	கேரள மலப்புரம் பகுதி
24	லவுட்டு	ரகளை

25	குலைப்பட்டினி	தொடர்பட்டினி
26	ஏனம்	பாத்திரம்
27	இம்முட்டு	சிறிதளவு
28	ரவ்வு	இரவு
29	டிச்சு	சாக்கடை
30	கறியாணம்	கறிக்குழம்பு
31	பூளவாக்கு	அந்தரங்கம்
32	நெகால்	நிதானம்
33	குடியானவர்கள்	இசுலாமியரல்லாத பிற சமூகத்தினர்
34	ஒடுகாலி	ஒடிப்போனவன்
35	அவுதி	வேகம்
36	தொட்டுக்கம்	பொறியல்
37	ஆங்காரம்	கோபம்
38	குண்டரிக்கனம்	குட்டிக்கரணம்
39	பெருசு	மாட்டிறைச்சி
40	கொள்ளா சங்குதி	நிறையசேதி
41	ஒரு மொடக்கு	ஒரு மடக்கு
42	திண்டி	தீனி
43	வேய்க்கானம்	சமயோஜிதம்
44	பழம	பேச்சு
45	லேக்கு	இடம்
46	பத்திரி	அரிசி மாவில் தயாரிக்கப்படும் சப்பாத்தி
47	லம்பா	அம்மா
48	கிருஷ்ணாயில்	மண்ணெண்ணெய்
49	வெசனம்	வருத்தம்
50	பெகுமானம்	மதிப்பிற்குரிய
51	மாஜி	முந்தைய
52	ஐஸ்நம்பர்	கிராமத்துச் சிறுவர் விளையாட்டு

53	கோள்	புகார்
54	ஓர்சாக	சரியாக
55	நத்தம்	ரத்தம்
56	நெடக்கல்லை	வேர்க்கடலை
57	சிவன்	கஞ்சா
58	தை நோம்பி	பொங்கல் பண்டிகை
59	செராத்தூள்	விறகுப் பொடி
60	பிருசாலம்	பிசு பண்ணுவது
61	சத்ராவதி	சதி
62	தின்னக்கம்	திமிர்
63	பொகுரடி	புகார்
64	ஓரியாட்டம்	தொந்தரவு

நேர்காணல்

பேட்டிக் கண்டவர்

பேட்டியாளர்

இ. முகமது உசேன்

பெயர்: கீரனார் ஜாகிராஜா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

இடம்: தஞ்சாவூர்

தமிழ்த்துறை

தேதி: 26.01.2018

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

நேரம்: 11.30

காரைக்குடி – 630 003.

1. இசுலாமிய சமயம் சார்ந்த நடைமுறைகளை வெளிப்படையாக உங்களின் படைப்புகளில் பதிவு செய்துள்ளீர்களே? சமூகத்தில் ஏதேனும் எதிர்ப்புகள் எழுந்தனவா?

எதிர்ப்புகள் எழுவது சகஜம். குறிப்பாக ஒரு சமூகம் குறித்தச் செய்திகளை வெளிப்படையாகப் பதிவு செய்யும் போது அனைத்து தரப்பிலிருந்தும் எதிர்ப்புகளும் விமர்சனங்களும் தாக்குதலாய்ப் படைப்பாளிகளை அச்சுறுத்தும். ஆனால் அவற்றைப் பொருட்படுத்தி, அவற்றைக் கண்டு பயந்து ஒடினால் இலக்கிய உலகில் நிலைத்து நிற்கமுடியாது.

ஒரு கவிஞனாக இலக்கிய உலகில் கால் பதித்த நான் இன்று நவீன இலக்கிய உலகில் ஒரு அங்கமாக இருப்பதற்கு காரணம் எதிர்ப்புகளைக் கண்டு பயந்து எழுத்துப்பணியை நிறுத்திவிடமால் தொடர்ந்து போராடி வருவது தான்.

குறிப்பாக என்னுடைய முதல் புதினமான மீன்காரத் தெரு வெளிவந்த போது அப்புதினத்தை வெளியிட்ட பதிப்பகத்திற்கு எச்சரிக்கையும் மிரட்டலும் தொடர்ந்து அச்சுறுத்தலைத் தந்த வண்ணம் இருந்தன. அதே சமயம் இசுலாம் முரசு பத்திரிகையில் இப்புதினத்தை ஆதரித்து விமர்சனங்களும் வெளிவந்தன. இது என்னுடைய முதல் வெற்றி.

ஓராண்டுக்கு முன் என்னுடைய சொந்த ஊரான கீரனூரில் பள்ளிவாசலில் சில சமயவாதிகள் என்னைத் தாக்க வந்தனர். ஆனால் நான் அவற்றைப் பொருட்படுத்த வில்லை. இவ்வாறு எதிர்ப்புகளையும் தடைகளையும் சவால்களாக்கியதால் தான் என்னால் வெற்றி பெற முடிந்தது.

2. உங்களின் வழிகாட்டியாகவும், முன்னோடியாகவும் தஞ்சை ப்ரகாஷக் கூறுகிறீர்கள். ப்ரகாஷின் எழுத்துக்கள் தங்களைக் கவர்ந்ததன் காரணம் என்ன?

கீரனூரிலிருந்து தஞ்சை வந்த சில நாட்களில் தஞ்சைப் ப்ரகாஷ் என்னும் மிகச்சிறந்த ஆளுமையுடன் ஏற்பட்ட முதல் சந்திப்பிலேயே அவரால் ஈர்க்கப்பட்டேன். பத்திரிகைகளில் கவிதைகள் எழுதத் தொடங்கிய நான் ப்ரகாஷின் ஒளிவு மறைவற்றப் பேச்சு, முற்போக்குச் சிந்தனை எளிய நடையில் பாமரரும் புரிந்து கொள்ளும் விதத்திலான அவரது படைப்புகளால் ஈர்க்கப்பட்ட நான் மிகுந்த உத்வேகத்தோடு பணியாற்றத் தொடங்கி இன்று யாவரும் அறியும் படைப்பாளியாக கவனம் பெற்றுள்ளேன்.

சரியான இலக்கு இல்லாதபோது, மனதில் பல்வேறு குழப்பங்களோடு, ஒருவித பயத்தோடும் இருந்த நேரத்தில் ப்ரகாஷின் தன்னம்பிக்கையூட்டும் வார்த்தைகளும், அவருடனான தொடர் உரையாடலும் மனதில் மாற்றத்தைத் தந்தது. புது நம்பிக்கையையும் ஆற்றலையும் தந்தது. சாதிக்கவேண்டும் என்ற வேகத்தோடு ப்ரகாஷை முன்னோடியாக்கி எழுதத் தொடங்கினேன். வெற்றியும் கண்டேன்.

3. இப்படைப்புலகில் பல்வேறு போராட்டங்களைச் சந்தித்து அதில் வெற்றியும் கண்டு பல்வேறு விருதுகளையும் பெற்றுள்ளீர்கள். உங்களின் முயற்சிகளுக்கு உறுதுணையாக இருந்தது யார்?

பல்வேறு வித இன்னல்களையும், இடையூறுகளையும் தாண்டி இன்று வெற்றியாளனாயிருக்கும் என்னுடைய வெற்றிக்கு முக்கியக் காரணம் என்னுடைய குடும்பமும், நண்பர்களும் தான்.

ஒவ்வொரு ஆணின் வெற்றிக்குப் பின்னும் ஒரு பெண் இருப்பாள் என்ற பழமொழிக்கு உதாரணமாக என்னுடைய வாழ்வைக் கூறலாம். திருமண வாழ்வில் அடியெடுத்து வைக்கும் போதே பொருளாதார ரீதியில் பல்வேறு இன்னல்களைச் சந்தித்தேன். ஆனால் என்னுடைய விடாமுயற்சிக்கு உறுதுணையாகவும், தான் மனம் தளரும் போது ஆறுதலாகவும் தோளோடு தோளாக எனக்குத் துணையாய் நின்றது என்னுடைய மனைவி ராஜி.

என் இலக்கிய நண்பர்களான ப்ரகாஷ், முகமது மீரான், வைகம் பஷீர் போன்றவர்களின் அறிவுரைகள் என் இலக்கியப் பணிக்கு ஆதாரமாக அமைந்தன. என் திறமைகளைக் கண்டறிந்து என்னை ஊக்கப்படுத்தி இன்று நவீன இலக்கிய உலகில் பிரதிநிதியாக்கியப் பெருமை என்னுடைய நண்பர்களுக்கே உரித்தாகும்.

4. உங்களுடைய புரட்சிகரமான படைப்புகளில் இசுலாமிய மக்களாலாலேயே ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத பல்வேறு முரண்பாடான கருத்துக்களைப் பதிவு செய்துள்ளீர்கள். குறிப்பாக உருவ வழிபாடு, இசுலாமியர் மந்திரித்த தாயத்தை அணிதல் போன்றவற்றைப் பதிவு செய்துள்ளீர்களே? இதற்கான மனதாரியம் எவ்வாறு வந்தது?

புரட்சிகரமான என்ற சொல்லாடல் தேவையற்றது. என்னுடையப் படைப்புகள் வித்தியாசமானவை. இயல்பிலேயே கலை ஆர்வம் கொண்டவனாகவும் கலா ரசிகனாகவும் விளங்கிய நான் ‘கருத்த லெப்பை’ என்னும் என்னுடைய புதினத்தில் இறைவன் எவ்வாறு இருப்பான் என்று மிட்டாய் பொம்மைச் செய்யச் சொல்லும் கருத்த லெப்பைக் கதாப்பாத்திரத்தை வித்தியாசமான, இசுலாத்திற்கு எதிரான சிந்தனைக் கொண்டவனாய் படைத்திருப்பது சற்று முரண்பாடான ஒன்றே. ஆனால் அதன் உள்ளார்ந்த அர்த்தம் அச்சிறுவனின் கலை ஆர்வத்தின் மிகுதியால் அவனுள் ஏற்படும் ஒரு மாறுபட்டச் சிந்தனையின் விளைவு என்பதைக் கதையின் முடிவில் மறைமுகமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளேன். இதனை ஆதரித்தும் எதிர்த்தும் சில வாசகர்கள் கடிதங்கள் அனுப்பினர்.

5. உங்களுடைய திருமண வாழ்வு உங்களுக்கு சவாலாக அமைந்ததா? ஓர் இசுலாமியனாக இருந்தபோதும் பிறமதம் சார்ந்த பெண்ணைத் திருமணம்

செய்துள்ளீர்கள். இதனால் சமயம் சார்ந்து ஏதேனும் பிரச்சனைகள் உண்டானதா? இருவர் வீட்டிலும் ஏற்றுக் கொண்டார்களா?

பெரிய சவால் என்று சொல்ல முடியாது. இரு வீட்டார் சம்மதத்தோடும் நான் எங்கள் திருமணம் நடந்தது. என்னுடைய மனைவியை மதம் மாற நான் கூறவில்லை. இருவரும் அவரவர் சமயத்தைப் பின்பற்றினோம். ஆனால் சில ஆண்டுகளுக்கு பிறகு மனைவியும் இசுலாம் சமயத்தைப் பின்பற்றத் தொடங்கிவிட்டார். நான் மறுப்பேதும் சொல்லவில்லை.

6. நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்த இந்தப் படைப்புலகம் உங்களுக்கு பொருளாதார ரீதியில் உறுதுணையாக உள்ளதா? இச்சமூகம் படைப்பாளிகளுக்கு தரும் அங்கீகாரம் குறித்து உங்களுடைய கருத்து என்ன?

ஒரு சினிமா நடிகர், அரசியல்வாதி இவர்களுக்கு கிடைக்கும் மதிப்பும், மரியாதையும் சமூகத்தில் ஒரு எழுத்தாளனுக்குக் கிடைப்பதில்லை. மக்களிடையே ஆடம்பரமான வாழ்வின் மீதும், பொழுதுபோக்கான சினிமா போன்றவற்றின் மீதும் இருக்கும் மோகம் அவர்களை மூடர்களாக்கிவிடுகின்றது. இதனால் இலக்கியம் குறித்துப் போதியத் தேடல் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. இத்தகையச் சமூகத்தில் படைப்பாளிகளுக்கு எவ்வித அங்கீகாரமும் கிடைப்பதில்லை. படைப்பாளிகளின் பொருளாதாரப் பின்னடைவிற்குக் காரணமும் இவைதான்.

7. உங்கள் குழந்தைகளுக்கு ஆயிஷா முத்தமிழ், முகமது பாரதி என்று பெயர் சூட்டியுள்ளீர்? இது தமிழ் மீது கொண்ட பற்றா? இசுலாமிய சமயத்தைச் சார்ந்த நீங்கள் பிற மதம் சார்ந்த பெயர்களை நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்ததன் காரணம்? இப்பெயர்களை உங்கள் குடும்பத்தாரும், சமயத்தாரும் ஏற்றுக்கொண்டனரா?

முதலில் இவை மதம் சார்ந்த பெயர்கள் அல்ல என்பதை அனைவரும் புரிந்துக் கொள்ள வேண்டும். இவை என்னுடைய தமிழ்ப்பற்றை வெளிப்படுத்தும் பெயர்கள். என்னுடைய மதத்தலைவனான முகமதுவையும், இலக்கியத் தலைவனானப் பாரதியையும் இணைத்து உருவாக்கப்பட்டதே முகமது பாரதி. அதேபோல் என்மேல் அதிகம் பாசம் காட்டி வளர்த்த அன்பின் இலக்கணமாய் நான் கருதும் என்னுடைய குப்பி (அத்தை) ஆயிஷா அவர்களின் பெயரோடு

முத்தமிழை இணைத்து உருவாக்கியது தான் ஆயிஷா முத்தமிழ். இதன் பின்னணியில் வேறு காரணங்கள் ஏதுமில்லை.

8. இசலாம் சமயம் சாதிகளுக்கு அப்பாற்பட்டது என்ற பொதுவான கருத்து தவறானது என்பதை உமது படைப்புகளில் பதிவு செய்துள்ளீர்கள்? இசலாம் சமயத்தில் ராவுத்தர், லெப்பை, மரைக்காயர் என்ற பிரிவுகள் இருப்பதையும், அப்பிரிவுகளுக்கிடையேயான ஏற்றத்தாழ்வு அரசியலையும் பதிவு செய்துள்ளீர்கள். இது உங்களுடைய சொந்த அனுபவத்தினால் ஏற்பட்ட சிந்தனைச் சிதறலா?

அரேபியாவில் பல்வேறு இனக்குழுக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வாழ்ந்தனர். கஃபாவைச் சுற்றிச் சிலைகள், உருவங்கள் இருந்தன. அம்மக்கள் சிலை வணக்கத்தை மேற்கொண்டனர். இசலாம் தோற்றுவிக்கப்பட்ட பின் குறைஷியர்கள், முகமது நபி (ஸல்) போன்றோர் ஓரிறைக் கொள்கையை வலியுறுத்தினர். கிபி 8ம் நூற்றாண்டில் இசலாம் இந்தியாவிற்குள் நுழைந்தது. இந்தியாவில் நுழைந்த இசலாமியர்களிடம் பல்வேறு பிரிவுகள் இருந்தன. எனவே இசலாம் சமயத்தில் சாதிப்பிரிவுகள் இல்லை என்று கூற இயலாது. அவ்வாறு கூறினால் அது மடத்தனம். இசலாம் சமயத்தில் சாபி, ஹனபி, சன்னி, ஷியா என்ற நான்கு பெரும் பிரிவுகள் உள்ளன. இதே போல் ராவுத்தர், லெப்பை, பட்டாணி, மரக்காயர் போன்ற பிரிவுகளும் உள்ளன. ராவுத்தர், லெப்பை முரண் ஒரு காலத்தில் தலைவிரித்தாடியது. இவ்விரு பிரிவுகளுக்குமிடையே பெரும் மோதல்கள் வெடித்திருக்கின்றன. இதைத் தான் என்னுடைய புதினத்தில் பதிவு செய்துள்ளேன்.

9. உமது படைப்புகளில் பெரும்பாலும் விளிம்பு நிலை மக்களான மீன்கார இசலாமியர்களின் வாழ்வியல் நடைமுறைகளையே பதிவு செய்துள்ளீர்கள். இசலாமிய விளிம்பு நிலை மக்களில் குறிப்பாக மீன்கார சமூகத்தின் வாழ்வியல் சிக்கல்களைப் பதிவு செய்ததற்கு ஏதேனும் குறிப்பிட்ட காரணம் உண்டா?

இளம் வயதில் பிற மதம் சார்ந்த நண்பர்களோடு சேர்ந்துக் கோவில் திருவிழா கச்சேரி போன்றவைகளில் அதிகம் ஈடுபடுத்திக் கொண்டேன். இதனால் குடும்பத்தினரின் வெறுப்புகளையும் சம்பாதிக்க நேர்ந்தது. எனது ஊரில் இருந்த

மீன்காரத் தெருவிற்கு அம்மக்களோடு பழகியதன் விளைவாக அவர்களின் வாழ்வியல் சிக்கல்களைத் தெரிந்து கொண்டதன் விளைவே என்னுடைய படைப்புகளில் விளிம்பு மக்களைப் பற்றிய உண்மைச் செய்திகள் இடம் பெற்றிருப்பதன் காரணம்.

10. கல்வி மற்றும் பிற துறைகளில் இசுலாமியர்களின் பங்களிப்பு கணிசமாகக் குறைவாக இருக்கக் காரணங்களாக எதைக் கருதுகிறீர்கள்? இசுலாமியரின் அறியாமையா? இசுலாமியர்கள் வெளிநாடுகளுக்கு சென்று பொருள் ஈட்டுவதில் முனைப்புடன் செயல்படுவதா?

இசுலாமியர்களின் அறியாமை, பொருள் தேடுவதில் முனைப்புடன் செயல்படும் இவர்கள் கலை, இலக்கியம், கல்வி போன்றவற்றில் ஆர்வம் காட்டுவதில்லை. வறுமையும் ஒரு முக்கியக் காரணம் பெரும்பாலான இசுலாமியக் குடும்பங்கள் வறுமைக் கோட்டிற்குப் பின் தங்கிய நிலையில் இருப்பதும், இதனால் கல்விக்கான தேடல் குறைவாக இருப்பதற்கானக் காரணங்கள். மேலும் சமூகத்தின் முக்கிய அங்கமானப் பெண்களுக்குக் கல்வி மறுக்கப்படுதல். இசுலாமியப் பெண்களுக்கு எதிரான மத அடக்கு முறைகளும் இசுலாமியர்களின் பின்தங்கிய நிலைக்குக் காரணம்.

11. இசுலாமியப் பெண்களின் அடையாளமாக பர்தா அணிதல் அறியப்படுகிறது. பர்தா அணிதல் இசுலாமியப் பெண்களுக்கு கட்டாயமாக்கப்பட்டதற்கு குறிப்பிட்ட காரணம் ஏதும் உண்டா? உங்களுடைய படைப்புகளில் பர்தா அணிதல் குறித்து சில கருத்துகளை பதிவு செய்துள்ளீர்கள். பர்தா அணிதல் குறித்து உங்கள் கருத்து என்ன?

திருக்குர்ஆன் பெண்களைக் கண்ணியமான முறையில் உடையணியவே வலியுறுத்துகிறது. தலை முதல் கால் வரை மறைத்துக்கொள்ளும் வகையில் உடையணிய வலியுறுத்தவில்லை. ஆனால் அன்றைய அரபு நாட்டில் பெண்களின் பாதுகாப்பிற்காக வடிவமைக்கப்பட்ட பர்தா என்னும் ஆடை இன்றைய நவீன உலகில் நாகரிக உடைகளில் ஒன்றாக மாறிப்போய்விட்டது. காரணம் மக்களிடையே சரியான புரிதல் இல்லை. நான் பர்தா அணிதலை

ஆதரிக்கவுமில்லை எதிர்க்கவுமில்லை. என்னுடைய குடும்பத்தில் உள்ளவர்களே பர்தா அணியும் பழக்கம் கொண்டுள்ளனர். அது அவர்களின் சுதந்திரம். நான் போன்ற விசயங்களில் என்னுடைய கருத்தை திணிப்பது இல்லை.

12. கருத்த லெப்பை நாவலில் இராவுத்தர்கள் கட்டிய பள்ளிவாசலில் லெப்பையோ, மீன்காரனோ சொந்தம் கொண்டாட முடியாது என்ற குரல் பதிவாகியுள்ளது. அதேபோல் ஊர் மகாசபைத் தேர்தலில் நிற்க, பத்துக் காணி நிலம் வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற குரலும் பதிவாகியுள்ளது. இப்படித் தொடர்ந்து லெப்பைகள் புறக்கணிக்கப்படுவதன் பின்னணி என்ன? இராவுத்தர்களின் பிடி தற்போது தளர்ந்து வருகிறது அல்லவா?

எங்கள் கீரனூரைப் பொறுத்தவரை இன்றைக்கு இராவுத்தர்களின் பிடி தளர்ந்து விட்டது. தொடக்கத்தில் லெப்பைகள் பள்ளிவாசல் ஊழியர்களாக, குரான் கற்றுக் கொடுப்பவர்களாக, இராவுத்தர்களிடம் ஊதியம் பெற்றவர்களாக இருந்துள்ளனர். இதைக் கொண்டு தான் மேல், கீழ் மனோபாவம் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் தோப்பில் முகம்மது மீரான் எனது புதினம் மற்றும் கருத்தரங்குகளில் பேசும் போது, தங்கள் பகுதியல் லெப்பைகள் உயர்ந்தவர்கள் என்று குறிப்பிட்டார். சில இடங்களில் இப்படிப்பட்ட மாறுதல்கள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன.

13. இன்று அனைவரின் விவாதத்திற்கும் விமர்சனத்திற்கும் கருதுகோளாகி நிற்கும் ‘முத்தலாக்’ குறித்து தாங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? மத்திய அரசால் தடைவிதிக்கப்பட்ட ‘முத்தலாக்’ தடைசெய்யப்பட வேண்டிய ஒன்று என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்களா?

முத்தலாக் தடை செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்றுதான் ஏனெனில் ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் பெண்களின் வாழ்வைக் கேள்விக்குறியாக்கும் ஒன்று முத்தலாக் என்பது என்னுடைய கருத்து. முத்தலாக் தடை செய்யப்பட்டது வரவேற்கத்தக்கது. ஆனால் அரசு தன்னிச்சையாக முடிவெடுத்தது தவறு. இசுலாமிய பெண்களிடம் வாக்கெடுப்பு நடத்திய பிறகு இச்சட்டத்தை அமல்படுத்தியிருக்கலாம்.

14. இசுலாமிய மக்கள் என்றாலே தீவிரவாதிகள் என்ற நோக்குடன் பார்க்கும் எண்ணம் அனைத்து நாடுகளிடமும் காணப்படுகிறது. சாதாரணமாக ஒரு மனிதன் அவன் பிற மதம் சார்ந்தவனாயினும் அவனுடைய தோற்றம் இசுலாமியன் போன்றிருப்பதால் அவனை இச்சமூகம் எவ்வாறு புறக்கணிக்கிறது என்பதை உங்களின் தொகுப்பு நூலான ‘காஃபீர்களின் கதைகள்’ நூலில் இடம்பெற்றுள்ள ரமேஷ் - பிரேமின் ‘பயம்’ என்னும் சிறுகதையில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இசுலாமியரின் அடையாளம் குறித்து உங்களுடைய கருத்து என்ன?

இந்தியக் குடிமகனாகிய இசுலாமியனை இந்தியனாக பார்க்காமல் மதம் என்னும் கண்ணோட்டத்தில் நோக்குவதே இதன் காரணம்.

15. மரபான மூலைக்குள் முடங்கிக் கிடக்கும் இசுலாமியப் பெண்களின் எல்லாவிதத் திரைகளையும் விலக்கி விட்டுப் புறப்படும் நாடோடிப் பெண்ணாக அலிமாவைப் படைத்துள்ளீர்கள். அலிமா கதாப்பாத்திரத்தை படைக்கும் மனோ தைரியத்தை நீங்கள் எப்படி ஏற்படுத்திக் கொண்டீர்கள்? உங்கள் படைப்பு மனோபாவத்தின் உச்சகட்ட பாத்திரமாக அலிமாவைக் கருதலாமா?

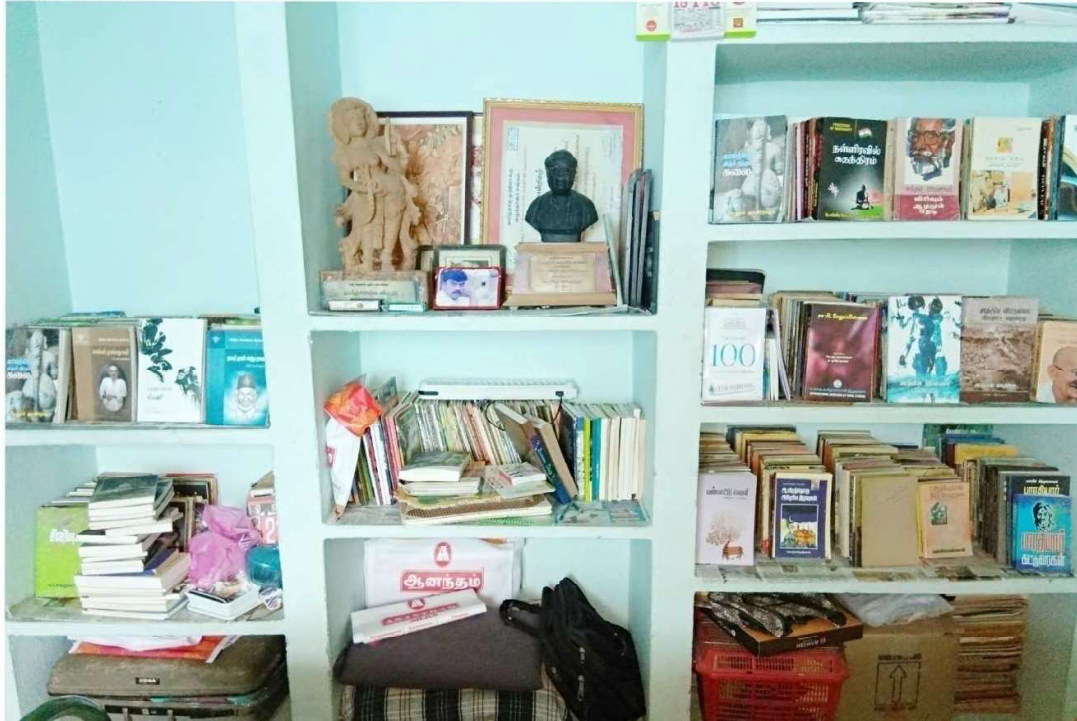
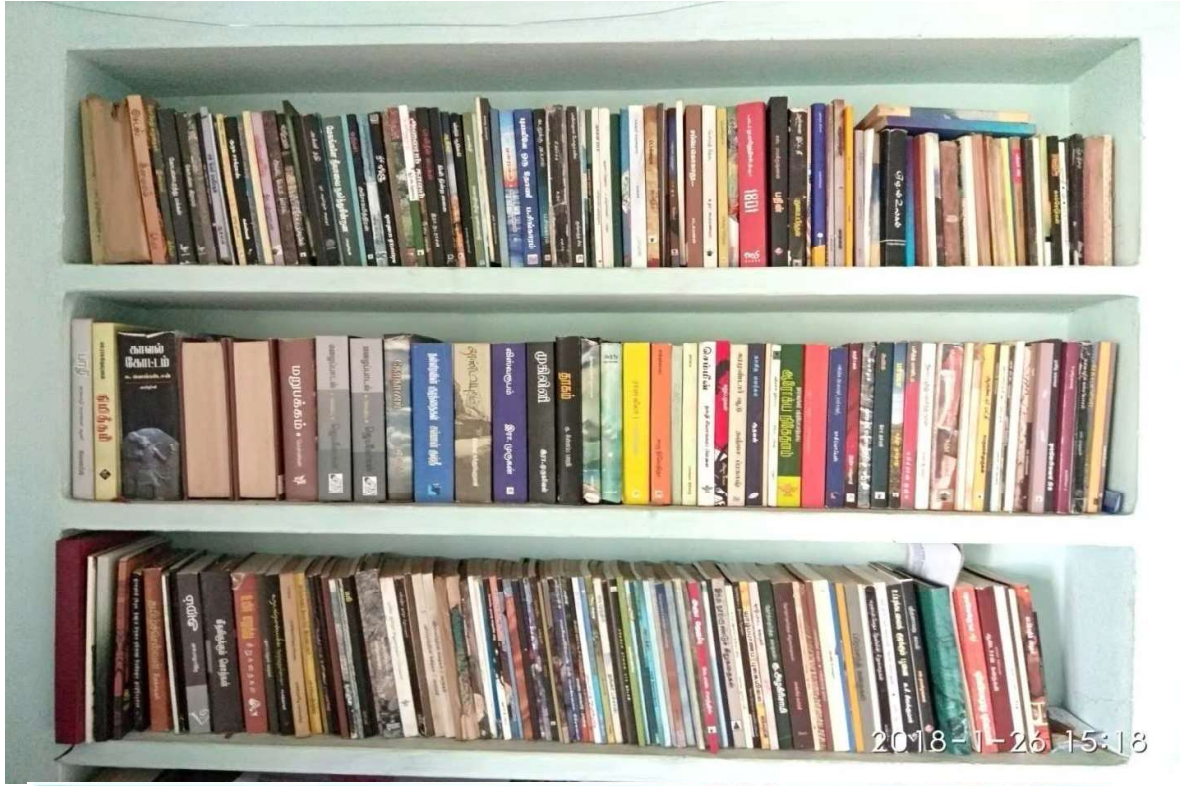
ஒரு காலக்கட்டத்தில்சரியாக பருவத்தில் கேரளத்திலிருந்து கீரனூருக்கு வந்து சாவடி மைதானத்தில் நின்ற படிக் கதைத்துக் கொண்டிருந்த மனநலம் குன்றிய மலையாளப் பெண்ணொருத்தியே அலிமாவுக்கு இன்ஸ்பிரேஷன். ஆமாம்! என் பாத்திரப் படைப்புகளிலேயே அலிமா வித்தியாசமானவள்தான். நான் அந்த நாவலைக் கொடுத்திருந்த விதம் வாசகர்களுக்குப் பெரும் ஈர்ப்பை உண்டாக்கி விட்டது. ஆனால் இன்னும் பல மிகச்சிறந்த கதாப்பாத்திரங்களை நான் உருவாக்கிக் காட்டியிருக்கிறேன். நைனா, ஆமினா, சலீம், மிட்டாய் அமீது, கொடிக்கால் மாமு, சாம்பான் மடம் பாவா, ரஹ்மத்துல்லா, நூர்ஜகான், கே.பி.ஷே, கணீர், காசிம்,ரஜியா, ஷேக்கத்தா இப்படி எல்லோரும் ஒவ்வொரு வகையில் தனித்துவம் மிக்க கதாப்பாத்திரங்களே.

இன்குலப் விருது

பெற்ற விருதுகள்

படைப்பாளின் நூல்கள்

சமூகநோக்கில் கீரனார் ஜாகிரராஜாவின் படைப்புகள் - ஒரு மதிப்பீடு

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டத்திற்குப் பகுதி நிறைவாக
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

இ.முகமது உசேன்

(பதிவு எண்: 0564)

நெறியாளர்

முனைவர் மு.சுதா

தமிழ்த்துறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தர மதிப்பீட்டுக் குழுவில் மூன்றாம் சுற்று மதிப்பீட்டில் 3.84 தரப்புள்ளிகளுடன் A+ தகுதி மற்றும் மத்திய மனிதவள மேம்பாட்டு
அமைச்சகம் - பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின் முதல்தர பல்கலைக்கழகத் தகுதி பெற்றது)

காரைக்குடி-630 003

தமிழ்நாடு

இந்தியா

ஜீலை - 2018

முடிவுரை

முடிவுரை

பழநி வட்டம் கீரனூரைப் பிறப்பிடமாகவும், தஞ்சையை வசிப்பிடமாகவும் கொண்ட கீரனூர் ஜாகிரராஜா 1995 - முதல் எழுதிவருகிறார். கவிதைகள், சிறுகதைகள் எனத் தொடங்கிய இவருடைய இலக்கியப்பயணத்தில் ஒரு மைல் கல்லாக 2005ல் எழுதிய மீன்காரத் தெரு புதினம் அமைந்தது. ஜாகிரின் பிறப்பிடமான கீரனூரில் ஆறு, குளங்களில் மீன் பிடித்து ஜீவிதம் நடத்துகின்ற ஏழை அடித்தட்டு இசுலாமியர்கள் மேட்டுக்குடியினரால் புறக்கணிக்கப்படுவதை உள்ளார்ந்த வலியுடன் பேசிய புதினமாக அது அமைந்து தமிழ்ச் சூழலில் புதிய புதினமாக அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்தியது. கருத்தலைப்பை என்னும் இரண்டாவது புதினம் தமிழ் இசுலாமியர்களிடையே நிலவி வரும் ராவுத்தர் - லெப்பை என்னும் படிநிலைகளை அடையாளப்படுத்தியதுடன் கலை மனங்கொண்ட இளைஞன், உருவங்களைப் புறக்கணிக்கின்ற இசுலாம் சமூகத்திலிருந்தவாறு தனது தீர்க்கதரிசிக்கு உருவம் தந்து தரிசிக்க விழையும் பேராவலையும் பேசியது. துருக்கித் தொப்பி புதினம் எட்டுக்கல் பதிச்ச வீடு என்னும் பாரம்பரியப் பெருமை மிக்க குடும்பம் அதன் தலைமையின் தேவையற்ற ஈடுபாடுகளால் படிப்படியாக அந்தஸ்து இழப்பதையும், தமிழ் இசுலாமியர்களிடையே ஊடுருவிய திராவிட இயக்க செல்வாக்கையும், அவ்வியக்கத்தின் உள்ள ரசியலையும் ஊடாகத் தொட்டுக் காட்டியது. வடக்கேழுறி அலிமா ஜாகிரின் ஏனைய புதினங்களிலிருந்து மாறுபட்ட நேர்க்கோட்டுத் தன்மையற்ற பாணியில் அலிமா என்னும் மனம் பிறழ்ந்த பெண் கதாபாத்திரத்தின் வழியே இலக்கியம், அரசியல், சினிமா இம்மூன்று தளங்களையும் விமர்சிக்கும் ஒரு வடிவம் சிதறடிக்கப்பட்ட புதினப் பிரதி. அலிமா இறந்தோரை விசாரணை செய்யும் முன்கர் நக்கீராக உருமாறி கபுறுகளைத் தடிகொண்டு தட்டி எழுப்பிக்கேட்டும் கேள்விகளடங்கிய அத்தியாயம் விமர்சகர்களால் சிலாகித்துப் பேசப்பட்டது. சமீபத்தில் வெளிவந்த மீன்குக்கைவாசிகள் புதினம் முதல் புதினமான மீன்காரத் தெருவின் தொடர்ச்சி போலவும் அந்நாவலின் எல்லைகளை விரிவுபடுத்தியும் எளிய பெண் மக்களின் கோபதாபங்களையும் ஆளுமையையும், காமத்தையும்,

வறுமையையும், ஏமாற்றங்களையும் உயிர்த்துடிப்பான மொழியில் பதிவு செய்துள்ளார்.

ஒருவரின் படைப்பானது தெளிவான, திடமான சிந்தனைப் படைப்பாக வெளிவரும் போது சமுதாயச் சொத்தாகிறது. இவ்வகையில் கீரனார் ஜாகிராஜாவின் சிறுகதைப் படைப்புகளும் சமூகத்தை செம்மைப்படுத்தும் நற்கருத்துக்களை உள்ளடக்கிய சொத்துக்களாக திகழ்கின்றன. இவரின் சிறுகதைப் படைப்புகள் சமதாயத்தில் வேருன்றிக் கிடக்கும் சிக்கல்களான வறுமை, பெண்ணடிமைத்தனம், மனிதநேயமற்ற செயல்கள், தீண்டாமை, மூடநம்பிக்கை, வாழ்வியல் ஒழுக்கம் போன்றவற்றை பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடிகளாக திகழ்கின்றன என்பதை இவ்வாய்வு சான்றுடன் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

படைப்பாளர் ஜாகிராஜா மனித வாழ்வின் மேன்மைகளையும் அபத்தங்களையும் இயல்பான மனநிலையில் கதைகளாக்கியுள்ளார். இவரது பாத்திரப்படைப்பும், கதையாக்கமும் ஆழ்மனதில் ஊடுறுவி புதியச் சிந்தனையை தூண்டுவதாக அமைந்துள்ள விதத்தை இவ்வாய்வில் காணமுடிகிறது.

இசுலாமிய அறவாழ்வின் சிறப்புத் தன்மைகளான கடமைகளையும், பழக்கவழக்கங்களையும் அவற்றைப் பின்பற்றும் இசுலாமிய மக்களின் மகத்தான இறைநம்பிக்கையையும், ஒருவன் தன் அன்டை வீட்டாருடன் நடந்துக்கொள்ளும் தன்மையினையும், தன்னைப் போல் பிறரையும் என்னும் மனப்பாங்கினையும், விருந்தோம்பல் பண்புகளையும் வெளிப்படுத்தும் இவருடைய படைப்புகள் நவீன இலக்கியத்தின் சிறந்த உதாரணங்கள்.

இசுலாமியச் சமூகத்தில் புரையோடிக் கிடக்கும் சமூக அவலங்களை வெளிப்படையாக பதிவு செய்துள்ள படைப்பாளர்களில் கீரனார் ஜாகிராஜா தனித்துவம் பெற்றவராக திகழ்வதற்கு காரணம் இவருடைய எழுத்தாக்கங்கள் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடிகள் என்பதை இவ்வாய்வு உருதிப்படுத்துகிறது.

முற்போக்குச் சிந்தனையாளரான ஜாகிராஜாவின் படைப்புகள் படிப்போர் மனதில் முன்னேற்றச் சிந்தனையைத் தூண்டும் வித்துக்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

தற்கால இலக்கியங்களுள் சிறுகதை மற்றும் புதினங்களில் சமூக சிந்தனைகள் தொடர்பான ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதற்கு இவ்வாய்வு பெரிதும் பயனுள்ளதாக அமையும். கீரனார் ஜாகிராஜாவின் படைப்புகள் சமூகச் சிந்தனைகள் மட்டுமல்லாது பெண்ணிய ரீதியிலும், இசுலாமிய சமூக வாக்க்படிநிலை ரீதியிலும், தலித்திய ரீதியிலும், உளவியல் ரீதியிலும் ஆய்வு மேற்கொள்ளக்கூடிய கலங்கள் பெரிதும் இடம் பெற்றுள்ளன.